

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

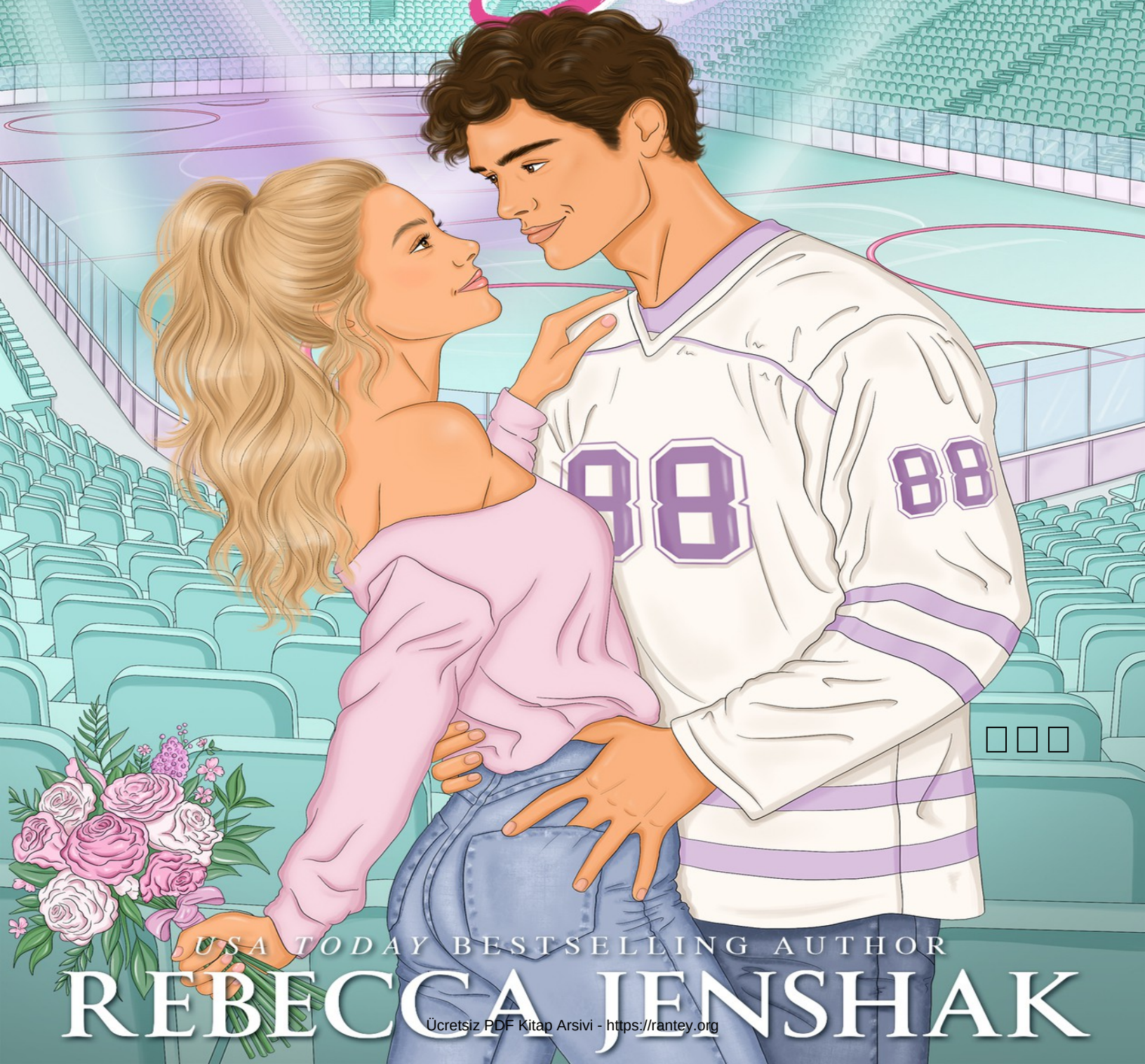
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Keeping Score

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

REBECCA JENSHAK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

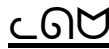
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SKOR TUTMA

MOONSHOT HOKEY

KİTAP 2

REBECCA JENSHAK

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Son Söz](#)

[Tükenmişl](#)

[ik Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkür](#)

[Rebecca Jenshak'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

© 2025 Rebecca Jenshak

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Rebecca Jenshak

www.rebeccajenshak.com

Kapak tasarımı: Lori Jackson Designs Kapak

illüstrasyonu: Sarah Jane

Düzenleme ve redaksiyon: Fairest Reviews Editing Services'ten Rebecca ve All Encompassing Books'tan Sarah

Bu eser, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. gerçek kişi, yer veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir veya kurgusal niteliktedir.

Bu kitap, tüm en büyük kız çocuklarına adanmıştır.

ÖNSÖZ

HANNAH

Gece gökyüzü neon renklerin oluşturduğu bir kaleydoskop gibidir. Başımı geriye eğip gülüyorum. Daha önce ağzımdan çıktığını hiç duymadığım, baş döndürücü, coşkulu bir ses. En son ne zaman bu kadar mutlu olmuştum? Mutlu, pervasız ve... geçici.

Bu his uzun sürmeyecek. Sarhoş, gülen ve neredeyse kaygısız. Bu harika geceleri sonsuza kadar saklamak istemenin sebebi budur. Onları saklayamazsın. Belki de onları bu kadar harika yapan budur.

Yarın sabah her şey eskisi gibi olacak. Onu tekrar nefret etmeye başlayacağım ve o da, bu gerçek olsaydı beş dakika içinde benden sıkılmayacakmış gibi davranmaya devam edecek.

Eli benim elimi sarıyor. Büyük ve sıcak. Avucundaki nasırlar benimkilerle aynı. Biraz fazla uyuyor.

"Hannah," diye fısıldayarak adımları söylüyor ve gürültülü, kalabalık sokakların ortasında bu sessizliğin bir şekilde saygı uyandırıcı olduğunu hissediyorum.

Ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Ona bakmak başımı belaya sokuyor gibi geliyor. Ama onun koyu renkli, dalgalı saçlarını ve her zaman alnına düşen bir tutamını mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Ve gülümsemesini – geniş ve düzensiz. Birlikte çok az zaman geçirmemize rağmen, hafızama bu kadar iyi kazınmış olması sinir bozucu.

Bana hiç uygun değil ama yine de...

Yine de hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

1

TRAVIS

"Bu geceki ma güzeldi. İki dakikada iki gol. Etkileyici bir başlangıç." Kalan tüm gücümle takım arkadaşım Nick'e yumruğumu kaldırıyorum.

O da benim yumruğuma kendi yumruğunu vurarak, alışılmadık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkürler."

Bu gece, ev sahibi seyircilerin önünde oynadığımız ilk normal sezon maıydı. Çoğunlukla Nick sayesinde galip geldik.

"Bütün sezon boyunca senden bunu bekleyebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Umarım  yledir." Bana başını eğerek selam verdi. "Bu arada, güzel asistti."

Ben de oldukça iyi oynadım, ama üç şut attım ve hiçbiri gol olmadı.

"MVP'ye mi gidiyorsun?" diye soruyorum, ayağa kalkıp omuz ve dirsek pedlerimi çıkartıyorum.

"Evet. Ruby ve ben bara biraz uğrayacağız." "Ah, iyi. Kızımızı  zledim."

"Kızımız mı?" Bana kaşlarını kaldırarak bakar ama gülümser. Son günlerde bunu çok yapıyor. Gülümsemeyi. Ayrıca kaşlarını kaldırmayı. Aşık bir huysuz.

"Evet, tabii. O bizim kızımız diyebilirim. Telefonumun duvar kağıdı olarak onun benim formamı giydiği bir fotoğrafı var. Görmek ister misin?" Arkamdaki dolaba doğru başımı çeviriyorum.

Dudakları geniş bir gülümsemeye bükülüyor, bu da beklediğim tepkinin tam tersi. Gülümsemesini düzeltip şöyle diyor: "Bu gece benim formamı giyiyor, yani açıkça *benim*."

"O gülümseme neydi?" Parmağımla yüzünü işaret ederek bir daire çizdim.

"Hiçbir şey." Ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılır. Doğal tepkisini bastırmaya çalışıyor gibi görünüyor. Soru, neden olduğu.

"O benim formamı giyerken onunla seks yaptın, değil mi?"

"Senin formayı giyerken mi?" Sanki bu fikir tamamen saçma gibi soruyu tekrarlar, ama huysuz yüzünü bozacak gülümsemeyle mücadele etmeyi bırakır ve bana kurt gibi kocaman bir sırıtış atar.

Evet, öyle diyebilirim. Kahretsin. Bu görüntüyü mahvettin. Birkaç ay önce, Moonshot'ta kalmaya karar vermeden önce, veda partisinde ona formalarımından birini hediye etmiştim. Bu hem hediye hem de şakaydı. Nick'in bundan nefret edeceğini biliyordum, özellikle de onu giydiğinde, ki giydi. Ve şimdi onunla onu becerdiğini hayal etmemeye çalışıyorum.

Daha fazla bir şey söylemeden, topuklarını dönüp gitmeye başladı.

"Hiç hoş değil, Galaxy!" diye arkasından bağıriyorum. Slump'ın başlangıcında olmam şaşırtıcı değil. Formamın kutsallığına bulaştı.

Elini başının üzerine kaldırıp, "MVP'de görüşürüz" diyor.

Kafamı sallayarak dolabıma dönüp telefonumu çıkarırım. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırduğımda telefon açılır. Ruby'nin benim formamla çekilmiş fotoğrafı, ona söylediğim gibi orada durmaktadır. Tamam, belki bu biraz tuhaf gelebilir — en iyi arkadaşının kız arkadaşını duvar kağıdı olarak kullanmak — ama fotoğraf gerçekten harika.

Ona formayı verdikten hemen sonra çekmiştim. Formayı giyip bana gülümsemişti. Elbette mutlu ve güzel görünüyordu, çünkü Ruby çok çekici bir kız. Ama onu duvar kağıdım yapmamın tek nedeni bu değildi. Ayrıca, Nick benim gerçekten kız arkadaşına sarkıntılık ettiğimi düşünseydi, çoktan beni pataklamış olurdu. Muhtemelen bunu ondan tepki almak için yaptığımı düşünüyor ve bu eğlenceli olsa da (onu kızdırmayı seviyorum), ben Ruby'ye aşık değilim. Ruby fikrine aşığım.

Nick, tanıdığım erkekler arasında ciddi bir ilişkiye girmesi en olası olmayan kişiydi. Ruby hayatına girmeden önce, flört etme fikrine tamamen kapalıydı. Bunun nedenini bekar bir baba olması ve oğlu Aidan'a bakmaya odaklanması gerektiği olarak gösteriyordu, ama bu saçmalıktı. Ben biliyordum. O da biliyordu. Hiçbirini aramıyordu. Duygularını ve hayatını sıkı sıkıya kilitlemişti. Ve sonra birdenbire Ruby ortaya çıktı. Onun için mümkünse, belki benim için de mümkündür?

Muhtemelen maç sonrası adrenalin düşüşü konuşuyor. Bekar olmak, burada sadece benim için olan birinin olmaması, her zaman

en çok ev maçlarından sonra vuruyor. Diğer oyuncular aceleyle giyinip, bu gece maçı izlemeye gelen eşleri, kız arkadaşları, sevgilileri ve aileleriyle buluşmaya gidiyorlar. Benim için burada kimse yok. Benim için burada asla kimse olmaz.

Bunu aklımdan uzaklaştırarak duşa giriyorum. Beş dakika sıcak su altında durmak ruh halime çok iyi geliyor ve kurulanıp giyinene kadar geceyi keyifle geçirmek için hazır hale geliyorum.

Gerçekten şanslıyım. Harika arkadaşlarım ve harika bir kariyerim var. Ruby'im olmasa ne olur? Hayatta aşk ve seksten daha önemli şeyler var... değil mi?

Bu gece, sahip olduğum her şeyi kutlamaya hazırım. Ve gece, eve benimle birlikte gelen muhteşem bir kadınla sona ererse, o zaman sezonun harika bir başlangıç yaptığını söyleyebilirim.

En sevdiğimiz restoran ve bar olan MVP'de, takım arkadaşlarımın her zamanki yerimize dağılmış olduğunu görüyorum.

Bu gece, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok kalabalık. Ev sahibi takımın maçlarından sonra burası her zaman dolup taşar. Ama sezonun ilk maçı tamamen farklı bir atmosfer yaratır. Dostane bir kaos vardır ve ben bunun için yaşıyorum. Daha önceki endişelerim, zihnimin derinliklerinde belirsiz bir rahatsızlık olarak kalır ve ilk içkimi elime alır almaz kolayca bir kenara itilir.

Bütün bu rutinin yatıştırıcı bir yanı var. Aynı bar, aynı arkadaşlar, aynı içki. Eminim bu gecenin nasıl geçeceğini neredeyse dakika dakika anlatabilirim.

Her an, takım arkadaşım ve dostum Conrad Shepard, ya da bizim ona dediğimiz adıyla Shep, ayakta beklemekten sıkılacak. Shuffleboard oynamayı öneren ilk kişi o olacak. Bu bizim bar oyunumuz. Dart ya da bilardo da iş görür. Ya da uçaktaysak ya da birinin evindeyse kart oyunu. Hiçbirinde iyi değilim. Sosyalize olmaya çok kapılıyorum. İlk genç hokey koçum, sürekli konuşmadığım tek yerin buz pisti olduğunu söylerdi. Sanırım bu doğru. Nedenini bilmiyorum, ama daha fazlasını yapabilecek nitelikte olmadığım için minnettarım.

Shep, grubun diğer ucunda gözlerimle buluşuyor. Bir daire içinde duruyoruz: ben, Shep, D-Low, Penn, Galaxy ve Ruby. Şu anda Ruby ve D-Low, Ruby'nin yeni kitabındaki bir olay örgüsü hakkında derin bir tartışma içindeler. O bir yazar ve D-Low da çok okur. Saatlerce hikaye hakkında konuşabilirler. Nick de bütün gece kız arkadaşını izleyip dinleyebilir (ve öyle de yapıyor).

Penn alışılmadık bir şekilde iyi bir ruh halinde. Öyle de olmalı. Ağda harika bir gece geçirdi. Bir başka diz ameliyatından döndükten sonra, hepimiz onun tekrar aramıza döndüğüne sevindik. O ligin en iyi kalecisi. Kesinlikle.

Çoğu gece, arka planda kalır. Her zaman dinler, ama nadiren sohbetlere katılır. Ancak bu gece, kitap sohbetinin tam ortasında.

Bu da Shep ve benim dışlanmış olduğumuz anlamına geliyor.

"Shuffleboard mu?" Soruyu konuşmaktan çok dudaklarıyla söylüyor.

Ben başımı sallayıp gruptan uzaklaşıyorum. Oyun gecelerinde, bar sahibi Lou bütün gece bizim için bir masa ayırıyor. Masanın ortasındaki "ayırılmıştır" tabelasını alıp Lou'ya minnetle başımı sallıyorum.

Yazı tura atmak yerine, o gece en iyi istatistikleri olan kişinin ilk atışı yapmasına karar verdik. Bu durumda, Shep'in ilk atışı yapmasına izin vermek zorundayım.

O pozisyonunu alırken, cebimdeki telefonum titriyor. En yakın yüksek masaya gidip biramı Shep'in yanına koyuyorum. Bir sürü cevaplanmamış mesajım var, ama sadece güvenlik şirketimden gelen en yeni mesaja odaklanıyorum. Sensörler tetiklendiğinde her zaman bir uyarı alıyorum ve bu durumda, mülkün sağ tarafında bir hareket olduğunu bildiriyor.

Alarmı tetikleyen vahşi bir hayvan olduğunu varsayarak canlı yayına geçiyorum. Bunun yerine, komşunun bahçesinde ağaca tırmanan bir genç gibi görünen şeyi yakınlaştırıyorum. Karanlıkta pek bir şey göremiyorum, ama çocuk yüzünü görmek zorlaştıran bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Ağaç teknik olarak benim mülkümde, ama dalları her iki mülkü de kaplıyor. Orada yaşayan yaşlı kadın Bayan Martha şu anda Kaliforniya'da kız kardeşini ziyaret ediyor. Bunu biliyorum çünkü bana sık sık pasta getirir ve en son bir hafta önce getirdiğinde, yeni yıla kadar yok olacağını söylemişti.

"Sıra sende," diyor Shep.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Pardon. Bir saniye."

Alarm şirketi beni arıyor, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sonra kamerayı izlemeye devam edebilmek için hoparlörü açıyorum.

"Merhaba, Bay Bennett. Ben Southcentral Alarm'dan Brad. Yan bahçedeki hareket sensörünün tetiklendiğine dair bir uyarı aldık. Her şey yolunda mı?"

"Emin değilim," diyorum, ekrandaki figür ikinci kattaki bir pencereyi iterek açıyor ve içeri giriyor. Kahretsin.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Shep yanımda sessizce.

Telefonu ona gösterebilmek için uzattım. İçeri giren kişi pencereyi kapatırken, o da daha yakından bakmak için eğildi.

"Benim mülkümde değil. Komşumun evinde," diyorum ona ve telefondaki adama.

"Birini gönderip kontrol etmesini ister misin?" diye sorar Brad.

Martha'ya mesaj atıp kimseyi beklemediğinden emin olabilirim, ama içgüdülerim bana, eğer bekliyor olsaydı, o kişinin pencereden girmeyeceğini söylüyor.

"Evet, muhtemelen en iyisi bu. Ev sahibi şehir dışında," derim ve artık görecektir bir şey kalmamış olsa da kamera görüntülerini izlemeye devam ederim.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Shep yanımda.

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. Bu çocuğun başının belaya girmesini istemiyorum. Evde olsaydım, gidip kendim kontrol ederdim. Belki bu da en akıllıca fikir değildir, ama en azından durumu daha iyi anlasaydım polisi aramaktan daha rahat hissederdim. Kameralarım, mülkümün bitişiğindeki iki pencerenin ötesinde Martha'nın evinin büyük bir kısmını görebileceğim şekilde yerleştirilmemiştir.

"Tamam. Hemen birini göndereceğiz," diyor Brad, senaryodan okuduğunu gösteren profesyonel monoton ses tonuyla. "İyi geceler. Southcentral Alarm'ı kullandığınız için teşekkür ederiz."

"Teşekkürler." Midemde bir ağrı hissederek telefonu kapatıyorum. O çocuk çok kötü bir gece geçirecek. Suçluluk duymamalıyım. Birinin evine izinsiz girmiş, ama yine de suçluluk duyuyorum.

"Bu çok çılgınca," diyor Shep. "Mahallede sorun çıkaran çok ocuk var mı?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Burası güvenli bir site."

Şimdi düşününce bu beni daha da şaşırtıyor. Moonshot'ın en iyi mahallelerinden birinde bir eve girmeye cesaret edecek kadar aptal bir ocuk kim olabilir ki? Her yerde kamera olduğunu bilmesi gerekir.

Penn ve D-Low bize katıldığında, içimdeki tedirginliği bir kenara bıraktım.

"Sizler başladınız mı?" diye sorar D-Low.

"Bir atış yaptık," diyor Shep. "Hala katılabilirsin."

Gecenin başlarında heyecanlanmama rağmen, sonraki birkaç saati kendimi iyi hissetmeden geçirdim. Martha'nın evi için endişelenip, çocuğun çok fazla zarar vermemiş olmasını ve dolayısıyla başını belaya sokmamış olmasını ummaktan mı, yoksa sadece genel bir değişim hissinden mi dolayı kendimi iyi hissetmediğimi bilmiyorum.

Galaxy dışarıda kalmayı pek sevmez, bu yüzden erken ayrılması o kadar da şaşırtıcı değil, ama onu Ruby ile birlikte giderken görmek, yeniden yerleşmek isteme gibi tuhaf bir his uyandırıyor.

Penn de erken eve gidiyor. Sonra sadece ben, Shep ve D-Low kalıyoruz. Danny son birkaç aydır bir kızla birlikte, o geldiğinde ikisi kendi küçük dünyalarında yaşıyorlar. Shep ve ben bara geri dönüp, doğum gününü kutlayan bir grup kadınla konuşuyoruz. Bize isimlerini söylediler ama ortam çok gürültülüydü ve ben çoktan unuttum — bu da formumda olmadığımı gösteren bir başka işaret. İsimleri iyi hatırlarım. İnsanlarla iyi geçinirim. Ve özellikle kadınlarla iyi geçinirim.

Shep sadece bedenen burada. Beş kelimeden az konuştu. Adam genel olarak sessizdir, ama karşı cinsten biri yanındayken tamamen donup kalır. Beş kişilik grupta, ona bakmaktan kendini alamayan, büyük mavi gözlü, güzel bir sarışın var. Şimdiye kadar üç kez onunla konuşmaya çalıştı, ama ya ilgilenmiyor ya da onun kendisine ilgi duyduğunu fark edemiyor. Bütün grup

arka d a ş larıyla bir şeyler içmek için izin isteyince, ona dönüyorum.

"Senin neyin var? Kız çok tatlı." "Kim?"

"Sarışın olan." Onların yönüne elimi sallıyorum. "Bella mı?"

"Adını biliyorsun, ama onun sorularına tam bir cümle ile cevap veremiyor musun?"

Yanakları koyu kırmızı bir renge büründü. "Cevap verdim."

"Evet, ama onu başından savmak istermiş gibi mümkün olan en az kelimeyi kullandın."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Siktir. Öyle yaptım, değil mi? Çok gergin oluyorum."

"Neden?" Bu soru bir kıkırdama ile birlikte geliyor. Shep inanılmaz derecede çekici. Onunla yeterince zaman geçirdiğim ve birçok kadının ona kendini attığını gördüğüm için, bu analizimde haklı olduğumu düşünüyorum. Başarısız bir şekilde, eklemeliyim.

"Bilmiyorum. Birine en ufak bir ilgi duyduğumda, hemen telaşlanıyorum. Anında ortaokula geri dönüyorum."

"Ortaokulda ne oldu?" Bana çirkin olduğunu ve alay edildiğini söylerse, ona inanmam. Her zaman çekici olmaması imkansız.

"Boş ver. Aptalca bir şey. Ben gidiyorum."

"Hayır." Birayı bara koydum ve iki elimi omuzlarına koydum. "Senin sorununu çözene kadar buradan ayrılmıyoruz. Her dışarı çıktığımızda kadınlarla başını belaya sokmanı izlemeye devam edemem."

"Çok teşekkürler," diye mırıldanır.

Bir kahkaha daha kaçır. "Sen çok yakışıklı ve çok iyi bir adamsın, bunun ne kadar trajik bir durum olduğunu anlayamazsın. Hadi, bana her şeyi anlat."

"Her şeyi mi?"

"Ortaokulda ne oldu? Tipin ne? Herhangi bir sapıklığın var mı? Seni soğutan şeyler? Hepsini anlat bana. Senin kanat adamın olacağım." Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılır. "Bundan ne kazanacaksın?"

"Tabii ki, gelecekteki tüm randevularının seksi arkadaşları."

2

HANNAH

"Geç kaldın," diyor Koç Rodier, ben spor salonuna koşarak girerken bana bakmadan.

Dışarıda güneş daha yeni doğmuş, ama burada şimdiden hareketlilik başlamış. On dört yaşından yirmili yaşların sonlarına kadar değişen yaşlardaki seçkin jimnastikçiler, dev spor salonunun dört bir yanına dağılmış, en iyisi olmak için çalışıyorlar. Biliyorum, çünkü ben de bu yüzden buradayım.

Koç Rodier, bir sonraki Kış Oyunları'nın kesin favorisi Hope Young'ın rutinini çalıştığı denge aletinin yanında duruyor.

Onun karşısında durup bir an duraksıyorum. Saat bir geçiyor, ama teknik olarak haklı. "Biliyorum. Üzgünüm, Koç."

Hope'dan bana dikkatini çevirirken kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşur. Üst dudağını gizleyen kalın gri bir bıyığı vardır, ama bana kaşlarını çattığını anlamak için ağzını tam olarak görmeme gerek yoktur.

"En iyi olmak istediğini söylüyorsun, ama bu hafta üçüncü kez en son gelen sensin." Sinirlendiğinde Fransız aksanı daha belirgin hale geliyor ve şu anda bana karşı açıkça sinirli.

Ona kendimi açıklamak için duyduğum dürtüyü bastırıyorum. O benim bahanelerimle ilgilenmiyor. Bunu ilk kez geç kaldığımda ve spor salonuna giderken cipimin bozulduğunu söyleyerek özür dilediğimde öğrendim. Onun tepkisi, kahvaltımın midemde kesilmesine neden olan bir bakıştı.

"Bir daha olmayacak." Bu, ona değil, kendime verdiğim bir söz.

O, benim cevabımı dikkate almadan Hope'a dönüyor ve onun kusursuz bir iniş yapmasını izliyor. Bir kez olsun, beni görmezden gelmesinden memnunum.

En arka köşeye koşarak gidip spor çantamı yere bırakıp yere oturuyorum. Ceketimin fermuarını açarken Kinsley

gözleri fal taşı gibi açılmış ama gülümseyerek yanıma gelir.

"Vay canına. Gerçekten nasıl giriş yapılacağını biliyorsun." Sesi, sanki geçmiş hayatında sefil bir gece kulübünde ateşli bir şarkıcıymış gibi sert ve boğuk, ama yanıma otururken eğlenceli bir havası var.

"O benden nefret ediyor."

"O herkesten nefret eder."

Bu doğru değil, ama onda bir sinirlilik ve hayal kırıklığı havası var. O, bu spor dalının en iyi antrenörlerinden biri. Sporcularına karşı sert davranır, ama bu spor salonunda herkesten daha fazla saat geçirir ve sonuçlar ortada. Jimnastik dünyasının en büyük isimleri ona güvenir.

Moonshot'a taşınmamın sebebi o. Koç Rodier ve Premier Gymnastics Center. Burada sadece en iyiler antrenman yapıyor. Ve gerçekten şanslı olanlar onu koçları olarak görüyor.

Menajerimin yardımıyla, Şubat ayındaki Winter Classic'e hazırlanırken geçici bir yer bulmayı başardım. Ülkenin en iyi spor salonunda dört ay. Ve altı haftalık deneme süresinin sonunda, beni müşterisi olarak kabul edip etmeyeceğine karar verecek. Deneme süresi iki hafta sonra sona eriyor, bu da ona yeteneklerimi veya yeteneklerimi göstermek için fazla zamanım kalmadığı anlamına geliyor.

Her yıl sadece birkaç kızı kabul ediyor, bu yüzden şansım çok az. Bunu başından beri biliyordum, ama ona o kadar çok ihtiyacım var ki vazgeçmem. Yirmi üç yaşında, jimnastikçi standartlarına göre çok yaşıyım. Fazla zamanım kalmadı, ama emekli olmadan önce başarmam gereken daha çok şey olduğunu biliyorum ve bana bu konuda yardımcı olabilecek kişinin o olduğunu biliyorum.

"Dün Koç Liz ile gülümsediğini gördüm," diyorum ona.

"Olmaz!" Şaşırmış gibi ağzını açık bırakıyor. "O bir insan.

Kim bilebilirdi ki?"

Derin ve rahatlatıcı bir nefes aldım. Son üç günün ağırlığı biraz olsun hafifledi.

"Peki, neredeydin?" diye sordu

Kinsley. Gözlerimi ona çevirdim.

"Çok iyi bir nedenin olmadan Koç Rodier'in öfkesine maruz kalmayacağını biliyorum."

Öfke ve utanç karışımı içimi kaplar ve yüzüm kızarır.

"Ne?" diye sordu Kinsley, öne doğru eğilerek. Sesini alçaltarak, "Sonunda o arkadaşlık uygulamasındaki adamla çıktın mı? Sam mi, Saul mu, yoksa..."

"Seth," diye düzeltiyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır."

Kafasını daire şeklinde çevirerek, "*O zaman neden yine geç kaldın?*" der gibi.

"Geceyi hapiste geçirdim," diye fısıldarım, ama bunu yüksek sesle söylemenin utancı kulaklarımı sağır ediyor.

"Özür dilerim. Yanlış duymuş olmalıyım, çünkü geceyi hapiste geçirdiğini söylediğini sandım."

Tekrarlamaya dayanamıyorum, bu yüzden ona bakıyorum, çenemi sıkıyorum, böylece spor salonunda ağlamak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmam. Koç Rodier muhtemelen beni ömür boyu yasaklardı. Fransız aksanıyla "*Jimnastikte ağlamak yok!*" dediğini duyabiliyorum.

Kinsley birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra başka bir cevap verdi. "*Sokakta bulduğum bozuk paraları bile almayan, çünkü bana ait olmadığını düşünen bayan* nasıl tutuklanır?"

Tanrım. Bu da kendimle asla ilişkilendirmek istemediğim bir kelime. Durumu açıklığa kavuşturmak için kendi isteğimle karakola gittiğim için teknik olarak *tutuklanmadım*. O binada bütün gece oturmanın verdiği iğrenç his kesinlikle gerçek olsa da, hala gerçekmiş gibi gelmiyor. Bu iğrençliği üzerimden atmak için birkaç duş daha almam gerekecek.

"Başka bir deyişle, geceyi hapisanede geçirdim. Parmaklıklar ardında ya da o kadar trajik bir durumda değildim."

Meraklı ifadesi, ben devam edene kadar değişmedi.

"Kiralamak için bulduğum evi biliyor musun?"

"Evet." Hala ilgiyle öne eğilmiş halde başını salladı.

"Dün gece bazı eşyalarımı götürmek ve bir bakmak için oraya gittim. Emlakçı anahtarı paspasın altına bırakacağını söyledi, ama paspas yoktu." Tanrım, bunu düşünmek bile beni tekrar sinirlendiriyor. Moonshot'a taşındığımdan beri kalacak yer bulmak tam bir işkence oldu. İlk başta turizm sezonu olduğu için hiçbir yer

Kinsley ve kız arkadaşı, ben bir yer ararken onların yanında kalmama izin verdiler. Ama sonbahar geldi ve işler yoluna girmeye başladığında, yeni bir sorunla karşılaştım. Hiçbir şeyi karşılayamıyordum. Ya da karşılayamıyordum. Ta ki bu kısa süreli kira sözleşmesi ortaya çıkana kadar.

"Adamı aramaya ve mesaj atmaya çalıştım ama o sadece 'Paspasın altında. Ben bıraktım' deyip durdu." Bu da aslında, "*Daha iyi bak, aptal*" anlamına geliyordu. Ben de öyle yaptım. Her yere baktım. Ona bakmadan, "Pencereleri kontrol ettim..." dedim.

Kinsley'in yüzü yavaşça değişiyor, gülümsemesi gittikçe yükseliyor ve gözleri parlıyor, sonunda kahkaha boğuluyor.

"Kilitli değildi, yani zorla girmedim," diye kendimi savunuyorum, dün gece eve gelen polis memuruna yaptığım gibi, ama bu onu daha da güldürüyor.

"Üzgünüm. Aman Tanrım." Nefes almakta zorlanır. Gülmeyi keser ama hala o kadar geniş gülümser ki, hikayenin geri kalanı onu yine güldürecekmiş gibi gelir. "Sonra ne oldu?"

"Bir komşu beni görmüş ve polisi aramış olmalı. Her şeyi açıklamaya çalıştım ama kiralama şirketinden adam bana cevap vermedi. Hikayemi kanıtlamak için ona ulaşamadığım için bütün gece karakolda beklemek zorunda kaldım."

"Zavallı şey." Gülümsemesi kaybolur.

"Sonunda hallettik. Görünüşe göre, emlakçımın telefonunda gece saat 10'dan sonra Rahatsız Etmeyin modu açılmış, bu yüzden son yüz mesajımı ancak bu sabah aldı."

"Rahatsız Etmeyin modundan nefret ediyorum. İnsanlar neden sınırlara ihtiyaç duyar ki?"

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "İyi misin? Çok zor bir hafta oldu. Jeep'in, şimdi de bu."

"Evet, ben iyiyim." Bugün tüm bunları kafamdan atmaya kararlıyım. Geçtiğimiz ay, birbiri ardına gelen dikkat dağıtıcı olaylarla geçti. Kendimi kanıtlamak için Moonshot'a taşındım, ama sanki evren, ne yaparsam yapayım geçmişî telafi edemeyeceğimi hatırlatmak için elinden geleni yapıyor gibi.

"Hepsinden kaçın ve sonra ilgilenelim mi?" diye soruyor, niyetimi anlayarak. "Evet, lütfen."

Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor, sonra beni ayağa kaldırıyor. "Hadi yapalım şunu, Walsh."

Kinsley ile çalışmak, Koç Rodier ile çalışmanın güzel bir tesellisi. Ben barlara ağırlık verirken, o yer ve atlamada bir canavar. Bu dallarda rekabet edebilmek için hala önümde uzun bir yol var, ama özellikle yer dalında onun tavsiyeleriyle çok gelişme kaydettim.

O, ben rutinimi yaparken kenarda oturup beni izliyor. Öğleden sonra geç saatler ve jimnastikçiler ve antrenörler günün çalışmalarını bitirirken spor salonu boşalmaya başlıyor.

Son pozumu yaparken ter boynumdan aşağı akıyor. Nefesimi toparlarken göğsüm inip kalkıyor. Ön ayağım sallanıyor ve sonra bir santim öne kayıyor.

"Ayaklarını yere sağlam bas, Hannah," diyor Koç Rodier arkamdan yüksek sesle.

Ona dönmek için arkamı dönüyorum. Hala burada olduğunu fark etmemiştim, ama fark etmem gerekirdi.

"Evet, koç." Bekliyorum, paylaşmak isteyebileceği başka bilgiler için can atıyorum. Bir koçun senden tamamen vazgeçtiğini, sana geri bildirimde bulunmayı bıraktığında anlarsın diye duymuştum. Hâlâ beni çalıştırmayı kabul etmedi, ama beni henüz yazmadığını umut ederek yaşayacağım.

Tek kelime etmeden spor salonundan çıkar. Kinsley yanıma gelir.

"Şuna bak. Sonuçta senden nefret etmiyor." Bana dirsek atar.

Ağzımın bir tarafı hafifçe gülümser.

"Gerçekten çok iyiydi," diyor. "Senin split leap'in için cinayet bile işlerdim." "Bunu yapma. Geceyi hapishanede geçirdikten sonra, orası gitmek isteyeceğin bir yer olmadığını garanti edebilirim."

"Oh, iyi, şimdi bununla dalga geçiyoruz çünkü bugün çok fazla şeyi içime attım." Gözleri gülümserken yukarı doğru kalkıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum gülerek.

Arka köşedeki spor çantalarımıza doğru yürürken, o da gülerek eğildi.

"Bu akşam bize gelmek ister misin? Skylar yemek pişiriyor ve şarap tadımı yapacağız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şarap tadımı mı?"

Onların buzdolabını ve içki dolabını gördüm, daha çok votka ve miks içki seven insanlar.

"Elli dolardan altıya kadar değişen beş farklı merlot şişesi aldık ve pahalı olanlarla ucuz olanlar arasındaki farkı anlayabilecek miyiz diye bakacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, içtenlikle. Onların evinde kaldığım kısa süre çok keyifli geçti. Kinsley çok cesur ve açık sözlü, kız arkadaşı Skylar ise tatlı ve biraz utangaç. Birlikte çok tatlılar ve bana çok sıcak davrandılar.

"Yani var mısınız?" diye soruyor, sanki gelmeyeceğimi zaten biliyormuş gibi bir tonla.

"Eşyalarımı kiralık eve taşımayı bitirmem lazım. Başka bir gece? Belki ikiniz de yeni eve yerleşmeme yardım edersiniz?"

"Bütün bir ev kiralamakla çok ciddi bir adamsın. Çok yetişkinsin." Omzunu kaldırıp bana sırtarak bakıyor.

"İhtiyacımdan çok daha fazla yer var," diye itiraf ettim. "Kira bu kadar ucuz olduğuna inanamıyorum."

"Yılbaşına kadar kiralanabilir." "Ama tamamen mobilyalı, değil mi?"

"Evet, ama mobilyasız olsa daha iyi olabilirdi." "O kadar mı kötü?"

"Dekor... modası geçmiş diyelim." Dağınık da başka bir uygun kelime. Duvarların ve rafların her santimetrekaresi (en azından polisler gelmeden önce gördüğüm kadarıyla) babamın "tozlanacak eşyalar" dediği şeylerle doluydu. Evin sahibi kadın, uzun süre yokken evin boş kalmasını istemiyordu, ama aynı zamanda kimsenin eve girip eşyaları yerinden oynatmasını veya değiştirmesini de istemiyordu. Bir ev bakıcısı tutması daha iyi olurdu, ama şanslıyım ki bunu yapmadı. Bu uzun vadeli bir çözüm değil, ama şimdilik idare eder.

"Bizimle kalabilirdin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, ama..." diye başladım. Onlar bana öyle olmadığını söyleseler de, kendimi bir yük gibi hissediyordum. Ayrıca, ben kanepede yatmasam bile evleri zaten çok küçüktü.

"Anlıyorum, ama o büyük evde yalnızlık çekersen, kimi arayacağını biliyorsun."

Başımı salladım. "Teşekkürler, kızım."

Çantasını omzuna asıyor. "Yarın görüşürüz?" "Evet."

Yürümeye başlar, sonra omzunun üzerinden seslenir, "Yarın zamanında gelmeye çalış, Walsh."

Kıkırdayarak güldüm. Ne cadaloz. Tanrım, onu seviyorum.

Suç mahallinin önüne, yani kiraladığım evin önüne geldiğimde, Jeep'imde oturup evi izliyorum. Anahtar paspasın altında değilse, geri dönüp Kinsley'nin evine gideceğim.

Telefonum orta konsoldan ses çıkarıyor. Bir göz atıyorum, ama menajerim Everly'nin adını görünce, içeri girene kadar cevap vermeyi beklemeyi karar veriyorum.

Arabadan inip etrafa bakınıyorum. Mahalle gün ışığında daha da çarpıcı görünüyor. Üst sınıf banliyöleri anlatan bir filmde çıkmış gibi. Ben böyle bir ortamda büyümedim. Biz çok sağlam bir alt orta sınıftık. Hayatta gerekli olan her şeye sahiptim, ama bunun dışında çok az şeyim vardı.

Jimnastik için ilk kez sponsor olduğumda, tasarımcı bir jimnastik kıyafeti giyip fotoğraf çekimi yapmak için tam bin dolar aldım ve büyük bir başarı elde ettiğimi düşündüm. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. Keşke on altı yaşındaki halim bunu görebilseydi. Geçen hafta yaşanan tüm kötü şeylere rağmen, ben buradayım. Başardım. Hedefe o kadar yaklaştım ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Arka koltuktan bir kutu alıp ön verandaya çıkıyorum. Anahtar, mucizevi bir şekilde, emlakçının söylediği yerde duruyor. İçeri girip kutuyu giriş holüne bırakıyorum.

"Vay canına," diyorum, başımı geriye eğip yüksek tavanı seyreliyorum. Girişin ortasında çok pahalı görünümlü, neredeyse gösterişli bir avize asılı. Dün gece etrafa bakma fırsatım olmadı, çünkü üst pencereden içeri girdikten birkaç dakika sonra polis geldi.

Bu anı, üzerimde yeni bir utanç dalgası yaratıyor. Yanlış bir şey yapmadım, ama çok aşağılayıcıydı.

Telefonum ön cebimden çalıyor. Everly mesajlaşmaktan aramaya geçmiş ve yeni bir tür tedirginlik içimi kaplıyor.

Aramayı kabul edip hoparlörü açtım. "Merhaba Ev."

"Merhaba," diyor, sanki benim cevap vereceğimi beklemiyormuş gibi.

"Az önce seni bulamadığım için üzgünüm. Zor bir gün oldu. Akşamı poliste geçirdim." Jeep'imden başka bir kutu almak için evden dışarı çıkıyorum. "Uzun lafın kısası, yeni kiraladığım evde bir yanlış anlaşılma oldu."

"Duydum."

Garaj yolunun ortasında duruyorum. Bugün hava bulutlu ve etrafımı neredeyse uğursuzca saran serin bir sonbahar rüzgarı esiyor. "Duydun mu?"

Adımlarımı yeniden atmaya başlıyorum, ama hayatımın en utanç verici gecesini nasıl duyduğunu açıklaması için beklerken yavaşça yürüyorum.

"Evet. Meyer bu öğleden sonra beni aradı."

Aramızda sessizlik hakim olur. Boğazım düğümlenir ve kalp atışlarım hızlanır. Meyer benim sponsorumdur. Çoğunlukla tenis alanında uzmanlaşmış bir spor giyim şirkettir, ancak bu yaz diğer alanlara da açılmak amacıyla benim de dahil olduğum çok çeşitli spor dallarından bir düzine yeni sporcu eklediler.

"Bekle. Nasıl öğrendiler?"

"Açıkçası emin değilim. Kesinlikle yanlış müşteriye ulaştıklarını düşündüm, ama sonra adını hızlıca araştırdım ve dün geceki olay raporunda adı geçiyor."

Bu durum bir şekilde daha da utanç verici hale geliyor.

Ben alnımı iki parmağımla ovuştururken o devam etti. "Ama bunu aramıyorlarsa, bu kadar çabuk nasıl öğrendiklerini gerçekten bilmiyorum."

"Bu çok utanç verici. Onları arayıp açıklamalı mıyım?" Bir an sessiz kaldı.

"Everly?"

Uzun bir nefes verir. "Dinle, lafı dolandırmayacağım. Bu konuda gerçekten çok pislik davranıyorlar ve onlarla konuşmanın bir faydası olacağını sanmıyorum. Bu olayın sözleşmeni ihlal ettiğini iddia ediyorlar."

Bütün vücudumu panik kaplar. "Nasıl?"

"Ahlak maddesine işaret ediyorlar. Şu anda avukatlara inceletiyorum. Madde biraz belirsiz ama sponsorluğu iptal etmek için gerekçeleri olabilir..."

Onun sözleri kafamda statik bir gürültüye dönüşüyor. Benim yapmadığım bir şeyi açıklığa kavuşturmak için karakola gittiğim için beni bırakmak mı istiyorlar? "Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Bu bir yanlış anlaşılmaydı." A

Bu durumun hiç de komik olmadığını düşünmeme rağmen, dudaklarımdan kısa ve sert bir kahkaha kaçıyor. "Dün gece yeni evime taşındım, ama emlakçı anahtarı bırakmayı unutmuş, ben de pencereden girdim. Sanırım komşularım hırsız girdiğini düşünerek polisi aramışlar. Polis geldiğinde, hikayemi doğrulayana kadar onlarla gitmeyi kabul ettim."

Derin bir nefes alıp ekliyorum: "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Sanki bunu tekrar tekrar söylersem, tüm şüpheler ortadan kalkacakmış gibi geliyor.

"Biliyorum," diyor Everly içtenlikle. "Sen açıklamadan önce bile bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyordum. Eğer gerçekten evlere girip hırsızlık yaptığını düşünseydim, bu telefonla seni bıraktığımı söylerdim."

Midemdeki boşluk bir kaya parçasına dönüşür. Everly olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. İlk günden beri benim için mücadele etti. Bir sponsorum olmasının ve Premier'de Moonshot eğitimine katılmamın sebebi o. Bana, çok az kişinin yaptığı şekilde inanıyor.

"Tamam," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Şimdi ne olacak? Onları arayamazsam, başka ne yapabilirim?"

Everly saygın bir menajer. Meyer'e benim yapmadığımı söylerse, ona inanırlar. Değil mi?

Derin bir nefes alır. "Dürüst olmak gerekirse, onların da senin yaptığını gerçekten inandıklarını sanmıyorum. Ya da daha doğrusu, umursamadıklarını düşünüyorum. Bu, olası olumsuz basını önlemekle ilgili. Yönetim kurulu başkanlarının sporcularından biriyle uygunsuz bir ilişki yaşaması skandalı yaşandı ve bence hala hasar kontrol modundalar."

"Yapabileceğim bir şey olmalı." Jeep'ime doğru yürümeye devam ediyorum. Kriz anlarında, ilerlemek, endişeye boğulmamak için tek yol olduğunu öğrendim.

endişeye boğulmamak için tek yolun ilerlemek olduğunu öğrendim.

"Ben hallederim. Sadece sana doğrudan ulaşırlarsa diye haber vermek istedim. Eğer ulaşırlarsa, avukatlar sözleşmeyi inceleyip tüm seçeneklerimizi öğrenene kadar cevap verme."

"Tamam." Hiçbir şey yapmamak benim doğal eğiliminin tam tersi ama en azından bu gece taşınmaya ve yerleşmeye odaklanabilirim. "Teşekkürler, Ev."

"Henüz teşekkür etme." Arka plandaki sesler, sanki Everly insanlarla dolu bir odaya giriyormuş gibi giderek yükseliyor. "Kapatmam gerek. Bu gece veya yarın tekrar arayacağım."

Başımı sallayıp veda ettikten sonra telefonu kapatıyorum. Telefonu hala elimde tutarken derin bir nefes alıyorum. Everly bu sorunu çözecek. Çözmek zorunda. Başka bir sonuç düşünemiyorum bile. Yeni bir bildirim geliyor ve dikkatimi yeniden toplayıp, telefonumun kilidini açarken gözlerimi kırıştırtarak bulanıklığı gideriyorum. Bir yeni e-posta var.

E-postayı tıkladığımda panik yeniden beni boğmaya başlar. Everly bana onların iletişime geçebileceği konusunda uyarmıştı ama bunu yazılı olarak görmek içimi yeni bir tür dehşetle kaplar. E-posta kısa ve öz lüdü. Bir şekilde hem kibar hem de kaba.

Sayın Bayan Walsh,

Son davranışlarınız nedeniyle, aşağıda belirtildiği gibi sözleşmenizin 14.1.3 maddesini ihlal ettiğinizi üzülererek bildiririz. Bu nedenle, ortaklığımızı derhal feshediyoruz.

Gelecekte size bol şanslar dileriz.

Bu mektup, şüphesiz günlerini umutları ve hayalleri ezerek geçiren, önemli bir şirketin avukatı tarafından imzalanmış. Tamam, bu muhtemelen adil değil, ama benim tarafımı dinlemeden bana bu saçma sapan e-postayı göndermek de adil değil.

Telefonumu sıkıca kavrayıp kolumu yanıma indirirken hayal kırıklığından homurdandım. O sponsorluğa ihtiyacım var. O olmadan hiçbir şeyi karşılayamam. Ödül parası ve diğer sponsorluklardan biriktirdiğim az miktardaki para, Moonshot'ta üç ay bile yetmez. Sadece spor salonu ücreti bile bundan fazla. Ve imkansız başarılararak Koç Rodier'in beni eğitmesini sağlasam bile, bunun parasını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Colorado'dayken, ekstra para kazanmak için bazı atölye çalışmaları ve seminerler düzenledim ve koçluk yaptım.

öncesinde çocuk spor salonu. Burada da öyle bir iş arayabilirim. Gerçi Moonshot'a gelmemin tek amacı antrenmanlarıma odaklanmaktı.

Ne kadar süre orada durup, düşüncelerim kafamda dönüp dururken sessizce öfkelendiğimi bilmiyorum, ama sonra solumdaki araba yoluna siyah bir Range Rover girdi. Telefonumu cebime koyup, arka sürücü kapısını açarak sırt çantamı ve son kutuyu aldım. Montana'ya getirdiğim tek şey buydu. Çoğunlukla ayakkabılar.

Eşyalarımı eve götürmek için döndüğümde, komşum arabasını park etmiş ve bana doğru yürüyordu. Sohbet havasında değildim ama zorla gülümsedim ve başımı kaldırdım.

Kim ya da ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu adam beklediğim kişi değildi. Uzun boylu, siyah saçlı, kırmızı spor şort ve beyaz tişört giymiş. Pahalı, parlak arabası ve park ettiği büyük evine bakılırsa, açıkça parası var. Yine de benden çok daha yaşlı olamaz.

"Merhaba." Gülümsemesi geniş ve gerçekten göz kamaştırıcı. Onun özelliklerini tam olarak belirleyemeden bile karnımın alt kısmında bir heyecan hissediyorum. Uzun, simsiyah kirpiklerle çevrili koyu renkli gözler, kalın, dalgalı ve üst kısmı biraz daha uzun koyu renkli saçlar. Ama kendimi onun ağzına odaklanmış buluyorum. Alt dudağı üst dudağından daha dolgun ve dişleri çarpıcı derecede beyaz ve düzgün. Neredeyse fazla mükemmel ama nedense ona yakışıyor. Sanırım dudaklarının bir tarafının biraz daha yukarı doğru çekilmesi sayesinde. Bu, onun karton bir kesik gibi görünmesini engelliyor. Bir de milyonlarca kez giyilip yıkanmış gibi görünen yıpranmış tişörtü. Wolves Hockey yazan harfleri zar zor seçebiliyorum.

"Martha yokken evine bakıyor musun?" diye soruyor, ben ona karşılık veremeden.

"Merhaba," diyorum ve başımı sallıyorum. "Tam olarak değil. Birkaç aylığına burayı kiraladım."

"Oh." Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur. "Bu kadar uzun süre yok olacağını bilmiyordum."

Bir süre sonra gülümsemesi geri gelir ve karnımdaki kelebekler de geri döner. "Ben Travis." Elini uzatmaya başlar, sonra hafifçe kıkırdar.

"Yardım edebilir miyim?"

"Hepsi bu kadar. Ben Hannah." "Memnun oldum, Hannah."

Bir erkeğin adınızı söylemesi onu neden anında daha çekici hale getirir? Bu adamın yardıma ihtiyacı olduğu için değil tabii. Günlerimi spor kıyafetleriyle geçirip aynı kıyafetleri giyen erkeklerle çevrili olduğum için, takım elbise veya iş kıyafeti giyen erkeklere daha çok ilgi duyuyorum. Sanırım sahip olmadığınız şeyi istemek gibi bir şey. Düz saçlı kadınlar kıvrıcık saç ister, tersi de geçerlidir. Ancak, bir etkinlik için saçımı profesyonellere yaptırdığımda, büyük buklelerden nefret ettim. Büyük saçlar bana yakışmıyor.

"Evet, sen de."

"Burada kaldığın süre boyunca bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Öğleden sonraları ve bazı akşamları buralardayım.

"Teşekkür ederim." Ama bu teklifi kabul edecek kadar uzun süre burada kalamayabilirim. Meyer'in sponsorluğu olmadan, başım belada.

"Kapıyı açayım." Ben eve doğru yürürken o da benimle birlikte geliyor.

"Teşekkürler." Belki de günüm tersine dönecek. Çevrimiçi randevular başarısız oldu ve programım barlara veya restoranlara gitmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor. Montana'da hoş, yakışıklı bir erkekle tanışmanın tek yolunun bir çöpçatan tutmak olduğunu düşündüm ve evet, bunu araştırdım ama çabucak bunu karşılayamayacağıma karar verdim.

Mali durumumu hatırlamak göğsümü yine sıkıştırıyor. Umarım Everly sihrini konuşturuyordur.

"Ne iş yapıyorsun, Travis?" Adını deniyorum. Adını beğeniyorum ve onun da benim adımı söylediğim gibi benim adımı söylememi beğenip beğenmediğini merak ediyorum.

"Ben hokey oyuncusuyum. Buradaki yerel profesyonel takımda oynuyorum."

"Oh." Buraya taşındığımdan beri Moonshot'ta oynayan ikinci kişi o. Diğerinin adını hatırlayamıyorum. Nate mi? Hayır. Noah mı? Hayır. O da doğru gelmiyor. "Çok güzel."

"Ya sen?"

"Premier'de antrenman yapıyorum. Jimnastikçiyim."

"Hadi canım!" Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

Ön kapıya varıyoruz ve o benim için kapıyı açıyor.

"Evet, tabii." Kutuyu giriş holüne bırakıp ona dönerek bakıyorum. O dışarıda bekliyor.

"Harika. Her şeyi duymak istiyorum."

Cevabındaki heves beni soğutmalıydı, ama o kadar samimi bir heyecan duyuyor ki, tam tersi bir etki yaratıyor.

"Tamam."

"Cumartesi gecesi nasıl?"

Bu, benimle tanışıp çıkma teklif eden bir erkek için rekor olabilir. Bu bir tehlike işareti mi? Arkadaşlarıma sormam gerekebilir, ama bu arada...

"Evet. Cumartesi uygunum, ama erken saatte olmalı. Yaşlılarla birlikte yemek yiyorum, bu yüzden antrenman için erken kalkabiliyorum."

Gülümsemesi asimetrik ve çok sevimli. "Erken akşam yemeğini severim. Beş nasıl?"

Kafam biraz dönüyor, belki de bunu düşünmek için beş dakika zamana ihtiyacım var, ama o orada durmuş, benimle akşam yemeği yemekten daha çok istediği bir şey yokmuş gibi bana gülümsüyor. Bu çok baş döndürücü. Başımı sallıyorum.

"Harika. Sabırsızlanıyorum." Bakışları sanki arkamdaki evi incelercesine benden ayrılır ve gülümsemesi kaybolur. Bana ne kadar yoğun bir şekilde odaklandığını fark etmemiştim ama dikkati başka yere kayar kaymaz, bunu özlüyorum. "Bu evde alarm sistemi var mı?"

Konunun değişmesi beni şaşırttı ve sorusunu anlamam ve cevaplamam birkaç saniye sürdü.

"Hayır, sanmıyorum. Ama kapı ziline kamera var."

Büyük, dengesiz gülümsemesi olmadan yüzü hiç de hoş görünmüyor. Ciddi ifadesiyle hala şahsen gördüğüm en çekici erkek olabilir, ama bu ifade ona yakışmıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Kız kardeşim, yalnız yaşayacağımı söylediğimde bana güvenlik konusunda bilgi vermişti. Tüm kapı ve pencereleri kilitlemem, ön verandanın ışığını açık bırakmam ve cep telefonumu her zaman yanımda tutmam konusunda sıkı talimatlar aldım. O gerçek bir suç meraklısı, bu yüzden bu konularda bilgili olduğunu düşünüyorum.

"Seni korkutmak istemem, ama dün gece bir hırsızlık olayı oldu."

Anlık bir korku dalgası beni sarar, ama sonra anlarım ve duygularım yatıştır. Eve zorla giren kişi, hayır, girmeye hakkı olan bir yerin penceresinden içeri giren kişi bendim.

Dün geceyi ve onun bitmek bilmeyen sonuçlarını hatırlayarak biraz titrek bir gülümseme deniyorum. Kafamı sallayarak, bir şekilde açıklamak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Muhtemelen sadece eğlenmek isteyen bir çocuktuk, ama kameralarım, evlerimizin arasındaki ağaca tırmanıp üst kattaki pencereden içeri giren birini yakaladı. Ben burada değildim, bu yüzden ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama alarm şirketim beni uyardı ve sonra polisler..." Sesi kesilirken, bakışları yine yüzümden ayrılır ve sanki suçlu her an ortaya çıkacakmış gibi evi tarar.

Sanırım şaka ona döndü, çünkü ben tam önünde duruyorum. Sonra sözleri yerine oturur.

"Bekle. Polisi mi çağırdın?"

Neredeyse gururlu bir ifadeyle başını hızla salladı. Atının üzerinde günü kurtarmaya hazır bir beyaz şövalye.

Yüzümdeki ifadeyi gören adamın gözleri kısılır. "Çocuğa üzüldüm, yanlış anlama, ama öylece evlere giremez." Bana çekingen bir gülümseme atıyor ama ben karşılık vermiyorum. "Buna inanamıyorum." Ağzımdan sert bir kahkaha kaçıyor. "Senin yüzünden senin yüzünden geceyi hapiste geçirdim."

Kahverengi gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü.

"Evet," kafasının üzerinde asılı duran "*oh shit*" balonunu okudum. "O bendim."

"Neden pencereden girdin ki?" "Çünkü emlakçı anahtarı bırakmayı unutmuş."

Kafasını sallayarak, beni duyduğunu ama bunun iyi bir açıklama olmadığını düşündüğünü belli ediyor. Bu adama hiçbir şey borçlu değilim, yaptıklarım için mantıklı bir açıklama yapmak zorunda da değilim.

"Özür dilerim." Elini koyu renk saçlarının arasından geçirir. Bu hareket dikkatimi onun pazı kaslarına ve dövmesinin kenarına çeker.

"Özür mü diliyorsun?! Ne yaptığının farkında bile değilsin."

Yine o çarpık gülümsemesini dener. "Aslında biliyorum. Geceyi gözaltı hücresinde geçirdim. Gerçi benim durumumda yanlış anlaşılma benim hatamdı."

Şu anda gerçekten şaka mı yapıyor?

"Bu komik değil. Bu yüzden sponsorluğumu kaybettim."

Gülümsemesi kaybolur.

"Evet," diyorum, ona biraz daha yaklaşıyor. Öfke ve çaresizlikle doluyum. Hepsi ona karşı değil. Aslında, çoğu ona karşı değil. "Senin 'günü kurtarma' rutinlerin yüzünden, sadece geceyi hapiste geçirmekle kalmadım, antrenmanlarım için aldığım fonu da kaybedeceğim."

"Eğer bu bir yanlış anlaşılma ise, eminim her şey yoluna girecektir." Dudakları çekingen ama yine de kendinden emin bir gülümsemeye dönüşür. Sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

Bir kez daha acı bir kahkaha attım. "Sanki hayatında hiç büyük bir hayal kırıklığı yaşamamış biri gibi konuşuyorsun."

Hava etrafımızda cızırdamaya başlar. Ona o kadar yakın duruyorum ki şampuanının veya vücut şampuanının kokusunu alabiliyorum. Elma ya da armut kokusu olabilir.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık." Travis boğazını temizler ve ayaklarını değiştirir. Rahatsızlığı, öfkesine karışan bir suçluluk duygusu taşır.

"Evet, çünkü hayatımı mahvettin."

"Bu biraz abartılı değil mi sence?"

Ya ne yaptığının farkında değil ya da umursamıyor. Her halükarda, bunu önemsiz bir şey gibi gülüp geçemem.

Keşke her şeyin onun düşündüğü gibi yoluna gireceğine inanabilsem, ama sezgilerim nadiren yanılır. Ve şu anda bana Everly'nin haklı olduğunu, Meyer'in hatası ne olursa olsun en ufak bir dalgalanma yaratan herkesten uzaklaşmak istediğini söylüyor. Ve Travis yüzünden, ben dalgalanma yaratan biri oldum.

"Komşuluk endişen için teşekkür ederim, ama gelecekte kendi işine bakman en iyisi olur."

Kaşlarını çatıp bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık ve biraz da eğlence var. "Yani akşam yemeğine hayır mı diyorsun?"

Bir elimle kapıyı tutarak geri çekildim ve onun mükemmel, yakışıklı yüzüne kapıyı çarptım.

3

TRAVIS

Eh, planladığım gibi gitmedi.

Yemek odamda duruyorum, evin alt katında Hannah'nın kaldığı yere bakan penceresi olan tek oda burası ve sessiz komşu evine bakıyorum. Ara sıra farklı odalarda ışıkların açılıp kapanması dışında hiçbir hareket yok. Martha'nın evine sadece birkaç kez girdim, ama Hannah'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını tahmin edebilmem için bu yeterli.

Mutfakta, oturma odasında ve sonunda üst kattaki yatak odalarından birinde.

Saat sekizde tüm ışıklar söndüğünde, yatmaya gittiğini varsayıyorum. Benim de ciddi olarak yapmayı düşünmem gereken bir şey. Yarın akşam Seattle'da oynanacak maç için takım öğleden sonra yola çıkmadan önce sabah erken saatte antrenmanımız var.

Yatıp komşumu unutmam lazım. Bunun yerine, bir sandalye çekiyorum.

Kendimi kötü hissediyorum ve... merak ediyorum. O seksi ve kendinden emin ve sanırım ona aşık oldum. Aylardır ilk kez birinden heyecan duyuyorum. Ne yazık ki o kişi benden nefret ediyor.

Daha kötüsünden de döndüm. İstedğim bir şeyi elde etmek söz konusu olduğunda, azimli olmaktan başka bir şey değilim.

Bu da demek oluyor ki, bir plana ihtiyacım var. Önce Ruby'yi arıyorum.

İkinci zil sesinden önce cevap verdi. "Selam Trav. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Sana kısa bir sorum var."

"Bana mı?" Sesindeki tereddüt anlaşılabilir, sanırım. Ruby ve ben yakınız, ama ona düzenli olarak tavsiye için aramam. Aslında, kimseye tavsiye için aramam. Daha çok kendi başıma çözmeye çalışan

tür bir adamım. Bununla birlikte, kendimi başkalarının sorunlarının ortasına koymayı seviyorum, bu yüzden durumun tersine dönmesi sadece an meselesi olduğunu düşünüyorum.

"Evet." Yan odada ışık yanıyor. Geçen seferkiyle aynı yatak odası. O odada kalıyor olmalı. Kahretsin, sapık gibi konuşuyorum.

"Tamam."

Hannah görünür görünmez kalbim hızla çarpmaya başlar. Daha önce giydiğinden farklı, şortunu örten uzun bir tişört giymiş ya da hiç giymemiş. Uzun sarı saçları açık ve telefonunu sanki biriyle görüntülü görüşme yapıyormuş gibi önünde tutuyor. Erkek arkadaşı olabilir mi? Umarım değildir.

"İlk görüşte aşk diye bir şey var mı?"

En iyi arkadaşımın kız arkadaşı "Anlamadım?" diye sormadan önce bir saniye bekledi.

"Sen aşk ve romantizm konusunda uzmansın, bu yüzden senin yargına güveniyorum." Ve ben bir cevap için çaresizim. Başka birini arasam, bana gülerlerdi.

Ama Ruby öyle değil, o hayatı boyunca mutlu sonlarla uğraşıyor. "Aşk hakkında bir şey bilmiyorum, ama evet, göz göze geldiğiniz anda biriyle kimya oluşturabileceğinizi düşünüyorum."

Biliyordum.

Arka planda onun ve Nick'in fısıldaştığını duyuyorum ama yan komşumdaki kızı izlemekle çok meşgulüm. Kız çok güzel ama mesele bu değil. Polisleri çağıranın ben olduğumu öğrenmeden önceki o kısa dakikalarda onunla bir bağ hissettim. Savunmam gerekirse, kız pencereden içeri giriyordu. Ama bu konumuzla ilgisi yok. Bu bir yanlış anlaşılmaydı ve ben bunu düzeltmeyi planlıyorum.

"Neden?" diye soruyor Ruby, dikkatimi tekrar telefona çekiyor. Işık tekrar sönüyor ve Hannah gözden kayboluyor.

"Çünkü yeni komşumla tanıştım ve ona aşık olduğumdan eminim."

Çelik gibi bir kararlılık, önceki gerginliğimi yatıştırıyor.

Telefonun diğer ucunda sessizlik var. Ruby ve Nick'in şüpheli ifadelerini paylaşıyor olmalarına şüphe yok. Belki aşırı tepki veriyorum, ama Hannah aylardır heyecanlandığım ilk kişi. Belki aşk değil, ama bir şey.

Ertesi sabah uyandığım da Hannah'nın cipini hala garaj yolunda görüyorum. Dün gece eşyalarımı topladım, bu yüzden hızlıca duş alıp kahvaltı yapıyorum, sonra tüm eşyalarımı SUV'uma yüklüyorum. Antrenman için buz pistine gitmem gereken saate bir saat var ve planımı gerçekleştirmek için yeterli zamanım var. Hannah'nın ben dönmeden gitmemesi için içimden dua ediyorum.

On beş dakika sonra, rahat bir nefes alarak evimin garajına giriyorum. Aldığım hediyeleri yanıma alarak yeni komşumun kapısına doğru yöneliyorum. Her adımda heyecanım artıyor. Heyecanlı bir tür endişe bu. Dün gece kötü bir başlangıç yaptık ama bunu düzelterek.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Ev sessizdi ve gördüğüm kadarıyla ışıklar da yanmıyordu. Erken antrenmandan bahsetmişti, bu yüzden hala uyuduğunu sanmıyorum. Onun cipine geri dönüyorum. Başka birinden araç almış olabilir mi? İçimden bir ses, "*Belki erkek arkadaşı onu almıştır*" diyor. Erkek arkadaşı olabilir. Aslında, yoksa bu bir mucize olur. Bu beni caydırmalı, ama kendime, dün ona karşı hissettiğim bağ ne olursa olsun, bunun bir yanlışı düzeltmekle ilgili olduğunu söylüyorum.

Tekrar kapıyı çaldıktan ve otuz saniye daha bekledikten sonra, zili çaldım. Sesi çok yüksek. Bir tür neşeli müzik melodisi o kadar uzun sürüyor ki, bozulmuş mu diye merak ediyorum. Melodi nihayet biter bitmez, kapı açılıyor.

Hannah'yı gördüğümde nefesim kesildi. Farkına bile varmadan cildim karıncalandı ve ağzım aptalca bir gülümsemeye büründü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sanki uyuyormuş gibi gözleri bulanık. Saçları omuzlarına dökülüyor ve hâlâ uzun bir tişört giyiyor. Kumaş o kadar ince ki, şort giydiğini şimdi kesin olarak anlayabiliyorum. Küçük siyah bir şort.

"Alo?" Sesi hem ses tonu hem de sinirlilik seviyesi açısından yükselmişti. Boğazımı temizledim. "Günaydın. Sana kahvaltı getirdim."

"Neden?"

"Barış teklifi olarak. Her şey için özür dilerim."

Elimdeki kahve fincanına ve kahverengi poşete bakıyor ama ikisini de almaya niyetli değil.

"Hayır."

"Hayır mı?" Buraya gelirken sahip olduğum özgüvenim biraz daha azalıyor.

Gözleri, benim mükemmel kahve siparişimle aynı renkte kahverengi. Biraz krema ve biraz şeker. İkisi de fazla değil, ama acılığını gidermeye yetecek kadar. Zengin, sıcak, altın kahverengi. Onun da aynı şekilde sevdiğini umdum, ama bunu asla öğrenemeyeceğim gibi görünüyor. Ya da kafama dökülebilir.

"Yeterince uğraştın. Kahve ve..." Bakışları kağıt torbaya kaydı.

"Elmalı tarta." En sevdiklerimden bir diğeri.

Kahverengi gözleri her saniye daha da canlanıyor. "Bu hiçbir şeyi düzeltmez."

bir şeyi düzeltmez."

"Üzgünüm."

Yüzünde bir şey parladı. Sanırım içten içe beni affetmek istiyor, ama hala çok kızgın.

Kahveyi ve çantayı önüne koyup geri çekiliyorum. Kahretsin. Böyle bir kadın görmeyeli çok uzun zaman oldu. Dağınık. Saçları karışık, buruşuk, makyajsız, hiç hazırlanmamış. Hazırlanmış kadınları severim ama en çok özlediğim bu hali. Hazırlanmamış, filtrelenmemiş, bugün neredeyse hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde gerçek.

"Akşam yemeği teklifim hala geçerli," diyorum.

Kapıyı tekrar kapatmak için hareket ediyor, ama kapıyı yüzüme kapatmadan önce çok küçük bir gülümseme gördüğümü sanıyorum.

"İlk görüşte aşk mı?" D-Low masanın karşısından bana bakarak kaşlarını kaldırır. Seattle'daki maçtan eve dönmek için takım jetindeyiz. Her zamanki geleneğimiz gibi, ben, D-Low, Shep, Galaxy ve Penn kart oynuyoruz.

"Bence flört grevini sonlandırmanın zamanı geldi," diyor Nick.

"Arınma. Grev değil." Kendime bir tür durgunluk dayatmıştım. "Aradaki fark ne?" diye soruyor Shep.

"Grev, bir şey elde etmek için randevulara çıkmayı reddediyormuşum gibi geliyor."

Ağzının köşeleri eğiliyor. "Peki arınma?" "Sağlıksız toksinlerden kurtuluyorum."

"Yani kadınlar toksik mi?" diye soruyor Penn, ya aynı fikirde olmadığını ya da hala ne dediğini anlamaya çalıştığını gösteren kuru bir tonla. Bir yıldan fazla süredir kimseyle çıkmadığına göre, sanırım ikincisi.

"Hayır. Sorun benim."

"Anladım," diye mırıldanır

D-Low.

Onu görmezden gelip devam ettim, "Aynı döngü içindeyim. Bir kızla tanışıyorum, birkaç kez çıkıyoruz, sonra birimiz ya da ikimiz de sıkılıyoruz ve ben yoluma devam ediyorum."

"Bu sadece flört etmek," diyor D-Low. İlişkilerimizde en çok birbirimize benziyoruz, yani ikimiz de son zamanlarda ciddi bir şey yapmadık.

"Bu çok yorucu."

"Yirmi altı yaşındasın. Flört etmekten yorulmak için çok gençsin," diyor Penn, hala biraz sıkılmış gibi.

"Gelecek ay yirmi yedi olacağım," diye araya giriyor Nick.

"Oh, doğru ya. Hala Vegas gezisine çıkacak mısınız?" diye sorar D-Low.

"Evet. Ben, sen ve Shep varız. Penn ve Galaxy eğlenenden nefret ediyor."

"Üzgünüm dostum. Aidan'ın o hafta sonu maçı var," diyor Nick.

"Biliyorum. Sadece dalga geçiyorum."

Hepimiz Penn'e bakarız.

"Oh, benim bir planım yok," diyor. "Sadece eğlenenden nefret ediyorum."

Saçmalıyor. O hafta sonu bir hayır maçı oynadığını biliyorum, ama sanırım huysuz, eğlenenden nefret eden imajını korumak zorunda.

"İlk görüşte aşk konusuna geri dönebilir miyiz?" diye sorar Shep. "Senin aşık olabileceğine hala inanamıyorum, hele ki birini sadece beş saniye gördükten sonra aşık olabileceğine hiç inanamıyorum."

"Kaba," diyorum, sesimde gerçek bir sertlik olmadan. Anlıyorum. Aşk ve ilişkiler hakkında şiirsel konuşan biri değilim. Ama bunu kasten kaçındığım da yok.

"Beş saniyeden fazlaydı." diye düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir tür bilinç kaybı yaşadım. Dakikalar, saatler, hatta günler sürmüş olabilir. "

Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Orada bir şey vardı."

"Çekim," diyor D-Low. "İlk görüşte aşk, kötü romantik komediler ve Sevgililer Günü kartları için bir numara. Senin yaşadığın şey, süper seksi bir kıza karşı yoğun bir çekimdi."

Belki de çekicilik en basit cevap, ama daha önce de insanlara çekici gelmişim ve bu kadar içimi parçalayan, kalbimi çarptıran bir tepki vermemiştim. Sanki... nefes alamıyormuşum gibiydim. Hiç kimseye karşı bu kadar güçlü bir tepki vermemiştim. Tanıdığım en seksi kadınlara bile. Hannah çok güzel ama hissettiğim şeyin sadece ona karşı bir çekim olduğuna inanmıyorum. Ama bunu zorlamıyorum çünkü erkeklerin söylediğim her şeyi, akli başında olmadığımı gösteren bir kanıt olarak göreceklelerinden eminim.

"Ruby-Doo, ilk görüşte aşkı reddettiğini duyunca çok üzülecek," diyorum ona.

Nick, kız arkadaşının adı geçince yüzündeki ifade yumuşadı. "O buna inandığını söylemedi."

"O da öyle demedi," diye işaret ediyorum. Nick başını sallar ve alçak bir kahkaha atar.

"İlk görüşte aşka inanmıyor musun?" diye sorar Shep, D-Low'a, sanki bizim sessiz defans oyuncumuz buna inanıyormuş gibi. İyi. Bir müttefike ihtiyacım var.

"Hepimizi anında insanlara çekilmeye yatkın hale getiren evrimsel biyolojiye ve nörokimyaya inanıyorum."

İnlerim. İnsanlar bunu neden bu kadar zor anlıyor? Ruh eşleri gibi herkesin kabul ettiği bir şey olduğunu sanıyordum. "Peki bu ilk görüşte aşktan nasıl farklı?"

"Çekicilik aşk değildir."

"Ondan daha fazlasıydı. Sana söylüyorum. Aramızda bir bağ vardı." "Onu hapse attıran bir bağ."

İnlerim. "Sizler dünyanın en kötü arkadaşlarısınız."

O kısmı unutmak için çok uğraştım. Onlara kesinlikle söylememeliydim. Benim pahasına gülüp eğlendiler.

Konuşma başka konulara geçerken, ben Hannah'yı düşünmeye devam ediyorum. Özür mesajımı aldı mı acaba? Cevap vermedi, bu da hala kızgın olduğunu düşündürüyor. Telefonumu çıkarıp sosyal medya hesabını açıyorum. Evet, sosyal medya hesaplarını hafifçe takip ediyorum.

Onu bulmak hiç zaman almadı. Hannah ve jimnastikçi kelimelerini arama çubuğuna yazdığım da neredeyse anında ona ulaştım. Kendimi derinlemesine araştırmaya bırakmadım. Sadece onu takip ettim ve sonra ona bir mesaj gönderdim. Bu yirmi dört saat önceydi ve o beni takip etmedi ya da mesajımı okumadı.

İlk ikisi yeterli olmadı diye uzun bir özür mesajı yazdım. Sonra sildim. Hayır, yüz yüze konuşmak daha iyi olur. Birbirimizin komşusuyuz. Beni sonsuza kadar kaçamaz.

Ertesi gece, yani Hannah'dan 48 saat boyunca cevap gelmeyen gece, Shep ve D-Low takılmak için bize geldi.

"Ne yapıyoruz?" diye sorar D-Low, telefonunu iki eliyle tutarak. "Pizza mı, Tayland yemeği mi?"

"Pizza," derim, Shep de aynı anda "Tayland yemeği" der. Birbirimize gülümseriz.

"İkisi de bana uyar," derim ve bir tur daha bira almak için ayağa kalkarım. "Sen karar ver, D-Low."

Ben oturma odasına geri dönerken, "Bitti" diyor.

Soğuk binaları dağıttıktan sonra kendiminkini alıp pencereye gittim. Hannah'nın cipini garaj yolunda gördüm ve ışıklar açıldı, yani içeride olduğunu biliyordum.

"Gidip merhaba demeli miyim sence?" diye soruyorum, destek için onlara bakarak.

D-Low'un dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "Seksi komşunu takip etmeye gitmeli miyim sence?" Ellerini kucağında birleştirip, dikkatlice düşünüyormuş gibi geriye yaslanıyor. "Duruma bağlı."

"Neye?"

"Eğer potansiyel eğlence değerinden bahsediyorsak, kesinlikle evet. Bu kızla her konuştuğunda felaket oluyor."

Ona orta parmağımı gösteririm.

O gülümser. "Ama hafif bir takiple onu kazanabileceğini düşünüyorsan, bir kez daha düşünmeni tavsiye ederim."

İnleyerek tekrar kanepeye oturuyorum. "Bu kız için gerçekten çok heyecanlanmışsın," diyor Shep.

"Biliyorum. Biliyorum. Açıklayamıyorum." Ellerimi başımın üstünde gezdiriyorum. "Bir kıvılcım hissettim. Bir bağ."

Arkadaşlar sessiz kalırlar ve ifadelerinden anladığım kadarıyla beni anlamaya başlamış olabilirler. Hannah sadece komşumuzun güzel kızı değil. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez bir kadınla konuşurken daha fazlasını istemişimdir. Onunla yatmak ya da başka bir şey yapmak istemiyordum. Sadece onu tanımak istiyordum. Hala da istiyorum.

"Gerçekten böyle hissediyorsan, belki de onunla tekrar konuşmayı denemelisin," diyor Shep.

"Üç gün içinde bir reddedilme daha ne fark eder ki?" diye soruyor D-Low. "Kaçınıcıdayız? Üçüncü mü? Dördüncü mü?"

Sayısını unuttum. Belki de onun demek istediği budur.

"Tamam. Haklısın. Bu noktada ürkütücü olmanın sınırındayım."

"Sınırında mı?" diye mırıldanıyor D-Low.

Yüksek sesle iç çekiyorum.

"Belki de ben gitmeliyim. Benim şansım daha yüksek olabilir." D-Low'un sırtışı şakacı bir yaramazlıkla dolu. Hâlâ ona yumruk atmayı düşünüyorum.

"Hannah'ya çıkma teklif edersen ve o da evet derse, burnunu kırmak zorunda kalacağım. Ve sonra seninle konuşmayı keseceğim."

"Asla temiz bir vuruş yapamazsın ve benim başka arkadaşlarım da var." "Siktiğimin herifi."

Kapı zili çalar ve o gülerek ayağa kalkar. "Muhtemelen kız arkadaşım Hannah gelmiştir."

"Şu lanet yemeği getir," diye homurdanırım.

Kahkahası onu oturma odasından ön kapıya kadar takip ediyor.

"Çok hızlı oldu," diyor Shep.

Onu sadece yarı dinliyorum, pencereye özlemle bakıyorum.

D-Low bir dakika sonra küçük kahverengi bir çanta ile geri gelir, onu sehpa koyar ve mutfığa doğru yönelir.

Yağlı ve lezzetli bir koku burnuma geliyor. Bir kutu erişte ve çubuk çubukları çıkarıp yemeye başlıyorum, geri kalanını torbada erkekler için bırakıyorum.

D-Low oturma odasına geri döndüğünde, ağzım Tayland yemeği ile dolu halde "Bir plana ihtiyacım var" diyorum.

Shep öne doğru eğilir ve çantayı benden alır. "Komşuna tekrar çıkma teklif etmek için mi?"

Ona "tabii ki" bakışı atıyorum ve o da başını sallıyor.

D-Low tabakları ve çatalları masaya koyar. Shep çantaya uzanır ve küçük bir kase çorba çıkarır.

"Bu mu?" D-Low'a bakarak kabı tutuyor.

"Neden bana bakıyorsun? Hiçbir fikrim yok. Pizza sipariş ettim."

Ağzıma milimetrelerce uzaklıkta bir parça daha makarna ile durakladım.

"O zaman Tayland yemeğini kim sipariş etti?" diye sordu Shep.

"Sen sipariş ettin sanıyordum," diyor D-Low, sonra poşeti alıp yan tarafına zımbalanmış fişi inceliyor. Dudakları eğlenceli bir gülümsemeye bükülüyor. "Hannah Walsh."

Bana bakarken koyu renk kaşlarını kaldırır. "Vay canına, Bennett."

Yarısı boşalmış erişte kabına bakarım. "Oh, lanet olsun." D-Low'un derin kahkahası midemde bir boşluk hissi yaratır.

Shep omuz silkiyor. "İyi tarafı, artık seksi komşunla konuşmak için bir bahanen var."

4

HANNAH

"Oda arkadaşımından nefret ediyorum," diyor Wren, bir saat önce telefona çıktığımızdan beri en az üçüncü kez. "Beyaz tahtaya pasif-agresif sözler yazmaya başladı. Bugünkü söz: Her zaman nezaketi seç."

"Bunun nesi kötü?" diye soruyorum.

"Bu bana yönelik. Biliyorum. Dün gece Sara'ya çok kibarca buzdolabındaki eski yemek kalıntılarını temizlemesini rica ettim çünkü yer kalmamıştı ve çok kötü kokuyordu, o da "Biliyorsun Wren, son zamanlarda çok zor günler geçiriyorum, bana biraz daha nazik davranırsan çok sevinirim" dedi. Wren sinirli bir homurtu çıkarır. "İki haftalık Tayland yemeğini atmasını bile kötü davranmadan isteyemiyor muyum?"

Gülüyorum ama Tayland yemeği siparişi düşüncesi, bir hafta önce aldığım tatlı ve ekşi çorbanın hala durduğu kendi buzdolabıma bakmamı sağlıyor. Onu yiyemedim. Çok kızgındım. Ve onun içine tükürdüğünden biraz korkuyordum.

"Üzgünüm," diyorum, telefonum bir mesaj geldiğinde. Mesajı okumak için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

KINSLEY

Bir saat sonra MVP'de buluşalım

Moonshot'taki popüler restoran ve bar MVP, bu gece istediğim atmosferden çok uzak. En azından yarın sabaha kadar eşofman giyip dağınık örgülü saçlarımla dolaşmak gibi büyük planlarım vardı.

Parmaklarım klavyenin üzerinde ona bunu yazmak için bekliyordu, ama Kinsley benden önce davrandı.

KINSLEY

Hayır cevabını kabul etmiyorum. Seni almam mı gerekiyor?

BEN

Hayır

"Üzgünüm," diyorum Wren'e. "Kinsley bu gece dışarı çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyor."

"Gitmelisin," diyor kardeşim, oda arkadaşı konusunu kapattığımız için artık biraz daha az kızgın görünüyor.

"Eh."

"Onun yerine ne yapacaksın?" diye soruyor. "Evde oturup doom scroll mu yapacaksın?"

"Bana gönderdiğin podcast'i dinliyorum. İki bölüm kaldı ve sonunda eski erkek arkadaşını buldular."

"Ooh. Neredeyse bitmek üzere!"

Telefonum yine çalıyor.

KINSLEY

Hayır, seni almam gerekmiyor ya da hayır, saçını taramayı reddediyorsun.

BEN

İkisi de.

KINSLEY

Gerekirse şapka tak.

KINSLEY

Oh, bekle. Unut gitsin. Skylar, hissetmek istediğin gibi giyin diyor.

BEN

Etrafımdaki insanları rahatsız etmek istemem, ama kendimi rahat hissetmek istiyorum. rahat hissetmek istesem bile mi?

KINSLEY

O zaman, benim istediğim gibi giyin: seksi ve kendinden emin.

"Yine de dışarı çıkmalısın," diyor Wren. "Eğlenceli olacak."

"Kinsley sana bunu mesajla mı söyledi?"

"Belki." O gülüyor. "Git duş al, giyin, ve hala gitmek istemiyorsan, beni tekrar ara, ben de Sara hakkında biraz daha şikayet edeyim."

"Tamam, ama Wren?"

"Evet?"

"Her zaman nezaketi seç," derim en tatlı sesimle. Telefonu yüzüme kapatır.

Başlangıçta isteksiz olmama rağmen, duş aldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. En sevdiğim elbiseyi giyip hafif bir makyaj yaptıktan sonra, aslında gece dışarı çıkmayı iple çekiyorum. Moonshot'a taşındığımdan beri böyle geceler çok az oldu.

Bara girer girmez Kinsley ve Skylar'ı görüyorum. Köşedeki bir masada yan yana oturuyorlar. Kinsley başını kaldırıyor ve beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. O etrafta olduğunda kötü hissetmek imkansız. Lanet olsun ona. Bazen bir kız sadece acıma partisi vermek ister. Ama onlara doğru yürürken kalbimin hızla atmaya başlamasıyla, gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını sorguluyorum. Belki de ihtiyacım olan şey buydu. Ama bunu Kinsley'e itiraf etmeyeceğim. Her iyi arkadaş gibi, bir dahaki sefere evde kalmak istediğimde bunu bana karşı kullanır.

"Gerçekten geldin!" Kinsley, masalarına yaklaşırken ayağa kalkar.

"Başka bir seçenek var mıydı?" diye gülerek soruyorum, o da beni hızlı ama sıkı bir kucaklamaya alıyor.

Kız arkadaşı beni bıraktığında Skylar, "Senin blöf yapıp yapmadığını ve gerçekten gelip gelmeyeceğini tahmin ediyorduk" diyor. Bana sarılmak için ayağa kalkmıyor, ama bunu kişisel olarak almıyorum, çünkü onun sarılmayı seven biri olmadığını biliyorum. Bu, Kinsley'nin bana onun hakkında söylediği ilk şeylerden biriydi. "Kız arkadaşım harika biridir. Çok zeki ve güzeldir ama kişisel alanına girmeyin. Sadece üç kişinin kendisine dokunmasına izin verir, diğer ikisi de ebeveynleridir."

"Senin için gelip seni almaya geleceğimiz tehdidimizi yerine getiremeyecek kadar mutlu ve sarhoş olduğumuzda, yaklaşık bir saat sonra 'Buna hazır değilim' mesajını bekliyordum." Kinsley, Skylar'ın yanındaki koltuğa oturur.

Karşılarında tek bir sandalye var. Bara bir göz attığımda, bu sandalyeyi almak için muhtemelen mücadele etmek zorunda kaldıklarını anlıyorum. Burası tıklım tıklım dolu.

"İyi fikir. Keşke bunu on beş dakika önce düşünseydim." İkisi de iyi niyetle gülüyorlar.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor Skylar. "Ben de tam bir tur daha içmek için bara cesaretimi toplamak üzereydim."

"Bu gece dövüş var mı?" En son spor salonundaki kızlarla MVP'ye happy hour için geldiğimizde, farkında olmadan benzer şekilde kalabalık bir atmosferde geçen büyük bir UFC dövüş gecesine denk gelmiştik.

"Bu gece hokey maçı var." Kinsley başını bize en yakın televizyona doğru eğdi.

O anda, bu mekanın her yerine asılmış televizyonlarda kayan küçük adamların asıl ilgi odağı olduğunu anlıyorum. İnsanlar, maçta neler olup bittiğini görebilmek için ara sıra yukarı bakabilecekleri yerlerde ayakta ya da oturuyorlar.

"Arena çok yakın. İnsanlar, oyuncuların maçtan sonra buraya gelmesini umarak maçı izlemek için burada takılıyorlar."

"Ciddi misin?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Bu... tam olarak sapıklık sayılmaz ama biraz acınası bir durum gibi geliyor.

Kinsley başını salladı. "Evet. Şu anda burası kaotik geliyorsa, biraz bekle."

"Ya da başka bir yere gidebiliriz," diye önerdim.

"Olmaz. Moonshot iki dakika kala bir sayı önde," diyor Skylar.

"Hokey hayranı mısın?"

"Ailem bu spora meraklıydı." Bu sporu sevdiğini itiraf etmekten utanıyormuş gibi utangaç bir gülümsemeyle bana bakar.

"Ve burası yakışıklı erkeklerle dolu," diyor Kinsley. İşte o anda, burayı benim için seçtiğini anlıyorum.

"Barda erkek tavlamayacağım."

"Neden? Onlarla başka nerede tanışacaksın?" diye soruyor.

"Tanışmayacağım. Bekar olmaktan çok mutluyum."

Öksürürken aynı anda "saçmalık" demeye çalışıyor, ama sesi daha çok sis düdüğü gibi çıkıyor.

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum, gözlerimi devirerek ama gülümsemeyi engelleyemiyorum. Tüm sorunlarımın çözümü olarak yakışıklı bir erkeği gören onu seviyorum. "Şu anda ihtiyacım olan son şey bir erkek. Yeterince sorunum var zaten."

"Ama bazıları gerçekten çok yakışıklı," diyor Kinsley.

"Affedersin." Skylar kırılmış gibi görünmeye çalışıyor ama Kinsley neredeyse kucağında otururken, pek inandırıcı olmuyor.

"O çok mutlu bir bekar ve ben de çok mutlu bir şekilde bekar değilim." Eğilir, bir eliyle kız arkadaşının yanağını okşar ve onu öper.

Göğsüm, bağımsızlığımdan sandığım kadar mutlu olmadığımı gösteren bir şekilde sıkışır.

Kinsley geri çekildiğinde, ceylan gözlü ve gülümseyen bir şekilde, "Ama yine de çekicilik konusunda objektif olabilirim," diyor.

Gözlerimi barda dolaştırdım. O haklıydı. Burada, yakışıklılık açısından ortalamanın üzerinde olduğunu söyleyebileceğim birçok erkek vardı. Belki de bir gece dışarı çıkmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

5

TRAVIS

Bu gece oturmak için çok huzursuzum. Galibiyet iyi geldi ama berbat oynadım. Bu sezon işler benim için henüz yolunda gitmiyor. Genelde hokey, kendimi rahat hissedebileceğim tek yer ama son zamanlarda sanki başkasının patenleriyle oynuyormuşum gibi hissediyorum. Rahatsız ve bazen de acı verici. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum ama düzeltmem lazım.

MVP'de dolaşıp, takım arkadaşlarımla ve bu gece gelen diğer arkadaşlarımla sohbet ediyorum. Sezonun başlarında herkes maçlardan sonra uğramaya çalışıyor. Sezon ilerledikçe, çocuklar aileleriyle daha fazla zaman geçirmek için bunu boş verecekler.

Örnek olarak Nick ve Ruby. Masada tek başlarına oturuyorlar. Yan yana. Nick kolunu Ruby'nin sandalyesinin arkasına dolamış, Ruby ise omzunu Nick'in göğsüne degecek şekilde ona yaslanmış. Buradalar ama kimseyle etkileşime girmiyorlar. Birbirlerine dalmışlar.

İkinci turumu yaparken köşedeki masada oturan sarışın bir kız dikkatimi çekti. Bana profilden bakıyordu. Dirseklerini masaya dayamış, öne doğru eğilmişti. Yanında iki kız daha vardı ve üçü de gülüyor ve kahkaha atıyordu. Onu tanıdığım anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu o kadar çok düşünmüştüm ki, kalabalık bir barda yirmi metre uzaktan bile onu tanımam bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Ne kadar süre orada donup kaldığımı, ona bakakaldığımı bilmiyorum, ama sonunda o da başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Beni de tanıdığını fark edene kadar iki kez bakıyor. Ağzımın köşeleri gülümserken elimi kaldırıp ona selam veriyorum. Gözleri biraz açılıyor ve vücudu geriliyor, sonra başka yere bakıyor.

Eh... tam olarak umduğu m tepki değildi, ama o buradaydı. Bu bir şey ifade ediyor olmalı.

Ona doğru yürümek için duyduğum dürtüye direniyorum. Bunun iyi sonuçlanmayacağına dair bir önsezim var. İhtiyacım olan şey bir oyun planı.

Barı dolaşarak geri dönüyorum, Hannah'yı tüm bu süre boyunca gözümün ucunda tutuyorum. Ruby'nin yanındaki boş sandalyeye oturuyorum ve onunla Nick'in yaşadığı tatlı anı bölüyorum.

"Selam." Ruby, Nick'in beni selamlamadan önce dikkatini ondan uzaklaştırır.

"O burada." Adrenalin vücudumu sararken, nefes nefese bu sözler ağzımdan çıkıyor. Vücudum baştan aşağı titriyor.

"Kim?" diye sorar

Ruby. "Komşum."

Ruby'nin kaşları kalkar, göz bebekleri büyür. "Gerçekten mi?"

"İlk görüşte aşık olduğun kişi mi?" Nick'in sesi kısmen meydan okuma, kısmen de inanamama duygusuyla doludur. Ruby'yi ilk gördüğü andan itibaren umutsuzca aşık olan bir adam için, daha az şüpheci olması beklenirdi.

Ruby'ye başımı sallıyorum.

Dik oturup etrafına bakınıyor. "Nerede?"

"Arkanızda. Sol, köşedeki masa." Nick'in sorusuna cevap verme zahmetine girmiyorum. İlişkiler veya aşk konusunda uzman olduğumu iddia etmiyorum, ama şu anda ve onu ilk gördüğümde vücudumun verdiği tepki, daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Aynı anda dönüyorlar. Onlar Hannah'yı bulmakla meşgulken, ben utanmadan ona bakıyorum.

"Hangisi?" diye sorar Ruby. "Bu gece seksi kadınlar denizi var."

"Sarışın. Mavi elbise," diyorum, bakışlarımı ondan ayırmadan. Yine arkadaşlarına gülümsüyor ama sanki birini arıyormuş gibi barın etrafına bakınıyor. Belki de beni?

Onun duruşunu seviyorum. Bu tuhaf mı? Kendime bile itiraf etmek biraz garip geliyor, ama doğru. Üst vücudunun eğimi ve çenesinin eğimi hakkında ilginç bulduğum bir şey var. İşte benim flört hayatım bu hale geldi: uzaktan kadınların vücut dilini hayranlıkla izlemek.

"Onu tanıyorum," diyor Ruby, ben ise önemli bir sınava hazırlanır gibi komşumun özelliklerini kataloglayıp incelemeye devam ediyorum. Akademik geçmişimde ilk kez bir sınavdan tam not alacağım.

Ruby'nin sözleri kafamda yer edindiğinde, gözlerimi kırıp dikkatimi ona geri çeviriyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, ciddiyetini ölçmek için gözlerimi kısarak. "Beni alay etmek acımasızca olur."

"Dalga geçmiyorum." Bana gülümserken hafif bir kahkaha atıyor, sonra Nick'e bakıyor. "Onu tanıdın mı?"

"Oh, evet," diye ekliyor, sanki en iyi arkadaşımın benden sakladığı gerçeği benim kadar şaşırmış gibi. "Hannah bilmem ne, değil mi?"

"İkiniz de onu tanıyorsunuz ve bana söylemediniz mi?!" Bu tamamen mantıksız ve hiç mantıklı gelmiyor, ama yine de bir ihanet gibi hissediyorum.

"Onunla yazın tanıştık," diyor Ruby. "Moonshot'ta yeni bir yerde antrenman yapmak için buraya taşınmıştı. O bir jimnastikçi."

"Bu yaz gezegendeki en seksi kadınla tanıştınız ve en yakın arkadaşınız olan *bana* söylemeyi hiç düşünmediniz mi?" diye soruyorum Nick'e, sesim suçlamayla dolu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor ama bana cevap veremiyor.

Buna inanamıyorum. Haftalardır onu düşünüyordum, tam bir sapık gibi davranmadan ve her gün evine uğramadan nasıl buzları kırabilirim diye düşünüyordum, ama bu kadar zaman boyunca cevap gözümün önündeydi.

Ruby bana acıyarak, ben nasıl tanıştıklarını sormadan bir sonraki sorumu yanıtlıyor. "O Everly Wyld'in müşterisi. O ve Jack şehirdeydiler ve Hannah bir gece bizimle buluştu."

Ben neredeydim ki? Daha önemli ne olabilirdi ki?

"Everly onun menajeri mi?" Everly'yi sadece kocası Jack'in Nick'in eski takımı Wildcats'in dominant hokey oyuncusu olması nedeniyle tanıyorum.

"Evet." Ruby başını sallar. Başka bir şey söylemez, ama sanki ona bir düzine soru daha soracağımı bekler gibi bekler.

Ben de kesinlikle bunu yapmayı planlıyorum, ama önce tüm bu yeni bilgileri kafamda bir kez daha gözden geçirmem gerekiyor. Sanki bir sırrı çözüyormuşum gibi hissediyorum. Her yeni bilgi parçacığı sizi daha da takıntıya sürükleyen yeni bir hobi keşfetmek gibi. Hokey bir zamanlar benim için öyleydi.

İlk kez oynadığımda altı yaşındaydım. Oyunu sevdim ama bundan daha fazlası vardı. Bana bir topluluk, bir amaç ve özgürlük verdi. Birkaç saat boyunca, spor dışında hiçbir şey düşünmedim. Beklentileri karşılayamayan ya da ailesine uyum sağlayamayan bir çocuk olduğumdan endişelenmedim – o zamanlar bunu kelimelere dökebilseydim tabii. Hokey beni başından beri tamamen ele geçirdi. Barın karşısındaki kadın gibi.

"Onun hakkında başka ne biliyorsunuz?" diye Ruby ve Nick'e soruyorum. "Hiçbir ayrıntıyı atlamayın."

Nick, şaka yaptığımı düşünerek güler. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Her şeyi bilmek istiyorum.

"Bir düşüneyim," diyor Ruby, gözlerini tavana dikip düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım Colorado'dan geldiğini söylemişti. Hmm... yeni bir spor salonunda antrenman yapmak için buraya taşınmıştı."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Sakin ol," Nick alçak sesle uyarıyor.

Onun koruyucu tavrına gözlerimi devirip onu görmezden geliyorum.

"Başka ne biliyorsun?" diye soruyorum Ruby'ye, sol bacağım masanın altında hızla sallanıyor.

"Oh!" Gözleri parlar. "Hâlâ görüştüğü ya da eskiden görüştüğü bir eski erkek arkadaşı var. O gece ona mesaj attık."

"Bu biraz keyif kaçırıcı."

"Hayır, öyle değildi," diye ısrar eder Ruby. "Everly'nin fikriydi. Varsayımsal sorular oyunu oynuyorduk, her birimiz sevgililerimize mesaj atıp bir senaryoda ne yapacaklarını sorduk. Aslında, o flört etmekten ve son zamanlarda konuştuğu erkeklerin, kaybolsa bile fark etmeyecekmiş gibi göründüklerinden bahsediyordu, o yüzden başladı."

"Anlamadım, Ruby-Doo. Varsayımsal senaryo soruları mı?"

"Everly Jack'e, ben Nick'e, Hannah da eski sevgilisine mesaj attı. Üçüne de, biz kaybolursak ne yapacaklarını sorduk."

"Bunu hatırlıyorum." Nick gülümser ve Ruby'ye hayranlıkla bakar, Ruby de ona aynı ifadeyle karşılık verir.

"O ne dedi?" diye soruyorum.

Ruby Nick'e bakmaya devam eder. "Sen, 'Şu anda sana bakıyorum. Yani eğer kaybolursan ben de...' dedin."

"Dünyanın en güzel kızını hayal ediyorum," diye onun yerine cümleyi tamamladı.

"İkiniz çok tatlısınız, ama odaklanmanız gerekiyor. *Hannah'nın eski sevgilisi* ne dedi?" Ruby'ye sorumu netleştiriyorum ama sonra Nick'e yumruğumu uzatıyorum. "Rizz'i çekmek!"

Nick yumruğunu benimkine çarparak güldü. "Aidan'ın argolarını çalma."

"Aptalca aşık olmayı bırak, ağzından çıkan her şey romantik sözler gibi geliyor," diye karşılık veriyorum.

Onun tek cevabı biraz daha geniş bir gülümseme oldu.

"Eski sevgilisinin tam olarak ne cevap verdiğini hatırlamıyorum, ama hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyorum. Adil olmak gerekirse, Nick ve Jack'in tepkileriyle karşılaştırıldığında, yetersiz kalmamak zor olurdu."

"Aptal eski erkek arkadaş. Anladım."

"Ben öyle demedim," diyor Ruby, sanki adamı savunma ihtiyacı hissediyormuş gibi.

"Onu bırakan her erkek aptaldır."

"Ve sen de benim laf kalabalığı yaptığımı düşünüyorsun," Nick başını sallayarak mırıldanır.

Ama bu bir laf değil. Belki de onun demek istediği budur.

"Başka bir şey var mı?" Daha fazla bilgi almak için sabırsızlanıyorum.

"Hayır, sanmıyorum..." Yine düşünceli bir ifadeyle sözünü keser.

"Ama o gerçekten çok iyiydi. Onu çok sevdim. Ve onun kolları sayesinde her gün sınav çekmeye başladım."

"Sen mükemmelsin." Nick başını eğip dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurur.

Dikkatimi onlardan uzaklaştırıp Hannah'ya geri çeviriyorum. İki Adam masanın kenarında duruyor ve görüşümü kısmen engelliyor. Hannah'nın gülümsediğini anlayamıyorum ama vücut dili değişmiş. Dik ve kendinden emin duruşunun yerine, kamburunu çekmiş.

Hızla ayağa kalkıyorum, sandalyem gıcırdayarak geriye kayıyor. "Beni tanıştır."

"Onunla tanıştığını sanıyordum," diyor Ruby, kaşlarını çatarak.

"Evet, ama Şimdi ne kadar iyi bir adam olduğumu sen de doğrulayabilirsin." "Doğrulayabilir mi?" diye soruyor Nick alaycı bir tonla.

"Siktir git, Galaxy. Benim iÇin sen öldün." Hala onun bu yaz onunla tanıştığına inanamıyorum. Aylar önce.

"Lütfen?" Ruby'ye en iyi yalvaran ifademi takınıyorum, köpek yavrusu gözleri ve dudak bükerek.

İŞe yarıyor, çünkü gülüyor ve ayağa kalkıyor, ama istediğim kadar hızlı değil.

"Tamam. Yine de ona merhaba demek istiyorum."

6

HANNAH

Kinsley, erkekler ona asılmadan hiçbir yere gidemiyor. Örneğin, içki içmek için gittiği bardan onu takip eden iki erkek. Onun çok meşgul olduğunu ve hiç ilgilenmediğini fark ettikten sonra hala orada kaldıklarına gerçekten şaşırdım.

"Floransa'yı mutlaka ziyaret etmelisin," diyor erkeklerden biri, sanırım adı Brandon. "Ama şehir merkezinde çok fazla zaman geçirme. Mimariyi ve tarihi görmek güzel ama biraz daha uzağa gidersen çok daha harika yerler var."

Konunun nasıl açıldığını hatırlamıyorum ama o ve Skylar son on dakikadır İtalya hakkında konuşuyorlar. Brandon'ın arkadaşı Ezra gözüme çarpar ve gülümser. Ona nazikçe gülümsedikten sonra başka yere bakıyorum, sonra başımı eğip ağzımı elimle kapatarak esnememi saklıyorum. Bu tamamen onların suçu değil (İtalya benim en sevdiğim konuşma konularından biri olmasa da). Normal yatma saatimden birkaç saat geç oldu ve son birkaç gündür kendimden nefret etmem beni her zamankinden daha yorgun hale getirdi. Antrenmanlarımın yoğunluğunun artması da bununla bir ilgisi olabilir.

Sebep ne olursa olsun, Brandon'ın yanında tanıdık bir yüz görünce minnettar oldum. Daha dik oturdum ve şaşkınlıkla ağzımı açtım.

"Ruby?"

"Hannah!" Güzel kızıl saçlı kız utangaç bir şekilde elini sallıyor.

"Aman Tanrım. Ne sürpriz!" Ayağa kalkıp ona sarılıyorum. Daha önce sadece bir kez görüştüğüm birini görmek için belki fazla dostça bir tepki ama onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki heyecanımı gizleyemiyorum.

"Biliyorum." Onu kucaklarken gülüyor. Geri çekildiğimde, arkasında erkek arkadaşını fark ediyorum. "Merhaba. Seni de görmek güzel. Bu geceki galibiyet için tebrikler."

"Nick." Ben onun adını unutmuş olduğum için, nazikçe ve minnetle bana hatırlatıyor. "Teşekkürler, ben de seni tekrar gördüğüme sevindim."

İkisine de ne yaptıklarını sormak için ağzımı açtım, ama sorumu tamamlayamadan bakışlarım Nick'in yanına yavaşça yaklaşan adama takıldı.

Onu daha önce gördüğümü sandım, sonra bunun televizyonda olduğunu kendime inandırdım.

"Hannah, bu benim arkadaşım Travis," diyor Ruby. "O ve Nick takım arkadaşları."

Travis'in ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır ve gözleri yaramazlık ya da çekicilik gibi bir şeyle parlar — bu iki şeyin onun hayatında vazgeçilmez olduğunu biliyorum.

"Tanıştık," diyorum Ruby'ye, Travis'ten gözlerimi ayırmadan. Hatırladığım kadar yakışıklı. Koyu renk saçları yanlardan kısa kesilmiş, ama üst kısımları dalgalı ve alnına bir bukle sarkmış. Ama midemi bulandıran şey, o büyük, eğri büğrü gülümsemesi.

"Merhaba, Hannah." Derin sesinde hafif bir gürültü var ve o bir adım daha yaklaşırken bunu vücudumda hissediyorum.

Bir adım geri çekiliyorum. "Merhaba."

Onda beni dengesiz hissettiren bir şey var. "Merhaba!" Kinsley arkamdan sesleniyor.

Arkadaşlarımı tanıtmak için duruşumu değiştiriyorum. "Bunlar Kinsley ve Skylar."

Erkekleri tanıtmaya gerek görmüyorum, ama onlar kendileri tanıtıyorlar. "Olamaz. Travis Bennett ve Nick Galaxy!" Ezra, onlara bir bira kaldırırken hayranlık dolu bir sesle bir sesle onlara bira kaldırıyor. "Bu geceki maç harikaydı. Büyük hayranlarıyorsunuz."

"Büyük hayranlar!" Brandon, abartılı bir şekilde iki kolunu da sallayarak diyor. "Size bir içki ısmarlayabilir miyiz?"

"Teşekkürler, ama yakında çıkacağız," diyor Nick, neredeyse boşalmış bardağını kibarca kaldırarak teşekkür ediyor.

"Gerçekten mi? Gidiyor musunuz?" Ruby'ye soruyorum, daha fazla sohbet edecek vaktim olmayacağı için üzgünüm. "Ne kadar süre şehirde kalacaksınız?"

"Evet. Görünüşe göre hokey oynamak yorucuymuş." Nick'e hayranlıkla bakar. "Ama aslında artık burada yaşıyorum."

"Gerçekten mi?" Nick'e bakıyorum, neden taşındığını kolayca anlıyorum. Onunla tanıştığımda, Moonshot'ta kısa bir süre kalmayı planlıyordu ve birbirlerine karşı ne hissettiklerini hala anlamaya çalışıyorlardı.

"Evet." Başını sallayıp daha geniş bir gülümsemeye cevap verdi. "Sen jimnastikle meşgul olmadığın bir zamanda bir araya gelmeliyiz."

"Biz her zaman jimnastikle meşgulüz," diyor Kinsley.

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama zaman ayırırım. Sana numaramı vereyim."

Ruby'ye yaklaşırken Travis'in bakışlarını hissediyorum. Bana telefonunu uzatıyor, numaramı giriyorum, sonra kendime mesaj atarak onun numarasını da alıyorum.

Brandon'ın Travis'e içki isteyip istemediğini sorduğunu belli belirsiz fark ettim.

Ve Travis'in tepkisini çok iyi fark ettim. "Hazırım, ama teşekkürler."

Ruby ve ben tekrar sarılırız ve yakında tekrar buluşmaya söz veriz. Travis de onlara veda eder, bu da onun da gidip gitmeyeceği konusunda kesinlikle düşünmediğim soruyu cevaplar.

Ruby ve Nick giderken onlara el sallarım. Brandon ve Ezra da uzaklaşır, ki bu tam da Travis'in yapmasını beklediğim şeydir. Ama onun beni izlediğini fark ederim.

"Nasılsın?" diye soruyor. Bu sefer yaklaşıyor, ama tüm dikkatini üzerimde hissediyorum.

"Beni tutuklattığın ve sponsorluğumu kaybetmeme neden olduğun için mi? Yoksa akşam yemeğimi yediğin için mi?" diye soruyorum, ses tonumda sahte bir tatlılık damlıyor. "Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"*Bu* senin seksi komşun mu?!" diye bağırır Kinsley.

İçimden inlerim ve ona ölümcül bir bakış atarım. Özür diler gibi görünmeye çalışır, ama bu utangaç bir gülümsemeye dönüşür.

"Travis." Arkadaşlarıma geniş bir gülümseme atıyor, ama dikkatini tekrar bana çevirdiğinde pişmanlık dolu bir ifade takınıyor. "Gerçekten üzgünüm. Telafi etmek için sana bir içki ya da bin içki ısmarlayabilir miyim?"

Keşke o kadar basit olsaydı. İyi birine benziyor.

—flörtöz ama nazik. Ancak, ona baktığımda, tek düşünebildiğim hayallerimin yanıp kül olması.

"Teşekkürler, ama ben de gitmeliyim."

"Ne?" Kinsley hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmıyor. "Hayır!"

"Geç oldu. Sen de eve gitmelisin," diyorum ona. Sekiz saatten az bir süre sonra spor salonunda olmamız gerekiyor.

"Hayır. Kız arkadaşımınla geçireceğim bir gece için yarın yorgun olmayı göze alırım." O ve Skylar birbirlerine daha da yakınlaşarak gülümsüyorlar. Biri bana da öyle baksa, biraz uykusuz kalmayı göze alırdım.

"Seni bırakayım mı?" diye sorar Travis.

Ona nazik bir gülümseme göstermeye çalışıyorum.

"Hayır, teşekkürler." "Neden? Ben de o tarafa gidiyorum."

"Yabancı erkeklerin arabasına binmem. Ya da yabancı kadınların arabasına da."

"İyi. İyi. Güvenlik önce gelir."

Bir an beklerim, kararımı değiştirmek için başka bir şey söyleyeceğinden eminim. Söylemez.

"Tamam, hoşça kal." Ondan uzaklaşıp Kinsley ve Skylar'a sarılıyorum ve geriye baktığımda, o gitmiştir.

Rahatlama hissi, başka bir duygu ile aynı anda beni sarar... hayal kırıklığına çok benzeyen bir duygu. Uber'in arka koltuğunda eve giderken bu konuyu fazla düşünmemeye çalışırım. Kadına teşekkür edip evimin garajına adımımı atarken, aynı anda siyah bir Range Rover komşumun evinin önüne park eder.

Travis park eder ve arabadan iner.

"Beni eve kadar takip mi ettin?" Sesimi yükselterek, garajlarımızı ayıran yan bahçenin karşısından ona sesleniyorum.

"Takip mi ettim, yoksa sadece aynı anda bardan çıkıp aynı yöne mi gidiyordum?" Yüzündeki sırıtiş bana cevabı veriyor.

"Takip mi ediyorsun?"

"Eğer seni eve kadar takip ettiysem, ki bu büyük bir 'eğer', o zaman bunun sebebi eve sağ salım vardığından emin olmak istememdi."

"Eve kendim gidebilirim." "Elbette gidebilirsin."

Onun bu konudaki rızası, benimle bu konuda tartışmasından neredeyse daha sinir bozucu.

"Grrrrah!" İçimden çıkan ses, onlarca denemeden sonra yeni bir beceriyi öğrenemediğimden çıkardığım sese benziyor. Travis Bennett çıldırtıcı, sinir bozucu ve sinir bozucu derecede yakışıklı bir adam.

Ona bir kez daha bakmadan ön kapıma doğru yürüyorum. Onun kahkahası sessiz mahalleye yayılıyor. "İyi geceler, Hannah!" diye sesleniyor arkamdan.

Perşembe günü, vücudumun her kasında haftanın stresini hissederek spor salonundan çıkıyorum. Kendimi çok zorladım. Kısmen Koç Rodier'e burada olmayı hak ettiğimi kanıtlamak için, kısmen de azalan banka hesabımı unutmak için.

İşe yaradı. Çoğunlukla.

Tek istediğim eve gidip duş almak ve yatağa girmek. Ne yazık ki, bunun için beklemem gerekecek. Acilen market alışverişi yapmam gerekiyor ve bu sabah şampuanım bitti.

Eve doğru sürerken, yolumun üzerinde ihtiyacım olan her şeyi alabileceğim bir mağaza arıyorum. Şansım yaver gidiyor ve spor salonu ile evimin arasında bir süpermarket buluyorum.

Hâlâ spor kıyafetlerim üzerimde, bu yüzden bir şort ve bol bir sweatshirt giyiyorum. Saçlarım terli ve yanaklarım, egzersizle dolu bir günün ardından hâlâ kızarmış durumda. Kayar kapılar açılmadan önce, yansıma bakıp inliyorum ve içeri giriyorum. Neyse. Sadece birkaç şeye ihtiyacım var ve bu tarafta tanıdığım kimseye rastlayacakmışım gibi de görünmüyor.

Büyüdüğünüz yerden taşınmanın tuhaf bir şekilde tatmin edici yanlarından biri, berbat bir haldeyken liseden arkadaşlarınızla karşılaşmaktan artık korkmamanızdır.

Bir alışveriş arabası aldıktan sonra, sebze ve meyve reyonundan başlıyorum. Muz ve böğürtlenleri arabaya koyuyorum, ardından havuç ve karnabahar gibi çiğ olarak yiyebileceğim çeşitli sebzeleri ekliyorum. Ne kadar zorlasam da, sebzeleri sevmeyi asla başaramayacağım. Ama kafamın içinde büyükannemin sesini duyabiliyorum, bana günde en az iki sebze yemem gerektiğini söylüyor. Günlük beslenme gereksinimleri konusunda çok katıdır, ama bu yıl seksen yaşına basacak ve hala otuz yaşında gibi hareket ediyor, yani bir şeyler biliyor olmalı.

Sağlıklı yiyecekleri üç farklı tür pretzel, fırından aldığım kekler ve beyaz çikolata parçacıklarıyla dengeliyorum. Bunları genellikle akşam yemeğinde ne yiyeceğime karar verirken avuç avuç yiyorum.

Son koridora doğru ilerliyorum, vazgeçemeyeceğim son birkaç ürünü ararken, uzun boylu, atletik bir adam karşıdan geliyor.

Yürüyüşü, yakışıklı komşumu fark etmeden önce bile tanıdık geliyor.

Cidden saklanmayı düşünüyorum ama dondurma dolabına nasıl girebileceğimi düşünemedim Travis beni görüyor. Ağzının köşeleri anında gülümsemeye başlıyor ve tüm çabalarımın rağmen midem takla atıyor.

Hain vücut.

O yakışıklı ve diğer market müşterilerinin arasında onu görünce bu daha da belirgin hale geliyor. Sadece onun ne kadar çekici olduğu değil, *benim* onu ne kadar çekici bulduğum da. Genelde flörtöz erkekler benim tipim değildir. Sanırım o kadar yakışıklı ki, bu bile onun görünüşünü tamamen gölgeleyemiyor.

Alışveriş arabasını bana doğru sürerken, yavaş adımları hızlanıyor. Tekerleği sallanan parlak kırmızı bir arabayı iterken bile nasıl bu kadar yakışıklı görünebilir?

"Bugün şanslı günüm olmalı," diyor, incelenmesi gereken bir kibirle. Alışveriş arabasında beş kutu Cocoa Pebbles olan hiçbir erkek bu kadar kendinden emin görünmemeli.

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Gerçekten böyle sözler mi kullanıyorsun?"

"Uhh..." Kaşları kalkar ama gülümsemesi devam eder. Bu bir evet demek.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Dur tahmin edeyim, aynı anda aynı yere mi gidiyoruz?"

"Öyle görünüyor."

"Bu senin şu anki alışveriş vitrin mi?"

Kaşlarını kaldırır. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, kesinlikle değil." Tabii ki öyle yapmaya çalışıyorum. Gittiğim her yerde bu adama rastlayamam. Sinir sistemimi altüst ediyor. Ve ona hala kızgınım. Bir nevi.

"Merak etme. Genelde online sipariş ve teslimat hizmetini kullanırım, ama birkaç temel ihtiyaç olmadan geceyi geçiremezdim."

"Cocoa Pebbles mı?"

Hiç utanmış gibi görünmüyor. "Kesinlikle." "Kesinlikle gerekli."

O da benim sepetime benim ona baktığım gibi ilgiyle bakıyor. "O yaban mersini keklerini huckleberry kekleriyle değiştirmelisin."

"Yaban mersini severim."

"Hiç huckleberry yedin mi?" "Hayır,"
diye itiraf ediyorum.

"Moon Cafe, meyveler mevsimindeyken taze olarak hazırlıyor." Derin ve kaba bir sesle inliyor, bu ses midemi bulandırıyor. "Sanırım eve gitmeden önce bir yere daha uğramam gerek."

Bunu gitmem için bir işaret olarak alıyorum. "Peki... iyi alışverişler."

Dolgun dudaklarının bir tarafı yukarı kalkarken kısa bir kahkaha attı. "İyi alışverişler, Hannah."

Ertesi sabah spor salonuna gitmek için evden çıktığımda, Jeep'im kaputunda beyaz bir kağıt torba duruyordu. Ona yaklaşırken adımlarım yavaşladı, ama ön tarafında Sharpie kalemiyle yazılmış ismimi gördüğümde, hemen anladım. Daha önce el yazısını görmemiş olsam da, *onun* gönderdiğini *biliyorum*. Küçük ve eğik bir yazı ve ismimin sağında küçük bir gülün yüz var. İçinde ise huckleberry muffin var.

En azından Cocoa Pebbles değil.

Cuma günü, Koç Rodier, ben asimetrik barlarda düşükten yükseğe geçişler üzerinde çalışırken izlemeye geliyor. Bu benim en iyi olduğum branş, ama spor salonundaki diğer kızların çoğuna yetişmek için zorluk seviyesini artırmam gerekiyor.

Kollarımı dinlendirmek için yere çöküyorum. Nefesimi verirken, sonunda ona bakıyorum — son beş dakikadır kendime izin vermediğim bir şey. O, her zaman (ya da aslında hiçbir zaman) cesaret verici bir gülümseme takınan türden bir adam değil ve kafamın içine takılıp kalmam için yardıma ihtiyacım yok.

Hafta sonu yaklaşıyor ve Premier erkekler yarışması düzenliyor, bu da deneme sürem bitmeden antrenman yapabileceğim son gün olduğu anlamına geliyor. Bunun, Koç Rodier'e buraya ait olduğumu göstermek için son fırsatım olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Topu yakalarken kolların bükülüyor." Sesinde, haklı olduğundan şüpheye yer bırakmayan sakin ve sarsılmaz bir güven var. Ve dürüst olmak gerekirse, geçmişteki başarıları da bunu destekliyor.

Başımı sallayıp tekrar denemek için bara yaklaşıyorum. Bu sefer alçak bardan indiğimde, düz ve bükülmemiş kollarımla yüksek barı tutmaya odaklanıyorum. Düşüp ona bakıyorum.

"Kalçalarından daha fazla güç

al." Tekrar deniyorum. Tekrar.

Ve tekrar.

Bunu fark etmiyorum ama bir anda onun yaklaştığını fark ediyorum. Kişisel olarak ilgilendiğini düşünmek istiyorum ama belki de sadece bana acıyor ve beni bu lüks spor salonundan kovmadan önce bana biraz ilgi gösteriyor.

"Daha iyi." Hayal gücüm olabilir, ama sesinin yarım oktav yükseldiğini düşünüyorum. Benden memnunmuş gibi ses tonu, ama emin olabileceğim kadar neşeli değil.

Göğsüm efordan nefes nefese kalıyor, ama yorgun değilim. Adrenalin ve bunu başarma arzusu ile doluyum. Bir sonraki denememde, rutine bir sonraki hareketi ekliyorum. Onun tüm geri bildirimlerini hatırlamaya çok fazla konsantre oluyorum ve zamanlamam bozuluyor. Mindere atlıyorum ve hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi bastırıyorum.

Koç Rodier geri adım atıyor. "Zorluğu artırmak için önce temel bilgileri iyice öğrenmeliyiz. Her ayrıntı önemlidir."

Onun sözlerinden milyonlarca şey anlıyorum.

Burada başaramayacaksın, ama iyi denemeydi. Burada değil, başka bir yerde çalışmaya devam et.

Bu kadar çok hata yapmayı bırakabilirsen, burada başarabilirsin.

Sende büyük bir potansiyel görüyorum, Hannah.

Tamam, itiraf ediyorum, sonuncusu gerçek bir olasılıktan çok bir hayal.

Kendime rağmen gülümsüyorum. O beni eğitti. Abartılı mı? Kesinlikle, ama bana verdiği tek tavsiye bu olsa bile, benim yerimde olmak isteyen milyonlarca diğer jimnastikçiden çok daha fazlası.

"Aferin," diyor Kinsley, yanıma gelerek. Gözlerimi kırıpıştırarak odaklanıyorum ve geriye sadece birkaç kişi kaldığımızı fark ediyorum.

"Bu geçişi asla doğru yapamayacağım." Tebeşir kovaasına gidip ellerimi ıslatıyorum.

O, inanamayan bir şekilde kıkırdar, sonra benim olduğumu düşündüğüm taklit bir tiz sesle, "Teşekkürler, bebeğim. Çok çalışıyorum ve bu çabalarımın karşılığını alıyorum. Fark ettiğin için teşekkürler," der.

Ona titrek bir gülümseme atıyorum. "Üzgünüm. Sadece... Hala beni çalıştıracak mı bilmiyorum. Ve eğer çalıştırmazsa, burada kalmamın bir anlamı olacağını sanmıyorum." Meyer ve spor salonu ücretlerini ödeyecek fon olmadan, zaten çok zor durumdayım.

"Ve kabul etse bile, diğer masrafların üstüne onun ücretini nasıl ödeyeceğimden emin değilim. Ya da bunun bir fark yaratıp yaratmayacağından. Belki de çok geç kaldım."

Bu son endişe sadece kısmen doğru. Bundan korkuyorum, ama sadece şu anda olduğu gibi kendime gerçekten acıyarak. Çoğu jimnastikçi benim yaşımda zirveye ulaşmıştır.

"Tamam, peki, en kötü senaryoları düşünelim."

Yüzünde ciddi bir ifade belirince gülmekten kendimi alamıyorum. Bakışları tavana dönmüş, dudakları büzülmüş. Bir anlığına konsantrasyonun resmini çiziyor, sonra şöyle diyor: "Koç Rodier seni müşterisi olarak kabul etmiyor ve artık bu spor salonunda antrenman yapamazsın."

En kötü sonucu dile getirirken midem burkuluyor. Ama öyle mi gerçekten? Buraya yeni gelmişken kovulmaktan korkuyorum. Ama daha da çok, benim içimden gelenleri başka hiç kimsenin göremeyeceğinden korkuyorum. Ben bunu yapmak için doğdum.

Ve eğer onlar bunu göremiyorsa, o zaman bu inancım bir hayal mi?

Kinsley derin bir nefes alır ve devam eder, "O zaman her gün benimle takılamazsın, sonra taşınırsın, irtibatımız kopar ve bir daha hiç konuşmayız."

Vücudumdaki gerginlik azalıyor.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Antrenmanlarım ne olursa olsun, Kinsley ömür boyu dostumdur.

"İyi." Kolunu koluma takar ve beni tebeşirden nazikçe uzaklaştırır. "Şimdi, cuma gecemizi spor salonunda geçirmek gibi gerçekten üzücü ve acınası bir şey yapmadan buradan gidelim."

Bu, ikimizin sayısız kez yaptığı bir şey. Ve eminim ki daha birçok kez yapacağız. Ama onu anlıyorum ve temizlik görevlilerinin yarınki yarışma için temizlik ve hazırlık yapmaya başlamak için sabırsızlıkla beklediklerini görebiliyorum.

"Tamam."

"Vay canına, sandığımdan daha kolay oldu."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor ve direnmememin bana hiç yakışmadığını kabul ederek mırıldanıyorum.

"Acıktım," diye itiraf ettim. "Ve bu akşam katılmayı düşündüğüm bir yoga dersi var."

Kinsley kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Ciddi misin? Bu akşam mı?"

"Hope, öğretmenin gerçekten çok iyi olduğunu söyledi." Ve bu hafta sonu evde ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi. Koç Rodier'in nihai kararını beklerken yerinde duramayacağımı şimdiden biliyorum.

"Bunu yapma da, benimle ve Skylar'la küçük bir geziye çık."

"Seyahat mi?"

"Mm-hmm. Heidi ve Christina ile Vegas'a gidiyoruz." Kinsley'nin uzun zamandır tanıdığı Premier'deki diğer iki jimnastikçi.

"Vegas'a gidemem."

"Neden?"

"Öncelikle, param yetmez."

"Geçen yılki yarışma seyahatlerinden birikmiş uçak milin yok mu?"

Bir saniye düşünürüm ve isteksizce kabul ederim. "Evet."

"Ve Skylar'la benimle aynı otelde kalabilirsin."

Tereddütüm yüzümden okunuyor olmalı ki gözlerini deviriyor. "Öyle olmayacak, söz veriyorum."

Yüzümdeki ifade değişmez.

"Öpüşme ve dokunma olaylarını odanın dışında sınırlayacağız," diye açıklıyor.

Dudaklarımdan kısa bir kahkaha kaçıyor. "Bütün Vegas'a gösteri mi yapacağız?"

"Vegas'ta bu neredeyse zorunludur."

Sesi yalvarırcasına değişir. "Lütfen? Bence biraz ara verip diğer kızları tanıman iyi olur."

"Koç beni kovarsa da fark etmez," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bunu bilemezsin." Nefes alıp, ona kalacak param olmadığını hatırlatmak için ağzımı açtım. Bana attığı bakış beni durdurdu. Haklıydı. Her şey sırayla.

"Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak için can atıyorum, bu yüzden tartışmıyorum. "Davetin için teşekkürler, ama koçun kararını öğrenene kadar bu hafta sonu eğlenemeyeceğim."

Çantalarımıza ulaştık, o eşofmanını giyip ayakkabılarını giydi.

"Emin misin?" diye soruyor çantasını omzuna takarken. Başımı sallıyorum.

"Tamam, ama ben dönmeden kasabadan kaçmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum gülerek.

Bana sarılır ve spor salonundan çıkar.

Toplanmak için acele etmiyorum. Temizlik görevlileri içeri giriyor ama karşı taraftan başlıyorlar. Spor salonunu bu kadar sessizken seviyorum. Bunda saygı uyandıran bir şey var. Yanlış anlamayın, ben spor salonunu gürültülü ve kaotikken tercih ederim. Zemin müziği, ayakların kırıntı ve minderlere çarpma sesi, barların gıcirtısı ve atlı barın sabit ritmi. Takım arkadaşlarımla tezahüratları ve hayal kırıklığının homurtuları kadar beni sakinleştiriyor.

Ama şimdi zihnim endişeyle dolup taşıdığına, çok sevdiğim bu yerin sessizliği ihtiyacım olan güven verici bir merhem gibi. İki yıl önce gözümü bu spor salonuna diktim. Burada olmak bile büyük bir hayalin gerçekleşmesi demek. Hayallerin özelliği, değişip dönüşmeleri. Büyümeleri. Burada olmak bir hayali gerçekleştirdi ama burada kalmak daha pek çok hayali gerçekleştirecek.

Sonunda giyinip çıkmaya hazır olduğumda, her ihtimale karşı her şeyi ezberlemek için spor salonundan yavaşça geçiyorum. Ne olursa olsun buraya geri dönmenin bir yolunu bulacağım.

Dışarı çıktığımda omuzlarım çöküyor ve kapılar arkamdan kapanıyor. Parlak karo zeminlerin gıcirtısı ve lobideki pencerelerden gelen parlak ışıklar, bambaşka bir dünyada olduğumu hissettiriyor. Daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim, ama bugün spor salonunun sertliği ve sıcaklığı ile dünyanın geri kalanı arasındaki keskin ayrım, başıma bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettiriyor.

Hızımı artırıyorum, ama otoparka açılan çift kapıya ulaşmadan, Koç Rodier solumda beliriyor. Onu beklemediğim için irkiliyorum. Uzun zaman önce gittiğini sanıyordum. Bir fincan kahve tutuyor, sanki bir süre kalmayı planlıyormuş gibi. Aslında, şimdi düşününce, belki de burada yaşıyordur. Spor salonunun ortasındaki minderlerde mi yoksa yüksek barın altında mı uyuyor acaba? Ben olsam orayı seçerdim.

"Hannah," diyor, her zamanki kısa ve kesik kesik konuşma tarzıyla.

"Merhaba." Onun kararı hakkında kafa yorarken ona rastlamanın şokundan kurtulurken, sesim biraz nefes nefese çıkıyor.

"Son üç haftada gelişme kaydettin." Övgüsü beklenmedik bir şekilde etkiler.

"Teşekkür ederim."

"Hala önünüzde uzun bir yol var. Daha çok uzun günler ve geceler geçireceksiniz."

Kalbim heyecan ve olasılıklarla çarpıyor. "Biliyorum ve bunu istiyorum. Ne gerekiyorsa yapacağım. Küçük bir kız olduğumdan beri tek istediğim şey bu."

Gri gözleriyle bana bakıyor, yüzündeki ifadeyi okumak imkansız. Bir karar veriyor gibi görünüyor, ama aslında bana vazgeçmem için zaman tanıyor.

"Bu, bana koçluk yapacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, kaderimi öğrenmek için daha fazla bekleyemiyorum.

"Evet."

Nefesimi tutarak, daha fazla konuşmasını bekliyorum. Muhtemelen sadece birkaç saniye geçiyor ama bana daha uzun geliyor.

O fikrini değiştirmeden önce öne atılıyorum, ona sarılıyorum ve bunun uygun olmadığını fark edince geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Ben..." Ona gülümsüyorum ve o da biraz eğlenmiş görünüyor. Hala gülümsemiyor ama yine de merak dolu bir bakışı var.

"Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler. Pişman olmayacaksın. Diğer tüm jimnastikçilerden *daha çok* çalışacağım."

"Henüz teşekkür etme. Kolay olmayacak. Yetişmen gereken çok şey var."

Ağızımdan başka bir kelime çıkmıyor. Duygularım beni ele geçiriyor. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu yüzden yüzümde kocaman bir gülümsemeyle heyecanla başımı sallıyorum.

"Pazartesi görüşürüz," diyor. "Biraz dinlen."

O geldiği yoldan geri giderken ben de başımı sallamaya devam ediyorum.

O bana seslenene kadar, donmuş bir şekilde, muhtemelen hala şokta, orada duruyorum.

"Hannah?"

"E-evet?"

"Gerçekten başarmak istiyorsan, senden önceki daha çok çalışman gerekecek."

Onun uyarısı bile heyecanımı azaltamadı. Başımı salladım ve dışarı çıktım. Arabama doğru yürürken gözlerimi kapattım ve başımı eğdim.

gökyüzüne kadar. Bu hafta aralıklı olarak yağmur yağdı, ama sıcak ve keyifli duyguların tadını çıkarmak için yüzüme güneşin vurmasına gerek yok.

Evet, spor salonu ücreti sorunu hala var ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Bir çaresini bulacağım. Part-time koçluk işi bulabilirim ya da... Nasıl yapacağım bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.

Gülümseyerek gözlerimi açıyorum. Hemen kime söylemem gerektiğini biliyorum.

BEN

Ben varım! Benden
bıkmaya hazır olun.

KINSLEY

Biliyordum! Tebrikler! Şimdi Vegas'a gelmelisin! Kutlama yapmalıyız!!!!!!!!!!!!!!

Ona gelemeyeceğim için tüm geçerli nedenleri saymaya başlıyorum, ama bir şey beni durduruyor. Belki de çok fazla ünlem işareti kullanmasıdır, ya da belki de bu büyük anı arkadaşımın kutlama fikri, ama nedense kendimi evet derken buluyorum.

8

TRAVIS

"Doğum günün kutlu olsun!" Masanın diğer tarafında, D-Low kadehini kaldırır.

Shep de çenesini hafifçe eğerek aynı şeyi yapar. "Doğum günün kutlu olsun dostum."

"Teşekkürler." Kadehimi onlara doğru kaldırıp burbonumdan bir yudum alıyorum. Bu gece pahalı içkilerin içildiği bir gece. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bu bir gelenek," diyor D-Low omzunu silkerek.

"Uzaklaşmanın kolay olmadığını ve hafta sonunu ailenizi görmek veya dinlenmek için kullanabileceğinizi biliyorum."

"Ne saçmalıyorsun sen? Her yıl bu geziyi iple çekiyorum." Bakışları başımın üstüne kayıyor.

Kalabalık bir barın ortasında oturuyoruz ve insanları izlemek harika. Her yerde çekici insanlar var, içiyorlar, gülüyorlar ve eğleniyorlar. Nedense, her zamanki heyecanımı bir türlü yakalayamıyorum. Kahretsin, ne sıkıcı bir ihtiyar oluyorum.

O, yanımdan geçip giden bir grup kadına gülümsüyor, hatta başını çevirip bakmaya devam ediyor. D-Low'un eğlenmekte böyle bir sorunu yok gibi görünüyor.

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. "Bunu sanki on yıldır yapıyormuşuz gibi söylemen çok hoşuma gitti."

Bu sadece ikinci yılımız, yani buna gelenek demek biraz abartılı olur.

Sonunda gözlerini seksi kadınların geçit töreninden ayırıp bana baktığında, sırıtıyor. "Bu, yaşlı ve evli bir adam olana kadar devam etmesini umduğum yıllık bir şey."

"Neden yaşlı?" diye soruyor Shep.

"En az otuz beş yaşına kadar evlenmeyi hayal edemiyorum."

Shep'in vücudu sessiz bir kıkırdama ile hareket eder. "Çoğu insanın otuz beş yaşını yaşlı olarak görmeyeceğini düşünüyorum."

"Hokey dünyasında öyle," diye ısrar eder D-Low.

Haksız da değil. Otuzlu yaşların ortasına veya sonuna gelindiğinde, çoğu erkek yavaşlamaya başlar ve ikinci bir kariyer düşünür.

"Peki ya sen?" diye sorar Shep.

"D-Low'un onu evden çıkarmayacak bir top ve zinciri olana kadar gelmeye hazırım." Bu yıl ortama pek girmesem de, oturup annemle babamın bir oğulları olduğunu ve onun doğum günü olduğunu hatırlayıp hatırlamayacaklarını beklemekten iyidir. Spoiler uyarısı: Asla hatırlamazlar.

"Hayır, demek istediğim, kendini on yıl sonra nerede görüyorsun? Evlilik? Çocuklar?" diye soruyor Shep. O sessiz, utangaç bir adamdır, ama rahat olduğu insanlarla sohbet etmeye başladığında, basit bir soru sorarak hayatı ve amacını sorgulamamıza neden olan bir yeteneği vardır. "Evlilik benim için uygun değil" diyorum ve hemen keşke sormamış olsaydım diyorum. Bu kadar ayıkken bunu itiraf etmek çok hassas bir konu gibi geliyor. Bu yüzden her zamanki gibi gülümsüyorum ve "En azından otuz beş yaşına gelene kadar evlenmeyeceğim" diye ekliyorum.

"Peki ya çocuklar?" diye soruyor D-Low.

"Çocuklar harikadır." Nick'in oğlu Aidan'la vakit geçirmeyi seviyorum, ama başka bir insandan sorumlu olmak korkutucu geliyor. Ne yazık ki, ebeveynlerin bir çocuğu ne kadar mahvedebileceğini biliyorum.

"Elbette." Shep başını sallar. "Onlardan bir düzine istiyorum." "Gerçekten mi?" D-Low ve ben aynı anda sorarız.

Arkadaşımızın yanakları, loş bar ışığı altında hafifçe kızarır. "Evet. Çocukluk arkadaşımın beş kardeşi olan büyük bir ailesi vardı ve ben oraya gidip o kaosu içinde olmayı çok severdim."

O da benim gibi tek çocuk, bu yüzden onu anlıyorum. Belki bir kardeşim olsaydı, hokeyi keşfetmeden önce bu kadar yalnız hissetmezdim. Ya da, kahretsin, belki hokeyi hiç keşfetmezdim. Tek bir kararın bu kadar çok şeyi etkilediğini düşünmek çok ilginç.

Eğer ailem bana biraz olsun ilgi göstermiş olsaydı, belki de hokeyi keşfetmezdim. O zaman bu kariyere, bu hayata ve bu arkadaşlara sahip olamazdım.

"Peki ya sen?" Soruyu D-Low'a geri yöneltiyorum. "Sen ve karın da bir sürü ocuk sahibi olacak mısınız?"

Bardağını ağzına götürürken duraksadı ve dudakları muzipe kıvrıldı. "Hayır, belki sadece birkaç köpek. Böylece seyahat edebiliriz. Aslında, nceki yorumumu düzeltiyorum. Evlendikten sonra gelmeyi bırakmamıza gerek yok. Karıma, arkadaşlarla Vegas'a gideceğimi söyleyeceğim. Arkadaşlar her yaşıta önemlidir."

Kafamı sallayarak onayladım.

"Aslında, bu işe yaramaz," diyor.

"Hayır mı?"

Geleceğimizi bu kadar canlı bir şekilde hayal etmesi beni eğlendirir.

"Yani, ben bir eş bulduktan sonra da gelmeye devam edebiliriz, ama o kadar uzun süre benden uzak kalmak istemeyeceği için benimle gelmekte ısrar edecektir."

"Bu kesinlikle sana yakışır." Yine hafifçe güldüm.

D-Low seyirciyi sever — buz pistinde ve her yerde.

"Sen ve karın, kamuya açık yerde ahlaksızlık yaptığınız için tutuklanacaksınız," diyor Shep ona.

"Muhtemelen," diye kabul eder, ama hala gülümsüyor.

Bir tur daha içki içtikten sonra, alt katında barı ve çatı katında gece kulübü olan başka bir otele gitmeye karar verdik.

Barda, D-Low hemen gözüne çarpan bir kadın bulur. Kadın çok güzeldir. Koyu saçları ve gözleri, altın rengi elbisesi ve ona uyan büyük kpeleriyle daha da öne çıkıyor. Danny'nin sevdiği o kendine güvenen, seksi kız havası var (muhtemelen daha sonra herkesin önünde onunla öpüşmeyi hayal ettiği için). Aynı derecede çekici iki arkadaşı var: dostça glmseyan, kıvrımlı vücutlu bir sarışın ve daha çekingen görünen ama diğer ikisi kadar güzel olan, kocaman gözlü bir esmer. Bu, erkeklerin hayalindeki l senaryonun aynısı.

Shep'in minyon esmer kızıdan kaındığına bakılırsa, onun ilgisini çekenin o olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden sarışını seçiyorum. Adı Lola ve otuz saniye içinde, daha sonra benimle gelmesini istemeyeceğimi anlıyorum.

Ama sanırım bu benim tuhaf ruh halimden kaynaklanıyor ve yine de onu tanımaya çalışıyorum. Büyük bir grup sohbeti için ortam çok gürültülü olduğu için

ikili gruplar halinde oturuyoruz. Shep ve kız arkadaşı birbirlerine değil, etrafa bakınıyorlar, ama bu ortamda iyi bir kanat adamı olmak zor.

Lola hoş ve eğlenceli bir kız. Harika bir gülümsemesi var ve at terapisti olarak yaptığı işten bahsederken yüzü ışıltılı oluyor. Doğum günümü kutlamak için şehre geldiğimizi öğrenince, bana bir içki ısmarlamak için ısrar ediyor. D-Low, Shep ve Lola'nın arkadaşları bize katılmadan önce kadeh kaldırıp birkaç shot içiyoruz.

Kısa bir süre sonra kızlar başka bir gece kulübüne biletleri olduğunu söyleyip ayrıldıklarında hiç hayal kırıklığına uğramadım.

Beş saniye sonra, D-Low başka bir grup kadın bulur ve onlara yaklaşmak ister.

"Eh... Canım istemiyor." Bir iç çekmeyi zorla engelliyorum. Yaşlılık beni beklediğimden daha fazla etkiliyor.

"Peki, ya şuradaki grup ne olacak?" Kafasını hafifçe sallayarak, doğum günü kutlaması yapan daha büyük bir grubu işaret etti.

Ben pek hevesli görünmeyince, o da açıkça hayal kırıklığına uğrar. "Senin neyin var böyle? Buradaki çok güzel kadınların hiçbirisiyle konuşmak istemiyorsun. Akşam yemeğinde seksi garsonun numarasını bile almadın."

"Nişan yüzüğü takıyordu."

"Ne olmuş yani? Onunla evlenmeyeceksin ki," der ve ben ona "Hiç hoş değil dostum" yüzünü yaptığımda güler.

"Tamam ama bütün gece kimseye bakmadın. Yüzüğü olmayanlara bile," diyor.

"Ben öyle hissetmiyorum."

"O aşık, unuttun mu?" Shep, yüzünde hafif bir gülümsemeyle D-Low'a sorar.

D-Low benim pahasına güzelce güler ve Shep de ona katılır.

Gözlerimi deviriyorum. "İstediğiniz kadar gülün, ama onu görmediniz. Hannah muhteşem. O, gördüğüm en seksi kadın." Aslında mesele onun seksi olması değil (ki kesinlikle öyle). "Görünüşü büyüleyici."

"Görünüşü büyüleyici mi?" D-Low sözlerimi yavaşça ve soru şeklinde tekrarlar, kaşlarını

"Binlerce farklı tonu olan uzun, sarı saçları var. Açık ve koyu renkli saç telleri birbirine karışarak bu eşsiz rengi oluşturuyor."

Sanırım D-Low, "Oh tanrım. Durumu gerçekten kötü," diye mırıldanıyor, ama ben fikrimi kanıtlamak için devam ediyorum.

"Ve o, heyecanlandığında parıldayan mavi benekleri olan sıcak kahverengi gözlere sahip. Ve ağzı..." İnlıyorum. O ağız, birçok fantezimin başrolünde yer aldı.

"Anladık." Shep elini kaldırarak beni durdurur.

"Hayır, lütfen devam et," diye ekler D-Low, gözleri eğlenceyle parlayarak.

Omuzlarımı kaldırıp indiren bir nefes veriyorum. O anlamıyor, ama onu görmedi. "Onun varlığını bildiğim halde başka bir kızı seçmem. Bu sanki... yeni bilenmiş patenlerle buz üzerinde kaymanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim halde, körelmiş patenleri kullanmak gibi."

D-Low'un kaşları yine kalkar. "Eminim ki az önce tüm kadınları gücendirdin."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Evet, evet, anladım. O çok seksi ve sen ona aşıksın." Kafasını sallar, ama hala gülümsüyor. "Peki, buradaki kadınların hiçbiri senin standartlarına uymadığına göre, yukarı çıkalım mı?"

"Ben her şeye varım," diyor Shep.

"Evet, ben de."

"Tamam. Manzara değişikliğine hazırım." D-Low, uçümüz arasında bu geceye en heyecanlı olanı. Bar'dan çıkıp asansöre doğru yürürken, bu heyecanın bir kısmının bana da geçmesini umuyorum. Kapı açıldığında, cebimdeki telefonum titriyor. Garip bir endişeyle telefonu cebimden çıkarıyorum. Birçok kişi olabilir — doğum günümü kutlamak için mesaj atan arkadaşlarımdan biri ya da spam bir arama olabilir, ama ekranında babamın adını görmeden önce bile içimden bir ses onun olduğunu söylüyor. Üç yıldır ondan haber almadığım düşünülürse bu garip bir durum. Belki de bu yüzden bütün gece kendimi tuhaf hissettim.

D-Low ve Shep asansöre binerler, ama benim hareket etmediğimi fark edince Shep kapının kapanmasını engellemek için kolunu uzatır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Evet. Bunu cevaplamam lazım. Yukarıda görüşür müyüz?" "Bekleyebiliriz," diyor D-Low.

"Hayır. Gidin. Uzun sürmez."

Hâlâ tereddüt ediyorlar, ben de "Cidden. Gidin ve bize iyi bir masa kapın, ilk şişeyi açtığınızda ben de gelirim" diye ekliyorum.

"Tamam, ama acele etsen iyi olur," diyor D-Low. Shep elini çekiyor ve kapı kapanıyor. Asansörün vızıltısı hareket sinyalinin verene kadar bekliyorum ve sonra telefonuma bakıyorum.

Arama bittiğinde bakmaya devam ediyorum. Kalbim göğsümde bir ağırlık gibi çarpıyor. Onun aramasına nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum ve ne istediğini tahmin bile edemiyorum. Bugün benim doğum günüm olduğunu biliyor mu acaba? İçimdeki hasta, sapkın bir parçam hala onunla konuşmak istiyor, ama nedenini öğrenmenin yokluğundan daha kötü olacağından korkarak onu geri aramıyorum.

Ekрана bakmaya devam ederek, sersemlemiş bir halde otelde dolaşmaya devam ediyorum. Sevgili babamı unutmak için iyice sarhoş olmak mı, yoksa odama geri dönüp mide rahatsızlığı numarası yapmak mı istediğime karar veremiyorum. Kendimi hasta hissediyorum, bu yüzden çok da zor değil.

Mermer zeminde kahkahalar yankılanırken, ben hala karar veremiyorum. Kaynağını bulmak için yukarı baktığımda kendimi refleks olarak gülümserken buluyorum. Başkalarını, hatta yabancıları bile, moralini bozan kişi olmak istemiyorum.

Üç kadın salonun ortasında duruyor. Gece çıkmak için giyinmişler: kabarık saçlar, seksi elbiseler ve daha da seksi ayakkabılar. Kokuları da çok güzel.

"Biletler tükenmiş. Asla giremeyiz," diyorum bir kadının söylediğini duyuyorum. "Gireceğiz. Bize bir bak." Hafif bir kahkaha geliyor.

"Eğer bu da işe yaramazsa, gözyaşları içinde yalvarırım. Bu gece kutlama yapmak için içeri girmeliyiz."

"Gidip bir bakalım. Heidi ve Christina şu anda sırada. Onlar girebilirlerse, biz de girebiliriz. Senin arkanı kolluyoruz, Hannah."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçer ve ensemdeki tüyler diken diken olur.

"Gerçekten önemli değil. Başka bir yere gidebiliriz." Bu ses diğerlerinden daha belirgin. Bu seste tanıdık bir şey var.

Onlara yaklaşırken daha yakından bakıyorum. Sesleri gibi, biri diğerlerinden daha fazla dikkatimi çekiyor. Uzun, sarı saçları omuzlarından sırtına kadar uzanıyor. Küçük, fit vücudunu saran açık mor bir elbise giyiyor. Ve o hafifçe döndüğünde, o muhteşem ağzını görebiliyorum.

Olamaz.

Sırtı hala bana dönük, ama onu her açıdan tanıyabileceğimi hissetmeye başlıyorum.

Adımlarım yavaşlar ve önündeki iki kadın yaklaşmamı fark eder. Onları da tanıdığımda dudaklarım daha büyük bir gülümsemeyle seğirir. Onlar MVP'de birlikte olduğu arkadaşlarıdır.

"Aman Tanrım," diyor Kinsley, ağzı açık kalmış halde bana bakmaya devam ediyor.

"Ne?" diye soruyor Hannah, sonra hızla dönüyor. Hareketiyle sarı saçları ışığı yakalıyor. Sarı saın pek çok farklı tonu var. Beni fark edince dudakları "o" şeklinde açılıyor.

Gğsmdeki düğüm boğazıma kadar yükselir ve sesim kalın ve boğuk çıkar. "Gerçekten sen misin yoksa rüya mı görüyorum?"

"Beni buraya kadar takip mi ettin?" Bir elini kalçasına koyar ve kaşlarını atır. Bana kaşlarını çatmış olabilir, ama lanet olsun, çok güzel.

"Keşke." Onun önünde duruyorum. Gözlerindeki küçük mavi benekler parıldııyor, güzel yüzünde inanamama ifadesi ile bana bakmaya devam ediyor. Bütün gece aradığım o heyecan sonunda beni sarıyor.

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Bu durum *biraz* rktc olmaya başladı."

"Bazı arkadaşlarımla buradayım," diyorum, onun için binlerce kilometre uçarak Vegas'a geldiğim endişesini gidermek umuduyla. Bilseydim gelir miydim? Hayır. şey... muhtemelen gelmezdim. "Ama sana rastlamak her zaman mutluluk verici. Harika görünüyorsun. O elbiseyi *giymişsin*."

Kaşları yine yükseldi. Eminim ona yalan söylediğimi düşünüyor, ama yanakları kızardı, sanki iltifatım işe yaramış gibi.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Gözlerimi ondan ayırıp arkadaşlarına gülümsüyorum.

"Hepiniz harika görünüyorsunuz."

"Teşekkürler," diye cevaplar arkadaşları. Hannah'dan çok benden daha fazla etkilenmişler.

"Vegas'ta ne yapıyorsunuz?" diye üçüne de soruyorum.

"Takım kaynaşması," diyor Hannah.

"Kutlama yapıyoruz." Kinsley öne çıkar ve kolunu Hannah'nın koluna takar. "Hannah, kadın jimnastiğinde en iyi koçu buldu."

"Bu harika." Hannah arkadaşına ihanetkar bir bakış attığı sırada ona gülümsüyorum.

"Tebrikler," diye ekliyorum. "Bu gerçekten harika."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama sanki Moonshot'ta kalacakmış gibi geliyor ve bu çok hoşuma gidiyor.

"Teşekkürler." Hannah'nın ifadesi, onu hiç bu kadar utangaç görmemiştim. "Zaten geliyorlardı, bu yüzden benim için bir kutlama sayılmaz. Ben sadece onlara eşlik ettim."

"Başlangıçta öyle değildi, ama bu gece tamamen senin gecen, bebeğim," diyor Kinsley.

"İşte bu yüzden bu kulübe girmemiz gerekiyor," diye ekliyor Skylar. Sanki benim için açıklığa kavuşturmak istercesine bana bakıyor. "Bu gece ünlü bir DJ var ve biletler tükendi."

"Sizi içeri sokabilirim," diye araya giriyorum.

"Gerçekten mi?" Kinsley'nin gözleri büyür ve yüzü aydınlanır. Skylar'ın da. "Hayır, sokamaz," diye cevap veremedi Hannah söyler.

"Yapabilirim," diye ısrar ediyorum.

"Pardon, demek istediğim, buna gerek yok."

"Hayır, gerekli. Çok çalıştın ve bunu kutlamayı hak ediyorsun," diyor Skylar.

Kinsley başını sallar. "Bu hafta sonu bittikten sonra, Koç Rodier seni durmaksızın antrenmana sokacak. Normal hayatının son günlerinin tadını çıkarmalısın."

"Ve keyfini çıkarmak derken, bütün gece parti yapmak demek istiyor."

Skylar ona gülümser.

gülümser.

Kinsley ve Skylar dolu dolu heyecan
heyecan dolu dolu.

"Peki," Hannah hafif bir gülümsemeyle razı olur. "Ama bunu Vegas'ın herhangi bir yerinde yapabiliriz."

"Hayır. Onlar haklı. Şehrin en iyi yerinde kutlama yapmalısın," diyorum.

"Bizi gerçekten içeri sokabilir misin?" diye sordu Skylar.

"Evet, arkadaşlarım zaten oradalar." Hannah'nın yüzünde kabul edip etmediğine dair bir işaret var mı diye bakıyorum.

Bakışları hiçbir şey belli etmiyor. "Neden onlarla birlikte değilsin?"

O benim her hareketime çok şüpheyile yaklaşıyor. Onun beni bu kadar dikkatle incelemesini bir bakıma seviyorum.

"Bir telefon geldi ve onlar bensiz devam ettiler." Kafamı kulübün yönüne doğru çevirip ona gülümsedim. "Kader olmalı."

"Kader bana Tom Holland'ı gönderirdi."

"Zendaya senin sevimli kışını tekmelerdi," diyor Kinsley gülerek.

"Onu yenebilirim bence," diyor Hannah hiç duraksamadan.

Biraz daha dik durur, sanki bu onu daha sert gösterecekmiş gibi. "Tabii, bebeğim." Kinsley yine küçük bir kahkaha atar.

"Onu alabilirim, değil mi?" Hannah bana bu soruyu sorarken kirpiklerini kırıştırıyor.

"İstediğin zaman yapamayacağın pek bir şey olmadığını düşünüyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Çok doğru," diyor Kinsley.

"Gördün mü? Seni tanıyorum." Hannah'ya göz kırparak yanına yaklaşır ve kolumu uzatırım. "Ne dedin?"

O, sevimli bir boğuk ses çıkarır. "Sanırım başka seçeneğim yok."

Dudaklarım kıvrılır. Alevlerin diğer ucunda olsam bile onun ateşini seviyorum. "Düşük beklentiler. Bununla başa çıkabilirim. Yukarıdan başka gidecek yer yok."

Kulübe girdiğimiz anda Kinsley eğilip kulağıma fısıldayarak bağırır, "Aman Tanrım. Onunla evlen."

"Ne?" Karnımdaki kelebeklerin sakinleşmesi için yalvarırken şaşkın bir kahkaha atıyorum.

Müzik yüksek sesle çalıyor, ışıklar yanıp sönüyor ve k l a b a l ın enerjisi bulaşıcı.

"O yakışıklı, sana hayran ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bizi o uzun kuyruğun önünden geçirdi."

"Yani onunla evlenmeli miyim?"

"Daha iyi nedenler var mı?" Gülümsemesi genişliyor.

Kabul etmek istemiyorum ama buraya girmek için çektiğim zahmete değdi. Yanlış anlamayın, daha sessiz bir yere gidip sadece Kinsley ve Skylar ile vakit geçirmek de beni tamamen mutlu ederdi. Ama bu? Bu bir kutlama gibi.

Heidi ve Christina sırada beklemekten sıkıldılar ve başka bir kulübe gittiler. Biz aynı şeyi yapmadığımıza sevindim. Bu eğlenceli olacak, sanırım.

Travis, hala onu takip ettiğimizden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. Uzun adımlarıyla aramızda küçük bir boşluk olduğunu fark edince duruyor ve benim yetişmemi bekliyor.

"Ana salonda bir masamız var," diyor. "Oh, bütün gece bize bakıcılık yapman gerekmiyor."

"Önemli değil. Masamızda boş yer var." Ne beklediğimi bilmiyorum ama bizi özel masasına davet edeceğini beklemiyordum. Buraya girmek için fiyatları yeterince biliyorum, sahneye ne kadar yakın olursak o kadar pahalı olduğunu biliyorum. Peki ya masa? Fiyatlarını bilmiyorum ama *sorarsan*, karşılayamayacağın şeylerden biri olduğunu biliyorum.

Yürümekten vazgeçip bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Benimle takılmak istemiyorsan, en azından masayı dinlenmek ve daha hızlı içki servisi almak için bir üs olarak kullan."

"Neden bana bu kadar nazıksın?" Burası o kadar gürültülü ki, sesimi yükseltmeye zahmet etmediğim için beni duyabildiğinden bile emin değilim.

Dudakları, benim çok daha aşına olduğum şakacı bir gülümsemeye büründü. "Senden hoşlanıyorum."

Hepsi bu. Çok basit ve çok karmaşık. Onun elimi tutup beni arkasına çekmeden önce bunu sorgulamak veya takip sorusu sormak için vaktim yok. Omzumun üzerinden Kinsley ve Skylar'a bakıyorum, sonra bakmamış olmayı diliyorum. Gülümsemeleri kendini beğenmiş ve çok fazla şey biliyor gibi.

Travis'in eli büyük ve sıcaktı. Kalabalığın içinden geçerken parmaklarımı gevşek ama bir şekilde koruyucu bir şekilde tutuyordu. Dans pistinin yanlarında ve önünde, her birinde bir düzine veya daha fazla kişinin oturabileceği masalar vardı. Yüksek sırtlı, büyük, lüks U şeklindeki kabinler, sahnenin önünde dans eden tüm insanları izlerken mahremiyet hissi veriyordu.

Travis, sağdaki en uçtaki birinin önünde duruyor. İki erkek ve iki kız zaten orada oturuyor.

"Gelmişsin!" Erkeklerden biri Travis'e, sonra da hala birleşik ellerimize bakarak haykırır. "Ve arkadaşlarını da getirmişsin."

Koyu saçlı ve Travis'e benzer yaramaz bir gülümsemesi var. Yanımdaki adamın aksine, kollarının her yerinde renkli dövmeler var. Bir tanesi, simsiyah saçlı güzel bir kadını çevreliyor. Kadın bana dostça bir gülümseme atıyor.

"Bu Danny, ama biz ona D-Low diyoruz," diye Travis bana, Kinsley'e ve Skylar'a bağırıyor. Sonra masadaki diğer erkeği işaret ediyor. "Bu da Conrad ya da Shep."

Conrad elini sallayarak selam veriyor. Conrad ya da Shep çok yakışıklı. Gerçekten çok yakışıklı. Koyu sarı saçları ve keskin, belirgin çene hattı yüzüne hoş ve ilginç bir hava katıyor. Diğer özellikleri tek başına o kadar dikkat çekici değil ama hepsi bir araya geldiğinde, muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en çekici erkek. Onu görmek bile beni biraz heyecanlandırıyor.

Bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor, ama bunun kibir mi yoksa arkadaşları kadar dışa dönük biri olmadığı için mi olduğunu anlayamıyorum. Onun da yanında bir kadın var, ama kadından bir adım uzakta oturuyor.

"Merhaba, ben Kinsley!" Arkadaşım hiç vakit kaybetmeden kabine giriyor. Skylar'ı da yanında sürüklüyor. "Bu benim kız arkadaşım Skylar."

"Selam." Skylar grubu süzerken el sallıyor.

Daha isteksizce, Skylar'ın yanına oturup kendimi tanıtıyorum, "Hannah."

"Bekle." Danny masanın üzerinden bana doğru eğildi. O yaramaz sırtışı tam anlamıyla vahşiceydi. "Hannah mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama buna nasıl cevap verebilirdim ki? Ve "Hannah" ne anlama geliyordu ki? Dikkatimi, kollarındaki muhteşem dövmelemleri inceleyerek dağıttım. Dövmeleri her zaman sevmişimdir ama hiç cesaret edememişimdir. Neyi nereye yaptıracağına nasıl karar verirsın ki? Genelde kararsız biri değilimdir ama bu kadar büyük bir karar için emin olmak gerekir. Ayrıca, çok acı verici olduğunu duydum.

Travis kabine girer. Kolonyası güzel kokuyor. Çok güçlü değil ama ona yapışacak kadar güçlü. Onun pazı kasında gördüğüm dövmeden başka dövmesi var mı acaba? Dikkatimi Danny'den Travis'e çeviriyorum, onun gösterdiği az miktardaki çıplak tenini inceliyorum, gömleğinin omuzlarını ve pazı kaslarını nasıl sardığını ya da kıvrılmış kolları bronzlaşmış, damarlı, dövmesiz ön kollarını nasıl vurguladığını kesinlikle fark etmiyorum. Conrad kadar çarpıcı olmayabilir, ama o etrafta olduğunda vücudum kesinlikle farklı bir şekilde parlıyor.

"Evet. Burası Hannah," diyor Travis.

Bir dakika. Ne?

Dikkatimi kollarından çekip (Bu büyük bir başarıdır, eklemeliyim. Cidden, Van Leeuwen'i ustalaştırmayı unutun. Bu daha büyük bir başarı. Altın madalyayı hak ediyorum. Onuruma geçit töreni düzenlenmeli.) ve yüzünü inceliyorum. Mizah, utanç ya da... herhangi bir duygu belirtisi yok. Sanki arkadaşlarına benden bahsettiğini itiraf etmek yerine hava durumundan bahsediyor gibi. Değil mi? Durumu yanlış mı yorumluyorum yoksa anlamı bu mu?

"Öyle miyim?"

Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlenir, kısa bir süre ağzıma düşer ve sonra kalkar. "Tabii ki."

O bakışlarını kaçırmadan önce ben kaçırdım, bu da sanki bir cesaret oyunu oynuyormuşum ve kaybetmişim gibi hissettirdi.

"Sen yan komşusu olduğundan beri durmadan senden bahsediyor," diye ekliyor Danny.

Shep başını sallar.

"İlk görüşte aşka ne dersin?" diye sorar Danny. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır ve bu soruya uygun bir cevap vermek için gerekli olan birçok şeyi kaçırdığımı hissederim.

"Hiç düşünmedim," diyorum dürüstçe. "Mümkün ama olası değil mi?"

"Peki." Danny bana gülümsemeye devam ediyor, sonra masanın ortasına eliyle işaret ediyor. Buz ve Modelo şişeleriyle dolu bir kova, bir şişe votka ve bir şişe burbon var. "İstediğinizi alın, başka bir şey isterseniz garson yakında tekrar gelecek."

Konuşurken, burbonu ve boş bir bardağı alır, içkiyi doldurur ve Travis'e doğru kaydırır.

Travis çenesini hafifçe eğerek bardağı alır ve "Şampanya alalım" der.

"Şampanya, ha?" Conrad'ın sesi gürültüden dolayı zar zor duyuluyor, ama yüzündeki ifade artık daha dostça, bu da bana onun grubun sessiz üyesi olduğunu, kendini beğenmiş bir pislik olmadığını düşündürüyor. "Sanırım bu, sonunda büyük yirmiye kutlamaya hazır olduğun anlamına geliyor..."

"Bu Hannah'nın büyük geces!" Travis sesini yükseltir, çünkü DJ de aynı anda mikrofona bağırmaya başlar. "O..." Durur ve bana bakar. "Ne yaptın sen?"

Bu beni güldürdü. Çok uğraşmadığında oldukça sevimli oluyor.

"Kadın jimnastiğinin en iyi koçunu onu kadrosuna almaya ikna etti," Kinsley benim başarıımı hemen haykırır. Tanrım, onu seviyorum.

"O sadece en iyilerin en iyilerini alır. Son beş yılın Skylar ekliyor.

"Ben konuşurken beni dinliyorsun," diyor Kinsley, gözlerinde kalplerle kız arkadaşına.

Kinsley ona öpücük vermek için eğilirken Skylar gülüyor. O kadar tatlılar ki içim eriyor.

"O zaman kesinlikle kutlamalıyız," diyor Danny, içkisini bana doğru kaldırarak. "Tebrikler, Hannah."

"Teşekkürler, Danny."

Gülümser ve bana flörtöz bir göz kırpar, ama nedense hiç flörtöz gelmez.

"Burada olanlardan hoşlanmıyorum." Travis, Danny'ye bakışlarını daraltır ve bana yaklaşarak kolunu arkamdaki koltuğa atar. Bana dokunmuyor ama sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu hoş bir his ve ona yaslanmak istiyorum. Tabii ki yapmıyorum. Onurum var.

Garson geri döndüğünde, Travis iki şişe şampanya ve bir tur shot sipariş eder. Kinsley gözlerimi yakalar ve alaycı ama onaylayan bir bakış atar, ben de anlamamış gibi davranırım.

Yine de, bu yerde olup da müziğin ve eğlencenin içinde kaybolmamak zor. eğlencenin içinde kaybolmamak zor.

"Onu senin için seviyorum!" Skylar, dans pistinin ortasında birbirimizden bir adım uzaklıkta dans ederken bağıırıyor.

"Kim?" Travis'in arkadaşlarıyla oturduğu masamıza bakarak bilmiyormuş gibi davranıyorum. Ne yazık ki, tam o anda o da bu tarafa bakıyor ve ona baktığımı fark ediyor. Yüzüm kızarıyor (dans etmekten) ve midem, yüksek barlarda ilk kez amuda kalktığımda olduğu gibi garip bir şekilde dalgalanıyor (muhtemelen yine dans etmekten).

Yanan yanaklarımı serinletmek için Skylar ve Kinsley'e dönüyorum. "Biraz hava alacağım."

"Biz de seninle gelelim mi?" diye soruyor Kinsley.

"Hayır. Kalın burada." Elimi sallayarak onlardan uzaklaşıyorum. "Hemen dönerim."

Dans pistinden çıkıp tuvalet sırasına giriyorum. Omzumla duvara yaslanıp Wren'e mesaj atarak durumumu bildiriyorum. İki saniye sonra kız kardeşim arıyor.

"Alo?" Telefonu bir kulağıma dayayıp diğer kulağımı elimle kapatarak gürültüyü engelliyorum. Neyse ki koridorda ses yalıtımı çok iyi.

"Sana mesaj atarak hayatta ve iyi olduğumu söylemektense, seni aramak daha hızlı olur diye düşündüm."

"Beni çok iyi tanıyorsun. Sen nasılsın?" "Hayatta ve iyiyim," diye tekrarlar.

"Dünya tarihi sınavın nasıldı?"

"84," der hayal kırıklığıyla. "Üzgünüm. Bunun için çok çalıştığımı biliyorum."

O mırıldanıyor. "Ben bence hepsi çalışan çalışmak aslındaaslında beni beni aptallaştırıyor, bu yüzden bu gece dışarı çıkacağım."

"Öylesin." Vücudum gerginleşir. "Nereye? Kiminle gidiyorsun?" Wren güler. "Üniversitenin yarısının katılacağı bir partiye. Bir şey olmaz."

"Dikkatli ol. Kimseye içki kabul etme ve telefonunun şarjı dolu olsun ki Uber çağırabilirsin ya da bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj atabilirsin."

"Tamam. Artık gerçek suç podcast'leri dinleme. Duygusal olarak bunlarla başa çıkacak durumda değilsin."

Gülüyorum. Bu konuda haklı olabilir. "Dikkatli ol," diyorum. "Seni seviyorum, Baby Bird."

Bu, çocukken ona taktığım takma addı. Wren'in bir kuş türü olduğunu öğrenince kendimi çok zeki hissetmiştim.

"Ben de seni seviyorum," diye cevaplar.

Kafamı sallayarak telefonumu yanıma bırakıyorum. Hala konumunu benimle paylaşıp paylaşmadığını kontrol etmek için hızlıca bir bakış atıyorum.

"Baby Bird kim?" Travis'in sesi beni ürkütüyor ve telefonumu düşürmek üzereyken, yere düşmeden saniyeler önce göğsüme doğru yakalıyorum.

"Hiç kimse."

Koridorun ortasında durarak tuvaletten çıkan kadınların önünü kesiyor. Birinin geçmesi için bana yaklaşıyor ve beni sıcak, baharatlı kokusuyla sarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Seni arıyordum."

"Beni buldun," diyorum ve sıranın geri kalanıyla birlikte ilerliyorum. O da öyle yapıyor.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum ama neden burada beklediğine dair bir açıklama yapmıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Bizi içeri aldığın için teşekkürler." "Rica ederim."

Sıranın önüne doğru yavaşça ilerlerken benimle birlikte kalıyor. Onun varlığı, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı beni geriyor.

Sıra bana geldiğinde, o geride kalıyor.

"Pencereden kaçmayacağımı kontrol etmek için içeri girmeyecek misin?"

"Hayır. Beni özlersin. Ayrıca, içeride pencere yok."

Bunu nasıl bildiğini tahmin bile etmek istemiyorum.

Tuvaletten çıktığımda Travis hala beni bekliyor. Sırada bekleyen diğer kadınların dikkatini çekmiş, ama ya fark etmemiş ya da onların bakışlarını aktif olarak görmezden geliyor. Beni görünce duvardan ayrılıyor ve gülümsüyor. "Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, almayayım. Dans etmek istiyorum." Koridordan geçip kulübün ana bölümüne doğru yürüyorum. Dans pistinden tekrar geçmek biraz zor oluyor, ama Kinsley ve Skylar'ı bıraktığım yerde buluyorum.

Durup onları izliyorum. Kulüpte başka kimse yokmuş gibi dans ediyorlar. Kinsley'nin kolları Skylar'ın omuzlarına dolanmış ve alınları birbirine değiyor. Katılırsam ayrılacaklar ve beni de aralarına alacaklar, biliyorum, ama onların bu anına müdahale etmek istemiyorum.

Travis'e dönüyorum. "Aslında, bir içki harika olur."

10

TRAVIS

Planımız bir içki daha alıp dans pistine çıkmak, ama masaya geldiğimizde Shep tek başına oturuyor.

Onun yanındaki koltuğa kayıyorum ve şampanya şişesini alıp iki kadeh dolduruyorum. "Kız arkadaşın nereye gitti?" diye soruyorum.

"Eh..." Omzunu silkiyor. "Emin değilim." "Geri gelecek mi?"

Gözlerini kaçırmadan önce yüzünde bir anlık utanç belirir. "Sanmıyorum."

"Üzgünüm dostum." Hannah'ya o kadar odaklanmışım ki, iyi bir kanat adam olacağıma dair verdiğim sözü unuttum.

"Önemli değil." Dudakları gülümsemeye çekilirken, Hannah'nın masanın kenarında durduğu yere bakıyor. "Görünüşe göre gecen iyiye doğru dönmüş."

"Evet. Belki." Onu iyi anlayamıyorum.

Bardakları doldurduktan sonra geri çekilip Hannah'nın yanına geçtim ve ona bir tane uzattım.

"Teşekkürler." Dans pistine doğru bir adım attı ama ben onu takip etmediğim için tereddüt etti.

"Shep'i yalnız bırakamam. Ben onun kanat adamıyım. Bensiz umutsuz vaka."

Dudakları şaşkınlık ve belki biraz da eğlenceyle kıvrıldı.

"Utangaç ve kadınlarla konuşmakta zorlanıyor," diye ekledim.

"Gerçekten mi?"

"Biliyorum. Şaşırtıcı, değil mi?"

"Kadınlarla konuşmak için yardıma ihtiyacı olmasına mı, yoksa yardımcısı olarak seni seçmesine mi daha çok şaşırdığımı bilmiyorum." O muhteşem, alaycı gülümsemesini tüm gücüyle bana yöneltiyor. Ve lanet olsun, ben buna hazır değilim.

"O iyi bir adam ve bir süre önce ona yardım edeceğime dair söz verdim."

"Tamam." Omuzları dikleşir. Bazen ne kadar küçük olduğunu unutuyorum, ama dik durduğunda bile benden çok daha kısadır. "Ne yapacağız?"

"Biz mi?" Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla sevdiğim küçük bir kelime.

Bana gözlerini devirdi. "Sana çöpçatanlık yapmana yardım etmek ya da üçüncü tekerlek olmak."

"İki kötülükten daha az kötüsünü seçmeyi seviyorum." Masaya geri oturuyorum ve Hannah yanıma oturuyor.

Shep şaşkınlıkla bize bakar ve "Bana eşlik etmek için burada kalmak zorunda değilsiniz." der.

"Kalmayacağız." Kabinde rahatça arkama yaslandım. "Hannah, dans pistinde onu utandıracağımdan korkuyor."

Ona, benim yalan söylediğimi doğrulamak istercesine bakar. O da ona ayak uydurur.

"Onun duygularını incitmemek için öyle söyledim. Aslında sadece benimle konuşmanı umuyorum, böylece Travis'in ne kadar harika olduğunu bir saniye daha dinlemek zorunda kalmam." Bunu o kadar dramatik bir şekilde söylüyor ki, şaka yaptığını düşünüyorum. Belki. Umarım öyledir.

Elimi göğsüme koyup çok kırılmış gibi davranıyorum. "Ah."

Shep gülümser. İlerleme var.

Hannah bana yaklaşır ve öne eğilir. Belki Shep ile daha rahat konuşabilmek için böyle yapıyordur, ama yine de bana yakınlaşmasını seviyorum.

"Yüzün tanıdık geliyor. Nerelisin?" diye sorar ona.

"Washington." Bakışları bana kayıyor, sonra masaya düşüyor. Adamım, onun kadınlarla etkileşimini izlemek gerçekten acı verici. Kadının nereli olduğunu sormak gibi basit bir şey bile yapmıyor. Kadın ona çok kolaylık sağlıyor ama yine de... hiçbir şey yapmıyor.

"Orada üniversiteye gittin mi?" diye sorar ona.

Kafasını sallar ve sanırım kızarmaya başlar.

Hannah'ya biraz "*Gördün mü? Sana söylemiştim*" anlamında güven verici bir gülümseme atıyorum. O kadar kolay vazgeçen biri değil.

"Liseden mezun olur olmaz profesyonel oldun mu?"

Başını sallarken boğazı yavaşça yutkunuyor.

Hannah bu garip durumu hissediyorsa da, bunu belli etmiyor. Ama bu durumun daha fazla devam etmesini izlemek çok acı verici.

"Dostum. Rahatla. Sana asılmıyor," diyorum ona. "Ona senin kanat adamın olduğumu söyledim."

Shep'in gözleri büyür ve şimdi kesinlikle kızarmıştır. Hannah masanın altında dirseğiyle bana vurur.

"Muhtemelen bu yüzden tek başına oturuyorsun," diye ekler Hannah çabucak. "O, gelmiş geçmiş en kötü kanat adamı olmalı."

Shep aslında küçük bir kahkaha atıyor.

"Hey. Ben *harika* bir kanat adamıyım, bilgin olsun," diyorum ona, ama sonra Shep'in de aynı fikirde olduğundan emin olmak için ona bakıyorum.

"Sorun o değil," diyor.

Hannah'nın ifadesi değişmez.

"Değil miyim?" diye soruyorum, belki biraz fazla keskin bir şekilde.

"Peki. Diyelim ki ikinize de inanıyorum. Sorun tam olarak nedir?"

Onun donup kalmasını ve omuz silkmesini ya da tek kelimelik bir cevap vermesini bekliyorum. Bunun yerine, biraz rahatlamış gibi görünüyor. Bir iç çekerek, "Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Çok garip hissediyorum ve onlar da daha çok uğraşıyor. Bu da bana ne kadar kötü olduğumu

"

"Yani daha fazla özgüven mi kazanman gerekiyor?" Cevap beklemiyor.

"Peki ya dans etmek? O şekilde konuşmana gerek yok."

O hızla başını sallar ve ben de onaylayarak başımı sallarım. Onu dans pistinde gördüm ve diyelim ki, dans pistinde pek başarılı olduğunu söyleyemeyiz.

"Peki, ne yaparsan başarılı olursun?" "Hokey."

"Orada çıkmak ya da yatmak istediğin biri var mı?" diye sorar, ona sırtıtarak. O sırtışın bana yönelik olmasını isterdim, ama aynı zamanda Shep'e bu kadar nazik davranmasını da seviyorum. O gerçekten harika bir adam.

"Maalesef yok." Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır.

Normalde bu noktada birkaç kadın bulup, konuşmayı bana bırakmasını önerirdim, ama Hannah pes etmeye hazır değil.

"Senin tipin nedir?" diye sorar ona.

Ona cevap vermek için ağzımı açarım, ama aslında cevabı bilmediğimi fark ederim. Belki de berbat bir kanat adamıyım.

"Emin değilim. Sanırım bunu anlayacak kadar çok kızla çıkmadım." Daha da utanmış görünüyor, ama beklediğimden daha fazla şey söylemiş bile.

"Genelde esmerleri sever," diye ekliyorum.

O başını sallar, sonra sözünü geri alır gibi görünür. "Bu değil... Ben...

Ah, kızın sarışın ve

.

"Sorun değil. Şu anda çıkmak istemiyorum ve ben de

"

"Neden olmasın?" diye soruyorum. "Flört etmek eğlencelidir."

Ama... öyle mi gerçekten? Bundan bıktığım için aylardır arınmaya çalışıyorum. Yine de onunla çıkmak eğlenceli olabilir.

"Bu cümlelerin sadece bu kısmını duymuşsun." Gülüyor, beni yine görmezden geliyor ve Shep'e bakıyor. "Burada konuşmak ya da eve götürmek istediğin bir kadın var mı? Bu gecenin hedefin hakkında konuşmadık ama bu durumda cevap aynı olabilir."

Kolay. O. Ama bana sormuyor.

Gözlerini kaldırıp bir anlığına etrafı taradıktan sonra, "Pembe elbise, at kuyruğu koyu saçlı" dedi.

Hızlı oldu. Onun bakışlarını takip ediyorum ve onu hemen buluyorum. Sevimli ve o da biraz rahat hissetmiyor gibi görünüyor.

"Ooh. İyi seçim. İkinizi birlikte görebiliyorum." Hannah onaylayarak başını salladı.

"Ama onunla hiç konuşmadım."

"Şu anda benimle konuşuyorsun."

"Sana asılırsam Trav beni öldürür." Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Ve konuşmanın çoğunu sen yapıyorsun."

"O zaman konuşmanın çoğunu ben yapmaya devam edeyim." Hannah kolumu tutup ayağa kalkarken beni çekiyor. Shep'e bakarak, "Hadi. Başka biri senin kızına kapılmadan önce." diyor.

Shep bir an direnir, sonra yavaşça ayağa kalkar.

"Bu kötü bir fikir," diyor, sanki onu bir kadınla sohbet etmek yerine kavgaya götürüyorlarmış gibi.

"Güven bana," diyor Hannah o kadar kendinden emin bir şekilde ki, Shep'in başka seçeneği kalmıyor. Ayrıca Hannah, Shep'in bileğini tutup onu kendine doğru çekiyor.

Shep'in iyiliği için, umarım bu kötü bitmez.

Adı Diane. İş için Vegas'ta ve bu gece iş arkadaşlarıyla dışarı çıkmış. Uzaktan bakıldığında sessiz ve çekingen görünüyordu. Ancak, otuz saniye içinde sohbeti ele geçirdi ve bize hayat hikayesinin çoğunu anlattı. Yoğun mu? Evet. Ama iyi haber şu ki, Conrad'ı sohbete dahil etti ve o da bir seferde iki kelimeden fazla cevap veriyor. Çok fazla değil, ama daha fazla.

"Nasıl?" diye fısıldadı Travis. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sanki arkadaşının bir kadınla konuşmasına yardım etmek yerine açık kalp ameliyatı yapmışım gibi gülümsüyordu.

Onun hayranlık dolu bakışları altında tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimi kaçırıp Diane ve Shep'in hala konuşmakta olduklarından emin olduktan sonra bir adım geri çekiliyorum. Travis de aynısını yapıyor.

"Çok etkilendim." Sözleri olmasa bile, ses tonu bana bunu anlatırdı.

"Başarısız olacağımı düşünüyordun, değil mi?"

Hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Ne yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmiyorum ama teşekkür ederim."

"Önemli değil. İyi birine benziyor ve şey..." "Yakışıklı mı?" diye sordu Travis, sırtarak.

"*Cidden* çok seksi." Muhtemelen sorunların çoğu bu. Conrad o kadar yakışıklı ki, insanı korkutuyor. Ve sessiz tavırları durumu daha da kötüleştiriyor.

Travis gülümsüyor. "Ama benim çekiciliğim yok onda." "Ya da alçakgönüllülüğüm."

O aptal gülümsemesi daha da genişliyor. Bir an sessiz kalıp birbirimize bakıyoruz, sonra Conrad'ın susmadığından emin olmak için arkama dönüyorum. O öne eğilmiş, Diane'in kulağına daha yakın konuşuyor.

Diğer birkaç kadın da onu fark etmiş ve onunla konuşmak için fırsat kolluyorlar.

"O meşgul olduğuna göre, artık tamamen seninim," diyor Travis. İçkisini ağzına götürürken kolu benimkine değişiyor.

"Ne şanslıyım." Gülerek ona yan gözle bakıyorum.

O başını sallıyor ve ben onu takip ederek masaya geri dönüyorum. Diğerleri hala dans ediyor ya da sohbet ediyor. Sadece biz varız.

"Cidden, teşekkür ederim," diyor Travis, bardağıma şampanya doldururken. "Sanırım ben kötü bir kanat adamıyım."

Kaşlarını çatıyor, sanki şimdi ciddi ciddi bunun kendi hatası olabileceğini düşünüyor gibi, ve ben onun hiçbir şeyde kötü olmaktan hoşlanmadığını hissediyorum.

"Ya da belki de ona doğru kadını bulamamışsındır." Onu rahatlatmak için yaptıklarımı küçümsemeye neyin beni ittiğini bilmiyorum, ama o ne yaptığımı tam olarak anlıyor gibi görünüyor.

"Kendini küçümseme, Hannah Banana."

"Bana ne dedin sen?" Sürprizle dudaklarımdan bir kahkaha daha dökülüyor.

Koyu renkli gözleri sevinçle parıltıyor. "Henüz sana uygun bir takma ad bulamadım."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hiçbiri doğru gelmiyor." Gözleri bana odaklanır ve omurgamdan bir titreme geçer. "Aklıma gelecektir."

Gözlerimi ondan ayırıp kulübü tararken hafifçe nefes veriyorum. Baktığım her yerde insanlar eğleniyor, gülüyor, hatta birkaçının öpüştüğünü bile görüyorum. Bu hafta sonu gelmek konusunda tereddüt etmiştim ve Vegas'ın gece hayatını sonuna kadar yaşamak konusunda daha da çekingen davranıyordum, ama şu anda burada, Travis'le birlikte otururken, doğru kararı verdiğimi hissediyorum.

"Buna ihtiyacım vardı," diyorum, daha çok kendime değil, ona.

O da bardağını doldurur ve sonra yumuşak, yüksek sırtlı koltuğa yaslanır. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Neredeyse gelmeyecektim."

"Bu çok yazık olurdu."

"Çünkü beni buraya kadar takip edemezdin, değil mi?" diye soruyorum, ona kirpiklerimi kırıştırarak.

"Mm. Ve sen de işimi kolaylaştırmadın. Uçuş bilgilerini bulup, hangi otelde kaldığını öğrenip, tam da senin geldiğin saatte buraya gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Diye soruyorum. "Tüm programımı yeniden düzenlemek çok zor ve zahmetliydi. Yorgunum."

"Ukala."

Dudakları büzülür ve sonra yavaşça gülümser. "Seni takip etmedim, ama burada olduğuna sevindim."

Ben de.

"Neden gelmek istemedin?" diye sorar bana.

Parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Para yokluğu, hafta sonu antrenmandan izin aldığım için duyduğum suçluluk, üçüncü tekerlek olmak istememem... Seç birini."

"Peki, o zaman neden geldin?"

Bu soruya cevap vermek daha zor.

"Bilmiyorum. Sanırım bir geceliğine gevşemek, rahatlamak, jimnastiği ve diğer her şeyi unutmak istedim." Ve belki de, bunun sadece küçük bir zafer olduğunu bilsem de, kutlamak istedim.

"O zaman öyle yapalım." "Ne?"

"Yukarıdakilerin hepsi," diyor sanki en bariz şeymiş gibi. "Geriye yaslanıp parti yapalım. Bu duvarların dışındaki her şeyi boş verelim."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını salladı, hem onaylayarak hem de heyecanla. "En son ne zaman bütün gece parti yaptığımı hatırlamıyorum. Ya da bütün gece uyanık kaldığımı hatırlamıyorum."

"O zaman şanslısın çünkü ben hem parti yapmada hem de bütün gece uyanık kalmada harikayım."

"Neden bu beni şaşırtmıyor?"

Bana gülümsemeye devam ediyor. "Bu bir evet mi? Bunu yapacak mıyız?"

Sanırım o bu olasılıktan benim daha heyecanlı, ama itiraf etmeliyim ki, bütün gece boyunca hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Hadi yapalım."

"Evet!" Bir elini yumruk yapıp öne eğildi ve iki avucunu birbirine sürttü.

"Bundan pişman olacağım, değil mi?"

"Sadece *gerçekten* harika bir gece olursa." Göz kırpar, sonra ifadesi ciddileşir. "Ne yapmak istersin? İçki içmek? Dans etmek? Kumar oynamak? Öpüşmek? Hepsi mi?"

Bakışları ağızma düşer ve yüzüm kızarır.

"Dans etmeyi severim." Diğer şeyler de eğlenceli görünüyor, ama küçük adımlar atmam gerekebilir.

Travis şampanyasını tek bir uzun yudumda bitirir, gözleri benden hiç ayrılmaz. Bitirdiğinde, bardağı masaya bırakır, masadan kalkar ve bana elini uzatır. "Bana hareketlerini göster, Han." Takma isme yüzünü buruşturur, sonra birkaç tane daha dener. "Hannie. Nannie."

Hepsinden memnun kalmamış gibi başını sallar. "Bir tane bulacağım."

Sonraki bir saat boyunca, tam da bunu yaparım. Travis, hala dans pistinin ortasında duran Kinsley ve Skylar'ı bulur. Travis beni Kinsley'in yanında döndürdüğünde, Kinsley sevinçle çığlık atar. Travis beni gergin hissettirir ama güvensiz değil. Aslında tam tersi. Kendim olabilmek için inanılmaz derecede özgür hissediyorum.

Onun da iyi bir dansçı olduğunu keşfetmek beni hiç şaşırtmadı. Ama o benden işaretleri alıyor. Diğer birçok erkek gibi bana sürtünmeye çalışmıyor ve Kinsley beni kendisiyle ve Skylar'la birlikte çekince, gülümseyerek geride kalıyor, arkadaşlarımla eğlenmem için bana alan bırakıyor ama ayrılmıyor.

Ve onun için bolca fırsat var. Kadınlar ona bayılıyor. Uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı yüzü, dansı ya da sadece çekiciliği ve kendine güveni mi bilmiyorum, ama Travis bu kulüpte istediği her kadını elde edebilir. Gözü benden başka kimsede değilmiş gibi görünmesi başımı döndürüyor.

Ayaklarım ağrıyınca ve terden kafa derim karıncalanınca, kendimi yelpazeleyip "Bir içki daha istiyorum!" diye bağıriyorum.

Hiç tereddüt etmeden kabul eder, uzun parmaklarını bileğime dolayarak beni kalabalığın içinden geçirir.

"Daha fazla şampanya?" diye soruyor, şişeyi kaldırarak. Şişe neredeyse boş. "Bu senin gecen. Son bardağı sen içmelisin."

"Daha fazla şampanya ister misin?" diye soruyor, şişeyi kaldırarak. Şişe neredeyse boş. "Bu gece senin gecen. Son kadehi sen içmelisin."

Buna nasıl hayır diyebilirim? Başımı sallıyorum ve o da bardağımlı dolduruyor. Kendine viski dolduruyor, sonra bir kolunu koltuğun arkasına atıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor.

"Orada harikaydın. Şaşırdığımdan değil," diyor. "Zemin rutininizi gördüm."

"Öyle mi?!"

"Evet, seni araştırdım. Sosyal medyada seni takip eden binlerce kişiden biriyim. Tüm içeriklerini izledim. Yıllar boyunca. Bu arada, 2020'deki saç stilini çok beğendim."

Ağzım açık kalır.

"Yaptığın şey, havada zıplamak ve bacaklarını açmak..."

"Bacak açma zıplaması mı?"

"Ve matın üzerinde yaptığın tüm o taklalar ve salto." Elini kabine dayayarak, bir eliyle dairesel bir hareket yapıyor.

"Tumbling pass," diye düzeltiyorum.

"Hepsi..." Yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle ileriye bakar. "Çok etkileyiciydi."

Saçma ama bu beni utandırıyor.

"Yer hareketleri benim en iyi rutinim bile değil." Şampanyadan bir yudum alıyorum ve bir şekilde bardağı boşaltmış olduğumu fark ediyorum.

Travis bardağını önüme kaydırıyor. "En iyi rutinim hangisi peki?" "Barlar."

"Senin de en sevdiğin mi?"

Başımı sallıyorum. Başlangıç seviyesindeki jimnastik dersimde ilk kez alçak barın üzerinden atladığımdan beri bu spora bağlandım.

"Küçük jimnastik kıyafetin ve tebeşirle kaplı ellerinle orada çok iyi görünüyorsun."

"Ellerimdeki tebeşir seksi değil." Bu fikre gülüyorum. "Tabii ki seksi."

Garson masaya uğrar ve Travis daha fazla içki sipariş eder, böylece tebeşirle kaplı ellerimin seksiliği hakkında daha fazla şey duymaktan kurtulurum. Bu bir ilk.

"Bu spora nasıl başladın?" diye sorar, garson gittikten sonra.

"Aslında kardeşim. Ailemize onu bir kursa yazdırmaları için yalvardı. Sonra tamamen takıntılı hale geldi ve evde sürekli bunu yapmaya başladı." Eski evimizin bodrum katında, uyumsuz mobilyalar ve ahşap panelli duvarlar arasında durduğumuzu hayal edebiliyorum. Wren ve ben küçük mavi bir mat üzerinde tekerlek yapmayı çalışıyorduk. "Ben zaten on yaşındaydım, bu da jimnastik standartlarına göre çok yaşlı sayılır. Çoğu üç veya dört yaşında başlar ve kısa süre sonra yarışmaya başlar. Ama ben başından beri çok sevdim ve oldukça hızlı bir şekilde seviyeler atladım."

"O da hala antrenman yapıyor mu?"

"Hayır." Gülüyorum. "Wren hiçbir şeye uzun süre sadık kalmaz. Tanıdığım herkesten daha hızlı bir şekilde hobiden hobiye atlar. Ben başladıktan kısa bir süre sonra bıraktı. Sanırım ablasının onun yeni, eğlenceli şeyini mahvetmesinden gizlice nefret ediyordu."

"Sen en büyüksün?" "Beş yaş büyüğüm."

"O zaman o..." Bir saniye düşündü. "On sekiz mi?" "Doğru."

Garson içeceklerimizi getirir, aralarında açık pembe bir sıvıyla dolu bir tepsi shot da vardır. Bu, Travis'in içkisini henüz denemediğimi hatırlatır bana. Bardağı dudaklarıma götürürüm. O da hareketimi takip eder, bardağı eğip koyu renkli likörü dilimin üzerine dökerken gözlerini dudaklarıma diker. Beklediğimden daha yumuşaktır, ama yine de serttir ve yutarken boğazımı yakar. Öksürerek bardağı ona geri iterim.

Pembe shotlardan birini bana doğru kaydırır.

"Bu ne?"

"Pembe kamikaze."

Kokluyorum. "Limonata gibi kokuyor."

"Alkol tadı olan şeyleri sevmediğini tahmin ettim."

"Haklısın. Ben çok içki içen biri değilim," diye itiraf ettim.

"Onları grubun geri kalanına bırakabiliriz. Başka bir şey ister misin?"

Düşündüm ama başımı sallayarak bardağı havaya kaldırdım.

"Vegas'ta olduğumuz sürece."

O başka bir shot bardağı alır ve benimkine doğru kaldırır. "Vegas'ta olduğumuz sürece."

Bir shot'ın ardından iki tane daha içiyoruz. Dans pistine geri döndüğümüzde, vücudum ısınmış ve kafam hafiflemiş.

"Gerçekten benimle takılmaya devam etmek zorunda değilsin," diye müziğin sesini bastırarak bağıryorum.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Bu iltifata gülerek geçiştirmeye çalışıyorum, ama onun koyu renkli gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. Bana, benimle takılmaktan hoşlanmadığını düşündürecek hiçbir neden vermedi, ama onun kendini mecbur hissetmesini de istemiyorum.

"Cidden mi? Başka biriyle konuşmayı tercih edeceğimi mi düşünüyorsun?" Omuzlarımı silkiyorum.

O küçük bir kahkaha atıyor. "Ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsun."

"Elbise yüzünden." Kinsley'nin elbiselerinden biri, çünkü Vegas'a layık hiçbir şey getirmediğimi söyledi.

"Hayır." Her zamanki kendini beğenmiş sırıtışı yok, bir elini kaldırıp parmaklarının arkasını çeneme sürterek, kulak arkama kaçan bir saç telini düzeltiyor. "Senin yüzünden."

Bana pek çok şey denildi: sevimli, güzel, hatta seksi. Nadiren de olsa güzel ya da muhteşem bile denildi. Ama seksi? Asla. Sanırım genelde yaydığım sportif havadan dolayıdır - at kuyruğu saç, tayt ya da başka bir tür spandeks, spor ayakkabı vb.

"Seni ilk gördüğümde..." Gülümsüyor ve sonra yeniden başlıyor, çünkü beni ilk gördüğünde, beni hırsızlık yapan bir genç sanmış. "Seni ikinci gördüğümde, bu kadar seksi birinin var olduğuna inanamadım. Çok şaşırmıştım. Ruby'yi aradım ve ona ilk görüşte aşka inanıp inanmadığını sordum. Buzda tahtalara fırlatılmış gibi hissettim."

Midem, ısınma yapmadan takla atmışım gibi hissediyor. Onun söylediklerini abartılı flört şakası olarak görmezden gelmek istiyorum, ama yüzündeki ifade bunu yapmama izin vermiyor.

O günü hatırlıyorum. Mavi bir tayt ve siyah şort giymiştim, saçlarım da başımın üstünde gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kesinlikle seksi değildi. Yine de, bana yalan söylediğini düşünmüyorum.

O gün ne giydiğini de hatırlıyorum. Kırmızı spor şort ve yıpranmış bir tişört. Koyu renk saçları şimdi olduğundan daha dağınıktı ama o, bir kızın dizlerinin titremesi için düğmeli gömlek ve saç jölesine ihtiyaç duyan türden bir erkek değildi.

Ona bunu söyleyerek eşit şartlar yaratmayı düşünürüm, ama sonra ona göstermeye karar veririm. Parmak uçlarımda yükselir, ağzımı onun ağzına yaklaştırım — o kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığını hissedebilir ve daha önce içtiği içkilerin tatlı kokusunu alabilirim. Travis hareketsiz kalır, bakışları dudaklarıma düşer. Kulübün gürültüsünün içinde duyulmaması gereken boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkarır, ama sanki kendi ses geçirmez balonumuzun içindeymişiz gibi. Her şey çok uzak geliyor. Sadece ben ve o, o ve ben. Dudaklarımız çok yakın. Bir santim, belki daha az, ve Travis Bennett'ı öpeceğim. O da bunda iyi olacaktır. Bundan eminim.

Aman Tanrım. Gerçekten bunu yapacağım. Boğazım birden kurudu ve bacaklarımda arasında hafif bir zonklama hissettim. Vücudumun bu tepkisini alkole bağlayabilirim, ama sanırım sorun o değil. O çok çekici. Seksi. Tıpkı benim için söylediği gibi. Dürüst olmak gerekirse, bunu hala kafamda sindirmeye çalışıyorum. Yine de, şu anda bana baktığı gibi baktığında kendimi farklı hissediyorum.

Eğer param olsaydı, onun tam olarak ne düşündüğünü öğrenmek için çok para öderdim. Hâlâ birbirimize bakarken, biri arkamdan bana çarptı. Dengemi sağlamak için ellerimi onun sert göğsüne koyuyorum. Elleri benim ellerimi kapıyor ve başımın üzerinden arkamda duran kişiye öfkeyle bakıyor. O karanlık gözler benden ayrılınca, müziğin ve diğer her şeyin heyecanı bir anda geri geliyor. Gözlerimi kırıştırarak ondan başka bir yere bakıyorum.

"İyi misin?" Travis'in derin sesi tenimde kayar ve beraberinde bir panik dalgası gelir. Ne halt ediyorum ben?

"Hannah?"

"Üzgünüm." Topuklarımda üzerine çöküyorum. Başım dönüyor. Hava ve alana ihtiyacım var. Bir kez daha özür dileyerek dans pistinden kaçıyorum. Burası tıklım tıklım dolu ama ben çiftler ve gruplar arasındaki boşluklardan geçebilecek kadar küçüğüm.

Tuvaletlere giden koridoru görene kadar nereye gittiğimi bilmiyorum. Oraya varır varmaz durup

serin tuğla duvara yaslandım. Başımı geriye doğru eğip nefes aldım.

Düşüncelerim karmakarışık ve duygularım o kadar hızlı değişiyor ki hiçbir şeyin anlamını anlayamıyorum. Belki en ufak bir pişmanlık hariç. Adımı söylediği ses tonu kafamda yankılanıyor. Alçak ve sert. Endişeli, sanırım. Neden sesi bile bu kadar seksi olmak zorunda?

Tekrar tekrar, beni çağırdığını duyuyorum.

"Hannah?" Travis önüme geçer. Kafasını eğerek gözlerimin içine bakabilir. Bir elini kafamın yanındaki duvara koyar ve insanları geçmesi için kendini yana çeker. "İyi misin?"

"Ben..." Ona cevap vermek için uğraşırken ağzım açık kalır. Kaşları çatık ve çenesi sıkı bir şekilde yüzümü dikkatle inceler.

"Hasta mısın? Arkadaşlarını çağırmamı ister misin?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verip başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim."

Duruşu biraz gevşer ama olduğu yerde kalır, daha fazla konuşmamı beklerken beni orada tutar.

Nasıl hissettiğimi tam olarak anlasam bile açıklayamazdım. Bu yüzden denemek yerine, bir kez daha parmak uçlarımda yükselirim ama bu sefer tereddüt etmem. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. Bir anlığına donakalır ve beni reddederse utançtan öleceğimi düşünürüm. Ama sonra düşük bir homurtu çıkarır ve öpücüğü tamamen kontrol altına alır.

Onun iyi bir öpüşücü olacağını biliyordum, ama ben bile onun ne kadar iyi olacağını hafife almışım. Göğsü hafifçe benimkine değecek şekilde bana yaklaşıyor, ama ellerini kendine saklıyor. Yine de, nedense her yerimde hissediyorum. Nabzım hızla atıyor ve onun dokunmasını istediğim her yerimde cildim yanıyor.

Dili, hem aç hem de saygılı bir şekilde ağızma giriyor. Sanırım yine adımı söylüyor ama kulaklarımda çınlayan kan, başka bir şey duymamı zorlaştırıyor. Geri çekiliyor, sadece alt dudağımı ısırtıyor, sonra burnunu boynumun yanına bastırıp kokluyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler." Dişleri hafifçe köprücük kemiğimi sıyrıyor.

"Evet." Ona yaslanıyorum. Benden çok daha uzun ve iri, ki bu pek de yeni bir şey değil çünkü neredeyse herkes benden uzun, ama

beni koruyarak her şeyi engellemesi, kendimi güvende ve biraz da pervasız hissetmemi sağlıyor.

İnliyor ve sesi içimde titreşiyor. Alnını alnıma dayıyor. Göğsü benimkiyle aynı hızda hızla inip kalkıyor.

"Neden durdun?"

Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi ve cevap vermek yerine geri çekildi. "Hadi ama, yaramaz. Arkadaşlarınla kutlamak için bütün gece sürecektir bir parti sözü vermiştim ama seni buradan çıkarıp kendime ait olmanı sağlamak için tehlikeli bir noktaya geldim."

İkinci seçeneği tercih ettiğimi söylemeden önce, parmakları bileğimi kavrar ve beni peşinden sürükler.

Bu, hatırladığım son şey.

12

HANNAH

"Hannah." Travis'in sesi rüyamda boğuk bir fısıltı gibi. Dudakları şakağımın üzerinde dolaşüyor ve saçlarımı yüzümden çekerek yumuşak öpücükler konduruyor.

Rüyamdaki Travis tatlı ve şefkatli. Rüyalarımda ilk kez başrolü oynamıyor, ama farklı hallerini karşılaştırmak için uyanıp hatırladığım ilk sefer bu.

Telefonumun alarminin çaldığını fark ederken, aynı anda bacaklarımı yorganın altında uzatıyorum. Dönüp komodine uzanırken kaslarım ağrıyor ve bir anda birkaç şeyi fark ediyorum.

Birincisi: Kendi yatağımda değilim. Vegas'ta bir oteldeyim. Ama bu, Kinsley ve Skylar ile paylaştığım oda değil. Ya da bu oda çok büyük olduğu için çift görüyorum.

İkincisi: Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum, ama yatak başındaki komodinde olmadığı kesin. Onun yerine, renkli bir çiçek aranjmanının yanında, başka birine ait siyah bir telefon kılıfı yüzüstü duruyor.

Ve üç numara, bu önemli: Yalnız değilim. "Günaydın." Travis'in sesi derin ve uykudan ağır.

Gözlerimi sıkıca kapatıp üçe kadar sayıyorum, umarım gözlerimi tekrar açtığımda hepsini hayal etmiş olurum. Ses, oda, belime dolanan kol ve arkamda bastırılan sert... her şey.

Gerçeklik yüzüme çarptığında "Aman Tanrım" diyorum. İki elimle yüzümü kapatıp yavaşça dönüyor, sonra parmaklarımın arasından bakıyorum.

Panik atak geçirmiyor olsaydım, Travis'in sabahları ne kadar yakışıklı olduğunu fark edebilirdim. Koyu renkli saçları her zamankinden daha fazla alnına düşmüş, çenesinde sakalları çıkmış ve uykulu ifadesi bir şekilde hem tatlı hem de çok seksi.

Ağzının bir tarafı diğerinden daha yukarıda olan o dengesiz gülümsemesiyle gülümsüyor ve kolunu kaldırıp ensesini ovuşturuyor. Üzerinde gömlek yok ve çarşafın kalçalarına kadar sarkmış halinden, giymediği tek şeyin bu olmadığını düşünüyorum.

Hızla ayağa kalkıyorum, çıplak olmadığımı görünce rahatlıyorum, ama bu rahatlama kısa sürüyor çünkü onun gömleğini giyiyorum. Dün gece biz... Tanrım, ne yaptık biz?

Alarmımın sürekli çalan sesi tekrar dikkatimi çekiyor ve ben de ona odaklanmaya karar veriyorum. Daire çizerek etrafta onu arıyorum ve sonra sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Onu, odanın köşesindeki bir sandalyenin üzerine özenle yerleştirilmiş eşyalarımın (elbise, ayakkabılar, çanta) altında buluyorum. Kinsley, çok kötü kararlar alırken bile elbisesine çok iyi baktığımı öğrenince çok mutlu olacak.

Alarmı susturuyorum ve sonra yapacak başka bir şey kalmıyor, sadece çıldırmak

"Uyuyakalmış gibisin," diyor, yatakta otururken. Uykulu, çekici, biraz da kendini beğenmiş ifadesi hâlâ yüzünde. Ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyor.

"Vay canına." Ellerimi önümde kaldırarak onu görüş alanımdan uzaklaştırıyorum. "Kıpırdama. Orada kal... örtün."

"Sanırım benim aletimi görmekten endişelenmek için biraz geç kalındı."

Bu, onun çıplak olduğu ve benim... bizim... bir daha asla içki içmeyeceğim yönündeki şüphelerimi doğruluyor.

Yüksek sesle inlerim, sonra aceleyle giysilerimi toplar ve banyoyu ararım. Bu otel odası o kadar büyük ki kaybolabilirim. Ve daha önce uyumayı planladığım odadan çok daha güzel... Bir kez daha inlememi bastırıyorum.

Banyoda kapıyı kapatıp aynanın önünde duruyorum. Kendimi hissettiğimden daha kötü görünüyorum. Saçlarım karışık ve dağınık, dün gecedan kalan makyaj izleri gözlerimin altında lekeler oluşturmuş. Başımı eğip buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Dans ediyorduk, içiyorduk ve sonra... Onu öptüğüm anı hatırlayınca boğazım düğümleniyor. İki parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Şişmiş ve hassaslar. Sanırım çok daha fazla öpüştük. Ve... başka şeyler de yaptık. Ne kadar uğraşsam da, kulüpten sonra olanları hatırlayamıyorum.

Travis'in kokusu giydiğim gömleğe sinmiş. Burnumu yakasına dayayıp kokluyorum. Ona kokusunu sevdiğimi söylediğim hafif bir anı canlanıyor. Gururumla birlikte onurum da uçup gidiyor.

Telefonum çalıyor, bu sefer Kinsley'den gelen bir mesajla havaalanına gidecek arabamızın otuz dakika sonra geleceğini hatırlatıyor. Nerede olduğumu bile bilmiyorum, ama o benim durumumdan endişeli görünmüyor, bu yüzden ona Travis'le birlikte ayrılacağımı söylemiş olmalıyım. Umarım birkaç önemli ayrıntıyı da ekleyebilir, mesela, ne halt yediğimi düşünüyordum?

Ona yolda olduğumu söyleyip, hızla elbise ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. En azından öğleden önce böyle dolaşmanın tamamen kabul edilebilir olduğu bir şehirdeyim. Telefonumdaki haritayı açıyorum ve Kinsley ve Skylar ile aynı otelde olduğumu görünce rahatlıyorum. Çözülmesi gereken bir felaket azaldı.

"Hannah?" Travis kapıyı hafifçe çaldı, bu ses beni irkitti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Her şey yolunda mı?"

Felaketlerden bahsetmişken...

Kapıyı açıyorum. Travis diğer tarafta duruyor, neyse ki çıplak değil. Dün geceden kalma takım elbisesini giymiş ama düğmelerini iliklememiş. Koyu renkli tüyler göbek deliğinden aşağıya doğru uzanıyor ve boxer şortunun içinde kayboluyor. Eli, sanki tekrar kapıyı çalacakmış gibi hala yumruk şeklinde. Bakışları yavaşça ve takdirle üzerimde dolaşıyor, bu da midemi bulandırıyor.

"Gitmem gerek." Onun yanından hızla geçip, giderken gömleğini uzattım.

"Bekle," diyor. "Aceleyle çıkma. Kahvaltı sipariş ettim ve konuşmalıyız."

Beklediğimden daha olgun ve doğrudan bir tepki. Dün gece olanları konuşmak istiyor. Oysa benim tek istediğim kaçmak. O bu kadar... bu kadar... lanet olasıca yakışıklı görünürken düşünemiyorum. Beni bu odaya getiren kararları sorguluyor olabilirim, ama ona ne kadar çekildiğimi artık inkar edemem. Ya da onu öpmek ne kadar iyi hissettirdiğini. Diğer her şeyin de aynı derecede iyi olduğunu hayal edebiliyorum.

"Gerçekten gitmem gerek. Kinsley ve Skylar zaten aşağıda bekliyorlar. Uçağımız yakında kalkacak."

"Benimle ve arkadaşlarla birlikte dön. Jetimizde yer var."

Onun hayatı benimkinden ne kadar farklı? Ben, daha geniş bir koltuğa geçmek için 35 dolarlık ek ücreti ödeyemediğim için ticari uçağın arka koltuğunda oturdum, o ise özel uçakla buraya geldi.

"Yapamam."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmak istemiyor musun?" Yüzünde, benim analiz edecek zamanım ya da duygusal kapasitem olmayan bir acı belirtisi belirdi.

"Arkadaşlarım beni bekliyor."

O başını sallar ve gülümser, ama bu her zamanki rahat gülümsemesi değildir. "Anladım." "Moonshot'ta görüşürüz," derim, bazı tuhaflıkları yumuşatma ihtiyacı hissederek

Bu tuhaflığı biraz yumuşatma ihtiyacı hissediyorum. Çok içip kendimi bu duruma sokmam onun suçu değil.

Çantamı alıp kapıya doğru yöneliyorum. Elim kapı kolunda, özgürlüğe çok yakinken, Travis "Hannah, bekle" diyor.

Dururum, omzumun üzerinden bakmadan önce kaslarım gerilir.

"Buketini unutma." Komodinin yanına yürüdü ve daha önce fark ettiğim çiçek aranjmanını aldı. Çiçekler açık pembe ve mor renkteydi, bir kurdeleyle bir araya getirilmişti. Bana doğru yürürken, garip bir şekilde tanıdık ama yine de yabancı gelen çiçeklere bakarak onun sözlerini tekrar ettim.

"O benim değil," diyorum. Bir dakika, buket mi dedi? Yani... Gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor, her zamanki şakacı tavırlarıyla birlikte.

"Aslında benim, *karıcığım*."

13

HANNAH

"Benimle dalga geçiyorsun," diyor Kinsley ertesi gün antrenman öncesi ısınırken.

Dün gece sarhoş olup, 48 saat öncesine kadar hiç sevmediğim komşumla evlendiğimi anlatmayı bitirmişim. Bayan Travis Bennett olduğumu öğreneli 24 saat oldu. Duygusal bir rollercoaster yaşadığımı söylemek yetersiz kalır.

"Keşke öyle olsaydı."

Şakakları kalkıyor ve gözleri genişliyor, yavaş yavaş şaka yapmadığımı anlıyor.

"Ve bunu dün söylemeyi düşünmedin mi?!" diye bağırır. "Vay canına. Sen evli..."

Etrafa bakındım ve o da ipucumu anladı ve sesini alçaltarak fısıldayarak bağırdı: "Onunla evlendin mi?!"

Dün havaalanına giderken ya da güvenlik kontrolünde sıra beklerken hiçbir şey söylememiştim. Sonra sorgulamadan kurtuldum çünkü uçağımızı kaçırmamak için kapıya koşmak zorunda kaldık ve ben yine arkada yorgun bir anne ve çığlık atan bebeğinin yanında oturdum. Dürüst olmak gerekirse, o küçük, sevimli çığlık atan şeyle birlikte ağlamak istedim ama halka açık bir yerde kriz geçirmeyi hak etmediğimi düşündüm.

Kinsley bir şeyler olduğunu biliyordu, ama onunla sadece flört ettiğimi, onunla evlendiğimi değil.

Ama bu sabah, bütün gece mesajlarını görmezden geldikten sonra, bir açıklama istedi. Ona her şeyi anlattım. Hatırlayabildiğim her şeyi.

"Belki de sadece seninle dalga geçiyordur. Buket herhangi bir yerden gelmiş olabilir," diye ekliyor.

Skylar ve Kinsley ile buluşmak için otelden ayrılırken, çiçekleri yakından incelemeyi çöpe attım, umarım Travis her zamanki gibi şakacı davranıp benimle dalga geçiyordur. Keşke öyle olsaydı.

Çantama uzanıp, dünden beri binlerce kez okuduğum evrakları çıkardım.

"Bunu çantamda buldum. Ayrıca telefonumda da fotoğraflar vardı." Kinsley, kağıdı benden alıp göz gezdirirken gözleri fal taşı gibi açıldı, muhtemelen benim dikkatimi çeken aynı önemli ayrıntılara odaklanmıştı. *Evlilik cüzdanı. Nevada Eyaleti. Yasal evlilik.* Travis'in yanındaki boşluğa düzgünce yazılmış yazı, inkar edilemez bir şekilde benim el yazımdı. Farklı koşullar altında, hatırlamadığım birine bu kadar okunaklı bir imza atabildiğim için kendimden bile etkilenebilirim.

"Vay canına. Gerçekten yapmışsın. Seksi hokeyci komşunla evlenmişsin!"

Esnemeyi derinleştiriyorum, kaslarımdaki yanmayı dikkatimi dağıtmak için hoş karşılayarak. Kinsley evlilik cüzdanını tekrar katlayıp bana geri veriyor.

"Vay canına, Walsh. Bunu hiç beklemiyordum. Ayrıca, artık sana Bennett mi demem gerekiyor?"

Bu soru gerçek bir cevabı hak etmediği için ona sert bir bakış atıyorum. "Bekle, fotoğraf mı dedin?!" Bu ihtimal onu biraz fazla heyecanlandırmış.

"Göster bana!"

"Onları sildim." Sert bakışlarım daha da keskinleşir, bu da onu sadece güldürür.

Sadece iki tane vardı. Birinde sertifikayı tutarak gülümsüyorduk, diğesinde öpüşüyorduk. İkisi de bulanıktı ama ikimizin de ne kadar mutlu göründüğünü anlamak zor değildi.

"Hadi ama. Nedime olamadım, en azından birkaç fotoğraf gösterirdin."

İnleyerek yüzümü dizlerime gömdüm. "Bu nasıl oldu?"

"O yakışıklı, çekici bir adam ve sen Günah Şehrindeydin."

"Beni durdurmalıydın." Travis ve benim, diğer herkes geceyi bitirmeye hazırken neden ayrılmak istemediğimizi zaten açıklamıştı. Sarhoş olduğumu ve muhtemelen onunla birlikte olacağımı biliyordu

ama benim bayılıp evleneceğimi tahmin edemezdi.

Gülümsemesi özür diler bir hal alır. "Üzgünüm, bebeğim. O kadar ileri gittiğini ya da onunla eve gitmek istemediğini bilmiyordum. O gelip gidişlerin ön sevişme gibi olduğunu sanmıştım."

Öyle miydi? Artık bilmiyorum.

"Biliyorum. Sadece sersemlemiş durumdayım. Bunu yaptığımı inanamıyorum." Yukarı bakıp, sempatiyle dolu yüzüne bakıyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Tabii ki iptal ettireceğim." Bu da, onun mesajlarını görmezden gelmeyi bırakmam, onunla yetişkin gibi konuşmam ve banka hesabımdaki kalan parayı tüketmeden tüm bunları halletmek için gerekli masrafları nasıl karşılayacağımı bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Kafasını salladı, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Sen artık evli bir kadınsın."

"Uzun

sürmeyecek."

"Biz..."

"Kutlama deme. Kutlama beni bu karmaşaya soktu."

O gülerken homurdanır ama daha fazla bir şey söyleyemeden, Koç Rodier spor salonuna girer ve benim adımları söyler.

Vegas'taki tüm bu zorlu süreçle ilgili hissettiğim endişe, yerini heyecan verici bir coşkuya bırakır.

Ayağa kalkıp Kinsley'e son bir kez bakıyorum. "Bana şans dile."

"Göster kendini *Bennett*."

Koç Rodier beni atlama beygirinde başlatır. Bu benim en güçlü olduğum alet olmamıştır, ama son zamanlarda yaptığım ekstra antrenmanlar sayesinde bu konuda tamamen berbat olduğumu düşünmüyorum. Ancak yüzündeki ifade başka bir şey söylüyor.

Başını sallıyor, yüzünde ne düşündüğü belli değil. Pistinin sonuna doğru ilerliyorum ama o başını sallıyor. "Şimdi de denge aletindeki rutini görelim."

Kafam karışık ama onun talimatlarını yerine getirmek için hevesliyim, kırığe gidiyoruz. Birkaç dakika ısınmak için zaman ayırıyorum ve sonra o bana rutinimi yapmam için izin veriyor.

Zihnim, etkinlikler arasında bu kadar hızlı geçiş yaparken olması gerektiği kadar güçlü değil, ama bitirdiğimde kendimi oldukça iyi hissediyorum.

"Sırada barfiks var," diyor.

şimdi ne demek istediğini anladım, tutacakları takıp ellerime tebeşir sürüyorum. Bu benim en iyi olduğum etkinlik, bu yüzden yapabileceğimi bildiğim performansı sergilemek için biraz daha fazla baskı hissediyorum.

Spor salonunun diğer ucunda Skylar'ın gözlerine bakıyorum. Bana başparmağını kaldırıyor, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum ve trampeleni yerine çekiyorum.

Yüksek bar ile başlıyorum. Parmaklarım soğuk ahşabı kavradığı anda, her şey kayboluyor. Her salınım kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Amuda kalkıyorum, sonra düşüyorum ve bırakıyorum. Sanki uuyormuşum gibi hissediyorum. Düşük bara geçiyorum. İki hareketi birleştiremiyorum ama devam ediyorum. Yüksek bara geri dönüşüm zor değil ama başarabiliyorum.

Rutinin bu noktasında özgüvenim tavan yapıyor. Son hareketleri tamamlayıp, temiz bir iniş için tutunarak alttan iniyorum.

O "Yere" demeden önce onun başını sallamasını ve talimatını bekliyorum.

Tek bir gülümseme ya da güzel söz bile söylememesi beni hayal kırıklığına uğrattı mı? Belki. Ama bugün önemli olanın bu olduğunu sanmıyorum. Aslında neyin önemli olduğunu bilmiyorum, ama ona güveniyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp müzik dinlemeye başlıyorum. Wren bana daha sonra onu aramamı isteyen bir mesaj göndermiş. Bir an için, bu hafta sonu sarhoş olup evlendiğimi bir şekilde öğrendiği için paniğe kapılıyorum, ama büyük olasılıkla yine berbat oda arkadaşından şikayet etmek istiyordur. Spor salonundaki işim biter bitmez onu arayacağımı belirten kısa bir cevap yazıp, yer egzersizleri için dinlediğim şarkıyı açıyorum.

Diğer becerilerde olduğu gibi, Koç Rodier yanımda durup hiçbir yorum yapmadan rutinimi izliyor ve ne düşündüğünü söylemiyor. Kendimi güçlü hissediyorum. Ağustos ayındaki şampiyonluklardan bu yana tüm dikkatimi antrenmanlara verdim. Bunu çok istiyorum ve başarabileceğimi hissediyorum.

Son pozu yaptığımda kendimi iyi hissediyorum. Kendime güveniyorum. Bu hissin tadını çıkarıp koa bakıyorum. Tamamen memnun olmadığını gösteren tek işaret, kaşlarının hafifçe çatılmış olması, ama o en iyi günlerinde bile pek neşeli biri olmadığı için, yanına gidip "Yapacak çok işimiz var" demesine kadar fazla endişelenmiyorum.

Haklı, ama bu her zaman böyledir. Harika bir jimnastikçi olmak, sürekli bir tırmanış gibidir. Yeterince iyi diye bir şey yoktur.

"Hazırım," diyorum ona dürüstçe. Benden ne isterse: yüz takla, onlarca salıncak hareketi ve geçiş, atlamada girişimi geliştirmek, gözlerim kapalı yapana kadar denge aleti kombinasyonları.

Bir sonraki talimatı sabırsızlıkla bekliyorum. Spor salonuna katıldığımdan beri, diğer sporcular için bunun nasıl olduğunu gördüm. Genellikle, her gün bir veya iki beceri üzerinde çalışıyor. Hope ile bir saat boyunca belirli denge aleti becerileri üzerinde çalışıyor, ardından Christina ile atlama aleti egzersizlerine geçiyor ve sonra da grup seanslarında takla geçişleri üzerinde çalışıyor. Koreografi, kuvvet ve dayanıklılık antrenmanı, esneklik ve hareketlilik, hatta dinlenme için her gün tüm jimnastikçilerle çalışmıyor. Yoğun bir hafta ve çok sayıda hareketli parça var, ancak bunların her birini tek tek yönetmesine gerek yok.

Bu yüzden, bir sonraki sözlerinin günün bittiğini söylemesi beni şaşırttı.

"Anlamıyorum." Yanlış bir şey mi yaptım? Beni koçluk müşterisi olarak kabul ettiği için şimdiden pişman mı oldu? Az önce yapmamız gereken çok iş olduğunu söyledi. Hemen başlamak istiyorum. "Henüz öğlen bile olmadı."

"Her bir etkinlikte ne durumda olduğunu gördüm. Çıkarken Koç Liz'in ofisine uğra. Sana önümüzdeki ay için takip etmen gereken eksiksiz bir plan verecek ve oradan devam edeceğiz."

"Ama ben düşündüm ki..." Aniden onun talimatını yerine getirmenin testin bir parçası olup olmadığını merak ettiğim için sözümü yarım bıraktım. "Evet, Koç."

"Güzel." Yüzünde ilk kez bir gülümseme belirir ve bu benim şüphemi doğrular. Başka bir şey sormaya cesaretim yok, ama onun emirlerine uyduğum halde, diğer her şeyde başarısız olduğum konusunda içimde kötü bir his var.

Kinsley denge aletinde meşgulken, ben eşyalarımı toplayıp dışarı çıkıyorum. Vücudumun her kemiği kalıp her şey üzerinde çalışmak için çığlık atarken ayrılmak çok acı verici.

Koç Liz ofisinde. Kapıdan içeri girdiğimde gülümsüyor.

"Merhaba Hannah. İçeri gel." Bir eliyle el sallarken, koşu bandı masasının arkasında yürümeye devam ediyor. O da Premier'de çalışan bir başka koç

, ama esas olarak yer koreografisi ve spor salonunun idari işlerini yürütmekle ilgileniyor.

Küçük ofisinde sandalye olmadığı için kenarda ayakta duruyorum. "Koç Rodier ile çalışmaya başladığın için tebrikler."

"Teşekkürler." Geçen hafta hissettiğim heyecan bir anlığına yeniden canlanıyor. Her adımda her şeyi mahvediyorum diye endişelenirken bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlamak zor. Ya da hayatımdaki diğer her şeyi mahvediyorum.

"Şu anda planınızı e-postayla gönderiyorum," diyor, klavyesinde yazarken. "Ve size bir de basılı kopyasını vereceğim."

Yazıcı çalışmaya başlar ve o, sabit bir hızda yürümeye devam ederken kağıtları zahmetsizce alır. Ondan kağıtları teşekkür ederek alırım ve yeni rutinimi heyecanla incelerim. Sonra kaşlarımı çatarım.

"Bu hafta içinde muhasebe departmanından ek koçluk ücretleri için bir fatura alacaksınız. Bu ay oranlanarak hesaplanacak, ancak bundan sonra ödemeler her ayın ilk günü yapılacak."

Yeni eğitim planım dikkatimi dağıtmasaydı, sahip olmadığım parayı hatırlamak beni daha da paniğe sevk ederdi.

"Sanırım bir hata var," diyorum, ona bakarak.

Kaşlarını çattı ve ben de kağıtları ona daha yakından bakması için uzattım. Kağıtlara baktı ve sonra başını salladı. "Hayır, bu Koç Rodier'in hazırladığı plan."

"Ama spor salonu antrenmanları yok." Bar, denge aleti, atlama beygiri ve hatta yer hareketleri için tek bir zaman aralığı bile yok. Hepsi genel beceri çalışmaları. Ağırlık, bale, kardiyo ve yüksek yoğunluklu antrenmanlar. Hatta günlük görselleştirme ve meditasyon zamanı bile var.

Anlamış gibi bir ifade belirir yüzünde. "Bazen ilerleyebilmek için temel bilgilere geri dönmemiz gerekir."

SUV'umun arka kapısını açıp, Wade'in Dow ve faiz oranları hakkında konuşmasını dinlerken, spor çantamı valizimin yanındaki arka koltuğa atıyorum. Aslında pek umursamıyorum, ama umursamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden konuşmayı bitirdiğini gösteren bir sessizlik olana kadar onu konuşmaya bırakıyorum. "Görünüşe göre yaşamak için hala yeterince param var," diyorum. Tek umursadığım şey bu. Aslında tek umursadığım şey bu. Elbette, fazlalık ve lüks eğlencelidir, ama yarın hepsi yok olsa da sorun olmaz.

"Eğer öyle olmasaydı, ben gelmiş geçmiş en kötü danışman olurum." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bu kadar parayı kaybetmek için aptal bir pislik olmak lazım."

"Sana minnettarım," diyorum ona. O aptal biri değil. Aslında, bana çok tavsiye edilmişti. Tek bir şikayetim varsa, o da paramı biraz fazla iyi koruduğu. Daha fazla risk almaktan, bağışlamaktan ya da sadece dağıtmaktan mutluluk duyarım, ama o benim akıllı davranıp emeklilik ve benzeri şeyler için plan yapmam gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor. Para yönetiminde harika değilim, ama birkaç ömür boyu yetecek kadar param olduğunu ben bile görebiliyorum.

"Bir şey daha var," diyor Hannah'nın mor renkli cipinin yan komşunun garajına girmesiyle kalp atışlarım hızlanıyor.

Beni balayı süitinde yalnız bıraktığından beri iki gün geçti. Mesajlarımı görmezden geldi ve akşamları geç saatlerde eve gelip sabahları erken saatlerde çıkmış olmalı, çünkü döndüğümünden beri onu ilk kez görüyorum. Ve ben de gözümü dört açmıştım. Tamam, iki gözümle, ikisi de pencerelere yapışmış onu bekliyordum.

Range Rover'ımın arka yolcu kapısını kapatıp arkasına dolaşarak Hannah'ya doğru yürüyorum.

"Bu sabah miras paranızın yatırıldığına dair bir bildirim aldım."

"Bir hata olmalı."

"Ben de öyle düşündüm, ama iki kez kontrol ettim. Fon şartlarını yerine getirdiğin için on milyon dolar transfer ediliyor."

"Hayır. Bu doğru olamaz."

Hannah artık cipinden indi ve bana doğru bakıyor. Bu mesafeden bile, içeri koşturmak mı yoksa cipine binip beni ezmek mi istediğine karar verdiğini anlayabiliyorum. Onun için fark etmezse, ben ikincisini tercih ederim. Kaçınma beni öldürüyor.

"Geçen hafta doğum günün olduğu için, belki de ailen diğer şartları kaldırmaya karar vermiştir."

"Büyükbabam ölmeden önce ayarlamıştı, ama ailem kontrolü elinde tutsa bile, o kadar düşünceli değiller," diyorum ve bahçeyi geçmeye başlıyorum. "Bir hata olmalı. O şartları, benimle evlenecek kadar aptal birini bulamayacağımı umarak koymuşlardı."

Wade gülüyor, ama yavaş yavaş kendi sözlerim sinirime dokunuyor. *Kahretsin*. Hayır. Bilemezler. Ama... Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Wade yine cümlesinin ortasındadır, ama ben onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymamışım.

"Gitmem gerek," diyorum, onu keserek. "Tabii. Boston'da iyi şanslar."

"Teşekkürler." Hannah'dan gözlerimi ayırmadan telefonu kapatıyorum. Jeep'inin yanından kıpırdamamış, ama benimle konuştuğuna pişman olmuş gibi garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Selam," diyorum ona ulaştığımda (harika bir başlangıç, ezik) ve telefonumu ön pantolon cebime koyuyorum. "Spor salonundan mı dönüyorsun?"

İnlememi zorlukla bastırıyorum. Eskiden kadınlarla konuşmakta iyi olduğumu düşünürdüm, ama Hannah içimdeki en kötü yanıyı ortaya çıkarıyor.

"Evet." Bakışları kısa bir süre kıyafetimi taradı. Kırk sekiz saat önce uyuduğu gömleği giydiğimi anlayabilir mi? Başka beyaz düğmeli gömleklerim de var, ama bu hala onun kokusunu taşıyor. Garip mi? Muhtemelen.

"Gitmeden önce sana yetiştigiime sevindim." Başparmağımla dolu arabamı işaret ettim. "Bu akşam deplasman maçımız var."

O başını sallar. Bana hiçbir şey söylemiyor. Yaprakların renk değiştirmesinden bahsetmek ya da son zamanlarda iyi bir film izleyip izlemediğini sormak üzereyim.

film izleyip izlemediğini sormak üzereyim. Çok acı verici.

Siktir et. Zaten acı verici. Neden lafı dolandırmak? Tabii onun lafı değilse, o zaman ben varım. Ama onda öyle bir şey yok - bunu *birçok* kez düşündüm. Ama konudan saptım.

"Benden kaçınıyorsun."

Göz bebekleri hızla büyüdü, sonra panik ifadesini yumuşattı. "Hayır. Yani, tamam, evet, kaçınıyorum."

Küçük bir kahkaha attım. "Bunu itiraf etmeni beklemiyordum."

"İstersen cevabımı değiştirebilirim."

"Burada durup seninle konuşmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama gitmem gerek, o yüzden belki de bu konuyu geçiştireyim."

O başını sallar ve bana devam etmem için fırsat verir. "Vegas hakkında konuşmamız lazım."

Gözlerini sıkıca kapatır. O geceyi pişman olması, koşulları göz önüne alındığında gururumu o kadar da incitmemeli, ama yine de egomun yarı yarıya küçüldüğünü hissediyorum.

"Nasıl halletmek istediğini soramadan kaçtın."

"Haklısın. Kafam çok karışıkta ama bu konuyu halletmemiz gerekiyor. Bir avukat tutup evrak işlerini başlatmayı planlıyordum..."

"Vegas'ta aceleyle yaptığımız düğünü iptal ettirmek için mi?" Durumu daha az garip hale getirmek için ses tonuma yeterince mizah katmaya çalışıyorum ama başarabildiğimden emin değilim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yine başını sallıyor.

"Doğru." Gömleğimin yakasını boğazımı sıkıkmaması için çekiyorum, ama düğmeleri çoktan açılmış. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Öyle düşündüm, ama benimle yasal olarak bağlanacağı için biraz daha heyecanlanmasını ummak çok mu abartılı olur?

"Zaten yapardım, ama önce biraz para aktarmam gerekiyor." Gözleri etrafta dolaşüyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Para, gerçekten konuşmadığımız birçok şeyden biri, ama sponsoru kaybetmesine üzülmişti ve Vegas'a gitmemesinin nedenlerinden birinin para sıkıntısı olduğunu söylemişti, bu yüzden bunun hassas bir konu olduğunu tahmin ediyorum.

"Ben hallederim."

"Gerçekten mi?" Ben yanına geldiğimden beri en mutlu hali bu.

"Evet. Her şeyi hazırlayacağım, sen sadece imzalamakla yetineceksin." Sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi gülümsüyorum. Bunu her zaman yaparım. Benimle boşanmak ne kadar kolay, gördün mü? Ben çok çekici bir kadını.

"Teşekkür ederim." Uzun bir nefes verdi.

Ve sonra söyleyecek başka bir şey kalmaz. Boşanma hakkında konuşurken eşine çıkma teklif etmek doğru mu? Vegas'ta işler beklenmedik bir hal almış olabilir, ama o gece... eğlenceliydi ve o... harikaydı. Haftalardır onunla vakit geçirmek için uğraşıyorum. Kabul ediyorum, pek somut gerçeklere dayanmadan onu kafamda idealize ettim. Sadece hislerim vardı. Ama şimdi onunla vakit geçirdikten sonra, içgüdülerimin doğru olduğunu düşünüyorum.

Bu da demek oluyor ki, yakında eski karım olacak kadını nasıl kazanacağımı bulmam gerekiyor.

Maçtan sonra hemen jete geri dönüyoruz. Bazı arkadaşlar kart oynuyor ama ben pek havamda değildim.

Kazandık ve ben de iyi oynadım. İki gol ve bir asist. Mutlu olmam gerekirdi. Koç kesinlikle mutluydu. Takım arkadaşlarım da öyle. Arkadaşların zorlandığını görmek ve onlara yardım edememek çok zor. Onlar da benim kadar iyi oynamamı istiyorlar. Sorun şu ki, bu gece neden iyi oynadığımı bilmiyorum. Şans mı? Yıldızların hizalanması mı? Cehennemin donması mı?

Farklı bir şey yapmadım. Aslında, muhtemelen hokeyde hiç bu kadar odaklanmamıştım. Her zaman diğer her şeyi bir kenara bırakıp oyunun tadını çıkarabiliirdim. Bu benim işimden çok önce benim sığınağımdı.

Ama bu gece, aklım Vegas'taydı. Hannah ve ben dans ediyor, konuşuyor, öpüşüyorduk... Ardından, evliliğimizi sonlandırmak için gerekli evrakları hazırlayacağımı söylediğimde yüzünde beliren rahatlama ifadesini gördüm.

Mirasımla ilgili karışıklıklar ise hiç söz konusu bile değil. Sanki yokmuş gibi bu konuyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Olmamalı da. Miraslar aptalca. Özellikle de konuşmadığınız aileden gelen ve hayatınızı nasıl yaşayacağınızla ilgili saçma sapan şartlar ve hükümler içeren miraslar. Hayır, teşekkürler.

Nick yanımdaki koltuğa oturdu. Selam vermek için çenemi uzattım. O, sessizce oturmamı sağlayan, güvенеbileceğim birkaç kişiden biri.

Müzik dinliyormuş gibi yapmaya devam ediyorum, kulaklıklarımı aldatmaca olarak takıyorum ve Nick, Ruby ile mesajlaşıyor. Bunu biliyorum çünkü diğer tüm arkadaşları buradayken mesajlaşabileceği tek kişi o. Ayrıca gülümsüyor. O da Nick'in bu tür bir gülümsemeyi ortaya çıkarabileceği tek kişi. Of. Genelde onların mutluluğu beni duygusal ve yapışkan hissettirir. Bu gece ise, benim bunun için uygun olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyor.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu hafta neredeyse hiç uyumadım, bu yüzden yorgun olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, zihnim dönüp duruyor. Hannah'ya odaklanan tüm bu düşüncelerimi daha üretken bir şeye yöneltseydim, şimdiye kadar dünya açlığını çözmüş ya da Nobel Ödülü kazanmış olabilirdim.

Hannah. O saçlar ve o dudaklar. Ağzı beni gerçekten etkiliyor. Çok yumuşak ve mükemmel ve... Hayır. Hayır. Hayır. Hokey düşünceleri düşün. Sadece sopalar, diskler ve terli erkekler. Ve... Boş ver, işe yaramaz. Terli erkekleri düşünmek bile, düşüncelerimi hemen terli, çıplak Hannah'ya götürüyor.

Cehennemdeyim.

Cuma gecesi kapımın çalınması, kendimi kaptırdığım reality TV programından beni koparır.

"Bırak gitsin," diye bağıriyorum teslimatçıya.

Kapı çalınmaya devam ediyor, şimdi daha ısrarcı bir şekilde.

"Lanet olsun." Sinirlenerek ayağa kalkarım. Siparişte pizzayı ön kapıya bırakmasını özellikle belirtmişim.

Gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak kapıyı açtığımda, gelenin pizza teslimatı olmadığını görünce şaşıriyorum. En azından beklediğim kişi değil.

D-Low ve Shep kapının önünde duruyorlar. Shep'in elinde pizzam, D-Low'un elinde ise on iki paket bira var.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, onlara bakarak.

"Berbat görünüyorsun." D-Low davet edilmeden önce beni geçip eve giriyor.

"Evet, içeri gel," diye mırıldanarak geri çekilir ve Shep'i de içeri davet ederim.

"Telefonuna cevap vermiyordun," der D-Low,
"Bazıları bunu, misafir istemediğimin işareti olarak algılayabilir."

"Bazı insanlar bunu, misafir istemediğimin işareti olarak algılayabilir."

"Sen saklanıyordun saklanıyordun saklanıyordun ve
somurtuyorsun bütün hafta Bu bir bir
müdahale." D-Low bana bir bira atıyor.

"Modelo'dan daha sert bir şey getirmeliydik." Kapağı çevirip
başparmağımla orta parmağım arasında ona doğru fırlattım.

"Endişelendik," diyor Shep, daha yumuşak ve nazik bir sesle, ama yüzünde
aynı endişeli ifade var.

"Ben iyiyim. Sadece bu gece dışarı çıkmak istememiştim."

"Peki ya dün gece?" D-Low koyu renkli kaşlarını kaldırır. Ben cevap
vermeden ekler, "Peki ya ondan önceki gece?"

Dişlerimi sıkıyorum. Aptal arkadaşlarım kendi iyilikleri için fazla
meraklılar.

"Aww, beni özlediniz mi?" diye tatlı bir sesle soruyorum. "Ben
olmadan kızları tavlama için zorlanıyor musunuz? Hesabı ödeyecek
birine mi ihtiyacınız var?"

"Saçmalamayı kes, Bennett." D-Low pizza kutumu açıp bir dilim alır.
"Ne oluyor sana? Vegas'tan beri garip davranıyorsun."

"Hannah yüzünden mi?" diye sordu Shep.

"Tabii ki Hannah'la ilgili," diyor D-Low. "Asıl soru, neden onun
reddedilmesini bu kadar zor karşılıyorsun? Haftalardır onu başarısız bir
şekilde takip ediyorsun."

"Öyle değil..." diye başlıyorum. "O yapmadı..." Ama yaptı. "Bu
konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hayır." Beni şaşırtan bir şekilde, konuşan Shep'tir. Endişeli
bakışları benimkilerle buluşur. "Yardım etmek istiyoruz, ama ne olduğunu
bilmezsek bunu yapamayız."

Bunu onlara anlatmak için bütün hafta vaktim vardı. Neden
anlatmadığımı bilmiyorum. Vegas'ta evlenmek gibi aptalca bir şey
yaptığım için muhtemelen şaşırmayacaklar bile. Ben, her zaman
güvenebilecekleri biriyim.

Eğlence ve şamata için hazır. Çılgın, ayrıntılı bir fikir mi lazım? Travis'e sor. Dışarı çıkıp bir şeyler içmek ya da son dakika gezisine davet etmek için birini mi arıyorsun? Ben varım. Ortamı neşelendirecek, partiyi başlatacak biri mi lazım? Yine ben.

Mesele şu ki, plansız, sarhoş bir düğün benim karakterime aykırı değil. Ve belki de asıl sorun bu. Öyle bir adam olmak istemiyorum. Şu anda değil. Bu senaryoda değil. Onların gülüp bunu benim aptalca numaralarımından biri olarak görmelerini istemiyorum.

Ama bunu kendime saklamak, hayatımın en mutsuz haftasına neden oldu. Bu yüzden iç çekiyorum.

"Hannah ve ben Vegas'ta evlendik." Gözlerini kırpmadan bana bakıyorlar.

"Yani..." Shep'in yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "*Evli* evli mi?" "Başka bir tür var mı?" Soruyu yavaşça soruyorum.

D-Low, sanki kafasında çözmeye çalıştığı karmaşık bir matematik denkleymişim gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Ne zaman?" diye soruyor Shep.

"Cumartesi gecesi. Herkes kulüpten ayrıldıktan sonra. Kulübü kapattık ve sonra..." Sözlerim kesildi. "Spontane ve aptalcaydı."

Ve muhteşemdi.

"O anın heyecanına kapıldık. Ama ertesi sabah benim yatağımda uyandığında, oldukça büyük bir panik yaşadı. Vegas'ta benden kaçtı ve yan komşum olmasaydı ve benden bu kadar çabuk boşanmak istemeseydi, ondan bir daha haber almayacağımı düşünüyorum."

"Siktir." D-Low birayı bitirmek için geriye doğru eğildi ve onu kahve masasına *sertçe* bıraktı. Hemen bir tane daha aldı. "Sadece bir gecelik bir ilişki yaşadığınızı ve şimdi onun bu konuda kaçamak davrandığını sanıyordum."

"Bu nasıl oluyor? Vegas'ta yapılan düğünler yasal mı?" diye soruyor Shep.

"Kesinlikle," diye cevaplıyorum.

"Ama evliliğinizi iptal ettiriyorsunuz, değil mi?" Bu soru D-Low'dan geliyor. "Evet. Avukat evrakları hazırlıyor."

Yine sessizliğe bürünürüz.

Bu kez sessizliği bozan Shep olur. "Bu tuhaf bir soru olabilir, ama siz ikiniz şu anda bir şey mi var yoksa..."

Kafamı sallıyorum. "Sanırım evlilik, onun benimle çıkmak isteme şansını tamamen yok etti."

"Evliliğin böyle bir etkisi olduğunu duymuştum," diyor D-Low, ilk kez sempatik bir gülümsemeyle.

Bütün hafta boyunca içimde tuttuğum derin, yürek burkan iniltiyi dışarı veriyorum. "Neden bunu mahvettim ki?"

Ayakta durup, saçlarımı elime alıp karıştırıyorum. "Cidden. Bir kez olsun, neden sorumlu, aklı başında bir adam olamadım ki..." Aklıma gelen kendine acıma dolu sıfatları onlara söylemeden, kanepedeki yerime geri dönüyorum. Bir haftadır burada oturmaktan, kanepede kırıma tam olarak uyum sağlamış durumda. Buz pistinde değilsem, buradaydım. O kadar çok reality TV izledim ki, sonunda insanların neden bu kadar sevdiğini anladım. Aşk üçgenlerine ve dramlara tamamen kendimi kaptırdım. Karmaşık ve muhtemelen sahte ama kendi hayatımı düşünmekten bin kat daha iyi.

"Olur böyle şeyler." D-Low, tanıdığı herkesin bunu yaptığı gibi, elini küçümseyerek salladı.

"Gerçekten mi? Kime oluyor bu?" diye soruyorum.

Ağzını açar, ama ukala bir cevap veremeden, "Benden başka" diye eklerim.

Dudaklarını kapatır.

"Dinle, çılgın bir geceydi ve ikiniz kendinizi kaptırdınız, ama seni ve Hannah'yı birlikte gördüm. Bu tamamen senin suçun değildi," diyor Shep. "O da senin kadar senden hoşlanıyordu."

Beni öptüğü anın hatırası yeniden aklıma geliyor. Milyonlarca fantezi bile beni buna hazırlayamazdı. Tabii ki, benimle takılıp konuşmasının, benden hoşlandığını ve Moonshot'a döndüğüümüzde benimle daha fazla zaman geçirmeyi kabul edeceğini umuyordum. Onu evime götürmek aslında planım değildi. Bir rüya mı? Kesinlikle. Ama uzun vadeli bir oyun oynamaktan memnundum.

Ve sonra o beni öptü. Sanırım hissettiğim şey, kumarhanede büyük ikramiyeyi kazanan birinin hissettiğı şeye benziyordu. Her şeyi tüketen bir şok ve ardından gelen coşku. Belki de işleri yavaşlatmalıydım ya da...

Siktir, bilmiyorum. Asıl boktan olan da bu. O geceden değiştirmek istediğim hiçbir şey yok.

"Evet, şimdi bana ne faydası var ki? O ne hissediyorsa... artık hissetmiyor."

"En azından bir kez onunla yatmışsın," diyor D-Low, sanki o benim yapmak istediğim şeylerin listesindeki bir maddeymiş gibi. "Seks iyi miydi?"

"Dostum," diyor Shep, gözlerini kocaman açarak ona "*şu anda pislik gibi davranma*" diye uyarıyor, sonra bana hala cevabı bilmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Hayatımın en güzel gecesiydi."

Yine bir sessizlik başlar. Tek ses, D-Low'un birasını tekrar uzun bir yudum almak için kaldırırken sıvının çıkardığı ses. Gözlerime tekrar baktığında, gözlerinde daha ciddi bir parıltı vardır. "Vay canına."

"Evet." Ben de biramdan bir yudum daha alıp bırakıyorum. İçmek bana sadece o geceyi hatırlatıyor, o da bana karışıklığı hatırlatıyor, o da bana her şeyi mahvettiğimi hatırlatıyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye sorar

Shep. "Bir zaman makinesi mi?"

D-Low dişlerinin arasından hava emer. "Teorik olarak, zamanda geriye gitmek, geleceğe seyahat etme olasılığından çok daha az gerçekçidir."

Ona bakarak, bilimsel teorisinin şu anda hiç yardımcı olmadığını sessizce anlatmaya çalışıyorum. O omuz silkiyor.

"Başka bir şey konuşalım," diyorum, kanepeye geri çökerek. Burada olmalarını ve yardım etmek istemelerini takdir ediyorum, ama şu ana kadar kendimi daha kötü hissediyorum.

Sohbetlerimizde sık sık olduğu gibi, konu hokey'e geliyor. Pazar öğleden sonra Dallas'la tekrar maçımız var. Zorlu bir maç olacak, ama herkes sabırsızlıkla bekliyor. Son birkaç maçta ritmimizi bulduk ve takım olarak bir araya geliyoruz.

Saat on bir civarında, Shep esnemeye başlar ve duramaz.

"Onu eve götürsem iyi olacak," diyor D-Low gülererek. "Yatmaya hazır mısın, oda arkadaşım?"

"Mmmm..." Shep ağır gözlerle başını sallar.

Ayağa kalkıp Shep'e sarılırım. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. Siz ikiniz harikasınız." "Ne zaman istersen," der Shep ve tekrar esner.

Sonra D-Low'a sarılırım.

"Neşelen, Trav." Sırtımı iki kez okşadı. "Seni bir kez evlenmek isteyecek kadar sevmiş. Bu iyiye işaret olmalı. Onu evlenmeye ikna etmekten daha zor olamaz, onu bir randevuya ikna etmek."

"Karım hatırlayamayacak kadar sarhoşken bu mantık geçerli mi?" Aslında, o geceyi ne kadar hatırladığını bilmiyorum, ama ona karım dediğimdeki yüzündeki ifade, muhtemelen çok az hatırladığını gösteriyor.

"Bazı insanlar alkolün gerçek duygularını ortaya çıkardığını söyler," diyor.

"Eğer boşanma belgelerini imzalamak için bu kadar hevesli olmasaydı, bu daha ikna edici olurdu."

Yumuşak bir şekilde gülümser, geri çekilir ve omzumu sıkar. "Ama henüz imzalamadı."

Onları kapıya kadar geçirdikten sonra oturma odasına geri dönüyorum. Televizyonu tekrar açmaya başlıyorum, ama bunun yerine pencereye gidip komşumun evine bakıyorum. Yatak odasının ışığı açık ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Günlerdir ona en yakın olduğum an bu.

Orada her şeyi analiz edip, bunun nasıl olduğunu merak ediyor mu? Pişman mı? Benden pişman mı?

"Siktir et," diye bağıryorum boş evimde. Daha kötüsü olamaz.

Buzdolabına bakarak, bir avuç havuçun beyaz çikolata parçacıklı kurabiyelerim kadar lezzetli olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Aç bile değilim, sadece dikkatimi başka yere çekmek istiyorum.

Havuçları ve beyaz çikolata parçacıklarını alıyorum. Lezzetli bir kombinasyon değil ama büyükanneimin bana onaylayarak gülümsediğini neredeyse görebiliyorum.

Merdivenlere çıkmaya başlamadan önce, kapı çalınır. Tereddüt ederim. Belki de hayal mi görüyorum? Bu saatte kim gelmiş olabilir ki? Çocuklar kapı zili çalıyor olabilir mi? Ya da bu durumda, kapı çalıyor olabilirler.

Sessiz vuruşlar tekrarlandığında, yanına gidip parmak uçlarımda yükselerek gözetleme deliğinden bakıyorum. Bunları tasarlayanlar kısa boylu insanları da düşünmeliydi. Uzun boylu birinin eğilmesi, kısa boylu birinin birkaç santim uzaması daha kolaydır.

Umarım bir seri katil değildir (bu düşünceyi kafama soktuğun için teşekkürler, Wren) ya da bir avukat değildir (insanlara dergi aboneliği satmak için çok kötü bir zaman gibi görünüyor ama gerçekten iyi bir zaman var mı?). Kilidi açıp kapıyı açarım.

"Travis." Yakınlığı nedeniyle bu saatte habersiz uğrayacak en olası kişi oydu, ama açıkçası beklediğim son kişiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba." Gözlerini hızla üzerimde gezdiriyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama beni her zaman takdir edici bir şekilde inceliyor, ahlaksızca değil.

Benim bakışlarımın da aynı derecede dostça olduğunu söyleyemem. Yine spor pantolon giymiş, bu seferki kırmızı, ve siyah bir tişört. Travis'i birkaç kez şık giyinmiş görmüştüm ve çok yakışmıştı, yanlış anlamayın (hala Vegas'ta giydiği beyaz tişörtün kıvrılmış kolları için ağzımın suyu akıyor

), ama bu halinde, rahat ve konforlu (ve biraz buruşuk) haliyle, tüm o çekicilik ve gülümsemelerin ardındaki adamı tanımak istememe neden olan bir şey var.

Şu anda muhtemelen vazgeçmem gereken bir düşünce... Bu kelimeyi bile söyleyemiyorum.

"Evraklar hazır," diyor ve bakışlarımı onun ön kollarından çekiyor. "Yarın erkenden uğrayıp her şeyi imzalayabiliriz."

Rahatlamış hissediyorum. "Gerçekten mi?" Dişlerini sıkarak başını sallıyor.

"Çok teşekkür ederim." Bu işi halletmesi omuzlarımdan büyük bir yük kaldırdı. Vegas'tan beri midem dev bir pretzel düğümü gibiydi. Her avukat aradığımda ya da telefonda karşıdaki kişiye neden aradığımı açıklarken, midem daha da sıkışıyordu. "Sana ne kadar borçluyum?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalama. Ben kendi payımı ödeyebilirim." Boşanma masraflarını yarı yarıya paylaşmak standart mı? Akşam yemeğinde hesabı bölüşmek gibi mi?

Kafasını salladı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu benim hatam olduğu için en azından bunu yapabilirim."

Öyle miydi? Bunun doğru olup olmadığını hatırlamıyorum, ama tüm suçu ona yükleyecek pek çok senaryo aklıma gelmiyor. Ben bunu söylemeden önce, "Zaten halledildi" diye ekliyor.

Ödemenin yapılmış olması benim için bir rahatlama olduğunu inkar etmeyeceğim. Bu ay spor salonu ve koçluk ücretlerini zar zor ödeyebileceğim. Ve bu, Wren bana son üniversite faturasını göndermeden önceydi. Ailemiz, üniversite masraflarının bir kısmını karşılamak için bize yeterli miktarda birikim bırakmıştı. Ayrıca iki bursu da var, ama artan öğrenim ve barınma ücretleri nedeniyle, son iki dönem bu da yetmedi.

"Teşekkürler. Şu anda paramız çok kısıtlı. Sponsorluk parasını kaybetmem, koçluk ücretlerinin artması ve kız kardeşimin dün bana bir başka okul ücreti ödemesi daha yüklemesi arasında." Derin bir nefes alıyorum. "Demek istediğim, Vegas'ta sarhoş olup evlenmek zorunda kalsaydım, bunun seninle olması beni mutlu ederdi."

"Ben de." Dudakları bir saniye yukarı kıvrıldı, sonra tekrar çatıldı.

Kapımın önünde duruyor, gözlerime tam olarak bakamıyor.

"Peki, iyi geceler." Bir adım geri çekilip kapı kolunu tutuyorum.

Gözleri odaklanıyor ve başını sallıyor. "Evet, sana da, Hannah."

Kapıyı kapatıyorum, ama kapı yerine oturmadan önce, beni durdurmak için bir kolunu uzatıyor.

"Bekle." Kahverengi gözleri, adı konulamayan bir duygu ile parıldıyor.

"Az önce söylediğim her şeyi unut."

"Evliliğin feshini ödemek istemiyor musun?" Yine midemde o sıkı bir baskı hissediyorum.

"Hiç boşanmayalım ya da..." Neredeyse işkence çekiyormuş gibi görünüyor. "En azından benimle çık."

"Evli kalmak istiyorsun, bu yüzden seninle çıkayım mı?"

"Böyle söylediğinde çok acıklı geliyor." Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Senden hoşlanıyorum ve muhtemelen her şeyi mahvettiğimi biliyorum, ama bana bir şans daha verirsen, bu sefer mahvetmeyeceğim."

Bu, birinin bana çıkma teklif etmek için denediği en hoş ve en tuhaf yol olabilir. Hayır, kesinlikle en tuhaf yol. Peki en hoş yol mu?

"Sen mahvetmedin," diyorum ona. Mahveden varsa, o da bendim. Çok fazla içip tedbiri elden bırakmak benim kararımdı.

Çenesini aşağı eğip bana saçmalık diyen bir ifadeyle bakıyor.

"Dinle, şu anda biriyle çıkacak durumda değilim. Yeni eğitim programına alışmaya ve yeni bir yere yerleşmeye çalışıyorum. Kalan tüm duygusal enerjimi Wren'e ayırıyorum. Ebeveynlerimiz biz küçükken öldü, bu yüzden ondan ben sorumluyum. Bu kadar çok şeyin olduğu bir dönemde bir ilişkiye girmek sana haksızlık olur." Neden tüm bunları ona anlatıyorum bilmiyorum, ama onu kolayca reddettiğimi bilmesinin benim için önemli olduğunu hissediyorum.

Ağzını açıp tartışacakmış gibi görünüyor.

"Güven bana. Sana iyilik yapıyorum."

Cumartesi öğleden sonra, planlandığı gibi avukatın ofisinde Travis ile buluşuyorum. Lobi tamamen beyaz mermer ve altın rengi detaylarla dekore edilmiş.

gömlek giymiş çekici bir adam, giriş kapısının sağındaki kavisli masanın (o da beyaz) arkasında oturuyor.

"İyi günler," diyor, kibar ve neşeli bir şekilde. Bu, nedense sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

"Bill Hughes'u görmeye geldik," diyor Travis.

"Üçüncü kat." Gülümsemesi geniş ve mermer kadar göz kamaştırıcı beyaz.

Travis ona teşekkür eder ve sonra elini sırtıma koyarak beni asansörlere doğru yönlendirir. Topuklarım, nabzımın hızlı ritmiyle birlikte tıkır tıkır ses çıkarır.

"Rahatla." Travis üçüncü katın düğmesine basar ve çelik kapılar beni onunla birlikte içine kapatır.

"Rahatım," diye ciyaklarım. O

sırıttırıyor. "Yalancı."

Nefesimi veriyorum, bu da sakın düşünceler için biraz daha yer açıyor. Asansör vızıldayarak hareket etmeye başlarken telefonum çalıyor.

"Kusura bakma," derim, çantama uzanıp telefonu sessize alırım. "Muhtemelen..."

Kim olduğunu görmeden Wren'in adını söyleyemem. "Everly."

"Her şey yolunda mı?" Travis, ben ekrana bakmaya devam edip cevap vermediğim için sorar.

"Evet. Eminim önemli bir şey değildir." Telefonu çantama geri koyarım ve kapılar üçüncü katta açılır.

Beyaz ve altın rengi tema burada da devam ediyor, ancak zeminin ortasında uzanan bölmeler ortamı daha az korkutucu hale getiriyor. Bir resepsiyon masası var, ancak kimse yok. Aslında, görebildiğim kadarıyla burada hiç kimse yok.

"Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?" diye Travis'e soruyorum, aynı anda derin bir ses "Bennett!" diye sesleniyor.

Dönüp baktığımda, kusursuz giyimli, tuz ve biber saçlı bir adam gülümseyerek bize doğru geliyor.

Travis onu selamlamak için öne çıkıyor. "Merhaba Bill. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Ben de." Bill'in bakışları bana kayıyor. "Sen de Hannah olmalısın."

"Merhaba." Ona elimi uzatıyorum ve o da başını sallayarak elimi sıkıyor.

Bizi ortasında devasa beyaz bir masa bulunan büyük bir konferans odasına götürüyor. İçeri girdiğimizde ışıklar otomatik olarak yanıyor.

Bir yığın kağıdın yanında su ve meyve tabağı duruyor. Atıştırmalıklarla birlikte bir iptal. Çok şık.

"Her şey hazır. Siz sadece imzalayın, gerisini ben hallederim," diyor Bill. Kağıtlara bakıp kaşlarını çatıyor, sonra ceketinin cebini kontrol ediyor. "Kalem iyi olur, değil mi? Hemen dönerim."

Tepsiden bir çilek alıp ağızıma atıyorum.
Travis beni eğlenerek izliyor.

"Neden avukatlar seni tedirgin ediyor gibi hissediyorum?" diye soruyor

"Bu herkes için geçerli değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki."

"Ama sen hariç."

"Bill senin baban falan mı?" "Hayır, ama onunla çok sık görüşürdüm. Ailem onunla çok çalışırdı.

Gülümüyor. gülümser. "Hayır, hayır Bill. Amcam amcam bir
bir avukattır ve büyük

büyükbabam da avukattı."

"Anlıyorum." Telefonumu sessize aldım, ama yine vızıltı sesi duyuyorum. Beklerken telefonu çıkardım. Yine Everly.

"Cevap ver," diyor Travis. "Bill aldırılmaz."

"Hayır." Kafamı salladım. Sonra Everly büyük harflerle bir mesaj gönderdi

ARAYIN BENİ!

"Hemen dönerim," diye onu temin ederek ayağa kalkıp büyük odanın köşesine gidip onu arıyorum.

Hemen cevap verdi.

"Hannah. Tanrıya şükür, sana ulaştım. Neredesin?" Everly'nin sözleri sanki stresliymiş gibi birbirine karışıyor, ama zaten o her zaman hızlı konuşur.

"Şey." Sesimi alçaltıyorum. "Bir avukatla randevum var."

Bill geri döndüğünde başımı kaldırıp ona bakıyorum. Travis'e bir kalem uzatıp bir şeyler söylüyor, sonra ikisi gülümseyerek konuşmaya başlıyorlar ve bana biraz mahremiyet sağlıyorlar. Everly'den pek bir şey saklamam. Kişisel

ve iş hayatım çok sık birbirine karışıyor, ama bu konuyu halledene kadar ona söylemeyi planlamamıştım.

Nefes alıyorum. "Tamam, paniğe kapılma ama ben bir nevi..."

"Evlendin mi?"

Ağzım açık kalır. "Nasıl bildin?"

"Evlilik cüzdanları kamuya açık k a y ı t lardır. Beş dakika önce Google'da adınızla ilgili bir uyarı aldım."

Yutkunup, sanki ilk kez nefes almayı öğreniyormuşum gibi ciğerlerime hava alıp vermeyi odaklanıyorum.

"Şu ana kadar sadece birkaç küçük dedikodu ve spor sitesi bu haberi yayınladı, ama diğerlerinin de yayınlaması çok uzun sürmeyecektir."

"Neden?" Tek kelimeyle ifade ettim, ama Everly anladı.

"Travis, ligin en iyi hokey oyuncularından biri ve spor dışında da yakışıklılığıyla tanınıyor. Ama sanırım bunu sana söylememe gerek yok."

İnliyorum.

Everly devam eder. "Ve sen bir..."

"Hiç kimse," diye mırıldanırım.

Sesi sertleşir. "Sen, insanların desteklediği, gelecek vaat eden bir jimnastikçisin. Onun istatistiklerine veya popülaritesine sahip olmayabilirsin, ama insanlar seni seviyor. Hikayen ilham verici."

Henüz hiçbir şey yapmadığımı düşünürsek, bu tartışılabilir.

"Vegas'ta sarhoşken olan bir şeydi," diye itiraf ettim. "Şu anda evliliğin feshine ilişkin belgeleri imzalıyoruz."

Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ses çıkarır ama memnun olmadığını anlarım.

"Ne?"

"Dinle. Normalde sana belgeleri imzalamayı ve ikinize olan ilgi geçene kadar sessiz kalmanı söyledim, ama bence bu, şöhret ve entrika dolu bir fırtına olabilir."

"Yani?"

"Bence merak daha da artacak. Şu anda herkes mutlu ve destekleyici, ama eğer insanlar öğrenir öğrenmez geri dönüp evliliği iptal ederseniz..."

"Bu, ateşi daha da
körükleyecektir."

"Evet."

"Ve herkes benim dengesiz bir kaltak olduğumu düşünecek."

O hafifçe gülümser. "O kadar da abartmazdım, ama ikimiz de biliyoruz ki kadınlar aynı hatalar için erkeklerden daha fazla tepkiyle karşılaşır."

Odanın diğer ucundaki Travis'e bakıyorum. Hâlâ Bill ile konuşuyor ama gözlerime bakıyor. Everly haklı. Kamuoyu birimize karşı tavır alacaksa, o kişi ben olacağım.

"Hemen basın danışmanımla iletişime geçip, sorumluluğu üstlenirken itibarını koruyacak bir açıklama hazırlatacağım," diyor Everly, benden daha kendinden emin bir şekilde. "Sen bir insansın. İnsanlar anlayacaktır."

"İnsanlar anlayacaktır ama sponsorlar anlamayabilir." Siktir. Siktir, siktir, siktir.

"Doğru sponsorlar *anlayacaktır*. Bana bırak. Pazartesi için iki toplantım daha var. Kim bilir, belki de yeni kazanılan ilgi yardımcı olur."

Ya da onları korkutup kaçırabilir. Yine. Gözlerimi sıkıca kapatıp iki parmağımla alnımı ovuşturuyorum. Başım ağrımaya başladı galiba.

"Başka bir görüşmeye katılmam gerekiyor," diyor Everly. "Daha sonra tekrar arayacağım, ama şimdilik kimse seninle doğrudan iletişime geçerse, bana yönlendir. Ve bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Everly ile görüşmem bittiğinde Bill konferans odasından çıkmış. Travis bana dönük ama kendi telefonuna bakıyor. Yaklaştığımda başını kaldırıyor. Ağzının köşelerinde bir gülümseme beliriyor ama pek inandırıcı değil. "Benden boşanmaya hazır mısın?"

"Evet, ama önce şunu bilmelisin, hakkımızdaki haberler yayıldı." Bunu yüksek sesle söylemek çok garip geliyor. Sosyal medyada oldukça fazla takipçim var ama genellikle diğer jimnastikçilerle ilgili makalelerde adıma yer veriliyor.

O başını sallıyor. "Bundan korkuyordum." "Öyle mi?"

"Evlilik cüzdanları kamuya açık kayıtlardır."

Nasıl olur da herkes bunu bilir de ben bilmiyorum? Belki de hiç, bir kez bile, evleneceğimi ve insanların bunu bilmesini istemeyeceğimi düşünmediğim içindir.

"Menajerin çıldırıyor mu?" diye soruyor.

"Öyle olmadığını söylüyor ama evet, sanırım öyle. Seninki çıldırır mı?"

"Hayır." Sesi pek ikna edici gelmiyor. Travis başını kağıtlara doğru eğiyor.

"Başlayalım mı?"

Hareket etmiyorum ve kaşları hafifçe kalkıyor.

"Ya eğer..." diye başlıyorum ama cümleyi tamamlayamıyorum.

"Bugün yapmak istemiyorsan, başka bir zaman tekrar gelebiliriz," diye beni ikna ediyor.

Bu delilik. Avukata ödemeyi yaptı ve evraklar da hazır.

Ama kariyerimi mahvedebilecek bir şey daha yapma düşüncesi, her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

Travis bana sabırla ve şefkatle bakıyor. "Ne yapmak istiyorsun

"

"Ben hallederim." Garson hesabı masaya bırakır bırakmaz elimi hesabın üzerine koydum. "Senin olan benimdir, değil mi?"

Hannah inler. "İçimizden biri bu konuda şaka yapabildiği için mutluyum." Aslında şaka yapmıyorum ama o öyle düşünmek istiyorsa sorun değil.

"Tamam." İki dirseğini masaya koyup öne doğru eğildi. "Bunun nasıl işleyeceğini konuşalım."

"Evliliğin ilk haftasında şimdiden kurallar koymaya başladı." Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Elimde değil. Bunu yapıyoruz. Gerçekten yapıyoruz. Ya da yapıyormuş gibi yapıyoruz. Aklında nasıl bir plan var bilmiyorum ama onunla daha fazla zaman geçirebileceğim için çok heyecanlıyım.

Bana şakacı bir bakış atıyor.

Ben de öne eğildim. "Karar verilecek ne var ki?"

"Öncelikle insanlara ne söyleyeceğiz?"

"Aşık olduğumuzu ve Vegas'ta evlendiğimizi." Omuzlarımı silkiyorum. Basit. Bitti.

"İnsanların bunu yutacağını sanmıyorum. Hiçbir zaman birlikte görülmedik. Senin hakkında hiç konuşmadım."

"Hiç mi?"

Bana yine sert bir bakış attı.

Gülümsüyorum. "Kendimizi açıklamamıza gerek yok." "Bu tam bir erkek cevabı."

"Ben erkeğim."

Gözlerini devirerek başını sallar. "Peki. Ya biri sorarsa ve ben de görmezden gelemezsem diye temel detayları anlatabilir misin? Nasıl tanıştık? Ne zamandır birlikteyiz? Neden Vegas?"

"Sen yan daireye taşındığında tanıştık ve ilk görüşte aşık olduk. Vegas'a gittik çünkü orada kutlama yapıyorduk ve birlikte hayatımıza başlamak için bir gün daha beklemek istemediğimize karar verdik."

Cevabımı düşündü ve sonra başını salladı. "Fena değil."

"Mümkün olduğunca gerçeğe sadık kalmalıyız. Hatırlaması daha kolay olur."

Bu tavsiyeyi ilk yöneticimden almıştım. Ailemle ilgili olası sorulara nasıl cevap vereceğimi ve onlarla neden iletişim kurmadığımı anlamaya çalışıyordum, ama bu tavsiye burada da geçerli olduğunu düşünüyorum.

"Sence bunu ne kadar süre yapmamız gerekiyor?" diye soruyor. Yani evli kalmayı.

"Sen söyle."

Bir saniye düşündükten sonra, "Winter Classic Şubat ayında. O zamana kadar medya fırtınasından uzak durabilirsem, orada kendimi kanıtlayabilirim ve umarım kişisel hayatım önemsiz hale gelir" diyor.

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. "Şubat olsun. Başka bir şey var mı?" "Muhtemelen, ama spor salonuna gitmem gerekiyor."

"Bugün antrenman mı var?"

"Sayılır," diye cevaplar, daha fazla ayrıntıya girmeyecekmiş gibi, ama ben ona bakmaya devam edince, "Görselleştirme koçuyla görüşmem gerekiyor, sonra da genellikle cumartesi günleri uzun koşu yaparım ya da yüzmeye giderim. Pazar günleri izin günüm. Sen ne yapıyorsun?"

"Bu sabah antrenmanımız vardı ve yarın maçımız var, o yüzden bugün dinleniyorum. Sonra takılmak ister misin?"

Teklifime şaşırmış görünüyor.

"Bana diğer sorularını da sorabilirsin." "Tabii.

İşimi bitirince uğrarım."

Ödemeyi yaptıktan ve o da artan yemekleri için bir kutu aldıktan sonra restorandan çıkıyoruz. Range Rover'im onun Jeep'inin yanında park edilmiş. İkisinin arasında duruyoruz.

"Bugün garip bir hal aldı," diyor gülümseyerek. "Aslında, düşündüğümden daha da garip."

Ben de onaylayarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana mı?" Onun teşekkür etmesi gereken son kişi benim gibi hissediyorum.

"Bunu kabul etmek zorunda değildin, ama minnettarım. Bu... anlaşma sana göre bana çok daha fazla fayda sağlıyor." Yere bakıp dudağının köşesini ısıırıyor.

Yanılıyor. Hem de çok yanılıyor.

"En sevdiğin yemek nedir?" diye soruyorum Hannah'ya, o gece geç saatlerde. Kanepemin diğer ucunda, bana dönük olarak kıvrılmış durumda. Elleriyle en sevdiğim mavi kupayı kavırıyor.

"Pizza. Hayır, taco. Ya da belki patates kızartması. Karar veremiyorum." "Anladım. Karım kararsız."

"Bu hiç de garip değil," diyor yüzünü buruşturarak. "Peki ya sen?"

"Barbekü kaburga." Midem guruldadı. "Aç mısın?"

"Yiyebilirim."

Mutfğa geçiyoruz. O tezgaha yaslanırken, ben buzdolabına bakıp ona seçenekleri sunuyorum. Çoğunlukla bir servisten sipariş ettiğim hazır gıdalar. Bu şekilde daha kolay oluyor, antrenman ve maçlar için enerji depolayabiliyorum ve yemek pişirmeme gerek kalmıyor.

"Ekmek var mı?" diye soruyor.

"Evet, sanırım var." Dondurucu çekmecesini açıyorum. "Dondurucuda mı saklıyorsun?"

Omuz silkiyorum.

O gülerek geçirir ama bana onu ona vermemi işaret eder. Sonra fıstık ezmesi ve reçeli alır.

Ne yaptığını anlayınca "Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. İki tabak alıyorum ve o bize fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler hazırlıyor, biz de mutfakta ayakta yiyoruz.

"Ekmek bu kadar sert olmasaydı daha iyi olurdu," diyorum ilk lokmayı çiğnerken. Biraz çözülmüş ama hala biraz gevrek.

"Ve soğuk." Konuşurken elini ağzının önüne koyuyor. "Ama reçel gerçekten çok iyi. Ne aromalı?"

"Huckleberry."

"Tahmin etmeliydim," diyor ve ekliyor, "Bu arada, o kek çok lezzetliydi. Sanırım sana hiç teşekkür etmedim."

"Rica ederim."

Sandviçlerimizin geri kalanını sessizce yiyoruz. Bulaşıkları bulaşık makinesine koyarken, bu gecenin ne kadar ev gibi hissettirdiğine hayret ediyorum. Buna alışabilirim.

buna alışabilirim.

"Bana kız kardeşinden biraz daha bahset," diyorum onu oturma odasına geri götürürken. Bu sefer kanepede yerimizi aldığımızda, biraz daha yakın oturuyorum. Hala bir şans verebilir miyiz? Şimdilik evli kalıyoruz, denemenin ne zararı var ki?

Hannah, Wren'den bahsedilince yüzü aydınlanıyor. Onun hakkında her bahsettiğinde gülümsemesinden, ikisinin yakın olduğunu zaten tahmin etmiştim. "Üniversitede birinci sınıfta, şimdilik İngiliz Edebiyatı okuyor, ama her hafta bölümünü değiştirmekten bahsediyor."

"Başka ne var?" Hannah ve hayatı hakkında her türlü bilgiyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Herkes bizim birbirimize benzediğimizi söylüyor ama ben öyle görmüyorum. O benimki gibi sıkıcı kahverengi gözlere sahip değil, büyük mavi gözleri var."

"Gözlerini seviyorum," diyorum ona içtenlikle.

Sanki ona iltifat etmemişim gibi devam ediyor, ama yüzü hafifçe kızarıyor. "Ayrıca, nefret ettiği ve makyajla gizlemeye çalıştığı muhteşem çilleri var. Ve gerçek suçlar ve reality TV programlarına takıntılı."

"Bu takıntıyı paylaşıyoruz."

"Gerçek suçlar mı?"

"Reality TV."

"Cidden mi?" Hannah, o muhteşem açık kahverengi gözlerinde eğlenceyle soruyor.

"Evet. Tüm flört programlarına takıntılıyım." "Onlar çok sahte."

"Hayır, bazı çiftler evleniyor." "Bin birde bir gibi."

"Bu ihtimali kabul ederim. Bazı uygulamalarda kaydırmaktan daha iyidir."

"Bu konuda hemfikiriz." Kaşları ortada birleşir. "Flört demişken..."

Kalbim hızla atmaya başlar. İşte bu. Bu garip, biraz alışılmadık durumu tekrar rayına oturtmanın zamanı geldi.

"Biz muhtemelen görmemeliyizgörmemeliyiz başka insanları görmemeliyiz biz sahte evliyken."

"Gerçek evlilik," diye hatırlatıyorum ona. Bunu kanıtlayan belgem var. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum ve katılıyorum."

"Neden bir 'ama' olduğunu hissediyorum?" Gözleri hafifçe kısılır.

Nasıl söyleyeceğimi tam bilemiyorum. Neyse ki, yüzümden okudu.

Kirpikleri titrer ve ağzı bir anlığına açılır. "Oh, hayır." "Neden hayır?"

"Çok karmaşık. Ve ben senden yeni hoşlanmaya başladım." Gülümser.

"Ve benimle çıkmanın bunu mahvedeceğini mi düşünüyorsun?" diye gülerek soruyorum. "Ah, Walsh."

Ona Walsh-Bennett diye seslenmeyi düşünüyorum ama bunun sadece gözünü seğırtteceğini hissediyorum.

"Ben öyle demek istemedim."

"Birlikte normal çiftler gibi davranmazsak daha fazla dikkat çekmez miyiz?" Ayrıca, benim için daha kötü olmaz mı?

Bir an düşünür. "Tamam. Haksız değilsin."

Gülümserim.

"Ama bu, çıkmamamız için daha da büyük bir neden."

"Anlamadım."

Dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslatıyor. "Eğer evliymiş gibi davranarak birlikte zaman geçirecekseniz..."

"Rol yapmıyoruz. Biz evliyiz."

Gözlerini devirir ve devam eder, "Drama olmadan takılabilmemiz lazım."

Planımı bozmasından nefret ediyorum. "Hiçbir drama olmayacak."

Kıkırdamaya başlar. "Çünkü şimdiye kadar ilişkimiz hiç dram yaşamadı."

"Yarın öğleden sonra ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi genişliyor.

"Sana tekrar çıkma teklif etmiyorum." En azından şu anda değil. "Maçım var. Sen de gelebilirsin, maçtan sonra seni takım arkadaşlarımla tanıştıtabilirim."

"Kinsley'e saat birde onunla ve Skylar'la sinemaya gideceğime söz verdim. Maç ne zaman?"

"Harika. Beşte başlıyor." Yukarı bakıp onu kalabalığın içinde görmek düşüncesi adrenalini yükseltti.

"Sana birkaç bilet alacağım. Böylece istersen arkadaşlarını da getirebilirsin."

O, biraz kararsız bir şekilde bir kez başını salladı.

En son ne zaman bir maçı bu kadar heyecanla beklediğimi hatırlamıyorum. Playofflar mı? İlk profesyonel maçım mı?

"Bu harika olacak," diyorum ona ve umarım haklı çıkarım.

Maçtan önceki pazar günü, kalabalığı tarayarak Hannah'yı arıyorum. Isınmaya sadece üç dakika kaldı, ama o hala gelmedi.

"İyi misin?" diye sorar Nick, yanımda durarak.

Rezerve ettiğim boş koltuklardan gözlerimi ayırıp esneme hareketlerimi derinleştiriyorum. "Evet."

"Sorun ne?" Bastonuna yaslanarak cevap vermemi bekliyor.

"Az önce iyi olduğumu söylemedim mi?"

"Öyle dedin ama sana inanmıyorum." Nick, kendini beğenmiş gülümsemesiyle bana baktığında kıkırdar.

"Hannah'yı davet ettim ama gelmedi."

Dün gece iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum. Tabii, çoğunlukla antrenman ve yüzeysel konulardan bahsettik, ama bu bir başlangıçtı.

"Belki bir işi çıkmıştır ya da geç kalmıştır." "Hayır.

Gelmeyecek. Bunu hissedebiliyorum."

"Bak, durum... beklenmedik. Muhtemelen kafasını toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var."

Başımı sallıyorum.

Eldivenli elini omzuma koyar. "Kim senin benden önce evleneceğini düşünürdü ki?"

"Herkes," diyorum ona dürüstçe. Ruby ile tanışana kadar, kapalı bir insandı ve flört etmekle ilgilenmiyordu. Ciddi ilişkilerde iyi bir geçmişim olmayabilir, ama en azından flört ettim.

"Maçtan sonra bir bira içelim. Bekarlığa veda partisini kaçırdım." Daha da geniş bir gülümsemeyle. Pislik.

"Başka bir gece."

"Karın şimdiden programını kontrol etmeye başladı." Şaka yaptığını biliyorum ama yine de ona ters ters bakıyorum.

"Senin gibi konuşacak kişi değil. Ruby nerede bu arada?"

"Kitap imzalamak için New York'ta."

"Şimdi neden takılmak istediğini anladım. O olmadan yalnızsın.

"Çok yalnızım," diye itiraf ediyor.

"Peki. Bir içki. Ve sen ısmarlıyorsun."

Zil çalıyor, ısınmanın bittiğini işaret ediyor.

"Tamam," diyor Nick ve sonra patenleriyle bankın yanına gidiyor.

Onu takip ederken, tribünlere bir göz attım.

burada olmaması bu kadar hayal kırıcı olmamalı. Tüm kariyerim boyunca kimse beni desteklemeden oynadım.

Ama bunun, benim önemli olmadığımı ya da onların hayatında gerçek ve anlamlı bir şekilde yer alacak kadar iyi olmadığını söyleyen bir kişi daha olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Bunu ona nasıl açıklayacağım?" Pazar öğleden sonra Kinsley ve Skylar'a soruyorum. Film iki saat önce bitti ama ben onları sinemanın yanındaki kafede tutsak tutuyorum, bir yandan fazla kafein alıyorum, Travis'in durumunu düşünerek kafayı yiyorum ve şimdi de Wren'in aramalarını ve mesajlarını görmezden geliyorum.

Son beş dakika içinde iki kez mesaj attı ve bugün saat kaçta arayacağımı öğrenmek istedi.

Telefonumu masanın üzerine yüzüstü çeviriyorum, böylece mesajların geldiğini göremem. Mesajlaşırken sakın kalabileceğime oldukça eminim, ama yüzümü görürse beni anlayıp tuhaf davrandığımı fark etme ihtimali sıfır.

"Özellikle hangi kısımdan endişeleniyorsun?" diye soruyor Kinsley, sesi o kadar tatlı ki, kendini beğenmişlik sınırında. "Vegas'ta sarhoş olup evlenmek mi, yoksa halkla ilişkiler kabusundan kaçınmak için evli kalmaya karar vermek mi?"

Tanrım. Bu düşündüğümde daha kötü olacak. Wren'e bu sözleri, herhangi birini nasıl söyleyebilirim? Boş buzlu kahvemi sallıyorum. "Sanırım bir tane daha lazım."

Kafein güveni. Öyle bir şey var, değil mi?

Kinsley bardağı benden alır. "Bir tane daha içersen buradan titreyerek çıkarsın."

"Wren içki içip kötü kararlar verme konusunda naif biri değil. Anlayacaktır."

Başka biri olsaydı, katılırdım. Ama ben Wren'e kız kardeşi veya arkadaşından çok anne gibi davrandım. Lisedeyken arkadaşlarım erkek arkadaşlarıyla buluşmak veya partilere gitmek için gizlice evden kaçarken, ben Wren'e ödevlerinde yardım ediyor ve dişlerini fırçaladığından emin oluyordum. Diş hijyeninin isteğe bağlı olduğuna karar verdiği gerçekten karanlık yıllar vardı. Bu anı hatırladıkça titriyorum. Şimdi bunu

bunu kabul etmiyor. Benim erkek arkadaşım olduğu ya da pek çok partiye davet edildiğim için değil, ama bu tamamen başka bir hikaye.

Mesele şu ki, ben her zaman örnek olmak zorunda olduğum için isyan etmedim veya başımı belaya sokmadım. Sen de sokağa çıkma yasağını çiğniyorsan, küçük kız kardeşinin geç saatlere kadar dışarıda kalmasına kızmak zor. Ya da aşırı içki içmenin, elektronik sigara içmenin, cinsel içerikli mesajlaşmanın ve saçlarını kesmenin kötü bir fikir olduğunu ona ikna etmek de zor. Hala, beş yıl önce Şükran Gününde grip olduğumu söylediğimde, aslında yataktan kalkamayacak kadar akşamdan kalma olduğumu anlamış değil. Hatalar yapıldı. Hala kabak turtası kokusunu mide bulandırıcı buluyorum.

Telefonum masada titriyor.

"Cevap ver," diyor Kinsley. "Ne kadar çabuk söylersen, o kadar çabuk kendine işkence etmeyi bırakırsın."

Skylar başını sallar ve cesaret verici bir şekilde gülümser. "Kendimi hasta hissediyorum."

"Altı fincan kahve bunu yapar," diyor Kinsley ayağa kalkarken fısıldayarak.

"Nereye gidiyorsun?" Kalbim deli gibi atıyor ve sol bacağımı sallamayı durduramıyorum.

"Eve," diyor, tartışmaya yer bırakmadan. "Sen de yeni karı koca olan kocanın maçını izlemeye gitmelisin."

İlk kahveden sonra bunu yapmamaya karar verdim. Sadece ikimiz varken rol yapmak bir şey, ama bütün stadyumun önünde Bayan Bennett olmak? Biri bana onu sorarsa ne diyeceğim? Huckleberry aromalı yiyecekleri sevdiğini ve ön kollarının benim sonum olduğunu mu?

"Ama Wren'e ne diyeceğim?" Sesim sızlanmaya yakın ve ona en sevimli köpek yavrusu bakışlarımı atıyorum ama ikisi de en iyi arkadaşım üzerinde hiç etkili olmuyor.

"Kadın ol." Göz kırıyor, sonra Skylar'a uzanıyor. Bugün çok tatlı görünüyorlar. Eşleşiyorlar ama kendi tarzlarında. Skylar bol, beyaz bir sweatshirt giyiyor, Kinsley ise bir tişört, ama ikisi de kot pantolon ve uzun bot giyiyor. En resimsel, sevimli çift. Bu beni daha da sahtekar hissettiriyor. Özellikle dün gece merakıma yenik düşüp Travis'in ve benim isimlerimizi aradıktan sonra. Adil olmak gerekirse, saat sabahın biriydi - bunun önemi sadece

zihinsel durumumu yansıtıyor. Tarihsel olarak, gece yarısından sonra berbat kararlar veririm. Örnek: Vegas'ta evlenmek.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama Everly'nin dediği gibi çıktı. Birkaç site bunu haber yapmış ve çoğunlukla Travis'e odaklanan kısa bir yazı yayınlamıştı. Onun hayranların favorisi olması veya sevilmesi beni şaşırtmadı. İstatistikleri iyi ve yüzü... daha da iyi.

İnsanların bu kadar az kanıtla ilişkimize inanmış olmalarına şaşırdım. Makaleye eklemek için birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı bile bulamadılar. Bunun yerine, bir hokey maçı öncesinde lavanta rengi takım elbise giymiş bir fotoğrafını ve birkaç yıl öncesine ait eski bir takım fotoğrafını alıp birleştirdiler. Bu, ortaokulda dergilerden kesip yapıştırarak oluşturduğum, en sevdiğim ünlüyle evlendiğim hayaliyle tamamladığım hayat hedefleri panolarından birini andırıyordu.

Makalelerin kendisi pek bir şey söylemiyordu. En sevdiğim makalenin başlığı şöyleydi: "Hokey süperstarı Travis Bennett ve Olimpiyat umudu Hannah Walsh hakkında bilmeniz gereken her şey." Olimpiyat umudu, madalyasız, zorluklarla boğuşan bir jimnastikçiden kesinlikle daha iyidir. Ve "gerçekler" çoğunlukla Travis ve onun profesyonel ve aşk hayatıyla ilgiliydi. Umutlu olsun ya da olmasın, benimle ilgili henüz pek bir şey yok.

Kinsley ve Skylar gittikten sonra, bardağımı atıp dışarı çıkıyorum. Serin hava, endişemi ve kafeinin verdiği titremeyi biraz yatıştırıyor. Ama telefonum tekrar titremeye başlar başlamaz, hepsi geri geliyor.

Wren'in adını ve ekranı dolduran sevimli fotoğrafını izliyorum. İletişim fotoğrafında on üç yaşında, ona fotoğraf için poz vermesini cesaretle istediğimde çekilmiş. Şu anda biraz fazla keskin gelen ölümcül bir bakış atıyor bana.

Derin ve sakın bir nefes alıp, yoğun programımdan ve onu daha sonra arayacağımdan bahseden, tamamen yalanlardan oluşan bir mesaj yazıyorum. Ta ki görüşme sona erene kadar, o da hemen büyük harflerle yazılmış bir mesaj gönderiyor.

WREN

NEDEN BENDEN KAÇIYORSUN?

Sanırım oyun bitti.

Jeep'e bindiğimde onu arıyorum, güvenlik ve diğer nedenlerden dolayı görüntülü değil. Ayrıca, ben korkak biriyim.

"Neredeydin?" diye soruyor, standart selamlama yerine.

"Üzgünüm." Daha fazla konuşmamaya karar verdim. Antrenmanlarım ve yoğun programım hakkında gevezelik etmeye başlarsam, bahanelerimi anlayacaktır. Onun rahatsızlık hissetmemesi için her zaman elimden geleni yaptım. Bunun bana ters tepebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Mhmm. Programıma eklediğim ekstra dersin ücreti için kızgın mısın? Spor salonunda kötü bir şey mi oldu? Kinsley sonunda seni ayahuasca yapmaya ikna mı etti?"

"Tam olarak değil."

"Gerçekten mi? Eninde sonunda pes edeceğini biliyordum! Nasıldı? Geçmiş ve gelecek yaşamlarını gördün mü? Çakallarla konuştun mu? Bana her şeyi anlat."

"Ayahuasca yapmadım."

"Oh." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. "Geçen hafta sonu Vegas'a gittik."

"Bir hafta önce, değil mi? Kins'in Instagram'ında fotoğrafları gördüm. Hala akşamdan kalma mısın? Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Tabii boyun çok kısa olduğu için alkol vücudunda daha uzun süre kaldığı için değilse."

"Sen benden sadece bir santim uzunsun." Beni ne kadar kolay dikkatimi dağıtır. "Vegas'tayken bir şey oldu."

"Kumar oynarken tüm paranı mı kaybettin?"

"Hayır."

"Striptizcinin pantolonuna mı koydun?"

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. "Paramı kaybetmedim."

Kaybedecek çok şeyim yok zaten.

Bir an sessiz kalıyor, sanki Günah Şehrinde başıma gelebilecek başka korkunç şeyleri düşünüyormuş gibi. Sinirlerim buna dayanamıyor.

"Evlendim," diye patladım ve sonra panikleyerek ekledim, "Bir nevi."

Zaten nasıl olur da "bir nevi" evlenilir ve evlilik cüzdanını değiştirmek için çok mu geç kalındı?

Sessizlik o kadar uzun sürer ki, bağlantının kesildiğini düşünürüm. Ya da beynimin sadece beyaz gürültüyü filtrelemeye geçtiğini.

"Wren?"

Yine
sessizlik.

Ve sonra... kakhaha mı?

"Neden gülüyorsun?"

O da benim soruma bir soru ile cevap veriyor. "Evlenmek mi? *Sen mi?* Kiminle evlendin? Dur, bu Kinsley ile bir tür şaka mıydı? Skylar biliyor mu? Üçünüz birlikte misiniz?!"

"Hayır." Bu en kolay cevap ve onun tüm soruları başımı döndürüyor. "Adı Travis ve onu tanıımıyorsun."

Onu *ben de* pek tanıımıyorum. Bu düşünceyi kendime saklasam daha iyi olacak gibi görünüyor.

"Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum. Yani, evliliğin başarısız olması ve boşanma, evet, ama birkaç yıl boyunca sıkıcı bir pisliği tolere ediyormuş gibi davranıp, sonra vergi kaçırmaktan tutuklandığında ya da muhasebecinle aldattığında 'söylemişim' diyeceğini tahmin ediyordum."

"Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün," diyorum kuru bir şekilde.

"Oh evet. Hatta sana bir boşanma partisi düzenlemeyi planlamıştım, düğün elbiseni yakıp bütün gece onun hakkında kötü konuşacağımız bir parti." Sanki benim plansız evliliğim onun hayatını mahvetmiş gibi iç geçiriyor. "Sanırım bunu hala yapabiliriz, ama onun kirli çamaşırlarını öğrenmek için Kinsley'e güvenmem gerekecek. Soyadı ne? Instagram'da var mı?"

"Onu internette takip
etmeyeceksin." "Neden?"

"Çünkü... biz boşanmıyoruz." Boşanma ile evliliğin feshi arasındaki farkları açıklamak için ne enerjim ne de kalbim var.

Yine sessizlik.

"En azından hemen değil." Sonra, birkaç dakika boyunca durumu açıklayarak, o beni kesmeden konuşmaya devam ettim. Bitirdiğimde, ciğerlerim alabildiği kadar hava çektim ve sonunda onun konuşması için gereken süre boyunca sessizliği sürdürdüm. Çok uzun sürmedi ama sonsuzluk gibi geldi.

"Onu buldun. Ooh. Çok tatlı. Aferin."

"Bekle, onu buldum da ne demek? Sana sadece ilk adını verdim."

"Ne, zor mu sanıyorsun?" diye gülüyor. "Güzel sosyal medya fotoğrafları. Sadece bir tane gömleksiz fotoğraf var ve balıkçılık ya da avcılıkla ilgili hiçbir şey yok. Erkekler neden ölü hayvanlarla fotoğraf paylaşmanın seksi olduğunu düşünüyorlar?"

"Bilmiyorum," diyorum, onu bu kadar çabuk bulmasına hala şaşkınım.

"Oh, çocuklara okul sonrası programları destekleyen bir hayır kurumu var. Ve hokey ile ilgili birçok ödül kazanmış. Etkileyici. Neredeyse onun flört geçmişine kadar etkileyici. Vay canına. O..."

"Tamam. Dur. Onun hakkında benden daha fazla şey bilemezsin. Bu tuhaf olur." Evet, bu senaryonun tuhaf kısmı kesinlikle bu.

"Peki, ama boşandığında bir parti verebilir miyim?" diye soruyor sonunda.

Rahatladım. "Tabii ki."

Yolun geri kalanında, Wren bana okulda olan bitenleri ve oda arkadaşıyla devam eden hikayeyi anlatır.

"Tatil başlangıcında bir hafta sonu ziyarete gelebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki."

"Yeni kocana danışman gerekmiyor mu?"

"Senden nefret ediyorum," derim, arabayı garaj yoluna sokarken.

O gülüyor, ama onun tarafındaki arka plan gürültüsü artınca sesi duyulmaz hale geliyor. "Kütüphaneye geldim. Yarın konuşur muyuz?"

"Evet."

"Beni bir daha ortadan kaybolmayacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum." S yuvarlan gözlerimi gözlerimi Küçük kız kardeşler. Çok sevimli ve çok sinir bozucu.

"Hoşça kal," diye mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

Motoru kapattım ve başımı koltuk başlığına yasladım. Her şey... olabileceği kadar iyi gitti.

Haftalardır hissetmediğim ilk iyimserlik dalgası içimi kapladı ve kalan endişemi silip süpürdü. Durum ideal değil (hafif

hafif kalır), ama üstesinden geleceğiz.

Eve girene kadar bu iyi hisleri korumayı başardım. Havayı kokladım. Bu ev hala bana ev gibi gelmiyor, ama bugün başka bir şey var. Çok benzeyen bir koku... Tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum ama tanıdık geliyor.

Oturma odasından geçip mutfığa doğru ilerlerken, havayı koklayıp kaynağını bulmaya çalışıyorum. Dün çöpü çıkardım ve buzdolabında bozulacak kadar yiyecek yoktu, ben de fark etmedim.

Yine de... koku mutfakta daha güçlü. Bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Çürük yumurta. Kokunun kaynağı bu! Ama en son ne zaman yumurta aldığımı hatırlamıyorum. Son zamanlarda fiyatları gördün mü?

Başım biraz dönmeye başlarken gözüm ocağa takılıyor. Aman Tanrım. Bu kokuyu tanıyorum.

Dışarı çıkıp evden uzaklaşıyorum, temiz havayı ciğerlerime çekiyorum. Emlakçıya mesaj atıp gaz şirketini arıyorum. Birkaç dakika içinde birini gönderip benim zaten bildiğim şeyi doğruluyorlar: Bir sızıntı var.

Onlar bana durumu açıklarken Travis gelir. Kaşları çatılır ve otoriter ve endişeli bir tavırla davranır.

"Ne oluyor?" diye soruyor, bana bakarak. "Gaz kaçağı."

Kaşları kalkıyor. "İyi misin?"

"İyiyim," derim, adam (tekrar) hastaneye gidip kontrol ettirmenin fena fikir olmayacağını söylerken.

"Seni götüreceğim."

Adama teşekkür edip başımı sallarım. "Gerek yok. İçeride sadece birkaç dakika kaldım. Ne kadar sürede tamir edilir?"

"Gaz hattını kapattık, bu yüzden ev birkaç saat içinde havalanacaktır, ancak henüz sızıntıyı bulamadık. Biraz araştırma yapmamız gerekecek."

İnsanların yaptığı gibi ona bakıyorum, plan hakkında bir fikir edinebilmek için tahminde bulunmasını bekliyorum.

Omzunu silkiyor. "Birkaç gün, belki birkaç hafta. Gaz hattı zeminin altında geçiyor, bu yüzden zemini kaldırmamız gerekebilir. Oraya girene kadar bilemeyiz."

Travis'in telefonunu çıkardığını ve tuşlara basarak bir şeyler yazdığını fark ediyorum, ama ben nerede kalacağım konusuna odaklanıyorum. Kinsley ve Skylar'a sormaktan nefret ediyorum, ama bu durumun gerçek bir acil durum olduğunu söyleyebilirim.

Kiralama acentesi, gaz şirketinden gelen adam e ki biyle görüşmek için kamyonuna geri dönerken arar.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, umarım benim için bir planı vardır.

"Hannah, merhaba. Martha ile henüz konuşamadım, ama sorunun ne olduğunu öğrenir öğrenmez her şeyi halledecek."

"Teşekkürler." Bu bir rahatlama. Yaşayacak bir yer bulmak, tekrarlamak istemediğim bir kabustu. "Gaz şirketi, sorun çözülene kadar evi boşaltmam gerekebileceğini söylüyor. O zamana kadar nerede kalabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Kira sözleşmesine göre, onarımları yapmak için on iki günü var ve bu süre içinde yapamazsa, sözleşme geçersiz hale gelir ve kira ve depozitonuzu geri alırsınız."

"Mesele para değil," diyorum, ki bu tam olarak doğru değil, ama Jeep'imde uyumakla depozitomu geri almak arasında bir seçim yapmam gerekirse, şu anda biri diğerinden daha önemli.

"Otellere telefon edip kiralama seçeneklerini kontrol edebilirim. En azından bu gece kalabileceğin bir yer var mı?"

"Benimle kal," diyor Travis. Konuşmanın her iki tarafını da duyup duymadığını bilmiyorum, ama bu gece burada kalmayacağım çok açık.

Onun teklifine küçük bir kahkaha atıp tekrar acenteye odaklanıyorum. "Bu harika olur. Teşekkürler. Evet, bu gece arkadaşlarımla yanında kalabilirim."

Ama umarım daha uzun sürmez. Bir yerden bir yere atlamaktan yoruldum. Yeni, dağınık evime yeni alışmaya başlamıştım.

Telefonu kapattığımda, Travis bana gülümsüyor.

"Senden bahsetmiyordum," diyorum ona, çünkü son sözlerimden yanlış bir anlam çıkarmış gibi görünüyor. "Kinsley ve Skylar'dan bahsediyordum. Birkaç gece onların kanepesinde yatmamın sakıncası olmaz."

Gaz şirketini aradıktan hemen sonra onlara mesaj attım ama ikisi de mesajı henüz okumamış, bu da onların benden çok daha çıplak ve çok daha eğlenceli bir akşam geçirdiklerini düşündürüyor.

"Kendi odan hemen yan tarafta olmasına rağmen onların kanepesinde yatmayı mı tercih ediyorsun?" Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı.

"Seninle kalamam." Onun bana yaralı bir hayvan gibi bakmasını engelleyecek geçerli bir neden arıyorum.

"Yapamam," diyorum tekrar.

"Yapabilirsin Walsh. Ve yapacaksın da."

Onun ısrarına şaşırdım. Ama aynı zamanda minnettarım da. Yardım kabul etmek benim için kolay değil, ama birbiri ardına gelen felaketleri çözmekten çok yoruldum.

"Sana bakmasam nasıl bir koca olurum?" Göz kırpar ve başıyla beni içeriye davet eder.

Ertesi sabah, yastıkların arasında uyanıyorum. En azından öyle hissediyorum. Travis'in misafir odası, yan odadaki yeni yatağımdan (ya da şimdiye kadar uyuduğum diğer yataklardan) çok daha rahat.

Hızlı ve derin bir uykuya dalmıştım. Tüm bu kaos ve yeni bir yerde olmanın ardından uykuya dalmamın çok uzun süreceğini düşünmüştüm, ama çok yanılmışım.

Giyinip aşağı indiğimde ev sessizdi. Travis uyanmadan çıkmak için yarım saat erken mi kalktım? Ne evet ne de hayır diyebilirim. Ama mutfakta onu gördüğümde (gömleksiz) sıçrayıp neredeyse çılgılık atmam, bunun oldukça iyi bir göstergesi.

Ben şaşkın ifademi bir gülümsemeye dönüştürürken, o bir kaşını kaldırıyor. Gizlice kaçmaya çalışmama rağmen, ona gerçekten minnettarım.

"Üzgünüm. Bu saatte uyanmış olacağını düşünmemiştim."

"Günaydın," diye cevaplar, sesi normalden biraz daha kaba. "Nasıl uyudun?"

"O kadar iyi ki, şimdiye kadar uyuduğum tüm yatakların kalitesini sorgulamaya başladım," diye itiraf ettim. "Tekrar teşekkür ederim."

Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "Sevindim."

"Kahve ister misin?" Kokusu taze demlenmiş olduğunu gösteren kahve makinesine yönelir. Kokusu başımı döndürür. Her şey başımı döndürür. Üzerinde sadece eşofman ve terlikleri olan, saçları dağınık, sakalları uzamış hali, evinde kahve içmenin verdiği rahat ve samimi atmosferle birleşince.

"Spor salonuna giderken alırım." Kaçma isteğim kafeine olan ihtiyacımdan daha büyük. Onun evinde olmak beni dengesiz hissettiriyor. Evli kalacağımız fikrine yeni alışmıştım, şimdi ise koridorda yatıyorum. İradem Travis'e ancak bu kadar dayanabiliyor. Bana yardım etmekte veya benim için bir şeyler yapmakta çok hızlı.

Henüz buna alışamadım ve ona karşı hissettiğim çekim (ve tabii ki evli olmamız gerçeği) durumu daha da karmaşık hale getiriyor.

Beni görmezden gelerek kahve makinesine gider, bir bardak kahve doldurur ve bana uzatır.

"Benimki daha iyi," diye açıklıyor.

"Seni kahve snobu olarak tanımlamamıştım." Küçük bir yudum alıyorum. Ama tadı güzel. Bu adamın yapamadığı bir şey var mı? Gömlek giymek dışında.

"Hayır. Aslında, ben pek içmem ama senin içmek isteyeceğini düşündüm." Omuzlarını silkiyor, başka yere bakıyor, sanki benim için ne kadar çaba harcadığını şimdi fark etmiş gibi. "Aç mısın? Fırından kek de aldım."

"Tam olarak ne zamandır uyanıksın?"

Karanlık, dağınık saçlarını utangaç bir şekilde eliyle düzeltir. "Bir süredir. Uyuyamadım, ama acıkırsan diye bunları getirtmiştim. Şu anda evde pek yiyecek yok."

Yüzümden kan çekildi. Yeni bir yerde nasıl uyuyacağım konusunda o kadar endişeliydim ki, burada olmamın onun programını nasıl bozacağını düşünmemiştim. "Üzgünüm. Bu gece Kinsley'e gidebilirim. Dün cevap vermiyordu ama bir kanepesi var..."

"Hayır, hayır, hayır. Burada olduğun için gerçekten mutluyum. Aidan'la Mario Kart oynarken çok geç saatlere kadar uyumadığım için uyuyamadım."

Etrafıma bakındım. "Gerçekten kendimden geçmiş olmalıyım. Misafirlerin olduğunu bile bilmiyordum."

"Nick'in oğlu Aidan. Nintendo ile oynuyoruz."

"Oh." Arkadaşının çocuğuyla internette vakit geçirdiği görüntüsü oldukça sevimli.

"Rüyalarımda muz kabukları ve yıldızlar görüyordum." Pastalık tabağı kaldırıp bana uzattı.

"Genelde spor salonuna giderken protein bar yerim." Çantamdan bir tane çıkarıp, kahvaltı yaptığımı kanıtlamak için onu bir kupa gibi havaya kaldırıyorum.

"Tamam." Tabağı masaya koyar. "Yan komşunun evindeki onarımlarla ilgili bir haber var mı?"

İç çekiyorum. "Bir sürü sorun buldular."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Duvarı ve tavanın bir kısmını kesmeleri gerekiyor, ayrıca yeni boru döşemeyle ilgili bir şey vardı..." Zoraki bir kahkaha attım. "Her şeyi tamir etmeleri haftalar sürebilir dediğinde dinlemeyi bıraktım. Benim için başka bir kiralık ev arıyor."

"Kahretsin. Üzgünüm."

Omuz silktim, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Öğleden sonra geç saatlerde buz pistinde olmam gerekiyor, bu yüzden benden önce dönersen diye sana ön kapının şifresini mesaj atacağım. Kendini evinde hisset. Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkürler." Başımı salladım. "Şansım yaver giderse, gün bitmeden başka bir yer bulurum ve senin evinden tamamen çıkarım. Beni burada kalmama izin verdiğin için gerçekten minnettarım. Ayrılırken o yatağı nasıl çalacağımı düşünmem gerekebilir."

Durum pek komik olmasa da şaka yapmak iyi geliyor.

Omzumdaki ağır gece çantasını yerleştirip düzeltirken, ona tekrar teşekkür edip spor salonuna gitmek için hazırlanıyorum.

"Aslında, bununla ilgili seninle konuşmak istiyordum." Yanıma gelip çantamı aldı. "Seninle birlikte yürüyeceğim," diye açıkladı.

Beni ön kapıdan dışarıya, Jeep'imın park edildiği kaldırıma kadar takip ediyor. Kahvemi bardaklıkta bırakıp motoru çalıştırıyorum, böylece konuşurken ısınabilir. Travis çantamı bana uzatıyor, ben de onu arka koltuğa atıyorum.

Onun sessizliği, her zamanki çekici sohbetinden daha korkutucu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyorum. Dışarıda çok üşüyor olmalı. Konuştuğumda nefesimin buğusu görünüyor.

"Düşünüyordum da..." Durur, bir saniye tereddüt eder. "Şu anda evsizsin ve evli kalacağız..." Bir başka duraklama, bu seferki daha uzun.

Sanki bu şekilde kelimeleri daha hızlı çıkarabilirmişim gibi kendimi öne eğilirken buluyorum.

Kahverengi gözleri bana kilitlenir ve sabit kalır. "Sen benim yanıma taşınmalısın."

"

Vegas'a geri dönüp tekrar evlenelim demiş olsaydı bile bu kadar şaşırmazdım. Cevap bile veremiyorum. Ama aklımda bir sürü soru beliriyor. Yani: Neeeee? Neden? Dalga mı geçiyorsun benimle?

Yüzümdeki ifade her neyse, onu durumu açıklamaya devam etmeye yönlendiriyor.

"Yeterli alanım ve rahat bir yatağım var ve eğer biri meraklı davranırsa, birlikte yaşıyorsak evli olduğumuza inanması çok daha kolay olur."

"Biz evliyiz," diye onun sözlerini ona geri söylüyorum.

"Bir düşün. Kiradan tasarruf edersin, ama yine de spor salonuna yakın olursun. Ben temizim ve horlamam. Ayrıca takımla çok seyahat ederim, yani çoğu zaman evi tek başına kullanırsın."

"Seninle birlikte yaşayamam." Zayıf bir karşı argüman, evet, ama aklıma gelen tek şey bu. Bu fikir saçma. Kesinlikle absürt. Olmaz. Mümkün değil.

"Neden olmaz?"

"Çünkü..." Onu tatmin edecek tek bir iyi neden bulamadığım için, kemiklerime işleyen soğuğu suçluyorum.

"Eğer sürekli gömleksiz dolaşırsam, ellerini benden uzak tutamayacağından mı korkuyorsun?" diye sorar ve göz kırpar.

Ses tonum kasıtlı olarak kuru ve monoton. "Çoğu zaman burayı kendime ait sanıyordum?"

"Bazen," diye düzeltir.

Gerçekten de en düşük noktaya gelmiş olmalıyım ki bunu düşünmeye başladım. Konuyu saptırmak tek yapabileceğim şey. "Meme uçların donacak."

O gülerek ellerini önündeki göğsüne getirip ovuşturur. Bu hareket göğüs kaslarını hareket ettirir ve pazı kaslarını gerer. "Hadi ama. Bunun sana yardımcı olacağını biliyorum ve senin burada olmanı seviyorum. Bu bir kazan-kazan durumu."

Tanrım, bundan kesinlikle pişman olacağım.

Birlikte yaşamaya başladığımız ilk hafta Travis'i pek görmüyorum.

İlk gün, spor salonundan eve dönmeden önce, tüm eşyalarım gizemli bir şekilde komşunun evinden onun evindeki (bizim evimiz mi?) yeni odama taşınır. Buzdolabı da benim en sevdiğim yiyecekler de dahil olmak üzere yiyeceklerle doludur.

İkinci gün, uyandığımdaya mutfakta yine kahve ve hamur işleri bekliyordu, ama Travis çoktan gitmişti. St. Louis'de maçı vardı ve ben yatana kadar dönmeyecekti.

Yerleşmek için kendime ayırdığım zaman rahatlatıcı olmalı, ama onun varlığının izleri her yerde. Kokusu, eşyaları ve her an ona rastlayabileceğim düşüncesiyle midemde hissettiğim kelebekler.

Cuma günü, görselleştirme terapisi ile dans güç antrenmanı arasında bir mesaj attı bana.

TRAVIS

Bu akşam birini eve davet etsem sorun olur mu?

Tabii ki evet diye cevap yazdım, çünkü ev onun ve neden sorduğunu bile anlamadım, ama sonra aklıma geldi, o bir randevudan bahsediyordu. Travis arkadaşlarını davet etmek istemiyordu. Bir kadından bahsediyordu. Bunu tahmin etmeliydim. Tabii ki, başka insanlarla çıkmayacağımızı söylemiştik, ama o yakışıklı, eğlenceli bir adam ve biz sadece rol yapıyoruz.

Sözümü geri alıp ona bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını söylemek istiyorum, ama o kadar cömert davrandı ki, evden uzak durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sadece midem o kadar gürültülü guruldadığında, zemin rutini için müziği duyamadığımda pes edip eve dönüyorum.

Eve vardığımda, garajda sadece Travis'in Range Rover'ı duruyor. İçeride ışıklar açık, ama ön kapıya doğru yürürken hiçbir şey ya da kimseyi göremiyorum. İçeri girip, nazikçe gülümseyeceğim ve hemen odama çıkacağım. Önemli bir şey değil. Her zamanki gibi bir gece.

Kendimi hazırlayıp kapı kolunu çevirip içeri giriyorum. Televizyon açık ama kapıyı sessizce kapatıp merdivenlere doğru parmak uçlarında yürürken duyduğum tek ses bu. Neredeyse fark edilmeden yanından geçiyorum ama Travis, dünyanın en kötü zamanlamasıyla koltuktan kalkıyor.

"Biraz daha pizza ruloları alacağım. Sen de ister misin?" diye ziyaretçisine sorar.

Heykel gibi donup kalırım, beni fark etmemesini umarak. Tabii ki bu işe yaramaz.

"H.W.!" Travis bana seslenir. "Evdeymişsin."

Koyu renk saçları ters takılmış beyaz bir şapka ile örtülü ve benim onun her zamanki kıyafeti olarak görmeye başladığım spor pantolon ve tişört giymiş. Bir randevu gecesi için beklediğim kıyafet değil ama iyi görünüyor. Gerçekten iyi. Rahat, gündelik ve konforlu kıyafetler ona yakışıyor.

"Selam," diyorum, elimi garip bir şekilde sallayarak. "Yorgunum. Duş alıp yatacağım."

Gülümsemesi hiç bu kadar büyük olmamıştı. "Hayır, bize katıl. Beyaz çikolata parçacıkları daha var. İyi markadan."

Sonum muhtemelen beyaz çikolata şeklinde gelecek. Dayanmak imkansız.

Onun randevusuyla tanışmak istemediğimi ne kadar çok istediğimi anlatmaya bile başlayamıyorum, ama onu buraya almayı kabul ettiğim için çantamı merdivenlere bırakıp sahanlığa iniyorum. Hızlıca merhaba diyeceğim, çikolatayı alacağım ve oradan çıkacağım.

Sadece bu hedefleri aklımda tutarak oturma odasına giriyorum, ama çarpık bir gülümsemeyle bana bakan koyu saçlı küçük bir çocuk görünce tamamen şaşırıyorum.

Travis'e bir açıklama bekliyorum. Bir çocuğu kaçırmış mı? Bir dakika. Benim bilmediğim bir çocuğu mu var?

"Bu benim arkadaşım Aidan," diyor Travis. "Erkekler gecesi yapıyoruz."

Dudaklarım kıvrılır ve vücudum, rahatlama hissine çok benzeyen, adı konulamayan bir duygu ile ısınır.

"Merhaba, Aidan. Ben Hannah."

"Biliyorum," diyor, oyunu durdurup bana küçük bir gülümseme atıyor. "Travis senden çok bahsediyor."

Gülerek cevap veriyorum.

"Kardeşim!" diyor Travis, sahte bir şaşkınlıkla.

"Evet, öyle." Aidan dikkatini tekrar oyuna verir ve oynamaya devam eder.

Travis başını sallayarak mutfağa doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. Ocağın üstünde ve tezgahın üzerinde iki tepsi pizza ruloları, çeşitli tatlarda Gatorade ve en az dört farklı çeşit cips vardı. Travis hepsini geçip buzdolabının üstündeki dolabı açtı. Uzanıp yeni bir paket beyaz çikolata parçacıkları aldı ve bana attı.

"Benden bir şeyler sakladın mı?" Yüksek dolaba doğru bakıyorum. Orada başka neler var acaba? Öğrenmek için merdiven lazım.

"Belki." Bana sırtarak bakıyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyi mi?" Bu kelime bir soru gibi çıkıyor ağızımdan. Aklım hala karışık

Kaşlarını kaldırıyor.

"Üzgünüm. Beni hazırlıksız yakaladın. Birini davet edebilir miyim diye sorduğunda

birini davet edip edemeyeceğini sorduğunda, ben sandım ki..."

Cümlemi bitirmemi beklerken yüzünde hiçbir ifade yok. Ama bitiremiyorum. Çok utanç verici.

"Bilirsin... bir kadın."

O kahkahayı patlatır ve sonra aniden durur, beni inceler. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Sayılır. Mesajın belirsizdi ve neden kendi evine birini getirmek için izin istediğini anlayamadım."

"Başka insanlarla görüşmeyeceğimizi söylemiştik." Çenesi gerildi. "Bekle, başka erkeklerle *mi* görüşüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Hayatımın kaosunda buna ne zaman zaman bulabilirim ki? "Ve ne dediğimizi biliyorum ama başka insanlarla görüşmenin aynı şey olup olmadığından emin değildim..."

"Başkalarıyla yatmakla aynı şey mi?" Yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Şşş!" Oturma odasına doğru bakarım.

"Beni duyamaz," diyor Travis bakmadan. Kollarını göğsünde kavuşturup tezgaha yaslanıyor. Gözlerini bana dikip, biraz fazla algılayıcı bir şekilde beni inceliyor. "Kıskançtın."

"Ne? Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde salladığımda at kuyruğumun ucu omuzlarımdan etrafında sallanır.

Dudakları kıvrılır ve yavaşça genişler, ta ki bana gülümsemeye başlayana kadar. "Öyleydi. Benim başka bir kadınla çıplak ve çılgın şeyler yaptığımı düşündün ve kıskandın."

Hâlâ başımı sallıyorum. "Sahte kocam rastgele bir kızla birlikte olmak isteseydi neden kıskanayım ki?"

Bu soruyu sorarken bile midem rahatsızlık hissiyle kıpır kıpır oluyor.

"Ve senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünceye en ufak bir tepki gösterdiysem, bunun tek nedeni durumumuzdur." Sesim çok yüksek ve çok hızlı konuşuyorum.

Bu arada, Travis sakın bir şekilde iterek bana doğru yürüyor.

"Öncelikle, ben senin sahte kocan değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen ve ben..."

Elini uzatıp ağzımı hafifçe kapatıyor. "Konuşmayı kes."

Onun otoriter tavrına itaat ediyorum ama kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir şey söylemek istiyorum, ama her şeyi anlatabilmem için yeterince uzun süre sessiz kalman gerekiyor, çünkü kendimi ifade etmekte pek iyi değilim."

Bu sefer başımı yukarı aşağı sallayarak onaylıyorum. Elini hareket ettirmiyor.

"Senden hoşlanıyorum. Daha da ötesi, sana saygı duyuyorum. Bu durum alışılmadık olabilir, ama seni asla böyle bir duruma sokmam. Birçok şey olmayabilirim, *karım*, ama sadık biriyim. Bu işin içindeyim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Konuşmayı kesip elini ağzımdan çekiyor.

"Vay canına. Duygularını ifade etmekte pek iyi olmadığını söylüyordun." Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır.

"Aramız iyi mi?"

"Evet. Biz iyiyiz. En kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim." Kendimi aptal gibi hissediyorum. O, tüm bu süreç boyunca fazlasıyla anlayışlı davrandı. Boşanma belgelerini imzalayıp bu işi bitirebilirdi, ama yapmadı. Yaptığı her şey benim içindi. Boğazım düğümleniyor, başka bir şey söyleyemiyorum, bu yüzden öne çıkıp kollarımı beline doluyorum. Başım göğsünün ortasına tam oturuyor ve Vegas sokaklarında böyle durduğumuzu gösteren kısa bir anı gözümün önüne geliyor.

"Teşekkür ederim." Onu içime çekiyorum ve bir aylık stresin vücudumdan çıktığını hissediyorum. Bir şeyde bir partnerimin olması iyi geliyor.

"Bana neden teşekkür ettiğini bilmiyorum, ama her neyse, rica ederim." Elleri sırtımı gevşekçe kavırıyor ve çenesi başımın üstüne yaslanıyor.

Ondan kurtulmak ve geri çekilmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla çaba gerektiriyor. Bir anda, benim çok daha rahat hissettiğim, kendini beğenmiş, şakacı adama geri dönüyor. "Ayrıca, başka kadınlarla birlikte olmak, seni bana aşık etme planımın önüne geçiyor."

Ağzımı açıp keskin bir cevap vermek için hazırlandım, ama buna ne cevap verebilirdim ki?

Cumartesi akşamı Aidan ve ben onların evine vardığımızda Nick kapıda bizi bekliyor. Aidan babasına sarılmak için kendini fırlatıyor.

"Seni özledim." Nick onun saçlarını okşadı.

Aidan aynı şeyi söylemedi, ama buraya gelirken eve gitmek için sabırsızlandığını anlayabiliyordum. Eğlendik. Onu oyun salonuna götürdüm, orada bütün gün abur cubur yiyip akla gelebilecek her oyunu oynadık, ama ben onun babasının yerini tutamam. Onun en iyi babası var. Nick takıma transfer olduğunda ona hemen ısınmamın nedenlerinden biri de bu sanırım. Nick ve Aidan'ın arasındaki bağ, benim kendi ailemden istediğim her şey.

Ayrılır ayrılmaz, Aidan odasına doğru koşar ve Nick bana bakar.

"Dün gece onu yatıya kalmasına izin verdiğin için teşekkürler," diyor. "Nasıl Nasıl

"Harika bir çocuk. Çok eğlendik." Nick'i mutfığa ve buzdolabını açar. Bana bira ikram eder ama ben başımı sallarım.

"Gatorade var mı?"

O benim için onu alır ve aşağı ineriz. Poker masası çoktan kurulmuştur. Ben her zamanki yerime, Nick de kendi yerine oturur.

"Eşinle aran nasıl?" diye sorar, kendini beğenmiş ve mutlu bir şekilde.

"Biliyor musun, bence bekar olduğun zamanlar seni daha çok seviyordum. Daha huysuz ve daha az meraklıydın. Eskiden benim aşk hayatımla hiç ilgilenmezdin."

"Ruby yüzünden," diyor, biraz acı çekmiş gibi görünüyor. "Bu akşamki sohbete doğal bir şekilde dahil etmemi istediği birkaç soru var."

Kahkahayı bastım. "Bilmeliydim."

Bir yudum daha bira içip utangaç bir gülümseme takınır, ama hala kız arkadaşının sorularına cevap bulmak istediği belli olan bir bakışla bana bakmaya devam eder.

"Anlat bakalım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ruby için her şeyi yaparım."

Gözleri hafifçe kısıılır. "Bunların hepsi kızımı çalmak için yaptığın planın bir parçası mı?"

"Sanırım şansını denemen gerekecek, Galaxy."

O da öyle yapıyor, cevaplarımı beklemeden bir düzine soru soruyor. "O taşındığından beri bir şey oldu mu?" "Birlikte yaşamak nasıl?" "Kimse ilişkinizi sorguladı mı?" "İnsanlar sizin gerçek bir çift olduğunuzu düşünsün diye halka açık yerlerde öpüşüyor ve birlikte dışarı çıkıyor musunuz?" "İnsanlara bunun Vegas'ta sarhoşken yaşanan bir kaza olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Başka kadınlarla birlikte olmanıza izin var mı?" "Sahte evliliğiniz için ona sahte bir yüzük aldınız mı?" "Bunu kitabımda kullanabilir miyim?" ve "Hala ilk görüşte aşkın var olduğuna inanıyor musunuz?"

Ben bunları sindiremeden, diğerleri de gelir. D-Low, Shep ve sonra Penn. Konuşma kısa bir süreliğine başka konulara geçer, ama görünüşe göre benim hayatım, daha doğrusu Hannah ile olan ilişkim en heyecan verici konu.

"Eski karın nerede?" diye sordu D-Low, potu kaldırırken yüzünde yayılan gülümsemeyi engellemek için alt dudağını ısırarak.

"Spor salonunda," diyorum ve onu aramak için bir fiş atıyorum. Hannah'ı gündeme getirerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Tarihsel olarak, kartlardan dikkatimi dağıtmak zor değil, ama bu gece şanslı hissediyorum.

"Yazık. Onun tarafındaki hikayeyi dinlemeyi umuyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakıyorum.

Gülümsemesini saklamaya çalışmayı bırakıyor. "Evlendiğini ve onun seninle yaşadığını söylüyorsun, ama hiçbirimiz buna şahit olmadığımız için..."

"Uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

O gece oradaydı. Onun için ne kadar deli olduğumu biliyor. Onu gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu biliyor. Ertesi sabah eve dönüş uçağında beni gördü, gülümsemekten kendimi alamıyordum.

D-Low omuz silkiyor ve ben de diğerklerinin de aynı şeyi merak edip etmediklerini görmek için masayı tarıyorum. Penn her zamanki stoik, okunaksız ifadesini takınmış, bu yüzden ondan bir şey anlayamıyorum. Galaxy gerçeğı bildiğı için gülüyor. Shep ise beni izliyor, kaşları kalkık, sanki... sanki... lanet olsun, bilmiyorum.

"Seninle dalga geçiyor," diyor Shep, beni bu ızdıraptan kurtarıyor. Kan basıncım yavaşça normale dönüyor.

"Sadece biraz," diye itiraf ediyor D-Low. "Yine de bu mantık evliliğı planı hakkında onunla konuşmak isterdim. Soracak çok şeyim var."

"Öyle değildi... öyle değil..." Evliliğimi savunmaya hazırım. Onu dövüp, silahlı düelloya davet edip, bir daha onunla takılmayı reddedeceğim. Ama sinirlenmeme rağmen, teknik olarak Hannah'nın benimle mantık evliliğı yaptığını hatırlıyorum, bu yüzden konuşmayı bırakıp ona kızgın bir bakış atıyorum.

O pislik yine gülüyor.

"Hepinizden nefret ediyorum."

"Bence ikiniz birlikte harikasınız," diyor Shep.

"Teşekkürler." Kartlarımı masaya atıyorum ve ona elimi sallıyorum. "Sonunda. Birisi anladı. Teşekkürler, Shep. Sen gerçek bir dostsun."

"All in," diyor, önümdeki noktaya bakarak. O anda kartlarımı açık olarak attığımı fark ediyorum. Kahretsin.

"Hey!" Ruby merdivenlerden inerken seslenir. "Bakın kimi buldum."

İki adım arkasında Hannah var. Uzun sarı saçları bu gece açık ve yüksek yakalı, uzun kollu siyah bir elbise giyiyor. Elbise, uzun çizmelerinin bittiğı yerin yaklaşık 7,5 cm yukarısında, uyluk ortasında bitiyor. O kadar az cilt gösteriyor ki kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Ben çenemi yerden kaldırıp gözlerimi kırpıştırarak sersemliğimi atmadan önce, o merdivenlerden inip masaya yarı yolda gelmiş. Hannah burada.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye soruyorum, hala biraz şok olmuş halde. Ayağı kalkıp onu selamlamalı mıyım? Ona sarılmalı mıyım? Fazla mı düşünüyorum?

"O benim için burada," diyor Ruby, kolunu Hannah'nın koluna takarak. "Dışarı çıkıyoruz."

"Hayır," diyorum, kafamdaki kelimedenden daha kararlı bir şekilde. Ruby ve Hannah aynı kibirli ifadeyi paylaşıyorlar.

"Yapamazsın," diye devam ettim. "Seni neredeyse hiç görmedim, Ruby-Doo! Nick, bana soracağın sorular olduğunu söyledi."

Bana, sonra erkek arkadaşına bakar ve ona "*Senin gizli kalman gerekiyordu!*" der gibi bir bakış atar.

Nick omuzlarını kulaklarına kadar kaldırır ve ona duygusal bir *Ben bir aptalım ama sen beni yine de seviyorsun* gülümsemesi atar.

"Ve Hannah'yı tanımak istiyoruz," diye ekler D-Low.

Zihnimde ona teşekkür eder ve onu dövüp bir daha asla onunla takılmamaya karar verdiğim planımı geri alırım. Yine de bir sonraki antrenmanda ona şut atma yarışması yapmayı teklif edeceğim.

"Penn sana bir şişe şampanya daha getirdi," diyor Nick Ruby'ye. "Yukarıdaki buzdolabında."

"Sana o parlak şişeyi aldığımdan beri, sürekli başka ürünlerin reklamları çıkıyor. Bu el boyaması, çiçekli falan." Penn, sanki birkaç yüz dolarlık bir şaka hediyesi almamış gibi, bu konuyu çok soğukkanlı bir şekilde anlatıyor. En azından lezzetli bir hediye.

Ruby ve Hannah birbirlerine bakışırken, midem sanki bir kelebek yutmuşum gibi çırpınıyor. Onu bütün gün görmedim. Dün gece Aidan ve benimle biraz vakit geçirdi. Mario Kart World oynadık. Aidan ikimizi de ezdi geçti. Hannah sürekli pistten çıkıyordu ve ben onu izleyerek dikkatim dağıldı. Yine de eğleneliydi. Onunla olan her küçük etkileşim, daha milyonlarcasını istememe neden oluyor.

"Tamam," Ruby pes eder. "Ama ben Nick'in takımındayım."

"Takım yok," diyor D-Low. "Nick tek başına gayet iyi gidiyor."

"Senin benim uğurum olduğunu biliyor." Nick Ruby'ye göz kırpmıyor.

"Çiftler takım olsun," diye araya girer Shep. "Nick ve Trav'in dikkati dağınık olduğunda paralarını almak daha kolay olur."

"Benim endişelendiğim Trav değil. O zaten dikkati dağılmış durumda," diye mırıldanır D-Low, sadece benim duyabileceğim şekilde.

O belki olabilir bir bir bir Benim yongalarım
hızla hızla yok oluyor.

Kızlar için birkaç sandalye daha ekliyoruz. Ruby şampanyayı almak için yukarı çıkıyor ve Hannah yanıma oturuyor.

"Selam." Eskiden arkadaşım dediğim pisliklerin bize baktığının farkındayım, ama tüm dikkatim Hannah'da. Makyaj yapmış, özellikle dudaklarını parlak ve pembe gösteren bir tür dudak parlaticısı sürmüştü.

"Merhaba." Dudakları açılıyor ve küçük bir gülümseme beliriyor. "Ne oynuyoruz?"

Sorusunu anlamam biraz zaman alıyor ve cevap vermem daha da uzun sürüyor, çünkü bu masada ona bakmaktan başka ne yapıyorum ki?

"Texas hold'em," diye cevaplar D-Low, ben cevap veremedim. "Ve kocan sıkışıp kaldı."

Koca. Kahretsin. Ben birinin kocasıyım. Bunu zaten biliyordum tabii ki, ama lanet olsun...

"Sıkıştın mı?" diye soruyor bana.

"Cipslerimin yarısını kaybettim," itiraf ediyorum. "Oh, iyi. O zaman baskı yok."

Güzel kokuyor. Onun kokularına alıştım — kullandığı vücut şampuanı ve saç ürünleri, hatta çamaşır odasına koyduğu yumuşatıcı kağıtları. Ama bu gece, parfüm olduğunu düşündüğüm yeni, hafif bir tatlı koku var. Hoşuma gitti. Onun köprücük kemiğinden...

"Trav?"

Birkaç kez gözlerimi kırıp Penn'e bakıyorum. Dudakları, gülümsemeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Dağıtma sırası sende."

"Tamam." Boğazımı temizleyip, kıkırdamaya başlayan D-Low'a sert bir bakış attım. "Sen ve ben, yarın antrenmandan önce atış yapacağız."

"Neden bekleyelim?" Kafasını, duvarın köşesine itilmiş hokey kalesinin bulunduğu bodrumun köşesine doğru eğdi. "Seni şimdi yenerim."

"Bir yenilgiyi bitirmeden diğerine başlamayalım," diyor Penn. "Yenilgi falan yok. Geri dönüş yapacağım." Kartları dağıtıp sandalyemi Hannah'ya yaklaşıtıyorum. Sesimi alçaltıp kulağına fısıldıyorum. Saçları burnumu gıdıklıyor. "Lütfen bana pokerde iyi olduğunu söyle."

Onun kahkahası, içimdeki kelebekleri bir düzine daha yutmamı sağlıyor. "Sadece striptiz pokeri oynadım, ama külotumu ve çoraplarımı çıkarmadan kurtuldum."

Beni kandırıyor, diye düşünüyorum, ama kalbim hızla atıyor. "Bunu bilmek güzel."

Ruby şampanyayla geri döndüğünde, Hannah reddeder. "Hayır, teşekkürler."

"Benim yanımda kontrolünü kaybetmekten mi korkuyorsun?" diye alay ediyorum. "Yarın spor salonuna erken gitmem gerek" diyor.

"Sorun değil. Benimle yaşamak işkence olmalı, biliyorum. Daha az dayanılmaz olmaya çalışacağım."

Yine o tatlı kahkaha.

"Aslında oldukça iyi bir oda arkadaşısın," diyor ben kartları dağıtırken.

Bu beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla memnun ediyor. "Sen de."

Diğerleri fişlerini atmaya başladığında birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Ses beni oyuna geri getiriyor.

"Tamam, oda arkadaşım. Soyunma korkusu olmadan pokerde iyi olup olmadığını görelim."

Hannah'nın benim kadar şanssız olduğunu anlamam için sadece iki el yeter. Kendimi hiçbir konuda kötü olarak görmeyi reddediyorum, bu yüzden bunun şanssızlık olması gerekir.

"Üzgünüm. Bu sefer gerçekten kazanacağımızı düşünmüştüm," diyor Penn potu toplarken - bizim kalan tüm fişlerimizi de dahil. Büyük bahis yaptık ve daha da büyük kaybettik.

"Hayır, üzülme. Ben de bir oyunda kazanamadım..."

"En az dokuz aydır," diye D-Low benim yerime cevap veriyor. Çok yardımcı oluyor.

"Tüm zamanını strateji geliştirerek geçirmek zorunda olduğun sosyal oyunları sevmiyorum. Kaçınılmaz olarak sohbetlere kapılıp ne yaptığımı unutuyorum," diyor.

"Değil mi?" Ben bunu kelimelere dökemezdim ama aynen böyle hissediyorum. "Teşekkürler. Evet. Strateji geliştirmek ve zihinsel matematik yapmak isteseydim,

Evde kalıp sonunda lise matematik kitabımı açabilirdim.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Dudakları yeterince yukarı çekildiğinde sağ tarafında sevimli bir çizgi beliriyor. Düşünmeden elimi uzatıp başparmağımla o noktayı okşuyorum.

Donar. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır." Yavaşça ve biraz çaba sarf ederek elimi çekiyorum. "Onları rahat bırakıp zihinsel olarak daha az uyarıcı bir şey bulalım mı?"

"Oh, hayır," diye itiraz etti Ruby. "Bütün sorularımın cevaplarını alacağıma söz verilmişti."

"Söz verdim mi?" Sandalyeye yaslanıp kolumu Hannah'nın sandalyesinin arkasına atıyorum. Oyun bitti ama o sandalyesini benden uzaklaştırmadı.

"Evet, yaptın," diyor Ruby keskin bir şekilde. "Peki. Ne bilmek istiyorsun?"

Ruby heyecanla küçük bir çığlık atar. "Aman Tanrım, nereden başlasam."

O düşünürken, Hannah'nın vücut dilinin sertleştiğini fark ettim. Arkadaşlarımla ne düşüneceği konusunda endişeli mi? Onlar çok fazla olabilirler ve o hiçbirini çok iyi tanımıyor. Öyle olabilir. Ya da belki bizim durumumuz hakkında konuşmaktan rahatsızdır.

Parmaklarımı omzuna dokunduruyorum. Bana bakıyor ve ben ona umarım güven verici bir gülümseme atıyorum.

"Tamam, bir tane var," diyor Ruby. Dünya liderlerini haberini almak için her şeyi yapmaya hazır, sert bir gazetecinin ifadesine sahip ve ben birdenbire gerginleşiyorum. "Evlenmek kimin fikriydi?"

Hannah cevap için bana bakar ve tahminimce bunu hatırlamadığı içindir.

"Benim," diyorum.

"Tabii ki öyleydi. Ama adil olmak gerekirse, o seni ilk gördüğü andan itibaren seninle evlenmeye hazırdı," diyor D-Low.

"Bruuuh." Aidan'la geçirdiğim bütün akşam beni yıpratmış.

"Ne, sanki bilmiyormuş gibi." Hannah'ya bakar. "Biliyordun, değil mi?" Hannah rahatsız bir şekilde gülüyor.

Kesinlikle onu bir çatışmada yok edeceğim.

"Nasıl oldu? Alkolün etkisiyle aşk sarhoşluğuna kapılıp ruh ikizini bulduğunu mu düşündün, yoksa Elvis'in nikahını yapacağına dair sarhoş bir şaka yaparken birdenbire kendini bir şapelde mi buldun?" Ruby bir sonraki sorusunu sorar.

"Gerçek bir romantizm yazarı gibi konuşuyorsun," diyor Penn.

O gülümsüyor. "Sadece hayal etmeye çalışıyorum. Bana sahneyi anlat."

Şimdi benim rahatsızlık hissetme sırası. Cevap basit ama aynı zamanda karmaşık.

"Hatırlamıyorum," diyor Hannah burnunu kırıstırarak. "Çok sık içki içmem, dans ediyorduk, öpüşüyorduk ve sonra bir baktım ki..."

"Benim hatamdı," diyorum, gözlerim yine onun ağzına kayıyor. Öpüşmekten bahsetti ve şimdi tek düşünebildiğim şey bu. Kulüpte, Vegas sokaklarında, kilisede, asansörde ve otel odamda onu öpmek. "Nasıl olduysa, eminim benim fikrimdi."

Bunun için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum ve bir parçam da öyle hissediyor, ama daha büyük bir parçam ikinci bir şans elde ettiğim için mutlu. Çok fazla içip evli olarak uyanmasaydık, bana bu şansı verir miydi?

"Ne kadar süre evli kalmayı planlıyorsunuz?" Ruby'nin bir sonraki sorusu, daha hazırlıklı olduğum bir soru.

Yine, Hannah'nın cevap vermek isteyip istemediğini görmek için bekledim, ama o sessiz kaldığı için ben cevap verdim: "Bunun için bir son tarih belirlemedik."

"Avukat, ne kadar çabuk yaparsak iptal süreci o kadar kolay olur dedi," diye ekliyor Hannah. "Winter Classic Şubat ayında. Eğer iyi giderse, o zaman..."

O zaman olumsuz haberlerden kaçınmak için benimle evli kalmasına gerek kalmaz. Madalyalar ve kupalar her şeyi anlatıyor.

"Bill en iyisidir. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bizim için halledecektir," diye onu herkesten daha çok sakinleştiriyorum.

Ruby'nin bakışları keskinleşir. "Yani öngörülebilir gelecekte, ikiniz evli kalacaksınız?" İkimiz de başımızı sallarız.

"Peki ya çıkmak?" diye sorar Ruby.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. Çünkü yanlış anlaşılmadan sonra, Hannah'nın şüpheye yer bırakmasını istemiyorum.

"Jimnastikle çok meşgulüm, çıkmak için vaktim yok, o yüzden sorun değil," diyor Hannah.

"Aynı." Omuzlarımı silkiyorum. "Önümüzdeki birkaç ayın programı nasıl, biliyorsun Ruby-Doo."

"Başka insanlarla çıkıp çıkmadığını sormuyordum."

Hannah kızarır. "Birlikte yaşıyoruz ama birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz." "Elimden geleni yapmama rağmen," derim alaycı bir tonla. "Yürümek

evde gömleksiz dolaşmanın ona hiçbir etkisi yok."

Hannah gözlerini devirdi, ama gerginliğin azaldığını anlayabiliyordum.

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı? En derin, en karanlık sırlar?

En utanç verici anlar?" diye soruyorum Ruby'ye.

"Yani... madem konuyu açtın, evet, biraz." Ruby gülüyor. "Tamam, aklıma bir tane daha geldi."

"Bir tane daha." Vurgulamak için parmağımı kaldırırım.

"Evli gibi davranmaya başladığından beri el ele tutuşmaya veya öpüşmeye zorlandın mı?"

Ona rol yapmadığımızı söylemek dilimin ucunda, ama bunu Hannah bir dahaki sefere sorduğunda söyleyeceğim. Ruby'nin ne bilmek istediğini anlıyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Peki ya öğrenirsen?"

"Evliliğimizi kanıtlamak için öpüşmemizi kim isteyecek?" diye soruyorum ona. "Ben etrafta dolaşıp çiftlere önümde öpüşmeleri için baskı yapmıyorum."

"Çünkü biz bunu kimse bize söylemeden yapıyoruz." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine eğilip Nick'i öpüyor.

"Doğru. Hiç dokunmazsanız şüpheli olabilir," diye ekliyor Nick.

"Birçok çift halka açık yerlerde birbirlerine sarılmıyor," diyor Shep.

"Benim bu konuda hiçbir bilgim yok." D-Low sırtlıyor.

"Bazı çiftler birbirlerinden hoşlanmazlar bile," diyor Penn. "Ama Trav ve Hannah öyle değiller."

Tabii, grubun en sessiz elemanı şimdi konuşmaya karar verdi, değil mi? Çok teşekkürler, Penn.

"Bir çaresine bakarız," diyorum onlara, onu tekrar öpmek hakkında düşünmemeye çalışırken - sahte olsun ya da olmasın.

"Her şey için üzgünüm," diyorum Hannah'ya, yeni içecekler almak bahanesiyle arkadaşlarımdan ayrılırken.

Onu üst kata ve arka terasa götürüyorum. Nick'in evi göle bakıyor. Yılın bu zamanında, yaz kadar güzel değil, ama sessiz ve herkesten uzak. Birlikte yaşarken, pek böyle baş başa kalmadığımız aklıma geliyor. Nadiren aynı anda evde oluyoruz ve olduğumuzda da genellikle uyuyoruz. Sabahları en sevdiğim zamandır. Erken kalkarım, kahve yaparım, sonra mutfakta takılırım ki o çıkmadan önce onu görebileyim.

"Hayır, anlıyorum. Arkadaşım da benzer bir durumda evlenseydi, ben de her türlü soruyu sorardım."

"Çoğunlukla seni tanımak istediklerini düşünüyorum."

"Onları seviyorum. Komikler ve sana sataşmak en sevdikleri eğlence olsa da, seni de önemsediklerini anlayabiliyorum. Conrad ve Danny tam hatırladığım gibiler ve Nick ile Ruby'yi birlikte görmek çok tatlı. Penn de iyi birine benziyor."

"O, grubun bilge büyükbabası gibi."

"Kaç yaşında, otuz mu?" diye gülerek soruyor.

"Otuz iki, sanırım. Hokey için çok yaşlı."

Yine gülüyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. Güverte kenarında karşılıklı duruyoruz. Bir kolumu korkuluğa dayıyorum.

"Bir sorum var."

"Ruby-Doo'nun etkisi şimdiden sana da yansımış." Rüzgâr saçlarını uçuruyor ve ben parmaklarımdan arasında bir tutamını yakalıyorum.

"Vegas'ta gerçekten senin fikrin miydi?"

Sessizce gülüyorum. "Sence ne?"

"Hatırlamıyorum."

"İkimiz arasında kötü etki yaratanın ben olduğumu bilmek için kimin hatırlaması gerekir ki?" diye şaka yapıyorum, ortamı hafifletmeye çalışarak.

"Onlara gerçeği söyleyebilirdin, uyandığımızda evliydik ve önceki geceden hiçbir şey hatırlamıyoruz."

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. O gece için kendimi kötü hissediyorum. Bu tek başına bana suçluluk duygusu yüklemek için yeterli olmalı. "Kimin fikri olursa olsun, bu benim hatamdı."

Beni incelerken kaşlarını çatıyor, düşünür gibi.

"Seninle tanıştığım günden beri sana çıkma teklif etmeye çalışıyordum. Vegas'ta sana rastladığımda çok sevinmiştim. Sanki... kader ya da onun gibi bir şey gibi hissettim."

İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Hikayemizin hiçbir bölümünde beni takip eden sen değildin, bu yüzden evet, o gece olanların tamamen benim suçum olduğuna eminim."

Sonunda bu cevap onu tatmin etmiş gibi görünüyor ve tekrar göle doğru dönüyor. Ay, karanlık suyun ortasına bir spot ışığı gibi parlıyor. Bir rüzgâr esintisi onu kendine çekiyor. Ben de öyle. Boynumu korumak için omuzlarımı kaldırıyorum. Bir ceket getirmeliydim. Kaçınılmaz olarak ona vereceğim bir ceket. Belki de saçımı uzatmalıyım.

"İçeri girip D-Low'u dövdüğümü izlemek ister misin?" diye soruyorum, ikimizi de donarak ölmekten kurtarmak için. "Hokeyde kart oyunlarından çok daha iyiyim."

Başını geriye yaslayıp gülüyor. "Tanrım, umarım öyledir."

"Beni dayanılmaz bulmaya hazır ol."

Daha fazla kahkaha atar ve gözleri parlar.

"Ooh. Senin kriptonitini buldum mu? Hokey oyuncularının hokey yapması seni gerçekten etkiliyor mu?" diye soruyorum onu eve geri götürürken. "Bütün hafta gömleksiz dolaşıp karın kaslarımı çalıştırmak için gösterdiğim onca çabadan sonra."

"Daha iyi, Hannah, ama hala yönün yanlış. Nereye indiğine bak. Kollarını düz tut. Ayak bileklerini birleştir. Her seferinde inişi düzgün yap." Koç Rodier bir kez alkışlayıp başını sallayarak tekrar yapmamı işaret ediyor.

Bugün atlama aletinde çalışıyoruz, rutinin her parçasını ayrı ayrı çalışıp sonra bir araya getiriyoruz. Yıllar önce ustalaştığımı sandığım beceriler birdenbire benim için çok zor hale geldi. Bu spor salonuna adım atan en büyük sahtekar gibi hissediyorum kendimi.

Tüm bu hayal kırıklığını, pistin sonuna doğru yürürken kendime yönlendiriyorum. Burada ne halt ettiğimi, neden bu kadar para harcıyıp hem kendimin hem de koçumun zamanını boşa harcadığımı soran olumsuz düşüncelerle mücadele ediyorum. Bunlar gerçekten inandığım düşünceler değil, ama yine de on saniyelik bir acıma partisinde onları eğlendiriyorum. Yerime dönüp atlama tahtası ve koçla yüzleşmeden önce, nefes alıp tüm olumsuzlukları bırakıyorum. Bunu yapabilirim lan.

Pisti izleyerek kendimi motive ediyorum. Sprint yapmaya başlar başlamaz, bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Roundoff için mat'a yaklaşırken, sorunun zamanlamamda olduğunu anlıyorum. Böyle devam edersem, çok erken gireceğim ve muhtemelen aleti tamamen kaçıracam.

Kısa kaldığımda, koça bakarım. "Üzgünüm. Sanırım üçüncü adımımı kısalttım."

Lanet olası amatör. Başlangıç noktasına geri dönerken ellerimi yumruk yapıyorum.

Pozisyonumu yeni almıştım ki koç "Bekle" diye bağırdı.

Başımı kaldırıp, dikkatim dağıldı, onun bana doğru yürüdüğünü gördüm. Atlama tahtasına olan 25 metrelik mesafeyi 3,2 saniyede koşabilirim. Koçun bana ulaşması üç dakika sürmüş gibi geldi. Kendimi onun söyleyeceklerine hazırlıyorum. Bunu seviyorum.

O çok fazla övgü yapan bir koç değildir ama bugün ikimiz için de kendimi yeterince azarlıyorum.

"Gözlerini kapat," diyor.

Onun talimatını yavaşça yerine getirmemin nedeni itaatsizlik değil, şaşkınlıktır.

"Gözlerini kapat," diye tekrarlıyor.

Kirpiklerim perde gibi düşüyor. Onun hayal kırıklığına uğramış ifadesini görememek biraz rahatlatıcı.

"Rutini gözünde canlandırmanı istiyorum. Başından başla ve gerçek zamanlı olarak ilerle."

Bu egzersizi defalarca yaptım. Haftalık antrenmanımın bir parçası artık her gün bir saatlik bu egzersizi içeriyor, ama Premier'e gelmeden önce bile yatakta uzanıp bu spor salonunda antrenman yapmanın, bu becerileri mükemmelleştirmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek çok zaman geçirdim. O kadar çok zaman ki, başka kimse için anlaşılmaz olurdu.

Zihin ve beden bağlantısının gücünü biliyorum. Buna inanıyorum. Ama gelecek için plan yapmaktan ve hazırlık yapmaktan çok yoruldum. Bunu yapmak istiyorum. Eylem, pratik, tekrar — bunlar yıllardır askıya aldığım şeyler ve Olimpiyatlara katılma hayalim için çalışmak üzere bir şans daha yakaladığımda, elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ettim. Ve bu sözümü tuttum. Antrenman yapmadığım yılları telafi edemem, ama şu anda sahip olduğum her dakikadan en iyi şekilde yararlanabilirim.

"Tekrar." Saniyeleri sayıyor ya da benimle birlikte hayal ediyor olmalı, çünkü ben matın üzerine indiğimde, kollarımı başımın üzerine kaldırdığımda tam olarak ne zaman olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Bunu üç kez daha yapmamı istiyor ve sonra şöyle diyor: "Şimdi, bu sefer kendini oraya koymayı istiyorum. Sadece kendini performansını izlemiyorsun, ayaklarının altındaki minder ve ellerinin atlama tahtasına çarptığını hissedebiliyorsun. Burada her ayrıntı önemli, tıpkı jüri önünde yaptığın gibi. En iyi olmak için önce kendini ikna etmelisin."

"Tekrar. Şimdi duyguları hisset. Gurur. Kararlılık. Azim. Ve hepsinden önemlisi..."

Rutinimi kafamda bitiriyorum, inişi yapıyorum, göğsümü dikleştiriyorum, başımı kaldırıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerimi açıyorum. "Umut mu?"

"Doğru. Elinden gelen her şeyi yaparsın ve sonra jimnastik tanrılarından biraz daha fazlasını istersin." Dudakları gülümsemeye çekilir. Gerçek bir gülümseme. Dişlerini göstermez, ama ağzı belirgin bir eğri çizer.

"Simone Biles veya Avery Oliver gibi mi?"

Bana gülümsemeye devam ediyor ve aman Tanrım, gerçekten Koç Rodier ile şakalaşıyor muyum? Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu, midemde sıkışmış gerginliğin bir kısmını gevşetiyor.

"Rutinlerini her hayal ettiğinde, bunu bu şekilde yap. Hareketleri sadece görmekle kalma, onları yaşa. Antrenmanlarında bu kadar yavaş ilerlediğimiz için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama bu işi aceleye getiremezsin. Becerin ve çalışma ahlakın var. Kendi yöntemlerinle kendi başına çok yol kat ettin, ama aynı şeyleri yaparak bir sonraki seviyeye geçebilseydin, bunu çoktan yapardın."

Sözlerinin doğruluğu kemiklerime işliyor. Benden sürece güvenmemi istiyor. Ona güvenmemi istiyor. Kendine bakan ve çok az kişinin anlamlı bir şekilde yardım etmesine izin veren bir kız için bu, kulağa geldiğinden daha zor.

"Tamam." Başımı sallıyorum.

"Güzel. Şimdi, tekrar yapalım."

Koçla atlama beygirinde çalıştıktan sonra, günün geri kalanını asimetrik barlarda geçişler üzerinde çalışarak geçiriyorum ve kısa bir kardiyo antrenmanı ile bitiriyorum. İşimi bitirdiğimde, tek istediğim duş almak ve sonra yatağa uzanıp Wren'in bana gönderdiği son podcast'i dinlemek. Bu seferkinin "biraz daha az çılgın" olacağına söz verdi.

Leotardımın üzerine eşofmanımı giyip botlarımı giydim. Çantamdan telefonumu çıkardığımda, beş dakika önce yeni bir mesaj gelmişti.

TRAVIS

Bu akşam planın var mı?

Yatakta çürümeyi kastettiğini sanmıyorum.

BEN

Emin değilim. Neden?

TRAVIS

Planlarım berbat olursa diye kesin bir şey söylemiyorsun, ha?

ME

Belki.

TRAVIS

Yeni bir restoran açılıyor. Bazı arkadaşlar gidiyor ama bizim yiyeceğimiz yok.
Gelir misin?

Karnım guruluyor.

Ardından restoranın bağlantısını içeren başka bir mesaj gönderir.
Her şey, eve giderken yolda alabileceğim herhangi bir şeyden çok daha iyi görünüyor.

BEN

Eşofman giyebilir miyim?

TRAVIS

Tabii, istersen ikiz gibi giyinebiliriz.

Bir mesaj daha geliyor, bu sefer en sevdiği gri pantolonunu giymiş, başka bir şey giymemiş bir selfie.

Sweatshirt giymeyiz, ama Travis koyu renk kot pantolon ve siyah kazakla aşağı indiğinde, yarı giyinik olmanın daha güvenli bir seçenek olduğunu düşünüyorum. İyi görünüyor. Hayır, muhteşem görünüyor.

"Vay canına," diyor, sol bileğine saatini takarken beni baştan aşağı süzerken. "Sen beş alarmlık bir yangın gibisin. Lanet olsun."

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Bu uygun mu? Restoran açılışı için kıyafet kuralları konusunda emin değildim."

Siyah elbise basit ama sahip olduğum en güzel şey.

"Mükemmel görünüyorsun."

Elimi karnıma koyuyorum. "İyi, çünkü açlıktan ölüyorum."

Ağzının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Gitmeden önce sana bir şey vereceğim."

Merakım uyandı, heyecanla hareketlerini takip ediyorum. Elini kot pantolonunun ön cebine sokuyor ve küçük, siyah bir kutu çıkarıyor. İçinde ne olduğunu hemen anlayamıyorum ama yaklaştığında anlıyorum.

Boğazım kurur ve nabzım hızlanır. Kadife kutuyu açıp içindeki muhteşem elmas yüzüğü ortaya çıkarırken ikimiz de konuşmaz.

Keskin bir nefes alıp sonra nefes almayı tamamen kesiyorum. Mücevherlere pek meraklı değilim, özellikle de yüzüklere, çünkü antrenmanlar sırasında sık sık çıkarmak zorunda kalıyorum, ama bu muhteşem yüzüğü takdir etmemek elde değil.

Oval kesim, tahmin edebileceğimden daha fazla karat ve bandın etrafında daha küçük elmaslar var. Sadece gerçekten zarif şeylerin sahip olabileceği bir sadelikte.

"Herkesi, seni benimle evlenmeye ikna ettiğime inandırmak istiyorsak, bir tane alman gerektiğini düşündüm. Vegas'taki kilise seçeneklerinin çok kitsch olduğunu söylemek, çok fazla şakaya kapı açacaktır."

Küçük, şaşkın bir kahkaha attım. "Neden bir tane almadığımı merak ettim, ama bunu olağandışı duruma bağladım ya da belki de kaybettığimi düşündüm."

"Yüzüğün mükemmel olmasını istedim." Kutudan yüzüğü çıkarır ve aniden biraz titremeye başlayan elime uzanır. "Beğendin mi? Bana sık sık yüzük takmadığını söylemiştin, bu yüzden istediğimden daha küçük bir tane aldım."

"Bundan daha büyük olanlar da var mıydı?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi. Yüzüğü parmağıma takarken ağırlığı oldukça hissediliyor.

Gururlu ve şakacı bir şekilde gülümsüyor. Bir gün gerçekten evlendiğinde başka bir kadın için ne tür bir yüzük seçeceğini merak ediyorum. Büyük ve gösterişli, elbette, başka bir şey beklemiyorum.

Eli bir anlığına benim elimi okşayarak kalıyor ve başparmağı yüzüğün bandının hemen üstündeki derimi okşuyor.

"Çok güzel," diyorum ona, ama içtenlikle söylüyorum. Ben bu kadar güzel bir şey seçemezdim herhalde.

Memnun bir gülümsemeyle elimi bırakıp geri adım attı. "Hazır mısın, *karıcığım*?"

Restoranın açılışı yeni bir viski barı ve ızgara restoranı için. Sofistike bir Batı havası var. Bu gece, küçük bir tadım menüsü servis ediyorlar ve beklediğim gibi normal resmi oturma düzeni yerine, odanın etrafına ve ısıtılmalı verandaya kanepeler ve sandalyeler yerleştirmişler.

Travis'in birkaç takım arkadaşıyla daha tanıştım ve Conrad ile Danny'ye merhaba dedim. Danny biriyle çıkmış, bu yüzden Conrad benimle ve Travis'le kaldı ve üçümüz dışarıda bir kanepede bulduk.

"Hannah'nın parmağını kontrol ettin mi?" Trav, içkilerimizi aldıktan sonra sorar. Arkadaşlar bir dizi viski sipariş ederken ben su içmeyi tercih ettim.

Conrad başını çevirip, doğru duyduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kısarak bakıyor.

"Kanıyor," diye ekliyor Trav.

Conrad hala ne demek istediğini anlamıyor, ben de olabildiğince doğal bir şekilde sol elimi kaldırıyorum.

Conrad'ın bakışları sonunda sol parmağıma takılır ve yüzünde bir anlama geldiği anlaşılır. "Ooh. Ona yüzük almışsın. Güzel." Travis'e döner. "Aidan'dan ortaokul argosu çalmayı bırakmalısın."

Travis'in gülümsemesi değişmez. İlk viskiden bir yudum alır ve bardağı bana uzatır. "Denemek ister misin?"

"Viskiyi sevdiğimi
sanmıyorum." "Öğrenmek
için mükemmel bir zaman."

Bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. Kokusu çok güçlüydü ama sıvı dilime değdiğinde beklediğim kadar kötü değildi.

"Düşündüğümünden daha tatlıymış." Yutkunup bardağı geri verirken, hızla suyum yudumladım.

"Karamel ve vanilya aroması var," diyor, hiç ona yakışmayan sofistike ve snob bir tonla, beni güldürüyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bana bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğilir ve bir elini başımın üstündeki kanepenin arkasına koyar. Vegas'ta o geceki gibi kokuyor, viski ve kolonya kokusu. O geceki tadını da tam olarak hatırlıyorum. İçki ve nane. Öpüştüğümüz bir görüntü zihnimden geçer. Vegas caddesindeyiz. Sokak, yürüyen insanlarla ve etrafımızda yanıp sönen ışıklarla dolu, ama biz hareketsiziz. Elleri belimi sıkıca kavlıyor, beni yerden kaldırıyor ve kendine çekiyor, benim ellerim ise onun omuzlarına dolanmış. Bunun bir anı mı yoksa hayal mi olduğunu bilmiyorum ama vücudum kızarıyor. O da o gecenin parçalarını hatırlıyor mu ve benim gibi onu düşünüyor mu?

"Menüde vardı," diyor yüksek sesle fısıldayarak.

Onu duyuyorum ama sözleri kafama girmiyor. Hala Vegas'tayım ve ağzı ağzımı kapatıyor. Dili sıcak ve istekli bir şekilde içeri giriyor ve içimi titreten derin bir zevk inlemesi çıkarıyor.

"Menüde tüm farklı viskiler açıklanıyor." Sanki daha da açıklığa kavuşturmak istercesine, arkamda olmayan eliyle dikdörtgen şeklindeki içki menüsünü alıyor ve ben de kafamdan öpüşme görüntülerini silmeye çalışıyorum.

"Tamam." Ondan gözlerimi ayırıyorum, yüzüm yanıyor ve soğuk suyumdan bir yudum daha alıyorum.

Travis'in bakışlarının üzerimde kaldığını hissediyorum, ta ki Conrad, "Houston'da maçtan bir hafta önce Victor Aven burada ne arıyor?" diye sorana kadar.

Travis dik oturuyor ama sol kolunu arkamda bırakıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Victor Aven kim?" Sesim viski gibi analiz ediliyor olsaydı, arzuyla inkarın notaları olduğunu söyleyebilirlerdi. Etrafa bakıyorum ama çok fazla insan var ve onların dikkatini çeken şeyi seçemiyorum.

"Houston'da oynuyor," diyor Travis.

"Hokey mi?"

Travis bana, *karım olarak bunu bilmen gerekirmiş gibi*, büyüleyici bir gülümsemeyle gülümsüyor. Oops.

"Evet." Mutlu ifadesi, dikkatini şimdi Victor olarak ayırt edebildiğim adama geri döndüğünde kaybolur.

Birincisi, uzun boylu ve atletik bir vücuda sahip. İkincisi, bu tarafa bakıyor.

Travis'in arkamdaki kolu omuzlarıma düşer ve Victor yaklaşırken kanepede bana daha yakın oturur.

"Bennett. Shepard. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bizi mi?" diye sorar Conrad. "Kaybolan sensin. Programı yanlış mı okudun? Maçımız birkaç gün sonra."

Victor cevap veremeden Travis araya girer. "Haberleri görmedim. Üzgünüm." Travis'in sesi sahte bir sempatiyle doludur.

Aven'in kaşları daha da çatılır. "Ne saçmalıyorsun sen, Bennett?"

"Takımının geri kalanından önce buraya geldiğine göre, Houston sonunda senin saçmalıklarından bıkip seni kovdu sanırım. Ama kadromuz dolu, dostum. Özellikle de yetenekleri egolarıyla orantısız olanlar için. Moonshot'ın rekabetçi bir bira ligi olduğunu duydum." Travis gülümsüyor, ama yanımda vücudunun gerginliğinden Victor'a karşı düşmanlık duyduğunu hissediyorum.

"Hayır." Conrad, küçümsemesini daha açık bir şekilde gösteriyor. Keskin yüz hatları, ondan beklemediğim karanlık bir hava alıyor. "Onlar senden çok daha iyisini hak ediyorlar. Hokeyi seviyorlar. Oyunu ve birlikte oynadıkları insanları saygı duyuyorlar. Senin anlayamadığın bir şey."

Aven gözlerini devirerek, aralarındaki bu nefretin çok köklü olduğunu ima ediyor. "İnan bana, bu boktan durumda olmaktan hiç hoşlanmıyorum, ama kız kardeşim burada yaşıyor."

"Kız kardeşin mi var? Ve o seni tolere ediyor mu?" diye sorar Travis. "Senin dünyanın en büyük pisliği olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum." Victor'un gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşür ve bakışları bana kayar. "Güzel yeni karın, ligin en yüksek maaşlı şakası olduğunu biliyor mu? Yoksa bu ikinizin ortak bir özelliği mi?"

Travis ayağa kalkar, ama Conrad aralarına girer.

"Defol git buradan, Aven. Sen tam bir pisliksin ve bunu biliyorsun." Conrad, Travis'i Victor'dan uzak tutmaya devam eder. Kalbim, kavga etmeye başlayacaklarından korkmakla

korku ve umut karışımıyla çarpıyor. Ne pislik herif. Tanrım, onu neden sevmediklerini anlıyorum.

Aven, onları kızdırmaktan duyduğu bariz zevki göstermek için kendini beğenmiş bir gülümsemeye yeterince uzun süre yerinde durur ve sonra dönüp gider. "Buzda görüşürüz, çocuklar."

Conrad ilk olarak arkasına bakar. "İyi misin?" diye Travis'e sorar.

"Evet." Sesi pek ikna edici değil. Oturur, beni süzerken yüzünde endişe belirir. "Seni bizim işimize karıştırdığı için çok üzgünüm. Beni kızdırmak istiyordu. Sen harika bir jimnastikçisin."

Dudaklarım kıvrılır, bu da onu şaşırtır. "Şu anda benim için mi endişeleniyorsun?"
endişeleniyor *musun*?"

"Evet?" Sanki şu anda benim için endişelenmekten çok benim sorumu sorguluyormuş gibi geliyor.

Elimi onun uyluğuna koyuyorum. Parmaklarımın dizinin hemen üzerinde durduğunu fark edip bir anlığına aşağıya bakıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Zorbaları gördüğümde tanırım. İkinizin tepkisini görmek için her şeyi söylerdi."

Travis başını sallar, gergin ifadesi yumuşar. "Yine de. Bu haddini aşmak oldu."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatırım. Victor Aven benim hakkımda haklı olabilir, ama Travis hakkında değil ve onun bir pislik yüzünden böyle düşünmesine izin vermeyeceğim.

Conrad da sonunda yerine oturur, ama Travis'ten çok daha tedirgin görünür. "O adamdan nefret ediyorum."

"Anlıyorum," diyorum. Elim çekmeye başlıyorum, ama Travis elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sanırım bu, senden şimdiye kadar duyduğum en uzun konuşma."

Conrad'ın dudakları kıvrılır ve hafif bir gülümsemeye dönüşür, ama sonra yüzünde yine kara bulutlar belirir. "Ben biraz yürüyüşe çıkacağım."

"İyi misin?" diye sorar Trav.

"Evet. Geri döneceğim." Başını sallayarak gider ve beni bir öfkeli hokey oyuncusu eksik bırakır.

Travis derin bir nefes alır.

"Çok gergin bir andı," diyorum ona. "İyi *misin*?"

"Evet. Aven dünya çapında bir pislik. Onu bu gece burada göreceğimi beklemiyordum. Her Şeyin mükemmel olmasını istiyordum."

"Ne?"

"İlk randevumuz."

Küçük bir kahkaha atarım ve mutlu gülümsemesi geri döner. H    yakınımda oturuyor ve parmakları h    benimkileri kaplıyor. Başparmağı dalgın dalgın y z ğ m n bandıyla oynuyor. Onun varlığına Şaşırtıcı derecede çabuk alıŐtı. Ağırlığı neredeyse sakinleŐtirici bir etkiye sahip. Ağır ama bir Şekilde sakinleŐtirici.

"Randevuda olduğumu bilmiyordum." " yle mi?"

Biliyordum, en azından bu akşam hazırlanırken tam olarak öyle hissediyordum.

Bunun yerine, "Bu senin tipik ilk randevu hamlen mi? Bir kızı eğlenceli ve heyecan verici, biraz da özel bir yere götürmek." diye soruyorum.

"Planlamamda o kadar kasıtlı davrandığımı sanmıyorum, ama evet, sanırım iyi vakit ge irebileceğimizi düşündüğüm yerleri Őe me eğilimindeyim. Nasıl buldun?"

Kararsız bir cevap veriyorum.

"Son kızla ilk randevunda nereye gittin?" Kaşları kalkar ama gülümsemesi daha da belirginleŐir.

"Hatırlamadığını söyleme sakın."

"Hatırlıyorum, ama merak ediyorum, kıskandığın için mi soruyorsun yoksa..." Cümlesini yarım bırakır, sanki başka bir senaryo için yer a ıyormuŐ gibi.

"Sadece seni anlamaya çalışıyorum."

"O kadar karmaşık biri değilim, tatlım."

Sürekli değişen sevgi sözcükleri ve takma adları beni g l msetir.

O koltuğa geri yaslanıyor ama eli hala benim elimi tutuyor. "Ne bilmek istiyorsan sor."

Bir an düşünüyorum. O kadar çok Şey var ki, nereden baŐlayacađımı bilemiyorum.

Kolay bir soruyla başlıyorum. "Nerelisin?" "Michigan."

" niversiteye gittin mi?"

"Hayır. Liseden ayrıldım ve birkaç yıl küçük lig takımlarında oynadım. Önce Florida, sonra Moonshot."

"Ailen hala Michigan'da mı yaşıyor?"

Serbest eliyle viski bardağına uzanırken vücudu gerginleşiyor gibi geliyor. Bu, şu ana kadar cevabını bilmediğim tek soru — en azından Google'da bulamadığım bir cevap. Yine de gülümsemesi hala yerinde, belki de hayal ettim.

"Evet. Ya sen? Sadece sen ve kız kardeşin mi var?" diye sordu.

"Ailemiz ben on bir yaşındayken vefat etti."

"Çok üzüldüm. On bir mi?" Sesindeki samimiyet şaşırtıcı değil, bu olaydan bu yana yıllar boyunca yeterince duydum, ama onun ciddi ifadesi sözlerinin nezaketinin ötesine geçiyor.

Onun sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Sanki başka bir hayatta yaşamışım gibi geliyor şimdi. Onlarla geçirdiğim zamandan daha uzun süredir yoklar."

"Gerçekten çok üzüldüm."

Genelde ayrıntıları paylaşmam ama bana o kadar şefkatle bakıyor ki, kendimi mecbur hissediyorum. Ya da belki sadece benim hakkımda daha fazla şey bilmesini istiyorum.

"Bu tuhaf bir kazaydı. Fırtınanın ortasında marketten eve dönüyorlardı ve bir ağaç arabalarının üzerine düştü." O gün ve sonraki haftalar ile ayları gerçekten hatırladığımda, onları kaybetmenin tüm benliğimi saran acısını hissedebiliyorum. Ancak gerçek şu ki, zamanla bu acı azaldı. Artık o kadar boğucu değil ve nasıl olabileceğini düşünerek çok fazla zaman harcamıyorum.

Artık devam etmek, meşgul olmak, üzüntüde çok uzun süre kalmamak daha kolay. Bu, onları özlememi veya burada olmalarını dilememi engellemiyor, ama artık hayatımın farklı olabileceğini hayal etmek zor.

Travis'in tekrar özür dilemek istediğini hissediyorum, ama bunun yerine ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor ve parmakları elim üzerinde hafifçe ileri geri hareket ediyor.

"Ondan sonra Wren ve ben büyükannemizin yanına taşındık."

"O hala..."

O cümleyi bitirmeden başımı sallıyorum. "Evet, hayatta ve hayatının en güzel günlerini yaşıyor. Wren liseden mezun olur olmaz yazın Arizona'ya taşındı. Bu onun hayaliydi... Arizona'ya emekli olup güneşin altında tenis oynayarak ve su aerobiği yaparak günlerini geçirmek. Torunlarını büyütürken ertelediği her şeyi yapmak."

Onu tanımak için yola çıktım ama bir şekilde konuşan ben oldum.

"Kardeşin var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Tek çocuğum."

"Ben de öyle tahmin ederdim. Tek çocuklu birinin güçlü izlenimini veriyorsun."

O gülümser. "En büyük çocuk olarak, bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim."

"Asla söylemem."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Wren ile yakın mısınız?"

"Evet. En yakın arkadaşız. Her gün konuşuruz."

"Bana ondan biraz daha bahset."

Wren'i nasıl tanımlayabileceğimi düşünüyorum. "Akıllı ve meraklıdır. Onunla tanışan herkes ona aşık olur. Konuşması kolaydır ve her şeyi eğlenceli hale getirebilir. Yeni şeyler öğrenmeyi sever, bu yüzden bölümünü sürekli değiştirir." Kendimi durmadan konuşmaktan alıkoyuyorum. "Eğer o büyük olsaydı, hayatımı çok daha havalı kız kardeşimin gölgesinde geçirirdim."

Bu onu güldürdü.

"Sömestr tatilinde bir hafta sonu beni ziyarete gelecek. Ya da bizi, sanırım. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Ailenle aran iyi mi?"

O başını sallamadan önce cevabı hissedebiliyorum sanki. "Ya da büyükannen, büyükbaban, teyzelerin, amcaların, her neyse," diye ekliyorum, belki de

benim gibi bir durum yaşadı ve onu yetiştirenler anne babası değildi diye.

"Hayır, ailemle yakın değilim."

Daha önce gergin olmasına rağmen, hayal ettiğim gibi değildi. Travis çok mutlu ve neşeli biriydi. Onu, onu balık tutmaya götüren ve top oynamayı öğreten sevgi dolu bir anne ve babayla hayal etmiştim.

Nedenini sormak istiyorum ama bu uygun görünmüyor, bu yüzden sadece düşündüğümü söylüyorum. "Bu beni şaşırttı."

Elini elimden çekip öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bana değil, önüne baktı. "Ailem çocuk yetiştirme işiyle pek ilgilenmiyordu. Annemin babası öldükten sonra babam annemin ailesinin inşaat şirketini devraldı. Sanırım ben beş ya da altı yaşındaydım. Ama dürüst olmak gerekirse, ondan önce de onlarla çok fazla zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Onların başka öncelikleri vardı ve ben de kendimi idare ediyordum."

"Beş yaşında mı?" Beş yaşında kendi başına kaldığı düşüncesine duyduğum öfkeyi gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Wren'in anne babası öldüğünde o yaşta nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Aynı şey olmadığını biliyorum, ama ona anne babası gerekiyordu. Travis'in de anne babasına ihtiyacı olduğuna inanmak zorundayım.

"Bana bakan bakıcılar vardı ve çok fazla spor ve diğer aktiviteler yapıyordum."

Yüzüm yine benim adıma konuşuyor olmalı ki Travis bana hızlıca yarım bir gülümseme attı.

"Bana öyle bakma, bebeğim. Çoğu çocuktan daha fazlasına sahiptim — ev, yemek, ihtiyacım olan her şey için para."

"Peki ya sevgi ve ilgi?"

Yumuşak bir şekilde güldü ama sesi boş geliyordu. "Onlardan pek yoktu."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Harika arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım var, seksi bir karım var." Göz kırpar. "Her şeye sahip olamayız, değil mi?"

"Sanırım öyle," diyorum, buna gerçekten inanmadan ve aklımda milyonlarca soru varken. "Onlarla hala görüşüyor musun?"

"Hayır." Sesi şimdi daha sert, daha kesin. "Yıllardır konuşmadık."

Tüm bunları sindirip Travis hakkındaki zihinsel imajımı düzeltirken göğsüm sıkışıyor. Çok farklı koşullarda olsak da, sandığımdan daha çok benziyoruz.

"Hala üzgünüm. Bu çok zor olmalı."

Hiçbir şey söylemiyor ve konuyu değiştirmek istediğini hissedebiliyorum. Nefes alıp, şimdilik tüm bu yeni bilgileri bir kenara bırakıyorum. Ne anlama geldiğini daha sonra anlayabilirim.

"Peki..." Vücudumu, dizim onun uyluğuna degecek şekilde çeviriyorum. "Senin bu seksi karından bahsetmişken..."

Koyu renkli kaşlarından biri kalkıyor. "Evet?"

"Arkadaşlarının söylediklerini düşünüyordum."

Yine elimi tutuyor, başparmağını yüzüğümün altındaki o noktada gezdiriyor. Acaba bu ona da bana olduğu kadar rahatlatıcı mı geliyor? "Daha açık olmalısın. Onlar sürekli gevezelik ediyorlar."

Hafifçe güldüm. Arkadaşlarıyla olan ilişkisini gerçekten seviyorum, özellikle de ailesini tanıdıktan sonra.

"İnsanların bunu sorgulamaması için kamuya açık yerlerde el ele tutuşmamız veya öpüşmemiz gerekebileceğini söylediler..." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Bu yüzden mi?" diye soruyorum ve hemen ekliyorum, "Sorun değil. Kamuya açık yerlerde biraz sevgi gösterisinde bulunmak benim için sorun değil. Sadece, işlerin karışmaması için bunu konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Çünkü bana dokunduğunda, bunun gerçek olmadığını unutuyorum.

"Seninle yaptığım şeylerin çok azı başkalarını memnun etmek içindi. En azından elini tutmak öyle değildi."

"Tamam."

"Merak etme. Sahte olmadığını kanıtlamak için seni öpmeyeceğim." Bu rahatlatıcı olmalıydı ama öyle değildi.

"Ama beni öpmek istiyorsan, öp."

Ben gülüyorum, ses ses bir birazçok
zorlanıyor. O katılır oyuna oyunculuk nabzımı
hızlandırıyor.

"Öyle, değil mi?" Gözleri parlıyor. "Seni öpmemi istiyorsun."

Sesi hayranlıkla doludur, sanki karısının ve onun bastırılmış duygularının destansı gizemini çözmüş gibi şok olmuştur.

"Ne?" Sesim cırtlak, biraz dengesiz. Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayır. Ben..."

Gülümsemesi çok geniş ve mutlu. Bir şekilde, içimi okuyabiliyor.

"Beni öpeceğimi umuyorsun." Yüzümde herhangi bir tepki olup olmadığını incelemek için yüzüme bakıyor, ama ben ona hiçbir şey vermiyorum. Nefes almaya bile zorlanıyorum.

"Kazak mı?" Biraz geri çekiliyor, böylece onu iyice görebiliyorum.

"Parfümüm mü?"

"O değil..." Sözümü yarıda kesip başımı sallıyorum.

"Seni neyin etkilediğini bulacağım, sevgilim. Ve sonra, dikkatli ol. Bana tekrar öpüşmem için yalvaracaksın."

"Hiç sanmıyorum."

Gülümsemesi tamamen kendinden emin.

Öpüşmekten bahsetmek bile midemi bulandırıyor. Konuşmak, el ele tutuşmak ve devasa elmas yüzük. Bu çok fazla.

"Belki de yapıp bitirmeliyiz."

"Bitirelim mi?" Önerime dehşete kapılmış gibi görünüyor.

"Zaten öpüştük."

"Oh, biliyorum."

"O gece, neredeyse bir rüya gibi bulanık bir anı. Ve şimdi evliyiz ve birlikte halka açık yerlerdeyken tüm bu gerginlik ve beklenti var. Birlikte değiliz ama birlikteydik. Beynim ve vücudum tüm bunları anlamaya çalışıyor. Belki öpüşürsek işler daha kolay olur. Maruz kalma terapisi gibi."

Bakışları sabit, şöyle diyor: "Şunu bir netleştirelim. Aramızdaki cinsel gerginliği azaltmak için seni öpmemi mi istiyorsun?"

Ben böyle ifade etmezdim ama yeterince doğru. Başımı sallıyorum. Planımın saçma olduğunu düşünüyormuş gibi gülüyor. Belki de öyledir.

"Lütfen?" Midem üç ay daha buna dayanamaz. O yakınımdayken sürekli endişe içindeyim.

Eli boynumun yanına kayıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve nabzım hızlanıyor.

"Hayal ettiğim gibi değildi," diyor, sesi alçak ve sert. Akıllıca bir cevap veremiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Yavaşça eğilir ve son saniyeye kadar gözlerime bakar. Vegas'taki ilk öpücüğümüz spontane ve çılgınca olmuştu. Ama bu yavaş ve kasıtlı. Dolgun dudakları benimkilere baskı yapar, sıcak ve yumuşaktır. Orada kalır, ikimiz de kıpırdamayız. Birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz, öpücüğün neredeyse kendi iradesiyle gelişmesine izin veriyoruz.

Sıcaklık göğsümden yayılıyor ve sonra karnımın alt kısmına iniyor. Travis'in dudakları çok nazıkçe benimkini ayırıyor. Mırıldanıyor ve ağzını eğerek benimkini daha iyi kaplıyor. Boynumdaki eli beni ona daha yakın çekiyor.

Kim başlattı bilmiyorum ama birdenbire dili ağızımın içinde ve ben de dilimle okşuyorum. Tadı viski gibi, seks ve özlem kokuyor.

Elimi uzatıp göğsüne koyuyorum. Ben gömleğini yumruğumla kavrarken, o yine derin bir homurtu çıkarıyor. Onu daha yakınımnda istiyorum, daha fazlasını istiyorum.

Ben hazır olmadan geri çekiliyor. Başım dönüyor, sersemlemişim. Gözlerimi açtığımda, o arzunun bana yansıdığını görüyorum.

Travis uzun bir nefes verir ve içkisine uzanır. Bir yudum aldıktan sonra konuşur.

"Daha iyi misin?" diye sorar, alçak ve boğuk bir sesle. "Evet."

Başım büyük belada.

Ertesi Pazartesi sabahı aşağı indiğimde Travis'i tam hokey kıyafetiyle buluyorum — pedler, kask, hatta patenler.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, son basamakta duruyorum.

Arka arkaya deplasman maçları vardı ve dün gece eve yeni gelmişti.

Ayrı kaldığımız süre, onu düşünmeme engel olmadı. Öpücük hakkında konuşmadık, ama bu konu tüm düşüncelerimi kapladı.

"Bir teoriyi test ediyorum. Beni daha önce üniformamla görmedin." Odayı, sandığı kadar akıcı olmayan bir şekilde geçiyor. Travis'i kayarken ve üniformasıyla gördüm. Aslında, onu her türlü senaryoda çeşitli kıyafetler içinde gördüm: hokey maçı öncesinde (takım elbise, vay canına), maç öncesi ısınırken, maç oynarken, maç sırasında yedek kulübesinde otururken, yarı çıplak (ara), basın toplantısından sonra sıkı tişörtlerle ve hatta maç sırasında yüzünü silmek için tişörtünü kaldırdığında bir kameramanın çektiği birkaç karın kası fotoğrafında bile. (Video geçmişimi yargılamayın. Onunla evlendim, biraz araştırma yapmam gerektiğini düşündüm. Ve hayır, bunu Travis ile paylaşmayacağım. Bunu mezara götüreceğim. Kinsley, ben önce ölürsem tüm tarayıcı geçmişimi silmeyi kabul etti. Ve tersi de geçerli.)

Mesele şu ki, patenler kaymak içindir, koridorda koşucu üzerinde yaptığı gibi yan yana topallayarak yürümek için değil.

Hala yakışıklı mı? Elbette. Kocamı çekici bulmuyormuş gibi davranmak bizim en sevdiğimiz spor haline geldi. Aslında, bunu bir oyun gibi görmek, ona direnmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

"İşe yarıyor mu? Hiç istek duyuyor musun?" Durur ve hayali bir hokey topunu vuruyormuş gibi poz verir.

Tanrım, ne kadar tatlı. Gülümsememek için dişlerimi sıkıyorum.

"Antrenmana gitmem gerek," diyorum, sanki bu sıradan bir günmüş gibi.

Travis'le yaşarken, öyle sayılır.

"İyi günler, bebeğim!"

Salı akşamı eve geldiğimde, Travis oturma odasında televizyonda jimnastik izliyor. Düzeltme: Televizyonda benim jimnastik yapmamı izliyor.

"Hey," diyor omzunun üzerinden.

"Bunu nasıl buldun?" Neden izlediğini sormayı atlıyorum, çünkü bunun beni tekrar öpmesini istemekle bir ilgisi olduğuna eminim. Jimnastiğe meraklıymış gibi davranmak mı planı? Plan ne olursa olsun, bu rutinin hala aklımdan çıkmadığını ona söylemeye gönlüm el vermiyor. Genel klasmanda madalya kazanmaya çok yakındım, ama yer hareketlerinde iki puan kaybettim.

"Onları kronolojik sırayla izliyorum." Eh, bu da... bir şey.

"Yemek sipariş edeceğim. Bir şey ister misin?" diye soruyorum, onu bırakıp mutfağa su almaya gidiyorum.

O da peşimden geliyor. "Senin için akşam yemeğini hazırladım."

Tabii ki, tezgahın üzerinde en sevdiğim yerlerden birkaç paket yemek var. Gururlu gülümsemesi, bunun kasıtlı olduğunu anlamam için yeterli.

"Bu gece gururlu, sevgi dolu bir koca gibi giyinmiş misin?" diye soruyorum. Her gün kostüm partisi gibi geliyor.

"Her zaman, ama hayır, spor salonunda geç saatlere kadar kalacağını biliyordum ve aç olacağını düşündüm. Ne yemek istediğini bilmiyordum."

"Peki ya video geçmişi?"

"Merak ettim. Seni rahatsız ediyor mu?"

Bir an dūřūndūm ve sonra bařımı salladım. "Hayır. Ama kendimi izlemem mūmkūn deęil. Őzellikle de onu. Bu kadarını izledięin için çok utanıyorum."

"Gerçekten mi? Sen izlemiyor musun? Biz sūrekli ma kliplerini izlemek zorundayız."

"Tabii, ama başkalarının yanında ve o kadar eski olanları değil." "Geçen yıla hızlıca geçebilir miyiz?" diye önerdi.

Geçen yıldan bu yana kaydettiğim ilerleme bile geri dönmeyi zorlaştırıyor. Teredd t m  fark etmiş olmalı ki, "Boş ver. Daha iyi bir fikrim var," diyor.

Travis, hokey kariyerinin arşivine dalar ve bana ilk profesyonel sezonundan klipler gösterir. Çok sevimli. Saçları daha uzun ve dağınıktı, yüz hatları daha yumuşaktı, ama aynı şakacı gülümsemesi ve rahat çekiciliği vardı.

Buzzer çalarken şutu kaçırınca inliyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Ne yaptığını biliyorum, beni rahatlatmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

"O gece orada liseden arkadaşlarım da vardı. Kendimi çok aptal hissettim." Ekranı izlemeye devam ediyor, geç Travis buz pistinden kayıyor.

şimdi ben de ona bakmakla meşgulüm.

O da bana bakıp hafifçe gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye gülerek soruyor.

"Hepimizin bir yerden başladığını hatırlattığını için. şu haline bak." Onu işaret ediyorum. "ok başarılısın."

"Ve çok daha yakışıklısın."

"Hmm... bilmiyorum bilmiyorum. Senok bir yaşlı ve kıyıl görünüyor."

Ağzı açık kalır ve ben kıkırdamaya başlarım.

"Serseri." Bana bir yastık fırlatır.

Travis başka bir klibe geçer ve ben yastığa kıvrılıp yatarım.

Gözlerim ağırlaşıyor ve bacaklarım bir gün boyunca takla attığım için ağrıyor. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda üzerime bir battaniye örtülmüş.

"Yatmalıyım," diyorum ve yumuşak, sıcak battaniyenin altına kıvrılıyorum.

Bir sonraki uyanışımda, kanepenin ucundan Travis'e daha yakın bir yere kaymışım. Başım onun uyluğuna yaslanmış, kolu hafifçe omzum ve belime dolanmış.

"Uykumda sana sarkıntılık mı ettim?" Sesim boğuk ve sessiz. Şu anda ne kadar utanmam gerektiğini merak ediyorum.

Anında bakışları ekrandan bana kayar ve gülümser. "Yok canım. Sanırım sadece yastık arıyordun."

Ben de gülümserim ve otururum. "Kusura bakma."

"Önemli değil. Sarılmayı özledim. Uzun zaman oldu."

Bana evli kalarak nelerden vazgeçtiğini ilk kez fark etmiyorum. O bunun önemli olmadığını söylese de, ben onun için büyük bir engelim. Şu anda başka bir kadınla bile sarılmıyorum.

Ayağa kalkıp battaniyeyi katlıyorum. "Umarım çok uzun sürmez. Antrenmanlar iyi gidiyor ve koçum Winter Classic'e hazır olacağımı düşünüyor."

Yavaşça başını salladı ama beklediğim kadar mutlu görünmüyordu. "Harika. Eminim çok başarılı olacaksın."

Battaniyeyi kanepeye serip merdivenlere doğru bir adım attım. "Sonra da şehirde istediğin kadar flört edip sarılabilirsin."

Şakacı ve eğlenceli bir şekilde söylemişim ama kaşları çatıldı.

Yavaşça ayağa kalktı. Uzaktan kumandayı bir kenara attı ve bana doğru yürüdü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Başkalarıyla yatana kadar zamanımı mı bekliyorum?"

"Hayır. Bu işe kendini adadığını, sadık olduğunu ve benden hoşlandığını biliyorum..." Önümde durur. "Hoşlanmak mı? Senden *hoşlandığımı* mı düşünüyorsun?"

"Evet." Sesim titriyor.

"Bu bir aşk değil, Hannah. Bir kağıt parçası artık evli olmadığımızı söylüyor diye başka birine geçmeyeceğim." İki elini başına götürür ve saçlarını çeker. "Tanrım. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ya da hayır, istemiyorum. Sana

sana takıntılı olmayı seviyorum. Senin yanındayken daha iyi bir adam gibi hissediyorum. Seni durmadan düşünüyorum." Elleri düşer ve bir adım yaklaşır. "Sen yanımdayken, sanki bir sürü kelebek yutmuşum gibi hissediyorum." Dudaklarından kaba bir kahkaha çıkar. "Tanrım, ne kadar klişe, değil mi? Ama bu lanet olası gerçek."

Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım. "Bir kaleydoskop." "Ne?"

"Bir grup kelebek kaleydoskop olarak adlandırılır."

Gülümsemesi bir tarafta daha belirgin hale geldi. "Kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop. Beğendim. Güzel. Karmaşık. Tıpkı senin gibi."

"Travis, ben..." Sözlerim kesilir.

"Seni anlıyorum. Benim için de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

"Kelebekleri yutmuşum gibi mi?" Birazcık alay ediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Ciddi Travis'in yoğunluğu fazla geliyor. Onun şakacı tarafı, onda en sevdiğim özelliklerden biri.

O da başını sallar, kahverengi gözleri hala bana sabitlenmiştir. "Evet. Ve senin de buna izin vermeyeceğini biliyorum. Sorun değil. Bunun neden bu kadar karmaşık olduğunu ve senin için neyin söz konusu olduğunu anlıyorum. Sana ne kadar iyi olabileceğimi kanıtlayacağım. Ve bir gün, buna yeterince inanıp kendini buna bırakacaksın."

"Kocamla bir sorunum var," bir hafta sonra antrenmandan sonra Kinsley'e söylüyorum.

"Senin sorunun çoğu kızın hayali," diyor gözlerini devirerek. "Giyinip süslenmek, senin ilgini çekmeye çalışmak, sana pahalı mücevherler hediye etmek... Devam edeyim mi?" Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu sefer ne yaptı? Kovboy mu, yoksa savaş pilotu mu gibi giyindi?"

Gülüyorum. "Hayır, kostümler bitti." "Yazık."

"Bu daha kötü."

"Seksi kocanın senin için giyinmesinden daha mı kötü?" Elini göğsüne koyarak nefesini tutar. "Lütfen söyle. Canavar bu sefer ne yaptı?"

Ona bir yığın spor bandı fırlatırım. "Bu ciddi bir durum!"

Gülerek kaseti bana geri atıyor ve spor salonu minderine yaslanıyor. Bu gece burada kalan son iki kişiyiz. Giyinip akşam yemeğine çıkmalıydık, ama ikimiz de hareket edemeyecek kadar yorgunuz. Koç Rodier'in altında ne kadar sıkı antrenman yapmam gerektiğini bildiğimi sanıyordum, ama çok zor oldu. Bir gün ya da birkaç hafta boyunca zorlamak bir şey, ama buradaki yoğunluk hiç azalmıyor ve vücudum hala alışmaya çalışıyor. Belki de hep böyle olacak.

Nefes alıp yavaşça veriyorum. "Her gün öğle yemeğimi hazırlamaya başladı."

Gülümsemesi genişleyerek bana ıslıl ıslıl bakıyor. Çantamın üstüne bakıyor, orada sevimli mor ve turkuaz renkli kelebek desenli bir öğle yemeği kutusu duruyor.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. "Sanırım şaka olarak başladı. Artık yemeklerimiz vardı ve o, bunları antrenman arasında yemek için almak isteyip istemediğimi sordu

Sonra işler biraz çığırından çıktı. Kağıt torbalardaki artıklardan, en sevdiğim yiyeceklerin özenle seçilmiş bir karışımını içeren yeni bir öğle yemeği kutusuna dönüştü. Her zaman özenle paketlenmiş ve sabahları kahvem ve kekimin yanında tezgahta beni bekliyordu."

O, eğlenceden adeta taşıyor. "Bu muhteşem öğle yemeklerine ne koyuyor?"

"Bugün küçük bir Sezar salatası, tavuklu sandviç, muz ve beyaz çikolatalı kurabiye vardı."

"Senden nefret ediyorum." Ağzı açık kalıyor ve başını sallıyor. "Uber Eats uygulamam arızalı olduğu için protein bar ve bir avuç pretzel yedim."

"Ben de kendimden nefret ediyorum. Ve bunu bu kadar seksi bulduğum için kendimden nefret ediyorum. Neden cosplay yerine bu benim fetişim oldu ki?" Açıklaması çok daha kolay olurdu.

"Aslında mantıklı. Hayatının büyük bir bölümünü kendine ve Wren'e bakarak geçirdin, şimdi de biri sana bakıyor." Omzunu silkiyor.

"Ona asla söyleyemem." Öne eğildim. "Sen de söyleyemezsin!"

"Ona söyle ve sonra onu biraz daha öp."

Son öpücüğümüzü düşünmek bile midemde karmaşık bir dizi takla atmasına neden oluyor. Kinsley'e kızgın bir bakış atıyorum.

O gülüyor. "Tamam. Sırrını saklayacağım, ama ona iki kat fazla eşya hazırlamasını söyleyebilir misin? Senin muhteşem en iyi arkadaşının da yemek yemesi lazım."

Ertesi gün öğleden sonra, denge aletinde çalışırken düşüp bileğimi burktum. Koç, durumu daha da kötüleştirmemem için bugünlük bu kadar yapmamı söyledi. Ayaklarım yukarıda, spor salonunun kenarında oturup diğer jimnastikçileri izledim.

Kinsley yer egzersizini bitirdikten sonra yanıma geldi. "Hala burada mısın?"

"Travis'in bu akşam maçı var. Onun rutinini bozmak istemedim." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Yakında buz pistine gitmek için çıkacak, ben de o zaman çıkacağım."

"Çok düşüncelisin, ama bunun iki amacı olup olmadığını merak ediyorum." Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Ondan kaçınıyor musun?"

"Kapa çeneni." Onu kaçınmak için değil, kendimi ayartılmaktan korumak için uzak duruyorum.

Yanımda oturdu.

"Bugün işin bitti mi?" diye soruyorum. "Evet."

"Skylar'la bu akşam ne yapacaksınız? Akşam yemeğine ne dersin?"

"O geç saatlere kadar çalışacak ama ben boşum." "Harika. Nereye gitmek istersin?"

Gülümser. "Mükemmel bir yer biliyorum."

"Arkadaşlığımız resmen bitti," diyorum Kinsley'e otururken.

"Sosisli?" Akşam yemeğimizi elinde tutuyor. Ketçap ve hardallı iki sosisli ve onun için bir de relish sosu.

İsteksizce hot dogumu alıp, Moonshot hokey takımının ısındığı buza bakmaya başladım.

"Hile ve aldatma," diye mırıldanıyorum bir ısırık alırken. Çok lezzetli.

Hoparlörlerden gelen müzik sesinden dolayı onun kahkahası zar zor duyuluyor.

O eğilir. "Bana on dolar borçlu olduğunu hatırlatmak için kötü bir zaman mı?"

Travis'in bilet teklifi tek seferlik bir şey olduğundan emindim, ama Kinsley bana iki bilet daha olacağına dair iddiaya girdi. Haklı çıktı. Gerçekten her ev maçında benim için bilet ayırıyor muydu?

"Evet," diyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Muhtemelen unutmuştur."

Kafasını salladı ve evet, ben de buna inanmıyorum. Haftalar önce beni maça davet ettiğinden beri benim için bilet ayırdığı düşüncesi içimi ısıttı.

Koltuklar iyi, bence. Oyuncuların ısındığı tarafta oturuyoruz, onları iyi görebileceğim kadar yakın ama diğer insanlar sadece benden daha uzun oldukları için görüşümü engellemeyecek kadar da uzak.

Etkinliklerdeki zemin koltukları bazen gerçekten zor olabilir.

"Kaç numara?" diye soruyor Kinsley.

"Seksen sekiz." Oturduğumuz anda onu gördüm. Şu anda Nick ile birlikte yedek kulübesinin önünde esneme yapıyor. Takım arkadaşını görünce Ruby'nin de burada olup olmadığını merak ediyorum. Koltuğu yakınlarda olabilir diye hızlıca etrafa bakınıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Tam üniformanın sana hiçbir şey yapmadığına inanamıyorum."

"Ve bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. Kinsley geçmişte erkeklerle çıkmıştı ama bir keresinde bana, erkekleri genel olarak kadınlar kadar çekici bulmadığını itiraf etmişti.

"Merak etme." Göz kırpar. "Skylar'a çok aşığım."

Isınma süresi bitmeden hemen önce, Travis tribünlere bakıyor. Kısa bir bakış, o kadar hızlı ki, birini aradığından bile emin değilim, daha çok maçı izlemeye gelen insanları fark ediyor gibi, ama sonra bakışları doğrudan bana dönüyor. Paten kaymayı bırakıyor ve yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Yüzüm kızarır ve onun beni göremeyeceği bir yere saklanma içgüdüsüyle mücadele ederim. Bunun için artık çok geç olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, benim burada olduğum için o kadar mutlu görünüyor ki, kendi gururum için bile bunu mahvetmek istemiyorum. Elini kaldırıp bana el sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve sonra Conrad'ın yanında duruyor. Arkadaşına benim burada olduğumu söylemiş olmalı, çünkü kısa süre sonra o da bana bakıyor. Yavaşça, sanki tüm takıma söylüyor gibi. Yanaklarım yanıyor.

"Ne yapıyor?" diye soruyorum, yüzümü kısmen gizlemek için aşağıya bakarak.

"Sanırım erkek arkadaşın seni gösteriş yapıyor." "Aman Tanrım. Çok utanıyorum."

O gülmeye devam ederken, Travis buz pistinden bana bakıyor, sırtıyor ve ara sıra takımındaki başka bir adama beni gösteriyor.

Önümüzde oturan birkaç adam, bana gösterilen ilgiyi fark edince dönüp bana bakıyor.

"Ünlü falan mısın?" diye soruyor içlerinden biri, bana şaşkın ve açıkçası küçümseyen bir bakışla.

"Ya da öyle bir şey," diyorum.

"O evli bir seksen evlendi," diyor diyor der en büyük ihanet.

Ona bakakalıyorum.

Adam sonunda canlanır. "Hadi canım? Sen Travis Bennett'ın karısı mısın?" Kahretsin, ben Travis Bennett'ın karısıyım.

Oyun başladığında rahatlarım. Sonunda tüm gözler buz üzerinde, benim üzerimde değil. Tabii, Travis hariç. Her düdük çaldığında veya oyun durduğunda, hala burada olduğumu kontrol eder gibi bana bakar.

Onu videoda izlemekten çok, canlı olarak izlemek bambaşka bir deneyim. Kameranin yakalayamadığı kişilik özellikleri daha fazla ön plana çıkıyor. Takım arkadaşlarını heyecanlandırmak için yaptığı gülümsemeler ve eldivenle vuruşlar, sürekli konuşması... Sesini duyamıyorum ama sahadayken ağzı sürekli hareket ediyor ve sonra sahip olduğu hayranlık uyandıran yeteneği. Puck ile buz üzerinde hareket etmesi, savunmacıları atlatması ve takım arkadaşlarına pas vermesi nefes kesici. O buzun dışındayken, olan bitene çok daha az ilgi duyuyorum.

İlk periyodun beşinci dakikasında Travis gecenin ilk golünü atıyor. Bir saniye önce buzun uzak tarafında puck'ı çaldığını izliyorum, bir saniye sonra ise gözlerimi ondan ayırmam imkansız olacak kadar zarif ve hızlı bir şekilde kaleye doğru koşarak uzaklaşıyor.

Buzzer çaldığında, tüm arena ayağa kalkar. Ben de dahil. Zıplıyorum, sonra ayak bileğimin ağrısından yüzümü buruşturuyorum.

"İyi misin?" diye bağılıyor Kinsley, ayağıma bakarak. O da diğer herkes gibi alkışlıyor.

"Tamam," diye bağılıyorum, Travis'in takım arkadaşlarının onu tebrik etmesini izlerken acı hissini görmezden gelerek. Buzdaki tüm oyuncular onun etrafında toplanıyor. Kaskının üstüne vuruyorlar ya da kolunu boynuna doluyorlar, herkes serbest, dokunabilecekleri herhangi bir yer, hepsi büyük, mor bir yığın halinde birbirlerine yığılıyorlar.

Sonunda, merkezden çıkar ve yanımdan geçerken bana bakar. Bana attığı gülümseme o kadar seksi ki, hiçbir video

bunu yansıtamazdı.

Ellerimi ağızımın önüne koyup ona bağıryorum, "Güzel atıştı, Bennett!"

Beni duyabildiğini sanmıyorum, ama yine de gülümsemesi daha da genişliyor.

"Dinleyin. Eğer yüzleşmeyi kazanırsak, son bir oyun için zamanımız olur," koç stadyumun gürültüsünün üstüne bağırıyor. Bana bakıyor. "Bir tane daha yapabilir misin?"

"Tabii ki."

Takım arkadaşlarım onaylayarak mırıldanıyor, bazıları bile kafama veya omzuma hafifçe vuruyor. Normalde son oyun hakkında daha ihtiyatlı davranırdık, ama Houston'ın puck'ın bana geleceğini bilmesi gerekiyor. Bu gece formumdayım. Bir asist ve iki gol. Bir tane daha yaparsam hat trick yapacağım.

Adrenalin vücudumu kaplıyor. Bu gece, ağrıları, acıları, hatta bacaklarımın ve ciğerlerimin yanmasını bile hissetmediğim gecelerden biri. Kendimi durdurulamaz hissediyorum. Bu kadar iyi bir maç oynamayalı uzun zaman olmuştu.

Koç oyunu planlar ve ardından ilk sıra buz pistine çıkar. Stadyum ayağa kalkar. Her yer mor renkle kaplıdır: formalar, pankartlar, şapkalar. Hannah'yı bütün gece boyunca bulduğum gibi bulurum. O zaten bana bakıyor ve gülümsüyor. Kahretsin, bu çok iyi geliyor. Geldiğine inanamıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez. En son birisi beni izlemek için özel olarak geldiğinde o kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamıyorum bile.

Nick yüzleşmeyi kazanır ve D-Low puck'ı alır. Kale önünde pozisyon alırlar. D-Low Nick'e geri pas verir ve o da Shep'e gönderir. Victor Aven üstüme üstüme geliyor. Bütün gece saçma sapan konuşuyor.

Bana dirsek atıyor. "Herkes izliyor, Bennett. Boğulmamaya çalış. Gerçi en iyi yaptığın şey bu. Üç çaylak senin işini yarı fiyatına yapabilir. Sana ödedikleri yüksek maaşı hak etmiyorsun."

Ağızından çıkan aptalca sözlere kendisinin bile inandığını sanmıyorum. Neyse. Ne isterse söylesin, ne isterse düşünsün. Bu gece beni etkilemiyor. Önemli olan tek şey, onun beni durdurmak istemesi benim kazanmak istememden daha az olması.

"Sen izlediğin sürece. Senin üstüne gol attığımı kaçırmayı istemem." Sonunda ona üstünlük sağladım ve Shep puck'ı bana doğru attı. Onun sağından hızlı bir şut çektim, ama kaleci hazırды. Sopasıyla şutu engelledi ve puck bana geri sektiğinde ben de hazırдыm. Aşağıya ve sola doğru gittim ve son düdük çalınmadan saniyeler önce gol ışığı yandı. Maç bitti.

Nick, D-Low ve Shep bana sarılırlar, ardından takımın geri kalanı da sarılır. Arena çevresindeki şapkalar buzun üzerine atılır, ama Hannah'nın yüzündeki gülümsemeden daha güzel bir şey yoktur.

Her galibiyetten sonra bir oyuncuya maçın en iyi oyuncusu ödülünü vermek gibi bir geleneğimiz var. Bu görkemli ödül, üzerinde Moonshot logosu yazılı gümüş bir plaket bulunan mor bir güreş kimeri. Hem çirkin hem de muhteşem. Her maçta el değiştiriyor ve arkasında on yıl veya daha öncesine ait isimler ve tarihler yazıyor. Eğlenceli, biraz saçma ve çok beğenilen bir ödül. En son ödülü alan oyuncu, maçtan sonra ödülü bir başkasına verir. Ve bu gece, Nick ödülü bana veriyor.

"Tebrikler dostum." Nick kimeri bana veriyor ve beni yanından kucaklıyor. "Hak ettin. Bu geceki performansın çok özeldi."

"Teşekkürler." Arkadaşlar tezahürat yaparken kimeri başımın üzerine kaldırıyorum. Sezon boyunca ilk kez kimeri aldım ve bu bir dönüm noktası gibi geliyor. Tüm takım arkadaşlarım tekrar gelip desteklerini ve tebriklerini sunuyorlar. Enerjiyle doluyum, duş alıp giyinmek için neredeyse fazla heyecanlıyım. Tek odaklandığım şey, Hannah gitmeden onu bulmak için buradan zamanında çıkmak.

Formamı ve koruyucularımı çıkarmadan önce kimeri dolabımdaki rafa koyup sergilemek için yerleştiriyorum, sonra oturup geri kalan ekipmanlarımı çıkarıyorum.

"MVP'ye mi gidiyorsun?" Shep, yanımdaki dolaptan sorar. "Emin değilim. Sen?"

"Evet. Bir içki içeceğim. Sen de biraz uğra. Bu gece senin gecen dostum."

Kafamı sallayıp, geri kalan ekipmanlarımı çıkarmak için acele ediyorum. Bu kadar kötü kokmasaydım, duş almayı atlamak isterdim.

Hazır olur olmaz, telefonumu elime alıp dışarı çıkarım.

ME

Neredesin? Eve gittin mi?

Hannah'nın cevap mesajını beklerken ekrana bakarken, birinin adımı seslendiğini duydum. Hayır, birisi değil, *Hannah*.

Yukarı bakıyorum ve onu görüyorum. Kalbim bir an duruyor. Sonra birdenbire, buz üzerindeyken hissettiğim aynı enerjiyle doluyorum. O burada. Kalmış.

Ne kadar heyecanlı olsam da, ona doğru yavaş çekimde ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üzerine kısa siyah deri bir ceket giymiş. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve ucu omzunun üzerine sarkıyor. Acaba ne zaman bu kadar nefesimi kesen güzelliğini kaybetmeye başlayacak merak ediyorum.

Birkaç adım kala, sonunda karşılık veriyor ve bana doğru bir adım atıyor. Yürüyüşünde bir tuhaflık var. Sağ bacağını kullanıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, merhaba demek yerine.

"Bugün antrenmanda bileğimi incittim." Elini sallayarak önemsizmiş gibi yapıyor. "Tebrikler! İnanılmazdı!"

İltifatım etkisini gösterir, ama onu burada, önümde, mutlu ve gururluymuş gibi gülümserken görmek, göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırır.

Çantamı bırakıp onu kucaklarım, bir kolumla belini, diğer kolumla bacaklarını tutarım.

"Travis," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?" "Yaralıysan, ayakta durmamalısın."

"Beni indir. Ben iyiyim. En inanılmaz oyunu oynayan sensin. Çok bağırıktan boğazım ağrıyor."

"Teşekkürler. Fazladan motivasyonum vardı."

Kollarımda kıvranıyor. "Cidden Travis, beni indir. Bileğim iyi." Saçlarının birkaç teli yüzünün yarısını kaplıyor ama gülümsemesi görünüyor. "Buna gerek yok. Arena'ya kadar yürüdüm ve buraya kadar geldim."

"Uh-huh ve şimdi seni dışarı taşıyacağım."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddi görünmüyor muyum, karıcığım?"

Başını eğip, sevgi dolu sözler kullandığım için bana anlamlı bir bakış attı. Elimde değil. Bu gece, yukarı bakıp benim için tezahürat ettiğini görünce, o benim karım gibi geldi.

"Araban nerede?" diye soruyorum, sonra başımı sallıyorum. "Boş ver. Benimle geliyorsun. Sabah alırız. Kinsley hala burada mı? Onu bırakmam gerek mi?"

"Ayrı ayrı geldik," diyor, sonra, "Arkadaşlarla MVP'ye gitmeyecek misin?"

"Hayır. Her maçtan sonra bunu yaparım. Bu gece özel bir gece. Seninle kutlamak istiyorum."

"Tamam, ama..."

"Bir kez daha yürüyebileceğini söylersen, seni omzuma atacağım. Şimdi uslu bir kız ol ve kollarını boynuma dolan, yoksa seni kazara düşürürüm."

O da itaat ederken tatlı ve melodik bir kahkaha atar. Çantamı alıp omzuma asarım ve SUV'uma doğru yürümeye devam ederim. Ben yolcu kapısını açıp onu koltuğa oturturken, o eğlenerek izler.

Eve vardığımızda, Hannah bacağını kanepeye kaldırır ve ben de buzdolabından bir buz torbası çıkarırım.

"Nasıl incittin?" diye soruyorum, ayak bileğini nazikçe tutarak. "Ön takla yaparken dengesini kaybettim ve ayağım burkuldu."

"Ön takla gibi mi?" O

başını salladı.

"Yarın antrenmana çıkabilecek misin?"

"Evet. Sorun yok."

Gülümsüyorum. "İyi ya da değil." İyi olmadığına bahse girerim. "Buz koymak zarar vermez." O da onaylayarak mırıldanıyor.

"Bu gece geldiğine çok sevindim."

"Ben de. Televizyon, hat trick'ini hakkıyla yansıtamazdı." Kafasını kanepenin arkasına yaslayıp bana dönüyor. Gözlerinde parıldayanın gurur olduğunu anlıyorum. Koçlarım ve takım arkadaşlarım dışında en son ne zaman biri benimle gurur duymuştu? Önemli değil, çünkü ondan gelen gurur, başkalarından gelen gururdan daha iyi hissettiriyor.

"Ne diyebilirim ki? İlham gelmişti." Ona göz kırptım, o da güldü.

Ev sessiz ve karanlık. İçeri girdiğimizde ışığı ya da televizyonu açmadım, ama bu hoş.

"Yarın günün nasıl geçecek?" diye soruyor.

"Seni arabana bıraktıktan sonra buz pistine gideceğim. Sabah geç saatlere kadar antrenmanımız yok, ama antrenörlerin omzumla ilgilenmesini istiyorum."

Gözleri kayar ve gerginliği azaltmak için omzumu döndürdüğümde sol omzuma odaklanır.

"İkinci periyotta aldığın darbe mi?"

"Gördün mü?" Yüzümü buruşturuyorum. Victor Aven beni bariyere fırlatmıştı. Pislik. En kahramanca anım değildi.

Elimi uzatıp nazikçe ovuşturuyorum, bu hareket gömleğimin manşetini birkaç santim yukarı kaldırıyor.

"Aman Tanrım, Travis!" Hannah'nın gözleri büyüdü. "Ve sen benim için endişeleniyordun?"

Bakışlarım, omzum ve pazım üzerinde renkli izler bırakan morluklara düşüyor.

"Ben..."

Kaşlarını kaldırarak, iyi olduğumu söylemem

için bana meydan okur. "Touché, karıcığım."

Kıkırdarım.

"Çok acı verici görünüyor. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kafamı sallarım. "Yarın antrenörlere baktırırım."

Abartılı bir göz devirmeyle, bir dizini büküp, burkulan bileğini önündeki pufun üzerine kaldırarak bana dönüyor. Elleri ağrıyan kasları ovmaya başladığında inliyorum.

Maçtan sonra tedaviye gitmeliydim, ama Hannah'yı görmekten başka bir şey düşünemiyordum.

"Çok mu sert?" diye sorar ve baskıyı azaltır. "Hayır. Sert olmasını seviyorum."

Bu yorum üzerine ekstra sertçe bastırır ve ağrı koluma yayılır.

"Ah. Ah, özür dilerim." Yemin ederim, imalar onun etrafında kendiliğinden oluyor. Bir parçam her zaman onunla birlikte olmayı düşünüyor. Elimde değil.

Aniden durdu. "Gömleğini çıkar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yüzünde ciddi bir ifade var, ama onunla dalga geçmeden duramıyorum. "Öyle mi? Pantolonumu da mı?"

Cevap olarak yanımı çimdikledi.

"Ah. Tamam. Tamam." Gömleğimi çıkarıyorum ve elleri sihrini yeniden yapmaya başlıyor, hassas kasları yoğuruyor ama en kötü morluklardan kaçınıyor.

Bu cennet gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve vücudum omuzlarımdan ayaklarıma kadar yavaşça gevşiyor.

"Dövmenin anlamı ne?" Sesi daha yakın geliyor.

Gözlerimi aralayıp iç bicepsimdeki mürekkebi görmek için aşağıya baktım ama ilk gördüğüm şey oydu. Farkında olmadan ona doğru yaklaşmışım.

"Bunlar sayı işaretleri." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Ne için?"

"Hayatımdaki tüm önemli anlar için."

Parmakları deriyi okşuyor ve dört çizgiyi takip ediyor. "Sadece dört mü?"

"Hayatı değiştiren anlar nadirdir."

"Evet. Sanırım öyle."

"Ne olduklarını bilmek istemiyor musun?"

"Sorsam söyler misin?" Hannah hakkında kesin olarak söyleyebileceğim bir şey varsa, o da meraklı biri olmadığıdır. Belki de paylaşmak istemediği içindir.

"Sen bana bir tane anlatırsan, ben de sana bir tane anlatırım."

"Kolay. Premier'de antrenman yapıyorum. Kinsley ile tanıştım ve Koç Rodier ile çalışıyorum."

"Ve benimle tanıştın. Aslında, bu benim için de hayatımı değiştiren bir olaydı. Bir puan daha eklemem gerekebilir."

O gülüyor ama bu tamamen yanlış değil.

"Seninkilerden birini söyle."

"On sekiz yaşına girdiğim gün. Bu ilk sayı."

Sessiziz. O günün anılarına dalmış durumdayım. Dövme yaptırmaya gitmişim — yetişkin olmayı ve başkalarının bana ne yapmam gerektiğini söylememesini kutlamak için planladığım birçok şeyden biri. Ailem pek katı değildi, çünkü yanımda değillerdi, ama beklentileri vardı ve ben nadiren bunları karşılardım.

"Ailemle ilişkiyi bitirdiğimi kutlamak dışında bir planım olmadan oraya gittim. İçeri girince ilham falan gelir diye düşündüm sanırım. Sonunda, havalı görünen ama benim için hiçbir anlamı olmayan karmaşık bir çizgi çalışması seçtim. Doğrusu, bunun benim için önemli olduğunu bile bilmiyordum. Sanatçı, başka bir sanatçının bir şey istemesiyle kesintiye uğramadan önce sadece bir çizgiyi tamamlayabildi. Gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım kafam çok karışık, çoktan pişman olmuşum ve bir iki yıl sonra bunu sildirmek ne kadara mal olacağını merak ediyordum. O anda ne istediğimi veya hayattan ne beklediğimi bilmediğimi fark ettim, ama bundan daha azıyla yetinmeyeceğimi de anladım. Bu yüzden oradan ayrıldım."

Elleri durdu ama hala üzerimde. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine boğazımı temizliyorum. "Hikaye bu."

"Neden sildirmedin?"

"Sanırım hatırlatmasını sevdim. Ve o anı işaret ediyordu, sadece planladığım şekilde değil. Ve sonunda bir tane daha yaptıрма isteği duydum. Hala ne istediğimi bilmiyordum, bu yüzden sayma işaretlerine devam ettim. Şimdi biraz hoşuma gidiyor. Umarım bir gün düzinelerce olur."

O da onaylayarak mırıldanır.

"Onlarla yeniden bağlantı kurmayı hiç düşündün mü?" diye sorar ve bununla ailemi kastettiğini biliyorum.

"Hayır. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Ben ayrıldığımda onlar da benim kadar mutluydu. Sanırım benim varlığım kendilerini daha kötü hissettiriyordu. Okulda başarısızdım ve bu onları utandırıyor. Onların nefret ettiği şık akşam yemeği partileriyle ya da aile işini öğrenmekle ilgilenmiyordum."

ailenin işini öğrenmekle ilgilenmiyordum, bu da onların hoşuna gitmiyordu. Sporda iyiydim ama onların ilgilendiği sporlarda değil. Eğer yıldız bir futbolcu ya da öne çıkan bir beyzbol oyuncusu olsaydım, belki maçlarıma gelirdiler, ama hokey onların gözünde değersiz bir spordur."

"Bu çok acımasız," diyor.

Omuz silkiyorum.

"Yine de, onların etrafta olduğunu bilmek ama onlarla bir ilişkinizin olmaması zor olmalı."

"Ben daha iyiyim," diyorum dürüstçe. "Belki onlar da öyledir."

"Onlar çok şey kaçırıyorlar. Senin için kesin bir şey söyleyemem ama sanırım sen öyle değilsin. Sen, iyi bir neden olmadan birini silip atacak türde birine benzemiyorsun."

Umarım haklıdır, ama bazen emin olamıyorum.

"Neden bu gece geldin?" Gözlerimi açmadan soruyorum. Onunla geçirdiğim birçok gecede dövmeye eklemek istedim, ama onu benim için tezahürat ederken gördüğümde daha da çok istedim.

Kısa bir duraklama oluyor ve sonra konuşurken kaslarımı tekrar masaj yapmaya başlıyor. "Bütün övgüyü ben almak isterdim, ama bu Kinsley'nin fikriydi."

"Ona teşekkür etmemi hatırlat."

"İnan bana, çevremizdeki herkese senin karın olduğumu söyleyerek yeterince teşekkür aldı."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. "Yüzünü görmek isterdim."

O yine yumuşak bir mırıldanma çıkarır. "Travis Bennett'ın karısı olmak için o kadar da kötü bir gece değildi."

"Tüylerim diken diken oldu. Bir daha söyle."

"Bayan Travis Bennett." Bu sefer sözcükler fısıltılı ve şehvetli. Benimle dalga geçiyor, ama umurumda değil.

Bu hafta hiçbir şeyin moralimi bozmadığı bir hafta geçiriyorum. San Jose'ye yenilmemiz bile. İyi oynadık ve çok sayıda şut attık, ama bugün pucklar bir türlü ağırları bulamadı. Yenilgiye rağmen, takım eve dönmek için uçağa binerken morali iyi. Bu hafta üç maç oynadıktan sonra, yarınki izin gününü hepimiz sabırsızlıkla bekliyoruz.

Hannah'nın kız kardeşi şehre geliyor, benim için mükemmel bir zamanlama. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Hannah kadar heyecanlıyım neredeyse. Bütün hafta boyunca evde gülümsüyor ve şarkı söylüyordu. Ama aynı zamanda gergin de. Bu gerginliğin bir kısmı muhtemelen evli olmamıza rağmen birlikte yaşamadığımız durumdan kaynaklanıyor, ama aynı zamanda Hannah'nın kız kardeşi ile ilişkisinde böyle olduğunu ve benden bağımsız olarak her ayrıntıyı titizlikle planladığını hissediyorum. O en büyük kız, koruyucu. Wren'i koruduğu şeylerin sayısı muhtemelen sayılamayacak kadar fazla. Bu yönünü çok takdir ediyorum. Hannah gibi bir ablam olsaydı hayatım ne kadar farklı olurdu acaba?

Koç, uçağın ön tarafındaki koltuğunun önünde duruyor. Ona yaklaşırken, elini uzatıp omzuma vuruyor. "Ne hafta geçirdin ama Bennett. Wheaties'ini yiyor musun?"

Bu, onun takımdaki hemen hemen herkese defalarca söylediği bir şaka. Yine de beni gülümsetiyor.

"Hayır, ben daha çok Cocoa Pebbles severim."

O da içten bir kahkaha atıyor. "Ne yapıyorsan, devam et."

"Peki, efendim."

Gülümseyerek geri dönüp Nick'in yanındaki koltuğa oturdum. Telefonu kulağına dayamış, çenesiyle başını salladı.

Uçakta, erkekler de aynı şeyi yapıyor: evlerini arıyor veya ailelerine mesaj atıyor. Geri döndüğümüzde geç olacak, ama biz bu duruma alışkınız. Ailelerimiz ve arkadaşlarımız da öyle.

Telefonumu çıkarıp Hannah'ya mesaj atıyorum. Beni bekleyen en yakın kişi o. Ama muhtemelen çoktan uykuya dalmıştır.

Bana gönderdiği mesaj beni şaşırtmadı. Maçlardan önce ve sonra bana mesaj gönderip şanslar diler ve tebrik ederdi. Ya da bu geceki gibi, özür dilerdi.

HANNAH

Maç için üzgünüm. Zor bir mağlubiyet oldu.

BEN

Yine de Bennett hanım
olmak için iyi bir gece mi?

Onun cevabını beklerken, bilinmeyen bir numaradan bir arama geliyor. Onun olmadığına oldukça eminim ama bunu görmezden gelemeyecek kadar da emin değilim. Kabul tuşuna basıp cihazı kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

Karşı taraftaki ses konuşmaya başlar başlamaz içimde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Yıllarca dünyanın en büyük pisliği olarak geçirdiği zamanla mükemmelleştirilmiş, kibir ve kendini beğenmişliğin mükemmel bir karışımı. Onu her yerde tanırım. Sözleri kimliğini doğrulaması bile.

"Merhaba, evlat."

Hatta ağır bir sessizlik hakim.

"Baba," diyorum, ona karşı hissettiğim kadar küçümsemeyle. "Bu aralar sana ulaşmak çok zor."

"Görünüşe göre yeterince zor değil."

O, bu hakaretleri görmezden geliyor. "Birkaç hafta sonra şehre geleceğim. Öğle yemeği yiyelim."

"Benim şehrimde mi?" Nerede yaşadığımı biliyor mu acaba? "Evet, Moonshot."

Neden benim şehrim geleceğini sormak istiyorum ama bu, umursamama ile çelişiyor.

"Üzgünüm, o gün meşgulüm."

"Tarihi bile söylemedim ki." Sesinde artık bir keskinlik var. Her zamanki küçümsemesi biraz ortaya çıkıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, kendime güvenmiyorum ve açıkçası, soğukkanlılığımı kaybettiğimi duyarak tatmin olmasını istemiyorum.

"Oraya vardığımda seni ararım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Eve vardığımda Hannah uyanıktır. Uyanık ve... yemek mi pişiriyor?

"Ne yapıyorsun?"

"Ah, çoktan dönmüştün. Sen gelmeden bitirmeye çalışıyordum."

Kafam karışık olduğu için adımlarım yavaşlar. "Neyi bitiriyordun?"

Mutfak tezgahı pişirme malzemeleriyle doludur: un, şeker, ölçü kapları ve büyük bir tahta kaşık.

"Otur." Tezgahın diğer tarafındaki tabureleri işaret ediyor.

Yorgun olduğum kadar meraklı da olduğum için bir tanesine giriyorum. O, gözlerimi okşayan bir manzara. Kaliforniya'dan dönüş uçuşu sonsuzluk gibi geldi. Babamla konuştuktan sonra kafam allak bullak oldu ve hiç uyuyamadım. Neden şimdi beni görmek istiyor ki? Gitmeyi düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Yapamam. Yapmayacağım. Hiçbir şey değişmedi ve asla da değişmeyecek.

"Uyumaman gerekmez mi?" diye soruyorum, o fırın eldivenlerimi giyerken.

"Yarın izin aldım, kız kardeşimi havaalanından almam lazım." "Yine de..." Saate bakıyorum. "Geç oldu."

Fırını açıyor ve tanıdık bir tatlı koku odayı dolduruyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama midem heyecanla guruluyor. Hannah geniş bir gülümsemeyle önüme bir tepsi muffin koyuyor.

"Huckleberry mi?" diye soruyorum, sonunda koku ve muffinlerin üstündeki morumsu meyvelerle bağlantısını kuruyorum.

"Evet." Gururlu ve mutlu bir şekilde başını sallayarak benim tepkimi bekliyor. Benim memnun kalacağımı bekliyor olmalı. En sevdiğim kekleri yapmış

—neden memnun olmayayım ki? Hannah'yı başka bir gün görsem bile bulutların üzerinde uçuyor gibi hissederdim.

Ama tek yapabildiğim ona bakmak. Bu düşünceli jestini kafam almıyor. Ya da onu. Ya da hiçbir şeyi.

"Hemen yemenize gerek yok," diyor hızlıca, garip sessizliği doldurmak için. Fırın eldivenlerini çıkarıyor ve gevşek bir sarı saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Beni burada kalmama izin vererek, bir sponsor bulana kadar evli kalmayı kabul ederek çok iyi davrandın. Bu çok büyük bir şey ve sadece kocama teşekkür etmek istedim."

Robot gibi başımı sallamayı başarıyorum.

"Neyse, kardeşim yarın geliyor. Bunu zaten söylemiştim." Açıkça telaşlanmış bir şekilde başını sallar. "Sana engel olmamaya çalışacağız. Önünde birkaç önemli maç olduğunu biliyorum."

Hâlâ konuşmadım ve bu durum artık çok tuhaf hale geldi. Uzun bir nefes aldı. "Tamam. Saat geç oldu, yorgun olmalısın. Ben yorgunum." Dağınıklığa doğru elini salladı. "Sabah bunu temizleyeceğime söz veriyorum."

O kaçmaya başlar (onu kim suçlayabilir ki?) ve beynim sonunda çalışmaya başlar. Ayağa fırlarım ve yolunu keserim.

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok nazik bir davranış. Kimse bana huckleberry kek yapmamıştı. Kokusu harika."

"Sen bana her zaman iyi davranıyorsun. Ben de bu iyiliğini ödemek istedim."

Ona sarılmak ya da öpmek istiyorum, hayır, kesinlikle ikisini de.

"Bana hiçbir şey için borcunu ödemene gerek yok. Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa senin." "Tamam." Sesi titriyor, sanki beni anlamaya çalışıyor gibi.

genelde anlaşılması zor biri değilim ama şu anda kendi duygularımı bile anlayamıyorum, o yüzden onun bunu anlaması imkansız.

Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve açtığımda, bu gece buraya gelmesini beklediği adam olmaya çalışıyorum. Elimi uzatıp onun elini tutuyorum. "Uzun bir gündü, ama bu kesinlikle en iyi kısmı."

Dudaklarına küçük bir gülümseme konur ve sonra bir adım geri çekilerek ellerimizi ayırır. "İyi geceler, Travis."

"Nasıl gitti?" diye sorar Kinsley, sabahın erken saatleri için fazla parlak bir gülümsemeyle. Aniden farkına varınca gülümsemesi kaybolur. "Dur. Bugün burada olmaman gerekiyordu. Wren'e bir şey mi oldu? Gelmeyecek mi?"

"Hayır, o geliyor. Ben de burada değilim. Beni görmedin."

"Hmmm. Garip." Elini uzatıp kolumu çimdikledi. Ben de bağırdım. "Burada gibi görünüyorsun."

"Tamam. Buradayım. Ah. Acıttı."

"Neden buradasın?"

Gözlerimi kaçırıyorum. "Wren'in uçağı öğleden sonraya kadar gelmeyecek, ben de birkaç saat esneme egzersizi yapıp yer koreografisi üzerinde çalışayım dedim. İkinci bölümde hâlâ biraz eksikliklerim var."

Beni tekrar çimdikliyor.

"Ah! Ne yapıyorsun?"

"Hannah Walsh." Kinsley iki elini beline koyar. "Neden evde seksi kocanınla yatakta değil de buradasın?"

Gözlerimi kaçırıyorum. Çok utanıyorum ve saat çok erken. Ya da en azından bu saatte uyanmak için yeterince uyumadım.

"Ona hislerini söylemedin," diyor, suçlayıcı ve gerçekçi bir şekilde.

İnkar etmeye zahmet etmiyorum.

"Bir planımız vardı, Hannah. Yakışıklı kocan seyahatten döndüğünde ona aşık olduğunu söyleyecektin, onu öpecektin ve sonra en iyi arkadaşına her şeyi anlatacaktın."

Yüzüm kızarıyor. Planın tam olarak doğru olmasa da, doğru bir tanımlama. Evet, Travis'e ona aşık olduğumu söylemeyi planlamıştım ve evet, onu tekrar öperek bitmesini umuyordum, ama aslında sadece içimi dökmem gerekiyordu. Hislerimin tamamen karışık olduğunu düşünüyordum.

Durum ve benim için yaptığı güzel şeyler yüzünden, ama gerçek şu ki, ona aşık olmamak için nedenler arıyordum çünkü bu beni çok korkutuyor. O beni çok korkutuyor.

Hayatımın çoğunu bana hiç değer vermeyen erkeklerle ilişkiler içinde geçirdim ve bu benim için sorun değildi. Zaten onları asla önceliğim yapmayacaktım. Belki de bunu hissediyorlardı. Ama Travis öyle değil. Duygularını saklamıyor ve ona ne kadar aşık olursam, tamamen teslim olmak o kadar korkutucu geliyor. Yani, bu ilişki nereye gidebilir ki? İlk kez görüştüğümüzde evlendik. Çıkmadık bile. Her şeyi sırasız yaptık.

Tüm bunlara rağmen, denemek istiyorum. Ya da denemek istiyordum.

Bugün her şeyi yeniden sorguluyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Kinsley daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Hiçbir şey. Ona söylemedim. En sevdiği kekleri yaptım ve o eve gelene kadar uyumadım, ama yapamadım. Dün gece onda bir tuhaflık vardı."

Gözleri kısılr.

"Uydurmuyorum. O... tuhaftı." Kesinlikle bir terslik vardı ve bunun San Jose'ye yenilmemizden kaynaklandığını sanmıyorum. Ya da sadece ondan kaynaklanmıyordu. Belki fazla düşünüyorum, ama bir şeyler yolunda değildi.

"Bence sen sadece korkaksın." Beni köprücük kemiğimin hemen altından dürttü. Sertçe.

"Ah! Bugün çok şiddetlisin." "Henüz kafein almadım."

"Gerçekten bir şeyler vardı. Yemin ederim."

Yarı ikna olmuş gibi görünüyor.

"Onun en sevdiği kekleri yaptım ve ona ne kadar minnettar olduğumu anlatıp durdum ama o sadece bana bakakaldı, Kins. Yanlışlıkla ağzımdan kaçıp ona kocam dediğimde bile tuzağa düşmedi."

"O senin kocan."

"Evet, evet, ama genelde ben bunu söylediğimde, o tamamen..." Onun kendini beğenmiş sırtışını hayal ederek sözümü yarım bıraktım. Dün gece o sırtış ortada yoktu. "Belki de benden vazgeçmiştir."

"Oh, lütfen."

"Bu o kadar da çılgın bir düşünce değil. Artık açıkça dikkatimi çekmeye çalışmıyor ve Şubat da çok uzak değil. Belki de

"O adam sana aşık."

Bunun doğru olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. İnanabilirim belki, ama aşk mı? Bir yanımda, benim böyle hissediyorsam onun da öyle hissediyor olabileceğini mantıklı buluyor. Ama bu doğruysa, dün gece ne haltlar dönüyordu?

"Şimdi eve git ve ona sor, sorunu neymiş, sonra plana devam et."

"O uyuyor." Benim de yapmam gerektiği gibi. "Ve Wren öğleden sonra geliyor. Hafta sonu bittikten sonra tüm bunlarla ilgileneneceğim."

Onaylamadığını belirten bir ses çıkarır ama beni tekrar çimdiklemez.

Kaldım, esneme hareketleri yaptım ve planladığım gibi yerde çalıştım, ama konsantre olmak zordu. Sonunda çıkıp Wren'i almaya gitme zamanı geldiğinde sevindim.

Çıkarken, Koç Liz beni lobide durdurur.

"Merhaba, Hannah." Sessiz sesi ve çekingen gülümsemesi yüzümü anında kızartıyor. Bu, mücadele etmem gereken otomatik bir tepki. Aylık ücretlerimi ödüyorum ama spor salonunda muhasebe işlerini onun yaptığını bildiğim için, bana borç tahsildarı gibi davranıyor ve (sadece kafamda olsa da) ödemem gereken faturalar olduğunu ve tasarruf hesabımın azaldığını hatırlatıyor.

"Merhaba." Çantamın askısını bir can simidi gibi sıkıca tutuyorum. Ödemelerim tamamlanmış olsa da olmasa da, beni geriyor.

Gülümsemesi biraz daha yükseliyor, biraz daha samimi oluyor. "Hafta sonu öncesi sizi yakaladığım için üzgünüm ama yıllık spor salonu ücretlerinin gelecek ayın faturanıza ekleneceğini hatırlatmak istedim."

Zihnimin en arka köşesinde, önemli ama nadiren kullandığım bilgileri sakladığım yerde, sözleşmemdeki spor salonu ücretleri maddesini ve Ocak ayında ödenmesi gerektiğini belirten önemli kalın yazı tipini hatırlıyorum. Ücretin tam rakamını hatırlamıyorum ama aslında da önemli değil. Beş yüz ya da beş bin, param yok.

Önümüzdeki iki ayın antrenman ücretlerini de ödeyemem. Kahretsinsin. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirim?

"Doğru. Tabii ki. Uyarı için teşekkürler, Koç."

"İyi hafta sonları, Hannah. Umarım fırtına birkaç saat daha diner." Hafif kar yağmaya başlayan pencerelere doğru bakıyor.

"Ben de. Kız kardeşim bu öğleden sonra uçağıyla gelecek." Gülümsemem yapmacık ve sözlerim uzaklardan geliyor. Hâlâ kafamda imkansız bir matematik problemi çözmeye çalışıyorum.

"Ne güzel. Keyfini çıkar." Elini sallayarak ofisine geri döner.

Dışarı çıktığımda kar daha da şiddetli yağmaya başlamıştır. Aceleyle Jeep'ime binip içeri girerken soğuk hava bacaklarımı ısırdığı için, zaman ayırıp eşofmanımı giymeliydim. Motoru çalıştırıyorum ve ısının daha hızlı çalışmasını diliyorum. Ellerimi havalandırma deliklerinin önüne koyuyorum ve saati tekrar kontrol ediyorum, kendime küfrediyorum. Bu hava koşullarında havaalanına varmam daha uzun sürecek ve zaten zamanım daralıyor.

Otoparktan çıkıp yirmi dakikalık yolculuğa başlıyorum. Jeep'im karda kolayca ilerliyor ama birkaç dakika sonra, giderek kötüleşen ve görmezden gelinmesi zor bir tıkkırtı duyulmaya başlıyor.

Çıkıştan çıkmayı düşünüyorum ama çok yaklaştım ve Wren'in uçağı birkaç dakika içinde inecek. Bu benim sonum oluyor çünkü yarım mil sonra kaputtan beyaz duman çıkmaya başlıyor. İlk başta, bunun soğuktan kaynaklanan yoğunlaşma olduğunu umuyorum ama duman arttıkça paniğim de artıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Otoyolun kenarına çekip tehlike ışıklarını yakıyorum, sonra motoru kapatıp telefonumu alıyorum. Wren'in konumunu kontrol ediyorum, ama henüz inmiş olamaz, çünkü hala Arizona'da olduğu yazıyor.

Aklım karışıyor. Bir araç paylaşım hizmeti çağırıp bu sorunu sonra halletmekle, bir çekici çağırıp beni havaalanına bırakmaları için yalvarmak arasında karar vermeye çalışıyorum. Her iki seçenek de beni zamanında oraya ulaştırmayacak gibi görünüyor.

Kararımı veremediğimden telefonum çalmaya başlıyor.

Travis.

Travis beni asla aramaz. Mesaj atar. Sesli mesaj gönderir. Video ve memler gönderir. Ama beni aradığı sayı sıfırdır.

"Alo?" Yarım aklıma, yanlışlıkla aramış olabileceğini düşünerek, tereddütlerle cevap veriyorum.

"Selam Hannah. Neredesin?" "C
otoyolunda."
"Wren'i almaya mı gidiyorsun?"
"Şey..." Jeep'imden hala dumanlar yükselirken ona bakıyorum.
"Sayılır."
"Kahretsin. Gitmeden önce sana yetişmeyi
umuyordum." "Ne oldu?"
"Hiçbir şey. Sonra konuşuruz. Wren'e selam söyle, onunla tanışmak
için sabırsızlanıyorum."
"Bekle," diye sesleniyorum, o telefonu kapatmadan önce. "Bana bir iyilik
yapar mısın?"

Düşündüğümünden daha hızlı geldi. Range Rover'ı arkama park etti ve kaputu kaldırdığım Jeep'imın önüne koştu. Duman kesilmişti, bu da iyi bir şeydi.

"İyi misin?" Beni endişeyle süzerken kaşlarını çatıyor. "Donmuş olmalısın."

Tereddüt etmeden ceketinin fermuarını açar ve beni ceketıyla sarar. Bu ana kadar, hala eşofmanımı giymediğimi fark etmemiştim, ama şimdi fark ettiğimde, bacaklarım buz gibi olmuştu.

"Evet, ama Wren on dakika önce inmesi gerekirdi, ama hala ondan haber almadım."

"Eminim iyidir. Hava koşulları nedeniyle rötar yapmış olabilirler. Hangi havayolu ile uçuyor?"

"Delta. Ya çoktan gelmiş ve beni bekliyorsa?"

"Nefes al, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Benim arabamı almak ister misin, ben de çekici gelene kadar senin Jeep'inle burada kalayım, yoksa anahtarını çekiciye bırakıp şoförlüğünü yapmamı mı istersin?"

"Ben..." Yutkunuyorum. "Henüz çekici çağırmadım. En ucuz seçeneği bulmaya çalışıyordum."

Yeni bir utanç duygusu beni kaplar. Bu, en dip noktaya ulaşmış olmalıyım. Ucuz çekici aramak.

Gözümün köşesinden bir damla yaş süzülüyor ama hava o kadar soğuk ki çok uzağa gitmiyor. Çok utaniyorum. Gözümü silerek ekliyorum, "Ona geldiğinde bagaj alım yerinde olacağımı söylemiştim. Benim tarzım değil bu. Çok korkmuş olmalı. İzlediği tüm o gerçek suç programları yüzünden kaçırıldığımı falan düşünecektir. Tanrım, sence *ona* bir şey mi oldu? Sert davranıyor ama çok masum ve naif. Eğer biri ona zarar verirse..."

Bir saniye önce en kötü senaryoları hayal ederek bir döngü içindeydim, bir saniye sonra ise ağzı ağzımın üzerindeydi. Sürprizle ciyakladım, sonra onun sıcaklığına ve o tanıdık baharatlı kokusuna kendimi bıraktım. Dudakları sert bir çizgi gibiydi, ama sonra ağzım gevşedi ve esnekledi ve o beni gerçekten öptü. Sert ve hızlı, geri çekilmeden önce sadece bir tat almak için dilini içeri soktu.

Gözleri sıcak kahverengi ve yanakları soğuktan kızarmış. Ama sonunda beni kendime getiren, bana bakışındaki yoğunluktu. "Kahretsin. Özür dilerim. Dönüyordun. Dikkatini çekmek için aklıma gelen en hızlı yol buydu."

"Özür dilerim." Bugün olan utanç verici olaylar listesine epik bir çöküşü de ekleyin.

Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı kalkıyor. Bu, dün gece beklediğim Travis. Eğlenceli, tatlı, çabuk gülümseyen. "Arabamı al ve kız kardeşini git al."

"Peki ya sen?"

"Bir çekici çağırıp Jeep'inizi tamirhaneye götüreceğim."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Benim olan senindir, Bayan Bennett."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Senden bunu isteyemem."

"Sen istemiyorsun, ben de sana seçenek sunmuyorum. Şimdi git. Geç kalacaksın."

"İşte burası," diyorum ve Travis'in evine girerken arkamızdaki kapıyı kapatıyorum. Burada onun izi yok, ama muhtemelen hala benim cipimle uğraşıyordur.

"Vay canına. Burası çok güzel." Wren, mekanı incelerken başını geriye doğru eğiyor. "Gerçekten iyi bir evlilik yapmışsın."

Burun kıvırıyorum. Bilmiyor muyum sanki. Para sıkıntısı içinde dönüp durma isteğiyle mücadele ediyorum. Wren gittikten sonra bunun için bolca zaman olacak.

"Şaka yapıyorum." Sırt çantasını bırakıp bana doğru yürüdü. "O şanslı bir piç."

Havaalanında yaptığı gibi kollarını bana doluyor ve ben bugün ikinci kez ağlamaya başlıyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Onu içime çekiyorum ve nefes verirken, her yanımda daha sağlam hissediyor. Saçları benimkinden birkaç ton daha koyu. Tam kahverengi değil, koyu sarı. Üniversiteye başladığından beri saçlarını uzatmış ve benim her zaman sevdiğim doğal bukleleriyle savaşmayı bırakmış. Wren, tanıdığım tek sabit yuvam.

"Ben de." Geri çekiliyor, neyse ki benim buradaki dağınıklığımı fark etmiyor ve evin içinde dolaşmaya devam ediyor. "Yemeğe geçebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Wren mutfığa girer, ben de arkasından giderim.

"Evet, ama bir şeyler sipariş etmemiz gerekecek çünkü market alışverişine gitme fırsatım olmadı..." Gözüm market poşetlerine takılınca sözlerim kesildi. Birkaç ürün tezgahın üzerinde duruyordu, ama çoğu hala poşetlerin içindeydi, sanki Travis poşetleri boşaltırken dikkati dağılmış gibi. Poşetleri boşaltırken beni aramış olmalı.

Buzdolabına hızlıca baktığımda, zaten tahmin ettiğim şeyi anladım: benim için alışveriş yapmış. Bunu benim için yaptığını biliyorum, tıpkı benim için yaptığı diğer küçük şeyleri bildiğim gibi. O çok düşünceli. Sadece bazen değil, her zaman.

Wren ve ben fırında donmuş pizza pişiriyoruz ve sonra çocukluğumuzun en sevdiğimiz filmlerinden biri olan *Tinker Bell and the Legend of the NeverBeast*'i kiralıyoruz. Bu filmi o kadar çok izledik ki ikimiz de ezberledik. En sevdiğimiz bölümleri izliyor ve geri kalanını konuşuyoruz.

Bana derslerinden ve arkadaşlarından, gelecek yıl başvurmak istediği yurtdışı eğitim programından bahsediyor ve bana üç yeni gerçek suç podcast'i öneriyor.

"Peki..." Tabaktan bir dilim pizza daha alır ve kanepenin kendi tarafından bana bakar. "Bana Travis'ten bahset."

"O ne olmuş?"

"Her şeyi. Bu adam hakkında pek bir şey anlatmadın ve sosyal medyada yaptığım araştırmalarda sadece hokey istatistikleri ve önceki ilişkileri hakkında bilgi bulabildim. Miss Universe ile çıktığını biliyor muydun?"

Ona sert bir bakış attım. Biliyordum (internetteki fotoğrafları da görmüştüm) ama bu konuyu fazla düşünmemeyi tercih etmiştim.

Wren bana kirpiklerini kırıştırır, sonra devam eder: "Tüm kirli detaylar olmadan nasıl epik bir boşanma partisi planlayabilirim? Horluyor mu? Koltuğa işiyor mu?"

Gülerek cevap veriyorum. "Sanmıyorum ve hayır." "Başka sinir bozucu veya iğrenç alışkanlıkları var mı?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "O harika bir adam."

Gülümseme yavaşça dudaklarının köşelerini kaldırdı ve sonra büyüdü. Yüzüm kızardı çünkü o bakışı tanıyordum. Kendini beğenmiş, memnun, *bu bilgiyi sana karşı kullanacağım ya da sonsuza kadar seninle dalga geçeceğim* bakışıydı.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Tabii ki seviyorum." Az önceki öpücüğü düşündüm ve dudaklarım karıncalandı. Dün gece bunun olmasını ummuştum. Tam olarak bu şekilde değil, ama sonuç olarak.

"Evet, ama ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Michael Erin'den beri seni böyle görmemiştim."

Michael Erin, onuncu sınıfta aşık olduğum bir çocuktü. Çok genç ve umutluydum, bunu kimlerin bildiği umurumda değildi. Onun adını karalayıp, dikkatini çekmek için ayrıntılı planlar yapıyordum. Bu planlardan biri gerçekten işe yaradı ve o bana çıkma teklif etti. Harikaydı. Ama üç gün sonra, arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olacağını söyledi. Kalbim kırılmıştı ve bir daha kimseye böyle hissetmeyeceğime emindim. Wren, onun hayatını mahvetmek için ayrıntılı planlar yapmayı önerdi, tabii ki bunu asla gerçekleştirmedik, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bu kısmı unutmuştum. Wren, bu moda olmadan çok önce gerçek bir suç meraklısıydı.

"Ne? Hayır. Her zamanki gibi davranıyorum. Travis ve ben sadece... durum biraz karmaşık." En azından Travis'in adını

ama sanırım dün gece, muhteşem bir şekilde geri tepen ayrıntılı bir plan gibiydi.

"Karmaşık, onu gerçekten sevdiğin ama durumun berbat olduğu anlamına gelen bir koddur."

Bu şaşırtıcı derecede doğru bir özet.

"Michael Erin demişken, boşanıyor," diyor Wren, kaşlarını oynatarak ve utangaç bir gülümsemeyle.

"Yine mi?"

Kafasını sallar, gülümsemesi genişler. "Üçüncü şanslı kişi olabilirsin."

Yine gülüyorum ve bu iyi geliyor.

"Peki ya sen? Yeni sevimli erkeklerle tanıştın mı?" "Hayır."

"Hayır mı?"

"Evet, ama hayır. Henüz benden bahsetmiyoruz. Bana hala Travis'ten bahsetmedin."

Onun adını duyunca kapı açılır ve Wren ile ikimiz donakalırız, çünkü kocam soğuk ve rüzgârlı bir şekilde içeri girer ve çok yakışıklıdır.

"Selam." Hannah ve kız kardeşine el sallayarak selam veriyorum. İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Evin sıcaklığı çok hoş bir rahatlık. Kar durduktan sonra sıcaklık gerçekten düştü ve çekici çok uzun sürdü.

Wren'e gülümsüyorum. Hannah'ya çok benziyor, ama saçları daha koyu ve yüzü daha yuvarlak. Bana sanki hikayeleri duymuş ve beni sorguya çekmek için sabırsızlanıyormuş gibi sırtıyor. Onun hakkında duyduklarımdan daha azını beklemiyordum.

Hannah ve ben konuşmayınca, Wren kontrolü ele aldı. "Sen kocası olmalısın," dedi.

"Üzgünüm." Hannah sanki sersemlikten çıkıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Wren, Travis ile tanış. Travis, bu benim kardeşim Wren."

"Sonunda tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Wren'e. Sonra Hannah'ya. "Jeep'in ön tarafta."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tamiri kolaydı ve gece ayrılmadan önce tamir etmeyi başardılar."

Hannah, sanki durumu basitleştirdiğimi biliyormuş gibi gözlerini hafifçe kısar. Kolay bir tamirat olduğunu söylemedi ama hızlıca hallederse iki katı ödeme yapacağımı söylediğimde, birkaç dakika içinde arabayı krikoya kaldırdı.

Onun bakışlarından kaçmak için televizyona bakıyorum. "Ne izliyorsun?" "Hannah'nın en sevdiği film," diyor Wren. "Sana da izlettirdi mi

izlettirdi mi?"

"Hayır."

"Sadece *sana* izletirim," diyor Hannah ona, bir bacağını uzatıp ayağıyla kız kardeşini dürterek.

"Her seferinde filmin sonunda ağlıyor," diyor Wren bana komplo kurar gibi gülümseyerek.

Onu şimdiden sevdim, zaten şüphem de yoktu.

"Tinkerbelle'e mi?" diye soruyorum, sonunda ekrandaki küçük yeşil periyi tanıyorum.

Hannah başını sallar. "Canavar günü kurtarır ve sonra bin yıl uyur... Neyse, boş ver. İzlemelisin."

"Evet. Bir ara izlemem gerekebilir." Muhtemelen bu gece yatakta, o öpücüğü tekrar tekrar hatırlayıp uyuyamadığımda. Mutfığa doğru yürüyorum. "Sadece biraz yemek ısıtıp yukarı çıkacağım, böylece siz ikiniz sohbet edebilirsiniz."

"Bizimle birlikte izlemek istemiyor musun?" diye sorar Wren.

Bir an durup Hannah'ya bakarak bunun gerçek bir teklif mi yoksa sadece kız kardeşinin nezaketi mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama ona baktığımda, aklıma gelen tek şey dudaklarının dudaklarımdaki hissi ve soğuk hava ile karışan tadı oluyor ve bu da beynimi karıştırıyor.

"Uh..." Hannah'dan gözlerimi çekip Wren'e dönüyorum. Böyle düşünmek daha kolay. "Partinize katılmamı istediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle. Sana soracak çok şeyim var." Wren daha dik oturur, dizlerini kucaklar. "Hannah bana senin hakkında hiçbir şey anlatmadı ve sen artık benim kayınbiraderimsin."

"Sana bazı şeyler anlattım," Hannah küçük bir kahkaha atarak uyarıyor.

Wren başını sallayarak bana bakmaya devam ediyor. "Neredeyse hiçbir şey."

Kendimi Walsh kardeşlerin en küçüğüne gülümserken buluyorum. *Yengem*. Ne garip. Bir kız kardeşim olacağını hiç düşünmemiştim, ama bu durumu seviyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Meğer Wren'in bilmek istediği *her* şeymiş. Oturduğumda bana sorular yağdırmaya başladı ve durmak bilmedi. Ve ben bunu çok sevdim.

Büyüdüğüm yeri, hokeyi nasıl sevdiğimi, nerede yaşadığımı, en sevdiğim filmleri, sevdiğim müzik türlerini ve hatta en sevdiğim kahve siparişini konuştuk. Onda çok coşkulu ve

Özgür. Onların neler yaşadığını ve Hannah'nın onu nasıl koruduğunu biliyorum ve sanırım şimdi anlıyorum. Hannah'nın neden onlar için bu kadar çok mücadele ettiğini ve bunun kız kardeşine ne kazandırdığını. Bu, tüm aile ilişkilerinin olması gerektiği gibi bir armağan, insanların kendileri olmalarına izin vermek ve onları, başka türlü olmaları gerektiğini asla sorgulamayacakları kadar sevmek.

Film bittiğinde, hiçbirimiz fark etmiyoruz.

"Hannah ağlamadı bile," diyor Wren gülerek. "Tekrar başlatalım mı, yoksa *Twilight'ı mı* izleyelim?"

"Sen karar ver," diyor Hannah.

Wren bana bakıyor.

"Parlak vampir adamın olduğu *Twilight* mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Her yıl tatilde bu diziyi arka arkaya izleriz."

"Ben sadece sonuncusunu izledim," diye itiraf ediyorum. "Televizyonda veriliyordu ve beni içine çekti, ama bir daha izlemedim."

"Aman Tanrım. Anlamak için hepsini izlemelisin. İlk filmin yapımı biraz utanç verici ama diğerlerini çok daha fazla takdir etmeni sağlıyor. Ayrıca Jacob'ın parlamasını da görebiliyorsun."

Hannah, Wren televizyonda ilk filmi kiralamak için kanalları gezerken ve oynat düğmesine basarken kız kardeşine gülümsüyor.

"Yastık?" diye soruyor Wren, rahat etmek için kanepenin minderine geri kıvrılırken. Hannah'nın aşağıdaki yatağından battaniye ve yastıkları getirmişler ve ikisi de karşı köşelere kıvrılmış, ben de aralarında kalmışım.

"Uh... evet. Bana ondan bir tane ver." Elimi kaldırıyorum.

Bana fırlatır ve ben de onu başımın arkasına yerleştiririm. Hannah'nın battaniyesinin kenarı kucağıma düşer. Ona bakarım ve bana tam olarak anlayamadığım bir gülümseme atar. Ama ona yakın olmak için her türlü bahaneyi kabul ederim. Battaniyeyi paylaşabilmemiz için yana kayarım ve gülümsemesi genişler. Mutlu, işte bu. O mutlu. Ruhunun derinliklerinde, şu anda başka hiçbir yerde olmak istemeyecek kadar mutlu. Bu durumda ikimiz de aynıyız.

Hannah ile tanışmadan önce flört etmekten ne kadar bıkmış olsam da, birlikte vakit geçirmeyi, bağ kurmayı, çiftlerin yaptığı tüm samimi şeyleri yapmayı özlemiştim.

"Aman Tanrım, çok üşüyorsun," diyor kolum onun koluna değdiğinde. "Ceketim başkasında kalmıştı ve karın içinde beklemek zorunda kaldım."

Alt dudağımı sanki somurtuyormuşum gibi dışarı çıkarırım, ama sonra o benim ağzıma bakar ve ben o ana geri dönerim, ellerimle onun yüzünü çerçeveler ve onu öperim.

Şok ve belki de suçluluktan ağzı açık kalır, ama sonra ben sırtınca, o da şakacı bir şekilde bana vurur.

"Bu kadar centilmen olmana gerek yoktu. Jeep'imın arkasında pantolon ve ceket vardı."

"Biliyorum. Onları giymeyi düşündüm, ama sen o kadar küçüksün ki, beni pek örtmeyeceklerini düşündüm."

Bakışları yine dudaklarıma düşüyor, sanki o öpücüğü hala düşünüyor gibi.

"Biraz ısınını benimle paylaş." Ben biraz daha yaklaşıyorum, o da çekingen bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Wren.

Hannah ve ben ona bakarız. Hannah'nın geri çekileceğini düşünürüm, ama o bana daha da yaklaşır ve kız kardeşine "Tabii ki öyleyiz" diye cevap verir.

Film başlar ve Wren ile Hannah yorum yapmaya başlamadan önce bir dakikadan az bir süre sessiz kalırız.

"Makyaj berbat," diye ekliyorum. "Forks'taki insanlar bu adamlarda bir sorun olduğunu fark etmemiş olamazlar. Yüzleri yeşil."

Hannah o kadar yakın ki kahkahasını duyabiliyorum. "İlk filmde yönetmen, filme ürkütücü bir hava katmak için mavi filtre kullanmıştı."

"Diğer filmler öyle değil," diye ekliyor Wren.

"Ah, doğru." Şimdi o söylediği için, her şeyin mavimsi bir tonu olduğunu görebiliyorum. "*Twilight* trivia bilgilerinle bir bak sana."

"Onun on beşinci doğum gününde oynamıştık."

"*Twilight* trivia mı?" diye soruyorum, parlak vampirlerle ilgili her şeye takıntılı genç Hannah'yı hayal ederken dudaklarımin yine geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

Hannah etrafıma bakarak Wren'e dönüyor. "Bazı şeyler kutsaldır."

Wren sadece gülüyor. Ben de öyle. Hannah da öyle.

"Sen mi söylüyorsun bunu," diyor Hannah kız kardeşine. "Senin için düzenlediğimiz

Açlık Oyunları partisi ne olacak?"

Wren gülümser ve sanki bana bir sır veriyormuş gibi konuşur. "Tüm yiyecek ve içecekleri arka bahçenin ortasına bir bereket sembolü gibi koyduk ve herkesin Nerf silahı vardı, yani bir şey yemek isterseniz kurşun yağmuru altında koşmak zorundaydınız. Efsaneydi."

"Ve bana Elizabeth Banks'ın karakteri gibi çılgın bir makyaj ve saçla giyinmemi sağladı."

"Harikaydı. Tanrım, bunu tekrar yapmalıyız. Belki Mart ayında geri gelirim. Travis, Sezar ya da Başkan Snow olabilir." Wren'in gözleri bu olasılık karşısında parladı.

Onlar için bunu yapabilirim galiba. "İyi bir kötü adamı severim."

Wren hala bana gülümserken, "Doğum günün ne zaman?" diye soruyor. "26 Ekim," diye düşünmeden cevap veriyorum, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz

kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz donup kalıyorum. Kahretsin. Zorla gülümsüyorum ve Hannah'ya gizlice bakıyorum. Sanırım evrenden o tarihte olan bir başka önemli olayı da hatırlamamasını istemek fazla oldu.

Belli ki hatırlıyor. Wren neyse ki konuşmaya devam ediyor, benim için olası parti fikirleri öneriyor ve doğum günümün Cadılar Bayramı'na çok yakın olduğu için Cadılar Bayramı temalı bir parti yapıp yapmadığımı soruyor.

"Hayır." Hannah'dan hızla gözlerimi ayırıp kız kardeşine bakıyorum. "Hokey temalı birçok parti verdim."

O burun kıvrıyor. "Tahmin etmiştim." Sonra ekranda bir şey dikkatini çekiyor. "Oh, bu kısmı çok seviyorum."

Wren sessizleşir ve ben Hannah'ya dönerim. Yüzünde hala birçok soru işareti ile bana bakıyor, ama sormuyor ve ben bunu Wren'in önünde bu konuyu tartışmak istemediği şeklinde yorumluyorum.

Filmi izlemeye geri dönmeye çalışıyorum, ama yanımda Hannah'nın ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Sonunda, battaniyenin altından elimi onun uyluğuna koyuyorum. Bacağı sıcıyor ama sonra yavaşça gevşiyor. Hafifçe sıkarak dokunuşumla özür dilemeye ve daha sonra açıklamaya söz vermeye çalışıyorum.

O da kabul etmiş gibi bana yaklaşır ve film izlerken birbirimize sarılıp kalırız.

Wren uykuya dalmadan önce ikinci filmin yarısını izleriz. Hannah'nın gözleri de ağırlaşmıştır. Gerçekten kalkmak istemiyorum ama kalkarsam ikisinin de kanepede daha rahat uyuyacağını biliyorum.

Heyecandan çok iradeyle, yavaşça uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Hannah sessizce soruyor, sesi her zamankinden daha derin.

"Yatağa. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Wren'e bakar ve sonra başını sallar.

Gözlerim yine onun ağzında takılıyor. Kahretsin.

Boğazımı yutkunarak ayağa kalkıyorum. "İyi geceler."

Yukarıdaki odama çıkarken kendimi oyalamaya ya da geriye bakmaya izin vermiyorum. Gömleğimi başımdan geçirirken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

"Senin doğum gününde evlendik," diyor Hannah, sözlerinde bir soru işareti var.

Yavaşça ona dönüp özür dilercesine gülümsüyorum.

Bunun er ya da geç olacağını biliyordum, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Bu yüzden Vegas'taydım."

"Bunu bana nasıl söylemedin?" "Konu açılmadı."

Bu cevabı beğenmedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırarak bana dik dik baktı.

"Takım arkadaşlarınla başarını kutlamak için oradaydın ve bir saniye bile olsa dikkatini senden uzaklaştırmak istemedim."

"Bana söylemeliydin. O gece değilse, sonra söylemeliydin."

"Evet." Eğer tüm kartlarımızı masaya koyacaksak, sanırım bu benim son kartım. "Düğün salonundan ayrılırken, sana bunun şimdiye kadar geçirdiğim en güzel doğum günü olduğunu söylemiştim."

Sözlerim onu şaşkına çevirdi. Yüzünde binlerce duygu belirdi. Şaşkınlık, kafa karışıklığı, öfke. "Travis, ortan adın her neyse Bennett!"

Şimdi gerçekten sinirlendi. Yaklaşıp beni itti. Sert değil ama dengemi kaybetmem için yeterliydi.

"Adım Gene ve özür dilerim, tamam mı? Her şey için. Doğum günüm olduğunu sana söylemediğim için, hayatımın en güzel gecesini hatırladığım için ve ne yaptığımı bilemeyecek kadar sarhoş olduğumu düşünmene izin verdiğim için. Ama en çok da senin sarhoş olduğunu fark etmediğim için özür dilerim. Bana bunun benim hatam olduğunu nasıl anladığımı sordun."

"Çünkü her şeyi hatırlıyorsun."

Başımı sallıyorum.

Bir adım daha öne çıktı. Kendimi hazırladım ama beni tekrar itmedi. "Neden bu kadar, bu kadar..."

"Çekici mi? Yakışıklı mı? Karşı konulmaz mı?" Durumun gerginliğini biraz olsun azaltmak için şaka yapıyorum. Kızgın olmak ve bir daha benimle konuşmamak için her türlü hakkı var, ama içimden özür dilemek gelmiyor.

"Evet. Hepsi doğru. Ayrıca tatlı ve düşüncelisin, ve sana kızmak imkansız, her ne kadar gerçekten kızmak istesem de." Sesi hala kızgın, ama yüzü yumuşuyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum ama onun sözlerini tam olarak sindiremeden, parmak uçlarına yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Beynim Hannah'nın beni öptüğünü kavrayamadan vücudum kontrolü ele geçiriyor. Sıcak, yumuşak dudakları dudaklarımin üzerinde ve elleri dengede kalmak için göğsüme dayanıyor. Eğer rüya görüyorsam, beni uyandırmayın.

"Üzgünüm," diyorum, konuşmak için sadece bir anlığına uzaklaşarak. "Öyle olmalısın." Kolları boynuma dolanıyor.

Ağzına hafifçe gülümsüyorum. "Bunu telafi etmeme izin ver."

Eğilip kalçasını tutup kendime doğru çekiyorum. Bacaklarını belime doluyor ve beni daha derin öpüyor. Hiç vakit kaybetmeden odanın diğer ucundaki yatağıma doğru ilerliyor ve onu yatağa yatırıyorum. Göğsü benimki gibi hızlıca inip kalkıyor. Ben kot pantolonumun düğmelerini açarken o göğsüme ve sonra daha aşağıya bakıyor.

"Bunu daha önce yaptık

mi?" "Hayır."

"Gerçekten mi? Ben sandım ki..."

"Oyun oynadık ama seks yapmadık." "Neden?"

"Olan biten her şeyi düşününce bu gerçekten o kadar şaşırtıcı mı?"

"Üzgünüm." Kaşları çatıldı. "Sadece..."

O sersemlemiş. Ben hayal hayal ne olduğunu
olduğunu olması gibi böyle böyle önemli bir geceyi
hatırlamak.

"Prezervatifim yoktu, bu yüzden bekleyip Moonshot'a döndüğümüzde
evliliği düzgün bir şekilde tamamlamaya karar verdik."

Kısa bir kahkaha üst vücudunu titretti. "Gerçekten 'tamamlamak' mı dedik?"

Bir saniye düşünüyorum. "Evet, ama ikimiz de sarhoştuk, bu yüzden
kendimizi suçlamamalıyız."

Yine küçük bir kahkaha.

"Seks yapmadık," diyor daha çok kendine değil bana, sonra soruyor,
"Ne yaptık?"

Cevap vermek yerine, sol bacağını baldırının hemen üstünden tutup
çekiyorum ve onu yatağa yatırıyorum. Bacaklarının arasına girip ona
doğru eğiliyorum ve dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum. "Sana
göstereyim mi?"

O başını sallarken parmak uçları hafifçe çenemi okşadı.

Onu tekrar öpüyorum, daha sert, o geceyi ve o zamandan beri
defalarca düşündüğüm o ayları hatırlayarak.

"Tadın pembe limonata ve sonsuzluk gibiydi." Tıpkı Vegas'ta olduğu
gibi, ve o zamandan beri her seferinde, onu öpmek beni tamamen tüketiyor.
Bunun için o kadar uzun süre bekledim ki, bitmesini istemiyorum, ama aynı
zamanda onunla yapmak istediğim çok daha fazla şey var.

Büyük bir çaba sarf ederek dudaklarından uzaklaşıyorum ve
boynuna öpücükler konduruyorum, emiyor ve ısııyorum. O inliyor,
parmaklarını saçlarımdan arasında gezdiriyor ve bana doğru eğiliyor.

"O gece elbise giymiştin, bu yüzden bunlara ulaşmak biraz daha
kolaydı." Giysisinin üzerinden bir göğsünün ucunu ısııyorum.

Elleri saçlarımdan ayrılır ve hızla oturarak sweatshirt'ünü çıkarır. Altında
bir tişört vardır ve yakası Vegas'ta giydiği elbisenin yakası gibidir.

Parmağımı ortasına takıp aşağı doğru çekiyorum. Dekoltesinden
siyah dantelli sütyeni görünüyor.

"Senin ne kadar mükemmel olduğunu unutamadım. Hala da unutamıyorum. Senin her parçan sanki benim için yaratılmış gibi."

Ben vücudunu aşağı doğru ilerlerken, o boğazını yutar. Askılı tişörtünün kenarını kaldırıp göğüs kafesi ve karnına yumuşak öpücükler konduruyorum. Buraya onunla dönmem ne kadar süreceğini bilseydim, bunu daha uzun süre tadını çıkarmak için daha fazla zaman ayırırdım. Şu anda da tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Vücudu spor salonunda çalışarak zayıf ve sıkı, cildi yumuşak ve sıcak. Beni aceleye getirmiyor, ama en çok ilgi görmek istediği yere dikkatimi vermemek için uğraşırken sabırsızlığını hissedebiliyorum.

Parmaklarım pelvik kemiğinin üzerinden geçip yan tarafına doğru geri dönerken, o yumuşak bir inilti çıkarır. Onun tenine karşı kıkırdarım ve sonunda dudaklarımı daha aşağıya kaydırırım. Şortunun kenarının üstündeki çizgiyi yalarken karnı içe çöker. Yavaşça şortunu aşağı çekerim, şimdilik külotunu çıkarmadan, ve kendimi bacaklarının arasına sıkıştırırım.

İpeksi kumaşın üzerinden onun merkezini yalarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Bu çok fazla ve yetersiz. Planladığımdan daha erken külotunu indiriyorum ama aramızda hiçbir şey kalmadan yüzümü bacaklarının arasına gömdüğüm anda başka hiçbir şey umurumda olmuyor.

Parmakları tekrar saçlarıma uzanıyor ve ben klitorisini bulup emdiğimde saçlarımı kavrayıp çekiyor.

"Sonsuza kadar gibi." Nefes alıp dilimi onun

"Travis." Adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor ve omurgamdan bir titreme geçer. "Fikrimi değiştirdim."

Durup ona bakıyorum. Gözleri arzu ile parlıyor, yanakları kızarmış. "Ne yaptığımız ya da nasıl yaptığımız umurumda değil. Şimdi beni sik. Lütfen?"

Vücudunu yukarı doğru hareket ettirmeden önce amına bir kez daha sert bir öpücük kondurdum. "Ne dersen o, karıcığım."

Ağzını ağızıma bastırmadan önce bir gülümseme atıyor. Elleri belimde, kot pantolonumu ve boxerımı aşağı çekiyor. Onları bacaklarımdan aşağı indirip yere atmasına yardım ediyorum.

Ben yan dönüp komodinden prezervatif almak için uzanırken, o tırnaklarını hafifçe ön koluma geçirir.

"Vay canına." Geriye baktığımda gözleri benim aletime takılmış. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

"Bunu hatırlamadığıma inanamıyorum."

"Penisime iki kez verdiği tepkiyi görmek, ilk seferini hatırlamamanın tek iyi yanı."

"Ne kadar kendini beğenmiş." Bana sırtarak sessizce kıkırdar.

O, benim kontrolümü kabul etmekten bıkmış bir şekilde kucağıma tırmanıyor. Ve ben de onun istediği gibi davranmasına izin vermekten mutluyum. Hem de çok mutluyum. Kollarımı beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Avuç içlerimi yanlarına doğru kaydırıp tişörtünü başından çıkarıp bir kenara atıyorum, sonra sütyenini çıkarıp onu da yere atıyorum.

"Bunları özlemişim." Göğüslerini avuçlarım, başparmaklarımla meme uçlarını ileri geri okşarım.

Onun yanıt olarak çıkardığı inilti doğrudan sikime gider. Bana doğru hareket eder, kendini benim sikime sürter.

"Siktir, bebeğim. Aynen öyle. İstedğini al." Elektrik cildimde dolaşüyor. Böyle devam edemem, ama onu durdurmadan önce karnıma boşalma riskini göze alacağım.

"İhtiyacım var," diye başlar, sonra kalçalarını sallar ve titrer. Bunu tekrar yapar ve vücudunun zevkle kıvrıldığını ve titrediğini hissedebilirim. Her sinir ucu titriyor. Biliyorum çünkü benimkiler de öyle.

"Ne? Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, alnımı onun alnına yaslayarak. "Ne olursa olsun, senin olacak."

O, duyulabilir bir nefes verir. "Kocamın sikinin içimde olması lazım içime girmesini istiyorum."

Şaşkın bir kahkaha atarak prezervatif ve kendimi kapattım. "Mutlu eş, mutlu hayat."

Elleri omuzlarımda sabitlenirken kendini yukarı kaldırıyor ve sonra yavaşça üzerime iniyor. Beni sıkıca sararken, her santimetreyi alırken ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkıyor.

"Siktir." Ellerimi sabit tutmak için parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum. Alnımda ter damlaları oluşur. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum." Durdu ve kirpiklerini kapatarak gözlerini kapattı.

Parmaklarım klitorisini bulur ve hassas düğmeyi daireler çizerek okşarken kalçalarımı onun altına kaldırıp biraz daha içeri girerim.

O çığlık atar ve ben onun sıcak, dar amına tamamen gömülene kadar aşağıya doğru iner.

"Lanet olsun, mükemmel."

İkimiz de sessiziz, sadece sık nefeslerimiz sessizliği dolduruyor, ta ki o yumuşak bir kahkaha atıp kollarını boynuma dolayana kadar. "Haklısın. Biz seks yapmadık. Bunu unutmam imkansız."

Ben de yapamadım. Unutmayacağım. Yaşadığım sürece bunu hatırlayacağımı biliyorum. Bir kolumu beline dolayarak, sırt üstü yatacak ve hala benim sikimde kalacak şekilde bizi döndürüyorum. Boynunu ısırp öpücükler ve yalamalarla onu şımartırken çığlık atıyor. Neredeyse iz bırakacağından emin olana kadar köprücük kemiğini sertçe emiyorum. Bu sırada, amı hala benim sikimi mengene gibi sıkıştırıyor.

Sadece o rahatlayıp gülümsediğinde tekrar hareket ediyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor. Uzun kirpikleri titriyor ama ağzı açılıp yumuşak, boğuk bir inilti çıkarırken bakışlarımı tutmak için mücadele ediyor.

"İyi misin?" diye soruyorum boğuk, gergin bir sesle.

O başını sallar ve dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. "Daha fazla." Bu sefer daha fazla çekip, daha sert girerim.

"Daha fazla."

Bu kelime kafamda yankılanıyor. Her istediğinde, ikimiz de nefes nefese ve ter içinde kalana ve tırnakları sırtıma batana kadar isteyerek ona veriyorum. Daha fazla dayanamıyorum, ama havaya ihtiyacım olduğu gibi onun penisimin etrafında nabzı atmasını hissetmem gerekiyor. Bu benim varlığım için hayati hale geldi.

Her bir itişin klitorisini okşaması için hafifçe hareket ediyorum, ama bir kez yeter ki o sıkıca sarılsın ve inlesin. Sonunda ben de kendimi bırakıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki gözlerim kararmaya başlıyor.

Travis ve ben yatakta yan yana uzanıyoruz. Çıplak ve ikimiz de nefes nefeseyiz. Orgazmdan sonra ikimiz de kıpırdamadık, sadece o prezervatifi çıkardı. Sanırım beynim bozuldu. Her zamanki gevezelik ve endişelerim yok oldu, sadece mutluluk var.

Tavana bakarken, hatırlayabildiğimden daha mutluyum, dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. İlk başta küçük, sonra daha yüksek.

Travis başını yana yatırıyor, kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Uyuyakaldın mı? Seni tekrar öpüp aklını başına getirmemi ister misin?"

Dudaklarımı ona doğru eğip öpüyorum. "Hayır ve evet."

Kollarını sırtıma dolayarak beni üzerine çekip, dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken, gülümsemesi tamamen çocuksu bir çekicilik taşıyor.

Büyük elleri sırtımda yukarı aşağı dolaşüyor ve son iki aydır tek düşündüğü şey buymuş gibi beni öpüyor.

Onunla böyle iç içe olmak gerçeküstü bir his. Ben de kendi keşiflerimi yapıyorum, karnındaki kasların hatlarını ve kalçasındaki V şeklini izliyorum. Hafifçe tırnaklarımı penisinin gövdesine geçirip başını başparmağımla okşuyorum.

Boğazının derinliklerinden bir uğultu çıkar. "Bir şey mi istiyorsun, karıcığım?"

"Evet, sen iyi bir vücut yastığısın. Ama Wren uyanıp onu terk ettiğimi fark etmeden aşağıya inmem gerek."

"O uyuyor." Göğüslerimin arasına burnunu soktu, burnunu cildimde gezdirerek nazik öpücükler kondurdu. "Benimle kal. Sana Vegas'ın tekrarını hâlâ göstermedim."

Vegas. Tanrım. O gecenin anıları için neler vermezdim.

"Anlat bana. Her şeyi."

"En son hatırladığın şey ne?"

"Kulüpte öpüşüyorduk ve belki de dışarıda bir çeşmenin önünde bazı bulanık görüntüler var."

O başını sallar, dudaklarında neredeyse özür diler gibi küçük bir gülümseme belirir. "Orada evlenmeye karar verdik."

"Çeşmenin önünde mi?"

"Evet. Kısa bir süre dövme yaptırmayı düşündük, ama sen yeni bir koçla antrenmanlara yeni başladığın için iyileşmesi konusunda endişelenmek istemediğini söyledin."

"Ne kadar pratik biriyim. Evlilik açıkça çok daha kolay bir seçimdi." Bu noktada tek yapabileceğim gülmek. "Bir daha asla birlikte sarhoş olmamalıyız."

"O kadar da kötü olmadı."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum." "Ne?"

"Her şeyi sakinlikle karşılamayı."

Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koydu ve her ayrıntıyı ezberlermişçesine yüzümü inceledi. "Hannah, tanıştığımızdan beri tek düşündüğüm sensin. Vegas'ta evlenmek benim için o kadar da zor bir şey değildi."

"Evet, ama evlilik?"

Omzunu kaldırıp indirir. "Sadece, bu benim aldığım en iyi kararlardan biri olacak diyorum."

"Bana çıkma teklif edebilirdin." "Ettim."

Birkaç kez."

"Yine de..."

"Kararımın arkasındayım."

Bu adamın bizim birlikte mutlu olacağımızdan o kadar emin olduğunu ve benimle evlenmeyi göze aldığını anlamak zor.

"Bekle. Dövme yaptıracaktın mı?" Geçmişini düşününce şaşırdım. "Ne dövmesi?"

"Teknik olarak dövme yaptırdım, sadece o gece yapmadım."

Hemen anlıyorum ama keşke anlamasaydım. Bu adam ne yaptığını çok iyi bilerek (kesinlikle sarhoş olmasına rağmen) benimle evlendi, üstelik bu olayı derisine kazıdı.

"Bu dördüncü sayım. Geri döndükten bir hafta sonra yaptırdım."

"Boşanmayı iptal etmeye karar vermeden önce mi?"

"Sonuç ne olursa olsun, bunun hayatımı deęiřtirecek bir an olduęunu dūřundūm."

"Tanrım." Avuç ilerimi yūzūnūn iki yanına bastırıyorum. Yanakları koyu renkli sakallarla pūrūzlū. "Ben ise sen beni seviyor musun diye endiřelenip, seni tekrar öpmek için zayıf bir giriřimle en sevdięin kekleri piřiriyordum."

"Ne?" Bir dirseğine yaslanarak oturur, koyu kaşları birbirine yaklaşır.

Yanaklarım kızardı. "Dūn gece dūřundūm ki..." İnleyerek sōzūmū bitiriyorum. "ok utanç verici."

Yūzūmū ellerimle kapatmaya çalıřıyorum ama o ellerimi çekip göęsūne koyuyor.

"Anlat bana."

Midem sinirlerden ibaret, ama bana bakışları, o kadar samimi ve umut dolu ki, bana yeterince cesaret veriyor. "Sana aşık olduğumu sōylemenin ve yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu göstermenin bir yolunu bulmak istedim."

Gūlūmseme si daha da geniřliyor.

"Kendime ve bařkalarına bakmaya alıřkırım ama seninle birlikteyken her zaman tam tersi oluyor. Bu gerçekten biraz rahatsız edici." Ona titrek bir gūlūmsemeyle karřılık veriyorum. "Bu yūzden sana pasta yapıp seni beklediğim de, hislerimin ne olduęunu açıkça anlayacađını dūřundūm." řimdi bunu sōyleyince, umduęum gibi sonuçlanmaması hiç de řařırtıcı deęil. "Ama sonra sen geldin ve bir řeylerin ters gittiđini anladım. Yorgun muydun, yoksa řansımı kaçırmıř mıydım, bilemedim."

"Hayır." Bařparmađı, elimdeki sırtta yavařça, gūven verici daireler çiziyor. "Bu seninle alakalı deęildi. Bir an bile olsa bōyle dūřundūđın için çok ūzgūnūm. Ben batırdım. Sen deęil, tamam mı? Çok ūzgūnūm. Beni affeder misin?"

"Sorun değil. Affedilecek bir şey yok. Saat geç olmuştu ve beni beklemiyordun."

"Sorun yok deęildi. Benim için çok gūzel bir řey yaptın ve ben seni garip hissettirdim. Asla öyle bir adam olmak istemem. Bařka ne olursa olsun, bunun mazereti olamaz."

O kadar içten ūzgūn görūnūyor ki, bu durumu çok abartmıřım gibi hissettiriyor. "Kōtū bir gūn geçirip, biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymak normaldir.

. Beni gördüğünde her zaman mutlu olmak zorunda değilsin."

"Ama sen bunu anlamıyorsun. Seni gördüğüme sevindim. Hatta çok sevindim. Kapıyı açıp seni görmek günümün en güzel kısmıydı. Özellikle dün gece."

"Maç yüzünden mi?" Bana kızgın olmasının tek nedeni bu olabilir diye düşündüm.

"Hayır." Dilini yanağının içini dürttü. "Uçağa binerken babamdan bir telefon aldım."

"Oh."

"Evet." İçini çekti. "Altı yıldan fazla bir süredir ne ondan ne de annemden haber almadım, ama son birkaç aydır birkaç kez aradı."

"Neden?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Acaba bu doğru mu? Onu etkileyen şeyle bakılırsa, bence değil. Her halükarda, onun sözleri ve bu durumu rahatça kabul etmesi midemi bulandırıyor ve öfkem kaynıyor. Birini, hele ki kendi ailesini bile, bu kadar kolayca silip atması onun için kötü bir şey olmalı.

"Üzgünüm." Özrümün onun acısını silmeye yetmeyeceğini biliyorum, ama en azından onlardan uzaklaşarak doğru şeyi yaptığını düşündüğümü bilmesini istiyorum.

"Onları hayatımdan çıkarmak gerekliydi. Bunun benim hatam olmadığını bildiğim gibi bunu da biliyorum, ama..." Durup yutkunuyor.

"Bu acıyı azaltmıyor."

O da başını sallar, gözleri benim anladığım bir düşünceyle parlar.

"Her neyse, onun araması sadece düşünmek istemediğim şeyleri karıştırıyor."

"

"Altı yıl önce ne oldu?" diye soruyorum. Onlara en son son konuşma olduğunu söyledi.

"Ligde ilk golümü attım ve çok mutluydum. Ben arkadaşlarla kutlama yaparken o aradı." Bu kısmı hatırlamak ona özellikle zor geliyor gibi tekrar durur. "Onun benim golümden haberi olmadığını, hatta profesyonel olarak hokey oynadığımı bile bilmediğini anlamam otuz saniye sürdü. Beni sadece aile fotoğrafı çekimi için eve çağırmak için aramıştı."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Evet." Travis'in kahkahası kısa ve kırılgan. "İnsanlar aileme son zamanlarda beni neden görmediklerini soruyorlardı, bu yüzden üçümüzün birkaç fotoğrafının en azından birkaç yıl daha aramızda her şeyin yolunda olduğunu kanıtlayacağını düşündüler."

Öfkeyi unutun. Onun ailesi için hissettiğim şey öfkeden çok daha yakın. Ne?

Ne?

"Hayır dedim ve dün geceye kadar son konuşmamız oldu." Kafasını sallar, sanki tam bir pislik olan babası hakkında düşüncelere dalmış gibi yukarı bakar. "Onun olduğunu bilseydim cevap vermezdim. Gizli numaradan aradı ve sen olabileceğini düşündüm, o yüzden..."

"Cevap verdin."

Onaylamak için
başını salladı. "Ne
dedi?"

"Şehre geliyor ve konuşmak istiyor." Başını sallar. "Siktir et. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"İyi," diyorum, istemediğim kadar keskin bir şekilde, ama pişman değilim. "Ama bu yüzden dün gece olanları anlamakta geç kaldım. Eğer seni öpmemi istediğini bilseydim, gece çok farklı bir şekilde sona ererdi."

"Bu geceki gibi mi?"

"Aynen bu gece gibi."

Birkaç saat sonra gizlice aşağı kata, kanepeye geri dönüyorum. Wren tam da bıraktığım yerde, yastık ve battaniyelerin arasında kıvrılmış durumda. Mümkün olduğunca sessizce, diğer ucuna oturuyorum. Travis'le kullandığımız battaniye onun kokusunu taşıyor, ya da belki de artık benim kokumu. Çenemi eğip gömleğimin önünü kokluyorum ve gülümsüyorum.

"Hannah?" diye soruyor Wren, sessiz ve uykulu bir sesle. "Evet?"

"Kocanı seviyorum."

"Ben de."

"Bugün durdurulamazım çocuklar." Ellerimi kaldırarak kalenin arkasını dolaşıyorum.

D-Low yenilgiyi kabul ederken inliyor. Zavallı adam. Hiç şansı yoktu. "Rövanş maçı istiyorum."

"İki kez oynadın," diyor Nick. Onu da mahvettim. Shep'i de. Penn'i de, ama o kalede hepimizi durdurmaya çalışıyordu, yani teknik olarak hepimiz onu mahvettik.

Beşimiz antrenmandan sonra eğleniyoruz, biraz eğleniyoruz. Ya da ben eğleniyorum. Onlar pek değil. Bugün formumdayım. Lazer gibi odaklanmış durumdayım.

"Bırakın da keyfini çıkarsın," diyor Shep. "En son ne zaman şut atışlarında hepimizi yendi?"

"Haklısın," diyor D-Low başını sallayarak. "Tebrikler. Yarın rövanş var." Gülümsüyorum ve meydan okumasını kabul ediyorum. "Anlaştık."

"İkiye iki oynayalım mı?" diye soruyorum, ama arkadaşlar cevap veremeden Ruby'yi görüyorum.

Nick'e bakıyorum. Gülümsemesi, onu beklemediğini ama burada olmasına çok sevindiğini gösteriyor.

"Ruby-Doo!" diye seslenirim, sonra bakışlarım onun arkasında yürüyen Hannah ve Wren'e takılır. Onlar buzun kenarına doğru ilerlerken, şaşkınlıktan bir anlığına dilim tutulur.

"Selam Trav," diyor Ruby, anlamlı bir gülümsemeyle. Başını Hannah'ya doğru eğiyor. "Sana bir hediye getirdim."

Lanet Ruby. Onun benim en sevdiğim kişi olduğunu biliyordum. "Sen en iyisisin."

"Evet, öyledir." Nick onu kucaklayarak buzun kenarına, benden uzağa çeker.

Hannah ve kız kardeşine heyecan ve şaşkınlıkla bakıyorum. "Bugün planlarınız olduğunu sanıyordum."

"Sabahı Kinsley ve Skylar ile geçirdik ama eve dönerken Ruby aradı ve sürpriz bir ziyaret yapmak isteyip istemediğimi sordu." Hannah'nın bakışları bir anlığına benden ayrılıp pistin etrafına kayıyor. Hayranlar ve gürültüyle dolu olmadığında burası farklı görünüyor. Bir şekilde daha küçük geliyor.

"Geldiğinize çok sevindim."

"Aslında gelmek istememiştim ama Wren beni zorladı." Sesindeki alaycı ton ve yaramaz gülümsemesi, beni görmekten benim kadar mutlu olduğunu itiraf edene kadar onu öpmek istememe neden oluyor. Dün gece bir rüya gibi geliyor. En güzel rüya.

Göğsüm hafifleşir, gülererek Wren'e elimi uzatıp yumruklarımızı çarpıştırırım. "Küçük kardeşim! Beni desteklediğin için teşekkürler."

"Senin yanıdayım." Parmaklarını benimkine vurur.

Hannah, bize şakacı bir şekilde gözlerini devirirken gülümsemesi daha da genişliyor. "Sizin tanışmanız büyük bir hataydı."

"Artık geri dönmek için çok geç." Geriye doğru kayıyorum. "Ne dersin kardeşim, benimle ve arkadaşlarımla biraz hokey oynamak ister misin?"

"Kesinlikle." Wren hevesle başını sallar.

Wren'i herkese tanıttım ve Nick kızlara paten almak için ortadan kaybolurken, ona sopayı nasıl tutacağını ve puck'ı nasıl atacağını öğrettim.

Hannah, Ruby ile birlikte kenarda oturmuş bizi izliyor. Kız kardeşi arka arkaya hızlıca puckları kaleye gönderirken ona göz kırpıyorum. Beceri eksikliğini iradesiyle telafi ediyor. Shep ve D-Low onun için ribaund yapıyor ve Penn kalede kalıyor, artık şutları engellemiyor ama nasıl pozisyon alması ve nereye nişan alması gerektiği konusunda geri bildirimde bulunuyor.

Kızlar paten ve ekipmanlarını aldıktan sonra, Wren'in ayak uydurmasına yardım ediyorum.

O da Hannah gibi çabuk öğreniyor.

"Eskiden tatillerde yılda bir kez giderdik," diyor Wren, ben kız kardeşlerin arasında yavaşça kayarken.

"Anlaşıyor. İkiniz de oldukça iyisiniz."

"Boyumuzun kısa olması yardımcı oluyor," diye ekliyor Hannah.

"Bu tam olarak nasıl yardımcı oluyor?" Dudaklarım sürekli gülümsüyor. Onları benim için çok önemli olan bu yerde görmek çok heyecan verici. Bunu takım arkadaşlarım dışında kimseyle paylaşmadım. Gerçek bir ailenin senin için gelmesi böyle bir şey olmalı.

"Biliyorsun... daha düşük ağırlık merkezi denge ve stabiliteye yardımcı olur."

Onun teorisini düşünüyorum. "Bunun böyle işe yarayacağından emin değilim."

"Hayır, kesinlikle öyle. Bu yüzden ben de jimnastikte çok iyiyim."

"Ama tüm kısa boylu insanlar atletik değildir, bu yüzden mantığının geçerli olduğunu sanmıyorum," diyor Wren, dengesini sağlamak için kollarını daire şeklinde sallayarak.

Onu dengelemek için koluna tutunuyorum ve o da teşekkürlerini mırıldanıyor.

"Ben söylemiyorum söylemiyorum her kısa insan otomatik otomatik olarak iyi kayakta iyidir, ama bizim bir avantajımız var."

"Bilmiyorum, bebeğim. Bence sen uyduruyorsun," diyorum, hala sırtarak.

The öfke on yüzündeki yüzündeki çok çok "yemin duyduğuma duyduğuma duyduğuma. Bu doğru."

"D-Low?" Hannah'dan gözlerimi ayırmadan buzun üzerinden ona bağıyorum. "Bir şeyi doğrulamamı istiyorum."

Arkamızdan kayarak yanımıza geldi. "Ne oldu?"

"Hannah burada şöyle şöyle olmak kısa olmanın ona ona atletik bir avantaj sağlıyor. Doğru mu, yanlış mı?"

Durur ve sopasına yaslanır. "Bağlama göre değişir." "Evet ya da hayır," diye onu bir taraf seçmesi için zorlarım.

"Kısa boylu insanlar, daha düşük ağırlık merkeziyle birlikte daha iyi bir güç-ağırlık oranına sahiptir, bu da buz üzerinde keskin dönüşleri ve hızlı geçişleri kolaylaştırır, ancak sadece hızdan bahsediyorsak, o zaman uzun boylu insanlar avantajlıdır."

Üçümüz ona bakıyoruz. Soruyu hiç cevaplamayan karmaşık bir cevap vereceğine hazırlıklı olmalıydım.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Belirsiz bir soru sorarsan, belirsiz bir cevap alırsın." Gülümser, sonra Wren'e bakar. "Sharks and Minnows oynamak ister misin?"

"Kovalamaca gibi mi?"

"Evet, ama patenle daha eğlenceli ve Penn'i tüm ekipmanlarıyla köpekbalığı yapıyoruz."

"Harika." Wren onun peşinden kayarak uzaklaşır ve beni Hannah ile yalnız bırakır.

"Bu sabah yatağım çok yalnızdı," diyorum, diğerlerinin etrafında daire oluştururken. Penn buz pistinin ortasında dururken, diğerleri gol çizgisinin arkasında sıraya giriyor.

"Ben uyanmadan önce gitmiştin." Yüzü ve burnu, arenadaki soğuk havadan kızarmış, ama yemin ederim ki utançtan da kızarmış.

"Hala doğru."

Gözlerini buza indiriyor. Sharks and Minnows başlamış ve herkes diğer uca doğru kayıyor — bazıları Penn'i alay ederek ona ulaşamayacakları kadar yakın kayarken, diğerleri daha ciddiye alıyor. Penn, ekipmanları olmasına rağmen oldukça hızlı. Ruby'yi hedef alıyor, Ruby çığlık atıyor ve Penn ona yaklaşırken elinden geldiğince hızlı hareket ediyor. Wren düşüyor ve D-Low onu ayağa kaldırıp diğer tarafa çekiyor.

Ne aptalca bir oyun ama çok eğlenceli. Hannah ve ben bankın yanına varırız.

"Bir dakika oturup izlemek ister misin?" diye soruyorum.

O başını sallar ve ben onu buzun üzerinden kaldırmak için elini tutarım. Gülümsemesi, benim ne yaptığımı çok iyi bildiğini gösteriyor, ama yan yana oturduğumuzda bile elini çekmiyor.

Penn, Ruby'yi yakalamış olmalı çünkü oyun yeniden başladığında Ruby onunla birlikte ortada duruyor. Bu sefer D-Low, Wren'i sırtında taşıyor.

"İkinizin gelmesine çok sevindim." Parmaklarını benimkilerle sıkıca kavrar ve birleştirilmiş ellerimizi birkaç kez uyluğumun üzerinde zıplatırım.

"Evet, ben de. Antrenman nasıldı?"

"İyi. Her şey harika gitti." Ona aptal gibi gülümsüyor muyum? Evet.

Başını iki yana sallıyor, ağzının köşeleri gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Şu anda çok sevimlisin."

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum, gözlerim onun dolgun dudaklarına kayıyor. Orada kalıyorum, halka açık bir yerde öpüşmenin yasak olup olmadığından emin olamıyorum ve sonunda reddedilme riskini göze almaya değer olduğuna karar veriyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Damarlarım elektrikle doluyor. Mutluluktan başım dönüyor.

İstediğimden çok daha erken geri çekildim. Evet, kesinlikle kızarıyor.

"Bugün için başka planın var mı?" diye soruyorum, onu istediğim gibi kucağıma çekmek yerine.

"Emin değilim. Belki kurabiye pişiririz ya da Twilight filmlerinin geri kalanını izleriz. Alışverişe gitmekten bahsettik ama ikimizin de parası yok, o yüzden bu muht

"Emin değilim. Belki kurabiye pişiririm ya da Twilight filmlerinin geri kalanını izlerim. Alışverişe gitmeyi konuştuk ama ikimizin de parası yok, o yüzden muhtemelen olmaz." Vücudu, aklına bir şey gelmiş gibi gerginleşir. "Paradan bahsetmişken, Jeep'in parasını sana ödemek istiyorum. Ucuz olmamıştır herhalde."

Yüzümle konuştuğumu fark etmeden önce, ifadem açıkça reddetme yönünde değişir.

"Zaten çok fazla şey yaptın," diye ısrar ediyor. "Beni seninle kalmama izin verdin, avukat masraflarını karşıladın. Bir de benim aracımın masraflarını ödeyemezsin."

"Jeep'e ne oldu?" diye soruyorum soğukkanlılıkla, sahte bir endişeyle kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey için ödeme yaptığımı hatırlamıyorum. Sanırım hafızan seni yanıltıyor."

"Travis." Sesi sert, ama bu beni daha da gülümsetiyor.

Serbest elimdeki işaret parmağımyı uzatıp burnuna hafifçe vuruyorum. "Tatlım."

"Sinir bozucu derecede tatlısın."

Bu beni güldürdü. "Sadece para."

Onun iç çekişy midemi düğüm düğüm ediyor. "Bir gün ben de öyle hissedebilecek kadar yeterince sahip olmayı umuyorum."

"Hâlâ zorlanıyorsun, değil mi?" Yanlış anlaşılma yüzünden sponsorluğunu kaybetmesine neden olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu yüzden onu terk eden sponsoru ne kadar da pislik bir adam. O daha iyisini hak ediyor. "Everly başka sponsorlar bulabildi mi?"

"Henüz değil, ama yıl başında daha fazla fırsat olacağını umuyor, bu yüzden ben de iyimser olmaya çalışıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, ücretimin bir kısmını karşılasalar bile, Koç Rodier ile çalışmaya devam etmek için yeterli olmayacak. Zaten onu zar zor karşılayabiliyordum

ve olanlardan sonra, birikimlerim Şu anda neredeyse bitti."

"Peki ya büyükannen? Ayaklarının üzerinde durana kadar ondan biraz yardım isteyebilir misin?"

Kafasını sallar. "Bana para verecek durumda değil ve ona sormak sadece onu kötü hissettirir."

Elini sıkıyorum. "Cevabı zaten biliyorum, ama en azından yardım teklif etmezsem kendimi aptal gibi hissedirim. Biz evliyiz ve bende biraz fazladan param var."

"Teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Çok cömertsin, ama bunu kendi başıma hallededeğim. Bu benim hayalim ve bunu kendi başıma baŐardıęımı bilerek gerçekleştirmek istiyorum. Anlatabildim mi?"

"Evet, sanırım."

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle, eğilip omzunu omzuma çarptı. "Ben iyiyim. Bazı yerel spor salonlarına baŐvuruyorum. Lise boyunca ücretimi ödemek için yeni başlayan kızlara koçluk yaptım ve bundan keyif aldım."

"Hayal edebiliyorum. Koç Hannah. Hoşuma gitti."

"Belki. Henüz açık pozisyon var mı, ya da benim gibi sınırlı zamanı olan birini isteyecekler mi, emin değilim."

"Eller. Çocuklar sana sahip oldukları için çok Őanslılar." "TeŐekk rl r."

Buzdaki kahkahalar dikkatimizi çekiyor. Shep yakalanmayan son kişi ve diğerleri onu kovalıyor. O takımın en hızlı oyuncusu ama D-Low ve Nick onu köşeye sıkıŐtırarak oyunu bitiriyor.

Wren bize doğru kayarak gelir, duvara yaslanır ve nefes nefese kalır. "Bu akşam kurabiye yapabilir miyiz?"

"Tabii ki," diyor Hannah.

"Krem peynirli ve bolca Őekerlemeli Şekerli kurabiye?" Heyecandan gözleri büyür ve on sekiz yaşından daha genç görünür. "Ooh, belki zencefilli kurabiye de yapabiliriz?"

" kisi de, kesinlikle. Eve giderken malzemeleri alabiliriz."

"Evet!" Wren gülümser.

"Artık gitsek iyi olur." Hannah elimi bırakıp ayağa kalkar.

"Uğradığınız için teşekkürler," diyorum onlara. "Bu gece iyi eğlenceler."

"Sen gelmeyecek misin?" Wren bir elini beline koyar. "Planlarını iptal et, ağabey. Bu benim şehirdeki son gecem ve izleyecek üç *Twilight* filmi daha var."

Kaba bir kahkaha kaçıyor ağızımdan.

"Wren," Hannah onu azarlar ama kendisi de gülmekten kendini alamaz.

"Hayır, hayır. O haklı. Oraya geleceğim." Aslında başka planım yoktu, ama onların baş başa bir gece geçirmek isteyebileceklerini düşündüm.

"Mağazaya uğrayıp akşam yemeği alacağız. Saat kaçta işin biter?"

"Yakında. Sizin çok geride kalmayacağım, ama, şey, yolda marketten geçip ihtiyacınız olan şeyleri alacağım. Listeyi bana mesajla gönderin. Akşam yemeği benden. Küçük kız kardeşimin son gecesi. Ne hissediyorsun, Wren?"

Hannah, niyetimi çok iyi bilen ama kız kardeşini reddedemeyen biri gibi bana bakıyor.

"Pizza. Ve ekmek çubukları. Ooh, ve sarımsak sosu!" "Tamam. Evde görüşürüz."

Marketin önüne park ederken telefonum çalıyor. Bu sefer ekranda bilinmeyen bir numara görüldüğünde kim olduğunu tam olarak biliyorum ve cevap vermek hiç istemiyorum. Özellikle bugün her şeyin mükemmel olduğu bir günde. Hayatımın geri kalanında ailemle konuşmasam da sorun değil. Bu benim tercih ettiğim bir şey değil, ama en iyisi bu olduğunu biliyorum.

Ailenizi veya doğduğunuz aileyi seçemezsiniz, ama aileniz berbat ise, daha iyisini yaratabilirsiniz. Ben de öyle yaptım. Takım arkadaşlarım, arkadaşlarım, Hannah. Artık Wren de. Onlar, ailemin bana vermeye çalıştığı her şeyden çok daha değerli. Miras da dahil. On milyon dolar için birçok şeyi feda ederdim. Beni önemseyen bir aile gibi. O parayı almak gibi.

onlara bir şekilde izin vermek ya da verdikleri tüm acıyı silmek gibi geliyor.

Telefon çalmaya devam ederken düşüncelerim karmakarışık. Bu sadece para. Hannah'ya da öyle söyledim. Ve bu doğru. Ama bunun nedeni, bu konuda hiç endişelenmemiş olmam. Telefonu reddedip başka bir numarayı arıyorum. Sesli mesaja düşüyor ve bip sesini bekliyorum.

"Selam Wade. Ben Travis. Miras parası için arıyorum. Onunla ne yapmak istediğimi biliyorum."

Uyandıgımda, Wren ve Travis sessizce konuşuyorlar. Dün gece, bol bol şekerli kurabiye yedikten ve son *Twilight* filmini izledikten sonra üçümüz kanepelerde uyuyakaldık.

Uykulu bir haldeyim, sıcak ve rahatım, henüz gözlerimi açmak için çok tembelim.

"Podcast dinler misin?" diye soruyor Wren.

"Pek sayılmaz. Birkaç tane denedim ama pek ilgimi çekmedi." Sesi onunkinden daha yakındır, bu da ağır kolunun bacaklarımın alt kısmına dayandığını gösterir.

Wren burun kıvrıyor. "Ne, spor podcast'leri gibi mi?"

"Sadece spor değil. Genel sağlıkla ilgili birkaç tane de dinledim."

"Sana denemen için birkaç tane göndereceğim. Gerçek suçlar hakkında ne düşünüyorsun?"

suç programlarına ne dersin?"

"Sanki... benim başıma gelmesini istemiyorum gibi."

"Elbette, ama onları bu kadar iyi yapan da bu."

Kollarımı ve bacaklarımı uzatmaya dayanamıyorum ve bunu yaptığımda Travis, "Sanırım sonunda uyandı" diyor.

Dudaklarım kıvrılırken kirpiklerimi açıyorum. Travis ve Wren ikisi de bana bakıyor.

"Günaydın, ucubeler."

Travis'in ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ve kolu battaniyenin üzerinde bacağımın üzerinde kalıyor.

"Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz." Wren, uçağına birkaç saat kaldığı için alt dudağını dışarı çıkarır.

"Hayır." Gözlerimi tekrar kapatıp yastığa başımı sallıyorum. Bu hafta sonu onu görmek ve birlikte vakit geçirmek çok güzeldi.

Ne zaman tekrar yapabileceğimizi bilmiyorum, ama çok yakında olmayacak.
"Gidemezsin."

"Biliyorum. Ben de gitmek istemiyorum," diyor.

Ama yine de kalkıp hazırlanıyoruz. O ve Travis, ünlü çiftler ve gerçeklik flört programları gibi en rastgele konularda sohbet etmeye devam ediyorlar. Onları dinlemek kalbimi büyük bir sevinçle dolduruyor.

"Gelecek yaz ziyarete gelebilir misin?" Wren havaalanına giderken soruyor. Travis arabayı sürüyor ve ben yolcu koltuğunda, arka koltukta oturan kız kardeşimi görebilecek şekilde oturuyorum.

"Umarım gelirim, ama henüz emin değilim."

"Umarım o zamana kadar yeni bir oda arkadaşım olur."

"Oda arkadaşının nesi var?" diye soruyor Travis.

"Sorma," diyorum ona.

"Çok geç," diyor Wren.

"Ağabey olarak müdahale etmem mi gerekiyor?" diye soruyor.

"Evet!" Wren, ben "Hayır" derken aynı anda haykırır.

Travis havaalanında kaldırıma yanaştığında, boğazım duygudan düğümlenir.

"Her şey için teşekkürler," der ve koltuğun üzerinden uzanarak boynuna sarılır. "Yakında görüşürüz!"

"Hoşça kal, Wren. İyi yolculuklar," diye seslenir Travis.

SUV'dan iniyorum ve kaldırımda bir adım uzaklıkta duruyoruz. Etrafımızdaki insanlar bagajlarını indirip havaalanına giriyorlar.

"Gittiğine inanamıyorum," diyorum. "Daha yeni gelmişsin gibi geliyor."

"Biliyorum. Keşke daha uzun kalabilseydim, ama büyükannemin programı için sadece iki günüm var."

Büyükannemizin yoğun sosyal takvimine gülerek bakıyoruz. Bu günlerde onu yakalamak çok zor.

"Yakında geri geleceğine söz verir misin?" diye soruyorum ve onu belinden sarıyorum.

"Söz veriyorum. Noel arifesinde FaceTime'da görüşürüz. Büyükannem beni yaşlılar merkezinde erken saatte akşam yemeğine ve dansa götürecektir."

Gülüyorum, sonra onu daha sıkı sarıyorum.

Ayrıldığıımızda, bana küçük, acı tatlı bir gülümseme atar, sonra arkamdan Travis'e bakar. "Onu seviyorum."

"Bunu söylemiştin." Aslında birkaç kez.

"Biliyorum, ama onu gerçekten seviyorum. Senin için de seviyorum. Ve kendim için de.

Sence bir dahaki sefere ziyaret ettiğimde Rover'ını sürmeme izin verir mi?"

Gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Eminim izin verir. Onun ya da benim için yapmayacağı pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Hala bana dönük olarak havaalanı kapılarına doğru bir adım atar. "Onunla tanıştıktan sonra boşanma partisine kendimi vermek zor olacak. Belki de evli kalmalısın."

Bu hafta sonu aynı şeyi defalarca düşünmemiş gibi gözlerimi devirdim. Travis'le birlikte olmak her açıdan kolay ve yine de heyecan verici. O öngörülemez ama aynı zamanda kararlı ve tutarlı. Ne olacağını bilmiyorum ama ondan uzaklaşmanın hiç kolay olmayacağını biliyorum.

Çarşamba günü, spor salonundan çıktığımda Travis beni otoparkta bekliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o bana sarılmak için eğilirken. Bu hafta onu neredeyse hiç görmedim. Wren pazar sabahı ayrıldıktan sonra, öğleden sonrasını onunla vakit geçirmek için kaçırdığım antrenmanı telafi etmekle geçirdim.

Pazartesi günü deplasman maçı vardı, bu yüzden onu dün geceye kadar görmedim, ama sadece birkaç dakika görebildim çünkü yerel bir çocuk jimnastik merkezinde iş buldum ve çalışmaya başladım.

Antrenmanlarımın yanı sıra akşamları da uğraşmak çok zor oldu. Kira depozitomu geri aldım, ayrıca konut masraflarından tasarruf etmek de yardımcı oluyor. Everly bana başvurabileceğim bazı burslar gönderdi ve bana asimetrik bar öğretimi konusunda bir günlük seminer ayarladı. Bunların hepsi küçük bir fark yaratıyor, ama sadece ayakta kalmamı sağlıyor.

Çok yaklaştım. Bunu hissedebiliyorum. Koç Rodier ile çalışmak meyvesini veriyor ve önceki koçlarımla olduğundan çok daha fazla ilerleme kaydediyorum. Şimdi vazgeçmek istemiyorum.

"Umarım bu gece boşsun ve benimle dışarı çıkarsın." Arkasında tuttuğunu fark etmediğim bir buket çiçek çıkarıyor.

"Teşekkürler." Sanırım karanfiller. Mor ve pembe, aralarında birkaç beyaz da var.

"Shep seçmeme yardım etti, yani beğenmezseniz suçlu o." Utangaç bir gülümsemeyle, "Çiçeklerden hiç anlamam."

"Mükemmeller."

"Güller çok klişe geldi."

"Güller zamansızdır, ama ben bunları seviyorum." Ellerimi karnıma indirdim. "Aklında ne vardı?"

Cevap vermek yerine, geri adım atıp Rover'ının yolcu kapısını açtı. "Sürpriz."

Önce eve uğrayıp duş alıp üstümü değiştireceğim. Hala nereye gittiğimizi bilmiyorum ama rahat bir kazak elbise giyip paltomu alıyorum. Arabaya geri döndüğümüzde Travis çok neşeli. Radyoda çalan şarkıya eşlik ediyor, parmaklarıyla direksiyona vuruyor ve durmadan gülümsüyor. O kadar heyecanlı ki, planladığı şey hakkında beni biraz tedirgin ediyor.

Ne hayal etmiş olursam olayım, Travis büyük bir çim otoparka girdiğinde hazırlıklı değilim. Uzakta bir tür tema parkı zar zor görünüyor.

"Bu ne?"

"Moonshot Tatil Karnavalı. Her yıl düzenleniyor."

O park ederken, ben pencereden ışıkları ve lunapark araçlarını seyrederim. Bir dönme dolap, pamuk şeker makinesi ve sayamayacağım kadar çok oyun ve yemek kamyonu görüyorum.

Travis'e baktığımda, o çekingen bir şekilde gülümsüyor. "İyi miydin?"

Heyecanla başımı yukarı aşağı sallıyorum. "Çok iyi."

Yumruğunu havaya kaldırır, sonra arabadan iner ve bana yardım etmek için aceleyle yanıma gelir. Park yerinde yürürken elimi bırakmaz.

ve karnavala giriyoruz. Sosisli sandviç ve pamuk şeker kokusu, lunapark trenlerinin vızıltısı ve elektronik oyunların bip sesleri beni çocukluğumun mutlu anılarına geri götürüyor. Wren ve benim tüm paramızı lunapark trenlerine harcadığımız günlere. O dönen her şeyden nefret ederdi, ben ise yüksekte uçan her şeyden nefret ederdim, ama her şeye birlikte binerdik.

Travis beni bir stantta bir avuç kırmızı bilet satın aldığı yere götürüyor. Tüm lunapark araçlarını inceledikten sonra Scrambler adlı bir araca karar veriyoruz. Araç çalışmaya başladığında adı çok uygun olduğu ortaya çıkıyor, çünkü araç bir yandan diğer yana savruluyor, yükselip alçalıyor ve aynı anda daireler çiziyor.

İki kişi için yeterli yer vardı ve fazladan alan benim kaymamı sağladı. Travis'in böyle bir sorunu yoktu ve sonunda beni yanına çekti. Etrafımızda uçuşan saçlarımdan onu göremiyordum, ama her seferinde beni hazırlıksız yakalayan lunapark treninde çığlık attığımda onun kahkahasını hissedebiliyordum.

Aracı indiğimizde bacaklarım titriyor ve saçlarım karışık bir hal alıyor. Travis ellerini saçlarımdan arasından geçirerek yüzümden uzaklaştırıyor. "Orada mısın?"

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Bu onu şaşırttı sanırım, ama sadece birkaç saniye sonra kolları belime dolandı. Eğilip beni kendine çekti ve ikimizin de bütün hafta boyunca düşündüğü gibi öptü.

O inleyip geri çekildiğinde karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve yüzüm kızarıyor.

"Hadi. Sana buradaki en büyük, en iğrenç doldurulmuş hayvanı kazanmak istiyorum." Ben itiraz etmeden önce beni oyunların olduğu yere doğru sürükler.

Sıra sıra dizilmiş oyunlar karnavalın yarısını kaplıyor. Travis ve ben at yarış oyunu oynuyoruz (atına Betty adını veren ve onun yirmi beş yıldır şanslı atı olduğunu söyleyen yaşlı bir adama yeniliyoruz), sonra ördek oyununda güzel bir kar tanesi geçici dövmesi kazanıyorum (herkes kazanıyor ama yine de gurur duyuyorum). Her oyunu oynamamız gerekiyor (ikimiz de akvaryumu temizlemek istemediğimiz için akvaryum balığı oyunu hariç), ama Travis basketbol oyununda durana kadar ciddiye almıyor. Gömleğinin kollarını sıvıyor ve ellerini ovuşturuyor

. O kadar ciddi ki, ödöl duvarını gösterdiğinde gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Kurbağa mı, tavşan mı?"

En büyük iki peluş hayvan ödölü, mor bir kurbağa ve pembe bir tavşan, ikisi de neredeyse benim boyum kadar.

"Bilmiyorum, ikisi de yirmi üç yaşındaki bir kadın için çok pratik. Sence hangisi vücut yastığı olarak daha iyi olur?"

Bakışları yüzümden aşağıya kayar ve beni yavaşça süzer. Koyu renkli gözleri tekrar benimkilere rastladığında, kollarımda tüylerim diken diken olur. "Şimdi de doldurulmuş bir hayvanın benim yerime geçeceğinden endişelenmeye başladım."

Vegas'tan beri aynı yatakta yatmadık, Wren ile kanepede yaptığımız pijama partisini saymazsak, ama ikimiz de bu gece işlerin o yönde ilerleyeceğini biliyoruz.

"Sadece sen müsait olmadığında," diye söz veriyorum.

Gülümsemesi geri döner. Oyunu yöneten adama biletlerini verir ve oyun düdükle başlar. Çemberin üzerindeki saat geri sayım yapar. Basketbol toplarını alır ve gözünü potadan ayırmadan şut atar. Onu izlerken ağızım açık kalır ve tüylerim diken diken olur. Hızlı ve iyidir. Henüz tek bir şutu bile kaçırmamıştır.

Buzzer çalana ve bana büyük bir gülümsemeyle dönene kadar, ondan ve ondan ne kadar hoşlandığımdan başka hiçbir şeyin farkında değilim. Bana doğru koşar, beni kucaklar ve mutlu bir kahkaha atar.

"Gördün mü?" Beni döndürür. "Çok etkileyici."

Göz kırpar ve beni yere indirir. Bir kolu belimde kalır.

"Hangi ödölü istersiniz?" Standda çalışan adam ona sorar.

Travis bana bakmaya devam ediyor.

"Kurbağa," diyorum.

"O kurbağayı alacak," diye tekrarlar Travis.

"Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli sosisli sandviçti." Karnım doydu ve gülümsemekten yüzüm ağrıyor.

Travis, uzun, kot pantolonlu bacaklarını bankın üzerine atarak yanıma oturur. Pamuk şekeri bana doğru uzatırken, ağzına pembe, kabarık bir parça daha atar.

"Hayır, teşekkürler." Birkaç gün daha bir lokma bile yiyemeyeceğimi hissediyorum.

Ayağa kalkar ve kalanını çöpe atar, sonra ellerini bana uzatır. "Gitmeden önce birkaç oyuncağa daha binelim mi?"

O beni ayağa kaldırırken şakacı bir şekilde ona bakıyorum. Dönme dolap hariç tüm lunapark oyuncaklarına bindik.

"Merak etme. Seni koruyacağım," diye söz verir, sonra dev kurbağamı kolunun altına sıkıştırır. "Bu adam da koruyacak."

İsteksizce, onun beni dönme dolap sırasına götürmesine izin verdim. Bütün gece boyunca popüler bir lunapark atraksiyonu oldu, bu da benim onu kaçınmamın bir nedeniydi. Ama Travis beni önüne çekti ve beklerken kollarını belime doladı.

Çok eğlenceli bir geceydi. Neredeyse bitmesine üzülüyorum.

Telefonu çaldı ve ön cebinden çıkarmak için hareket etti. Sonra bir kolunu önümüze uzattı ve "Wren için gülümse" dedi.

Gülümsüyorum, ama o telefonu alırken sözleri kafama takılıyor. "Bekle. Ne?"

Telefonunu çoktan geri çekmiş ve ekrana dokunuyor. "Selam diyor."

Telefonundan başını kaldırdığında, ben ona bakıp bir açıklama bekliyorum.

"Mesajlaşıyoruz." Telefonunu cebine geri koyar, ama hemen ardından telefon tekrar çalar ve o da telefonu tekrar çıkarır.

Kısa bir kahkaha attım. Tabii ki mesajlaşıyorlar. Bunu beklemeliydim.

"Bak, bir spor haber sitesi bizim fotoğrafımızı yayınlamış." Ekranı bana göstermek için çevirir. "Wren göndermiş."

İşte biz. Onun maçına gittiğim gece. Beni Moonshot arenasından dışarı taşıyor. İkimiz de gülümsüyoruz, etrafımızdaki kimseyi fark etmeden. Gözlerim fotoğraftan manşete kayıyor. "*Moonshot'ın yıldız forveti Travis Bennett ve jimnastikçi eşi.*"

"Adım bile yazmamışlar."

Gülümsemesi kayboldu ve kaşları çatıldı, sanki fark etmemiş gibi telefonu geri çevirip başlığı okudu. "Haklısın. Bu çok kötü. Ne oluyor lan?"

"Endişelenme. Cinsiyetçi bir yazı beni çığlık atmak istemeye sevk eden ilk ya da son sefer değil. Ama beni özellikle aşağılamak için 'eş' kelimesini kullandıkları ilk sefer." Önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama Travis'in ifadesi sert kalıyor.

"Üzgünüm. Onlarla iletişime geçip düzeltme ve özür talep etmemi ister misin?"

"Ben sadece aptal bir karıyım, bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

Sonunda gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. "Cidden, özür dilerim. Tüm ilgiyi ve saygıyı hak ediyorsun. Yazıda '*Sert Jimnastikçi Hannah Walsh ve Hokeyci Kocası*' yazmalıydı."

"Bu çok daha iyi."

Ağzı benim ağzımın üzerine eğildi. Özür dilemek için başladı ama nefesim kesildi ve başım döndü, etrafımdaki karnaval tamamen unutuldu, ta ki arkamızdaki sırada bekleyen biri boğazını temizleyene kadar.

Sıranın önümüze geçtiğini görmek için ayrılıyoruz.

"Üzgünüm" diye arkamızdaki insanlara sesleniyorum ve ön tarafta biletleri kontrol eden adama doğru ilerliyoruz.

Travis ve ben sallanan koltuklara oturur ve çubuğu kucağımıza indiririz. İleri geri sallanırken kalbim göğsümde çarpıyor. Doldurulmuş kurbağam yanımdaki bankta duruyor ve onun arkasına saklanmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Travis ise kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor.

Yolculuk başladığında ve ileriye ve yukarıya doğru hareket ettiğimizde çığlık attım. Ayaklarım sallanıyor ve yer gittikçe uzaklaşıyor.

"Pişmanım!" Kulaklarımda çınlayan kan sesini bastırmak için bağıriyorum.

Onun gürültü içinde kaybolan kahkahası, eli ise uyluklarımın üzerine düşüyor. Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum. Artık ne kadar yükseklikte olduğumuzu göremiyorum ama midem bulanıyor ve çarpıyor.

Parmakları, rahatlatıcı bir hareketle cildimde ileri geri kayıyor ve kısa sürede içimi bir sıcaklık kaplıyor, nefesim kesiliyor. Yavaşça, eli eteğimin kenarından yukarı doğru kayıyor. Nefesimi tutuyorum ve bacaklarımı hafifçe açıyorum.

Parmak uçları merkezime dokunduğunda karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum. Acele etmiyor, bir parmağının ucuyla külotumun üzerinde kayıyor. Sonra iki parmağıyla. İnce kumaşın altına girdiğinde, yolculuk tamamen unutulmuş ve kirpiklerim açılmış durumda.

Zirveye ulaştığımızda içime giriyor, sonra yavaşça içime girip çıkıyor, ben hazır olduğumda bir parmak daha ekliyor. Karnavalı, ışıkları, lunapark oyuncaklarını, insanları görebiliyorum. Bu açıdan her şey daha küçük görünüyor. Daha küçük ve önemsiz. O hariç her şey. Biz hariç.

Yükseldikçe ve sonra düştükçe kalbim hızla atıyor. Tekrar tekrar. Işıklar parıldayıp kıvılcımlar saçarken ve içimi dalgalandırırken alt dudağımı ısırıyorum.

Sadece ben ve o varız, başka hiçbir şey yok. Manşetler, para, sponsorlar, kendimi kanıtlamak, gökyüzünden düşmek, bunların hiçbiri şu anda önemli değil. Ve belki de hepimizin isteyebileceği tek şey budur, dünyanın o kadar da korkutucu gelmediği mutluluk dolu anlar.

"Tebrikler dostum. Senin adına çok mutluyum." Nick'in sırtına bir şaplak atıp göğüs göğüse durduktan sonra Ruby'nin yanına geçiyorum. Onu kucaklayıp sıkıca sarılıyorum.

Geçen hafta sonu nişanlandılar ve bu gece bunu kutluyoruz. "Hava," diye ciyaklıyor. "Hava önemlidir."

Gülerek onu yere indiriyorum, ama uzaklaşmıyorum. "Peki ya sen ve ben?" diye soruyorum ona. "Onun her şeyi mahvedeceğini ve benim devreye girebileceğimi düşünmüştüm."

Gözleri Nick'e kayar ve yüzünde mutlu bir gülümseme belirir. "Üzgünüm. Sanırım onu korkutup uslu durmasını sağladın."

"Lanet olsun, Galaxy. Beni dinlemeye başlamak için en kötü zamanı seçtin." Ona başımı sallıyorum, ama o kadar mutluyum ki patlayacak gibiyim. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar ve arkadaşımı hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Kolunu Ruby'nin beline doladı. "Üzgünüm, ama sanırım bunu kendi başına mahvettin." Bakışları beni geçip gitti.

Geriye dönüp baktığımda Hannah'nın gözlerini tavana kaldırıp gülümsemeye mücadele ettiğini görüyorum. "Oh, hayır. Bana aldırma. Biz sadece ben içkiyi kaldıramadığım için evlendik."

Nick kahkahayı patlatırken, ben de uzanıp Hannah'yı kendime çekmek için kolumu onun beline doladım.

"Öyle mi?" diye soruyorum, parmaklarımı kalçasına geçirerek. O, yumuşak, belirsiz bir ses çıkarır.

Ama başımı eğip boynuna sokulup şakacı bir şekilde homurdanınca, kıkırdayarak bana yaslanıyor.

Kot pantolon ve bir omzundan sarkan bol bir kazak giyiyor ve saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Uzun boynu ve köprücük kemiği çok çekici. Evden zar zor çıkabildik.

"İzninizle," diyorum Nick ve Ruby'ye. "Karıma bir içki getirmem lazım ki, daha fazla kötü karar verebilsin."

Onu kucağıma alıp itfaiyeci tarzında mutfağa taşıyorum. Shep ve D-Low mikserlerin ve içkilerin yanında takılıyorlar.

"Merhaba çocuklar," diyorum onlara ve Hannah'yı tezgahın üzerine koyuyorum. Bacaklarının arasına geçip ellerimi onun iki yanına koyuyorum, onu kafese kapatır gibi.

"Selam," diyorlar bana hep bir ağızdan, sonra da, "Selam, Hannah."

"Merhaba!" Hannah benden gözlerini ayırmadan onlara neşeyle seslenir. "Bu gece içmiyorum."

"Çok yazık."

"Yine de bazı kötü kararlar vermek istiyorum."

"Fazla konuşma." Ellerim uyluklarından yukarı kayıyor ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Arka planda erkeklerin bize sataştığını fark ediyorum, ama umursamıyorum. Hannah geri çekildiğinde ancak o zaman dik durup erkeklere dikkatimi veriyorum.

"D-Low'a dönüşüyorsun," diyor Shep bana bir bira uzatırken.

"Bu bir iltifattır." D-Low içkisini bana doğru kaldırır.

Ben de ona biramı uzatırım. "Halka açık yerlerde flört etmeye."

"Anlamadım?" Hannah gülüyor. "Nick ve Ruby'nin mutfak tezgahında flört falan olmaz."

"Masum rolü yapmaya çalışma."

Karnaval gibi, seyircileri pek umursamadığı diğer zamanları hatırlayınca yanakları kızarır. Hayatımın en harika yolculuğu. Ona göz kırparak eğilir ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondururum. "Senden çok hoşlanıyorum."

Küçük kahkahası ağızımı gıdıklıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde asılı kalır. "Senden çok hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Seni her şekilde istiyorum."

"İyi, çünkü beni her şekilde elde edebilirsin."

Arkamda D-Low'un "Birini getirmeliydim" dediğini duyuyorum.

Shep ise "Eğer bizim önümüzde sevişirlerse, aylardır gördüğüm en heyecanlı olay olacak" diyor.

"Oh. Telefonum alıyor." Hannah yana eğilip ön cebinden telefonunu çıkarır. "Wren arıyor."

"Ben cevaplayayım." Telefonu işaret ediyorum ve Hannah gülümseyerek telefonu bana uzatıyor. Video aramayı kabul eder etmez, Wren'in yüzü ekranı dolduruyor ve bana gülümsüyor.

"Ağabey!"

"Selam, küçük kardeşim. Nasıl gidiyor?"

"İyiyim." Arkama bakar. "Neredesiniz?" Hannah da kadraja girsin diye dönerim.

"Nick ve Ruby'nin nişan partisinde," diye cevaplar Hannah.

"Aww. Ne güzel. Onlara tebriklerimi ilet ve yüzüğün fotoğraflarını gönder."

Hannah nefesini tutar. "Aman Tanrım. Yüzüğü görmemişim."

Telefonunu alır ve tezgahattan atlar, Ruby'ye doğru koşar, tahminimce Ruby'nin nişan yüzüğünü görmek için.

Tezgaha yaslanıp biramı açarım. "İkiniz iyi görünüyorsunuz," der Shep.

"Evet, öyleyiz. Hannah en iyisi."

"Ve bazen de halka açık yerlerde sevişmeyi seviyorlar galiba." D-Low bir kaşını kaldırır.

"Böyle bir fikri nereden edindiğini bilmiyorum." Uzun bir yudum alırken gülümsememi saklarım.

D-Low iç çeker. "Tamam, tamam, söyleme. Ama bil diye söylüyorum, Shep'in ayrıntılı bilgiye ihtiyacı var. O çölde."

"Siktir git." Shep bir eliyle ona orta parmak gösterir. "Sizin durumunuz nasıl?" diye sorarım.

"İyi. Harika." D-Low omuz silkiyor, ekleyecek başka bir şey yok. "Sen?" Shep'e bakıyorum.

"Oldukça iyi." Kaşlarını çatıyor. "Annem yarın ameliyat olacak, bu yüzden biraz endişeliyim, ama onun dışında bir şikayetim yok."

"Ameliyat mı? Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle, ama bu kadar uzakta olduğum için bilemiyorum. Önemli detayları bana söylememek için çaba gösteriyor, böylece endişelenmeyeyim. Tabii ki bu pek işe yaramıyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ama sorduğun için teşekkürler. Çok nazıksın." "Tabii ki. Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Teşekkür etmek için çenesini kaldırdı. "Peki ya ailen? Hala haber yok mu?"

Ailemle olan ilişkilerim konusunda arkadaşlarıma her zaman dürüst oldum. Dürüst ama çok açık sözlü değil. Onlarla konuşmadığımı biliyorlar ama başka ayrıntılar hakkında pek bilgi vermedim.

"Hâlâ berbatlar, ama maalesef hayır. Babam son zamanlarda arıyor. Geçen hafta beş kez aradı."

"Ne istiyor?" diye sorar D-Low.

"Bu milyon dolarlık bir soru." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ve umursamıyorum. İsteddiği kadar arayabilir. Onunla konuşmaktansa kulaklarımı koparmayı tercih ederim."

Shep ve D-Low bana aynı, sempatik gülümsemelerle bakıyorlar.

"Bu zor bir durum. Üzgünüm dostum." D-Low bira bardağını bana doğru kaldırıyor.

"Ne söylemek istediğini hiç merak etmiyor musun?" diye sorar Shep.

"Hayır," diyorum otomatik olarak, sonra vazgeçiyorum. "Önemli değil. Aramızdaki ilişkiyi değiştirecek hiçbir şey söyleyemez."

Bu sözlere inanıyorum. En azından öyle sanıyorum. Shep başını sallarken, ifadesindeki şüphecilik beni kendimi sorgulamaya itiyor. Elbette merak ettiğim bir yanımda var ama onlara birçok şans verdim. Birisi sana kim olduğunu gösterdiğinde ona inan, derler. Bana kim olduklarını birçok kez gösterdiler ve bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ama... Lanet olsun. Ya yanılıyorsam?

Belki de sorun bende. Çevremdeki herkes aileleriyle harika ilişkiler kuruyor. Ve bir de ben varım. İnatçılığım ve kin tutma yeteneğim beni de bundan mahrum mu ediyor?

Hannah'nın ne zaman geri geleceğini hala merak ediyorum. Telefonunu iki eliyle sıkıca tutuyor. "Wren gelecek yaz İtalya'daki yurtdışı eğitim programına kabul edildi."

"Olamaz." Video görüşmesinde Walsh kardeşlerin küçük olanını görebilmek için yerimi değiştiriyorum. "Tebrikler! Bu harika bir haber."

"Teşekkürler." Wren gülümsüyor, sonra heyecanını gizlemeye çalışır gibi ifadesi biraz değişiyor. "Kesin olarak gitmeyeceğim. Bursları birkaç hafta sonra açıklayacaklar ve burs alamazsam gidemem."

"Bir çaresini buluruz," diyor Hannah ona. "Seninle gurur duyuyorum! Complimenti!"

Wren burun kıvrır. "İtalyancan berbat."

"Seni ziyarete gelip tüm makarnaları yemeden önce pratik yapmak için bolca vaktim var."

"Oh, ben de. Beni de ziyarete say," diyorum Wren'e.

Wren'in gülümsemesi, hoş bir kayıtsızlık içindir, sanki o da bundan ne kadar keyif alacağını itiraf etmek istemiyormuş gibi. "Gitmem gerek. Bir partide arkadaşlarımla buluşacağım."

"Partide erkekler de olacak mı?" diye soruyorum, endişeli bir ağabeyin sesini taklit ederek. Meğer bu konuda oldukça iyiyim.

"Eğer yoksa, çok hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Dikkatli ol," diyor Hannah. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." El sallıyor ve görüşme sona eriyor.

"Çok hızlı büyüyorlar," diyor D-Low, hala mutfağın karşısında durduğu yerden.

Hannah telefonu göğsüne koyar ve alt dudağını dışarı çıkarır. "Gerçekten de öyle. Yurtdışı eğitim programına kabul edildiğine inanamıyorum. O bu kadar uzakta olunca ben ne yapacağım?"

Onu kucaklayarak göğsüm sıkışır. Kız kardeşini sevme şekli ve Wren'in onu sevme şekli çok özel bir şey.

"Onu ziyaret edip mesaj atarsın."

"Onu ziyarete benimle birlikte gelir misin?" diye soruyor. "Tabii ki."

Yüzündeki üzüntü biraz azalır. "Ona ve bana karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkürler."

"Mutlu eş, mutlu hayat." Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutup, dudaklarına masum bir öpücük konduruyorum.

"Beni gerçekten mutlu edecek şey ne biliyor musun?" diye dudaklarıma fısıldadı.

"Nedir o?"

Ellerini gömleğimin altına sokar ve önüme sürünür. Tüm vücudum canlanır.

"Mhmm. Mhmm. Devam et," derim ve onu bana doğru çekerek mutfaktan geriye doğru yürürüm. Arkadaşlarıma seslenirim, "Birazdan poker oynayalım. Bu gece şanslı hissediyorum."

Köşeyi döndüğümde kahkahaları kesilir, Hannah'yı koridordan aşağı kata, banyoya sürüklerim.

Kapıyı kapatıp ışığı açtım. Hannah lavabonun üzerine atladı ve gömleğimi avuçladı.

"Kız kardeşime nazik davrandığında çok seksi oluyorsun."

Avuçları karnımın üzerinde uzanıp hareket ederken, göğsümün, yanlarımla ve sonra da alt kısmımın her santimini okşarken gülümsüyorum.

"Wren'i seviyorum," diyorum ona dürüstçe. "O senin ailen ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Aile her şeydir." Ağzı ağzımı bulur ve içimde hissettiğim tüm özlemle beni öper.

Düzeltililebilecek bir durum varken aileme kin beslediğim konusunda içimi kemiren endişe geri döndü, ama bu endişeye kapılmadan önce Hannah kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor.

Pantolonumu ve boxerımı, elini penisime dolayabileceği kadar aşağı indiriyor.

Sıkı ve sabit bir ritimle beni okşarken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ağzımı onun ağzına eğip, onu daha derin öpüyorum ve dilimi içeri sokup tadına bakıyorum. Bu kıza resmen sıırılsıklam oldum. İlk gün ona karşı hissettiğim şey ilk görüşte aşksa, şu anda hissettiğim şey insanlık tarihinde daha önce hiç kaydedilmemiş bir şey. Bu aşk, takıntı, saygı ve hayranlık. O benim her şeyim. Onun var olduğunu bilmek hayatımı değıştirdi. Ama onunla böyle birlikte olmak, beni asla iyileştiremez.

Onu tezgahın kenarına çekiyorum. Ağzımı onunkinden ayırıyorum, ama sadece onun muhteşem boynuna ilgi göstermek için. O iç çekiyor ve başını eğerek bana daha iyi erişim imkanı veriyor.

Zaten çok yakınım ve ona henüz dokunmadım bile. Bu olmaz lan. Çömelıyorum, bacaklarını ayırıyorum ve kot pantolonunun dikişini ısııyorum.

"Oh, lanet olsun." Hannah ağzıma doğru eğilir.

Düğmeyi açarken bunu tekrar yapıyorum ve sonra ayağa kalkıp onu makyaj masasından kaldırıp kot pantolonunu ve siyah külotunu aşağı indiriyorum.

"Tanrım, ne kadar güzelsin."

Yüzü kızarır ve bana utangaç bir gülümseme atar.

"Prezervatif getirmedim." Gözlerimi kaldırıp banyoyu taradım, ama çekmeceleri karıştırmadan bile Nick'in Aidan'ın bulabileceği bir yerde prezervatif bulundurduğunu sanmıyordum.

"Sorun değil. Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve test yaptırdım. Eğer senin için sorun yoksa, o zaman..."

"Sorun yok. Ben de yakın zamanda test oldum ve tanıştığımızdan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım."

"Vegas'tan beri mi demek istiyorsun?"

"Hayır, Hannah. Tanıştığımız günden beri demek istiyorum."

Yüzünde gerçeğin yansıdığını görsem de, inanamıyormuş gibi küçük bir homurtu çıkar. "Sen her açıdan inanılmazsın."

Gülümseyerek onu makyaj masasına doğru çeviriyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ayaklarını daha da ayırıp elimi bacaklarının arasına koyuyorum.

"Sırılsıklamsın, karıcığım."

"Çünkü kocam çok seksi ve tatlı şeyler söylüyor."

Parmaklarım onun kaygan amını okşadıktan sonra, onları ağzıma götürüp yaladım, o da aynadan beni izliyordu. "Tadın benimki gibi."

"Ben seninim." Sanki istediği her şeye sahipmişim gibi bana doğru eğiliyor. Tanrım, bunun doğru olmasını istiyorum. Ne isterse. Neye ihtiyacı olursa. Ona her şeyi vermek istiyorum.

Penisimin başını onun girişine yönlendiriyorum. İçine girerken gözleri kapanıyor.

"Oh, lanet olsun, bu çok iyi. Güzel amın beni çok sıkı sıkıyor." Sert ve hızlı darbelerle içine dalmamak için kendimi tuttuğumdan alnımda ter damlaları oluşur. Bu şey çok çabuk bitecek.

"Bize bak," diyorum aynadaki yansımamıza. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış. Süveteri bir omzundan düşmüş ve göğüslerinin şişkinliği ortaya çıkmış. "Senin için yaratıldım."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse duyulmayacak kadar sessiz, ben ise kendimi ona gömüyorum. Çıkarıp tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde onu konuşamayacak hale getiren o yavaş, işkence gibi tempoda.

"Yine benim olduğunu söyle," diyorum, o beni tamamen içine alırken. Ağzımı boynuna indirip köprücük kemiğinin çizgisini yalıyorum. "Sonsuza kadar benim olacağını söyle."

Aynada bakışlarımız buluşur. Cevap vermesi için geçen saniyelerde kalbim deli gibi çarpar.

"Ben seninim." Sözleri neredeyse bir fısıltı. Sonsuza kadar kısmını eklemiyor, ama umarım hissediyordur. Çünkü artık onu bırakmamın imkânı yok.

30

HANNAH

BEN

Neredesin?

TRAVIS

Galaxy ile ağırlık kaldırıyorum. Eve mi geldin? Yoga dersine gideceğini sanıyordum.

ME

Fikrimi değiştirdim.

Üç nokta görünüyor, bu da cevap yazdığını gösteriyor, ama cevap gelmeden önce ona onun formasıyla çekilmiş bir fotoğrafımı gönderiyorum. Sadece onun formasıyla.

Üzerimde ne kadar büyük durduğunu düşünürsek, sadece onu giydiğimi anlaması zor olabilir, ama umarım mesajı alır. Mesajım, kocama hemen seks yapmak istediğimdir.

TRAVIS

On bir dakika sonra orada olacağım.

Gülümsemeyi zor tutuyorum ve telefonumu komodinin üzerine koyup aynaya geçiyorum. Beyaz ve mor forması neredeyse dizlerime kadar iniyor ve kolları ellerimin ötesine uzanıyor. Yine de fena bir kostüm değil.

Travis Bennett'ın seksi ve çekici karısı gibi giyinmişim, haftalardır her gün, bütün gün tahrik olmuş gibi. Ama aslında daha çok, hissettiğim gibi görünmeye çalışıyorum.

Ona aşığım. Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir aşığım. Ama bu düşünce beni korkutuyor. Neden bu kadar korkutucu olduğunu bile bilmiyorum. Ona güveniyorum. O harika birisi. Sürekli bana hislerini söylüyor ve gösteriyor. Wren de öyle. Artık her gün podcast'ler ve *Twilight* hakkında mesajlaşıyorlar (kitapları birlikte okuyorlar). Bu muhteşem, tatlı adam bana karşı çok büyük jestler yaptı. Her zaman bana iyi bakıyor ve şimdi ben de durumu tersine çevirmek istiyorum.

Aşağı inip akşam yemeğini kontrol ediyorum. Tam bir yemek hazırlayacak vaktim olmadığından, eve gelirken yolda yemek aldım. Hepsi onun en sevdiği şeyler. Huckleberry kekleri, barbekü kaburgaları ve haftada en az bir kez yediği, yakındaki bir şarküteriden aldığım makarna ve peynir.

Bir yemek ve seksi bir fantezinin dengeleri değiştirmeyeceğini biliyorum, ama bu bir başlangıç.

Dokuz dakika geçtikten sonra ön kapı açılır ve Travis gözleri fal taşı gibi açılmış ve telaşlı bir şekilde içeri girer. Arkasında kapıyı çarpar ve beni mutfakta görünce kapının içinde donakalır.

"Hoş geldin tatlım," derim en tatlı sesimle.

Ben tezgahtan uzaklaşıp mutfak ile oturma odası arasındaki alana doğru ilerlerken, bakışları üzerimde kalıyor ve bu sırada kıyafetimi engelsiz bir şekilde görebiliyor. Bakışları yavaşça bacaklarıma doğru iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Gözlerindeki sıcaklık, cildimi farkındalıkla karıncalandırıyor ve amımı sıkıştırıyor.

Yavaşça yürür, gözlerini benden ayırmaz, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırır. Kalbim göğsümde hızla atıyor. Bana bakışları dönüştürücü. Sanki şanslı olan oymuş gibi, tam tersi değil.

"Vay canına." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri baldırlarıma uzanıyor ve sonra uyluklarıma doğru kayıyor, uyluklarımin tepesine ulaştığında duruyor. İnliyor ve sonra gerçekten külot giymediğimi tekrar kontrol etmek istercesine formayı yukarı itiyor.

Ancak o zaman bakışlarını yüzüme çevirir. "Nasıl gerçeksin?"

Gülümseyerek, parmaklarımı onun kalın, koyu renkli saçlarının arasında gezdiriyorum. Bir gün boyunca antrenman ve egzersiz yapmaktan saçları dağınık. Onu bu haliyle seviyorum, hazırlıksız yakalanmış

ve benim istediğim ya da ihtiyacım olan her şey olmaya çalışmıyor. Yanlış anlama, çabasını takdir ediyorum ama onu olduğu gibi seviyorum.

"Akşam yemeği hazırladım," diyorum. "Sonra beni tişörtünden çıkarabilir ve bütün gece sevişebiliriz?" Cümleyi soru olarak bırakıyorum, umarım başka planları yoktur.

"İki şey var," diyor, önümde diz çökmüş halde yerinden kıpırdamadan. "Birincisi, teşekkür ederim. Bu hayatımın en güzel sürprizi."

"İkincisi?"

"Forma kalacak."

Sonra kumaşın altına girip sol bacağını koluna dolayarak omzuna koyuyor. Ağzı beni çoktan ıslak ve hazır buluyor.

"Akşam yemeği ne olacak?" diye soruyorum, o yüzünü benim merkezime gömerken.

Tek cevabı derin, memnun bir inilti, ama ne demek istediğini anlıyorum: sonra.

Bir bacağını üstüme atarak, beni yerinde tutarken yalıyor ve ısıtıyor, sonra dilini kullanarak beni beceriyor. Sanırım sonunda kelekleri yutmakla ne demek istediğini anladım, çünkü midem çırpınıyor ve dalgalanıyor. Bu sırada içimden bir sıcaklık ve elektrik akımı geçiyor. Onun için, daha önce mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde acı çekiyorum.

"Travis," diyorum, saçlarını tutarken. Çok yaklaştım.

"Karım." Dudakları klitorisimi emmek için hareket ederken, iki parmağını içime sokar. Nefesimi keserim ve sonra onun etrafında titreyerek orgazm olurum.

Orgazmım dakikalarca sürer gibi gelir. Ben, dik durmak için ona yaslanacak kadar güçsüz hale gelene kadar o da durmaz.

Travis karnımın altına masum bir öpücük kondurur ve ayağa kalkar. Koyu renkli gözleri parlak ve yaramazlık ve sevgiyle ışıltıyor. Sonra beni kollarına alır.

"Benim formam sana çok yakışmış, bebeğim," diyor, bakışları göğsüme, sonra da kolumdaki numaraya kayıyor.

"Öyle mi?"

O başını sallar ve beni merdivenlerden yukarı, o da asına taşır. Ona akşam yemeğini hatırlatabilirim, ama ben de yemekle ilgilenmiyorum.

Travis'in bir kolu ve bacağı üzerimdeyken uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda, o çoktan uyanmış ve yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Annen sana insanların uykusunu izlemenin ürkütücü olduğunu hiç söylemedi mi?" Uykulu, mutlu bir gülümseme dudaklarımı kıvrılırken, kirpiklerimi tekrar kapatıyorum.

"Hayır," diyor, eli belimin kıvrımına kayıyor. "Sanırım bu, onun birçok ebeveynlik hatasından biri."

Gözlerim birden açıldı.

"Kahretsin. Özür dilerim." Bu hatam için kendimi zihinsel olarak azarlamaya devam ettim.

Bu konunun onun için ne kadar hassas olduğunu biliyorum.

O başını sallar, gülümsemesi hiç bozulmaz. "Özür dileyecek bir şey yok, bebeğim."

Yine de kendimi aptal gibi hissediyorum.

Başını eğip burnu burnuma değene kadar yaklaştı. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi. "Kaba davranışımı bir kenara bırakırsak, bu durumda suçlu olanın sen olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Eli formamın altına kayıyor. Bütün gece çıkmadı.

Onun bana kaç kez orgazm yaşattığını düşünürsek, bu şaşırtıcı bir başarı.

Sıcak parmakları karnımı okşadı ve göğüslerimi avuçladı.

Onun dokunuşuyla cildimde karıncalanma hissediyorum.

"Seni yatağında görmek hoşuma gidiyor. Geri kalan eşyalarını da buraya taşınmalısın." Başıyla önceki gecelerden kalan küçük giysi yığınına işaret eder. "Zaten ben yokken bile hep burada yatıyorsun."

"Senin yatağın daha iyi." Ve ben burada uyumayı seviyorum, çarşaflarda ve yastıklarda onun kokusunu almayı seviyorum.

"Ve eve gelip seni burada bulmayı çok seviyorum."

Onun keşfinden sonra genellikle seks yapacağımızı bildiğim için bunu zaten biliyordum.

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Tamam."

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da genişledi ve sonra başını boynuma gömdü.

"Uyku düzenim mahvoldu," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum.

"Dün gece benim adımı haykırırken uykusuzluktan pek rahatsız görünmüyordun." Sesini bir oktav yükselterek beni taklit eder, *"Oh, Travis! Oh, seni çok özledim. Çok derin. Çok iyi geliyor. Sen dünyanın en iyi kocasısın."*

Gülerek göğsüne şakacı bir şekilde vuruyorum, ama evet... Bunların çoğunu söyledim, diğerlerini de düşündüm.

Alarmım çaldı ve Travis, alarmı kapatmam için yana doğru yuvarlandı.

O inliyor ve ben yataktan kalkarken üzgün, somurtkan bir yüz yapıyorum.

Bu günlerde bir hafta sonunu birlikte geçirebileceğiz ve bu muhteşem olacak. Ellerim onun tişörtünün eteğine düşüyor ama onu çıkarmadan önce Travis'e bakıyorum.

"Bunu çıkardığımı görmek kalbini kıracak mı? Arkanı dönmen mi gerekiyor?"

"Hayır. Sadece..." Bir saniye beklemesi gerektiğini belirtmek için parmağını kaldırır, sonra telefonunu alır ve bir fotoğraf çeker.

O yüzlerce fotoğraf çekerken ben kıkırdamaya başladım. Neden olmasın ki, arka tarafını da çekebilmesi için döndüm.

O işini bitirdiğinde, sonunda formayı çıkarıp yatağın ucuna düzgünce yerleştiriyorum. Yakında tekrar giyeceğimi hissediyorum.

"Bugün saat kaçta işin bitiyor? Dışarı çıkmak ister misin yoksa eve gelirken akşam yemeği alayım mı?" diye sorar, kalkıp şifonyere doğru gider. Ben saçımı parmaklarımla tararken o temiz kıyafetleri çıkarır.

"Bu gece kendi başınasın. Yarın Helena'da Kinsley ile seminerim var, antrenmandan sonra oraya gideceğiz."

"Oh, tamam. Ne yazık."

Giyinirken onaylayarak mırıldanıyorum. Kinsley ile çalışmak ve genç jimnastikçilere bar becerileri öğretmek eğlenceli olmalı, ama ben seksi kocamla dün geceki gibi bir geceyi tercih ederim.

Travis duş alırken ben antrenman için hazırlanıyorum ve bir gecelik seyahat için valizimi topluyorum. Hazırlandığımda onu aşağıda öğle yemeğimi çantama koyarken buluyorum.

"Bebeğim." Göz kırparak kutuyu masanın üzerinden bana doğru kaydırır.

Gülerek çantama koyuyorum. Hazırlandığımda, o da muffinimi ve kahvemi önüme koymuş bile.

"Yarın, döndüğünde. Sen ve ben, evde tembel bir randevu gecesi."

"Harika olur."

Gülümser ve ben de memnuniyetimi içime sindiririm. Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

"Sen ve ben..." diye başlar, sonra durur. "Sahte evlilik düzenlememizin dışında bize gerçek bir şans vermek istiyorum. Sen nasıl istersen öyle olsun. Çıkalım, konuşalım ya da çocuklar bugünlerde ne diyorsa onu yapalım."

Gülüyorum çünkü birkaç ay önce o da o çocuklardan biriydi. Ben de öyleydim. Gerçi, pek flört etmiyordum ya da konuşmuyordum.

"Ben de seni görmeye devam etmek istiyorum, ama bunun nasıl olacağı konusunda emin değilim." Burada yaşamaya devam mı edeyim? Evli kalalım mı? Onun bana karşı kendini yükümlü hissetmesini istemiyorum. Bana hiç öyle hissettirmede, ama biraz nefes almaya zaman ayırmazsak, bir yıl ya da beş yıl sonra hissettirecek mi?

"Eğer evliliğimizi feshetmek ve baştan başlamak istiyorsan, benim için sorun yok, ama sana karım demeye devam etmeyeceğime söz veremem. Bu kelimenin kulağa hoş gelmesini seviyorum."

Ben de öyle.

"Kış Klasikleri altı hafta sonra başlayacak. O bittiğinde ve ben senden faydalanmadığımda, ikimizin de nasıl hissettiğini görebiliriz. Senin evine ve hayatına girip bu planı kurduğumu fark ettiğinde bana kızmanı istemiyorum."

"Eğer ikimizden biri plan yapıyorsa, o kesinlikle benim." Beni öperken gülümsüyor, ama sonra ifadesi değişiyor. "Gerçekten benden faydalanıyormuş gibi mi hissediyorsun?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Ya da çok.

"Bundan nefret ediyorum." Kaşlarını çatıyor.

Muffinden bir ısırık alıyorum, henüz gitmek istemediğim için oyalanıyorum. Birkaç dakikam daha var ve onları burada geçirmek istiyorum. Belki de cevabım budur. Burada olmayı seviyorum. O da benim burada olmamı seviyor. Belki kira ödemek işleri daha eşit hale getirmeye yardımcı olur. Ama bunun mümkün olması için hala aylar var.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var." Kaşları ve ağzı çok ciddi, Travis'e hiç yakışmayan bir şekilde kıvrılmış.

ağız.

Ağızım dolu olduğu için kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyorum.

Çantamdan telefonumun mesaj geldiğini belirten bir ses geliyor. Bir sorun olmadığı sürece, Wren'den mesaj gelmesi için henüz çok erken. Ya da aslında, kimseden.

"Bir saniye," derim ve telefonuma uzanıp mesajı okurum. "Kinsley'den. Arabaya ihtiyacı var."

Onu alacağımı bildiren bir cevap yazıp, saate bakıyorum. "Kahretsin. Erken gelmiştim ama onun evine uğramak zamanımı kesecek." İç çekip ona dikkatimi veriyorum. "Pardon. Çok paran olmasıyla ilgili ne diyordun?"

Küçük bir kahkaha atar. "Git. Döndüğünde konuşuruz."

"Emin misin?" diye soruyorum. Yüzünde hâlâ o endişeli ifade var.

Bana doğru adım atar, ağız yavaşça kıvrılır ve sonunda her zamanki mutlu gülümsemesine dönüşür. "Kesinlikle."

İki eliyle yüzümü kavrar ve beni öper – hızlı ama sert ve yoğun bir öpücük. Sanki son on iki saatteki tüm sevgisini bu öpücüğe döküyor gibi hissediyorum ve ben de her damlasını içime çekiyorum.

"Bu hafta sonu mümkün olduğunca dinlen," diyor koç antrenman biterken.

"Tamam. Teşekkürler, Koç."

"Ah, çıkarken Liz'in ofisine uğramanı istiyorum.

Unutma."

Donup kalıyorum ama içim paniklemiş gibi görünmemek için gülümsemeye çalışıyorum. Nedenini sormak istiyorum ama zaten bildiğime eminim.

Pantolonumu ve sweatshirt'ümü giyip botlarımı giyerek çantamı alırken hareketlerim sertleşir. Liz'in ofisine doğru yürürken boğazım düğümlenir. Gözlerimi kapatıp nefes alırım ve açık kapıdan içeri girerim.

"Merhaba." Onu her gördüğümde tüm vücudum geriliyor.

"Merhaba Hannah." Onun sıcak gülümsemesi gerginliğimi azaltmıyor. Bir gün para konusunda endişelenmediğim zaman, ona bir içki ısmarlamalı ve her konuştuğunda irkildiğim için özür dilemeliyim.

Yavaşça ofisine giriyorum, kalbim hareketlerimden çok daha hızlı atıyor. "Koç benimle konuşmak istediğinizi söyledi?"

"Evet, içeri gel." Masasının önündeki boş sandalyeye bakarak sessizce oturmamı işaret ediyor. Oturmuyorum.

"Eğer bu yıllık spor salonu ücretiyle ilgiliyse, ayın ilk günü size ödeyeceğime söz veriyorum. Maaşımı otuzunda alıyorum."

Kaşları çatılır, yüzünde bir parça şaşkınlık belirir. "Öyle değil ama Hannah, ücretin zaten ödendi."

"Gelecek yılın ücreti demek istedim."

Bana ve bilgisayarına bakarak birkaç tuşa basıyor. "Gelecek yılın ücretleri ve yarışma sezonu boyunca tüm spor salonu ve koçluk ücretleri hesaba yatırıldı. Dün tüm ödemeleri aldık."

Onu duyuyorum ama sözleri pek mantıklı gelmiyor.

"Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bunu bilmiyordun galiba."

"Nasıl?" Sonunda oturuyorum, ama sadece bacaklarımın beni tutabileceğinden emin olmadığım için.

"Emin değilim. Ofiste değildim. Annabelle almış olmalı. Yeni bir sponsor bulduğunu ya da bir hibe aldığını düşündüm."

"Ben..." Öyle mi yaptım? Belki Everly bir şey bulmuştur. Birkaç gündür konuşmadık ve onun toplantıları olduğunu biliyorum. "Özür dilerim. Sanmıştım ki..." Yine sözümü yarıda kesiyorum. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" "Koç Rodier yeni yıl için antrenman programını güncelledi.

Winter Classic yaklaşırken, birkaç şeyi değiştirmek istiyor." Bana, daha önce aldığım ile benzer bir çıktı uzattı. "Kısa sürede büyük ilerleme kaydettin, Hannah. Eğitimine burada devam etmeden dolayı hepimiz çok heyecanlıyız."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ayağa kalkıp masanın üzerinden ona sarılmak için uzanıyorum. Liz şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim." Daha önce hiç sarılmadığımızı ve bunun için garip bir zaman olabileceğini fark ederek geri çekildim. Gözlerim yaşardı, bu gerçekten utanç vericiydi. Hızla gözlerimi kırptırdım ve zoraki bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim. Burada olmayı çok seviyorum."

Bu doğru, farkındayım, ama bunun kaybolmasından korktuğum için kendime söylemeye cesaret edemedim. "Herkes çok harika davrandı."

seninle, Koç Rodier'le ve diğ er herkesle çalışmaya devam etmeyi çok istiyorum. Burada inanılmaz yetenekli birçok jimnastikçi var. Bu çok ilham verici."

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Neyse. Ödemenin nereden geldiğini görebiliyor musun?" diye soruyorum. Rahatlama ve mutluluktan neredeyse başım dönüyor. Sonunda. Sonunda!

"Tabii ki." Ekrana bakmak için geri çekilir ve birkaç tıklama yapar. Bu sırada kalbim göğsümde g m g m atıyor.

Travis'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Yüzündeki büyük, gururlu gülümsemeyi şimdiden görebiliyorum.

"Tamam, işte burada," diyor Liz, sonra kaşlarını çatıyor.

"Ne?" Midem düğümlenir. Bu dünyanın en büyük kozmik şakası mı? Çünkü bana ödemenin gerçekten yapılmadığını veya muhasebe hatası olduğunu s yleyecekse, bu çok acımasızca olur.

"Burada  demenin Travis Bennett tarafından yapıldığı yazıyor." Bana bakar, yüzünde milyonlarca soru işareti vardır ve aynı sorular benim de aklımdan geçmektedir. "Kocan."

Hannah içeri girdiğinde ben MVP'de arkadaşlarla birlikteyim. Shuffleboard oynuyor ve sohbet ediyoruz. Son zamanlarda evde onunla çok zaman geçiriyordum, ama o orada olmayacağı için arkadaşlarla takılmaya ve sohbet etmeye karar verdim.

"Bu hoş bir sürpriz. Helena'ya doğru gideceğini sanıyordum." Barda ona doğru yürüdüm, yüzümde geniş bir gülümseme vardı.

O aynı şeyi yapmadığında, biraz tereddüt ediyor. Aslında, onda neredeyse hiç hayat belirtisi yok. Tahta gibi, boş bir ifadeyle hareket ediyor.

Panik ve korku içimi kaplar. "Siktir, bebeğim, iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Ellerim kollarına uzanır ve gözlerine daha iyi bakabilmek için başımı eğiyorum. Ne olursa olsun, düzeltebilmek için bilmek istiyorum. Onun için okyanusları bile taşıyırım.

Sonunda bakışları benimkilere kilitlenir. Endişemi gidermek yerine, onu ikiye katlar. "Spor salonu ve antrenman ücretlerimi ödedin mi?"

Yeni bir tür korku beni sardı. Elbette ona söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Bu sabah, bu konuyu beceriksizce halletmeye hazırdım, ama o saatlerden bu yana, durumu nasıl açıklayacağımı düşünmekten başka bir şey yapmadım. "Bu sabah seninle konuşmak istediğim konu buydu."

"Evet mi, hayır mı,
Travis?" "Evet."

Gözlerini kapatıyor ve çenesini sıkıyor. Bana tekrar baktığında, yüzünde ateşli bir öfke var. Kızgın. Bana kızgın olması hoşuma gitmiyor ama buraya geldiğinde yüzündeki cansız ifadeye kıyasla çok daha iyi, neredeyse rahatlamış durumdayım. İşte benim kızım. Ve o benim. Daha önce hiç kimsenin benim gibi hissetmediği bir şekilde benim.

"Sana bunu yapmanı istemediğimi söylemiştim," diyor sakın ve soğukkanlı bir şekilde, her ne kadar öfkesi her halinden belli olsa da.

"Biliyorum, ama..."

"Sponsor bulamayacağımı mı düşündün?" "Tabii ki bulacaksın."

"Bana acıyor musun?" Ben fazla açıklama yapamadan sorularını sıralıyor.

"Hayır." Özellikle ona değil, daha çok hayallerinin peşinden koşarken faturaları ödemekle uğraşmak zorunda kalan herkese.

"İnsanların benim başarısızlığımı seninle ilişkilendirmeye başlamasından utanıyor muydun? *Hokey süperstarı Travis Bennett ve mücadele eden, parasız jimnastikçi eşi!*"

"Bunun doğru olduğu bir dünya yok ve sen de bunu biliyorsun."

"Beni seninle kalmama izin vermek, her sabah kahve ve kekler, öğle yemeğimi hazırlamak, cipimi tamir etmek, hatta bu yüzük." Sol elini kaldırıp sonra tekrar yanına indiriyor. "Ve şimdi de antrenmanımın masraflarını mı karşılıyorsun? Bu çok fazla. Sana bunu yaptıramam. Yapmanı istemiyorum. Sana bunu asla ödeyemem."

"Bana borcunu ödemeni istemiyorum." Her şeyi tek başına yapmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok çalıştı.

"Ben bunu istiyorum. Anlamıyor musun?" Konuşurken vücudu dikleşir ve sonunda dikkatli tutumunu biraz kaybeder. Onlar onu duyamayacak kadar uzaktayız, ama şüphesiz bir şeylerin ters gittiğini fark etmişlerdir. "Bu *benim* için önemli. Hayatıma parayla giremezsin."

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Ona öyle yapmadığımı söylemeye başladım, ama öyle miydi? İçimdeki hasta, sapkın bir parçam, onun benimle olan hayatını yeterince kolaylaştırırsam, hiçbir yere gitmeyeceğini mi umuyordu?

Bunun doğru olmasını istemiyorum, ama onunla birlikte hayatımın çok daha iyi olduğunu inkar edemem.

"Büyükbabam bana biraz para bıraktı. Aslında, çok para.

On milyon dolar."

Kaşları
kalkıyor.

Başımı sallıyorum, umarım şimdi onun zor durumda olduğu halde neden oturup hiçbir şey yapmadığımı anlıyordur. Harcayabileceğimden çok daha fazla param var. Bu ahlaksızca.

"Annem de anne babasıyla pek yakın değildi ve dedem ben beş yaşındayken öldü, bu yüzden onu pek tanıyamadım. Ama sanırım benim şımarık bir zengin velet olacağımdan endişelenmiş olmalı ki mirasa bazı şartlar koydu. Yirmi yedi yaşına gelene kadar mirasa erişemedim, iyi bir işim olması gerekiyordu ve... evlenmem gerekiyordu."

Bilgi yavaşça kafasına yerleşirken, yüzünde yeni bir duygu beliriyor: şok. Ardından öfke.

"Bunu o gece bana söylemiş miydin? Bu yüzden mi Vegas'ta benimle evlenmek istemiştin?"

"Hayır. Hayır, kesinlikle hayır. O paraya dokunmayı hiç beklemiyordum ve açıkçası, onu istemiyordum." İstediğim türden bir ailem olmadığı için bu boktan bir teselli ödülü.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, gözlerime tam olarak bakmadan.

"Sana aşığım, Hannah. Seni gördüğüm andan itibaren aşık oldum. Gerisi siktir et."

"Hayır. Bana beni sevdiğini söyleyip, geri kalanını siktir et diyemezsin. Bu önemli. Bana söylemeliydin. Ve ben senin paranı istemediğimi söylediğimde beni dinlemeliydin. Bu akşam yemeğinde hesabı ödemek gibi bir şey değil. Bu benim lanet olası kariyerim. Bu benim tüm hayatım!"

"Senin zorluklarla boğuşmanı seyirci kalarak izleyemem. Benden bunu isteme, Hannah. Bu saçmalık."

"Saçmalık değil. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak, kendi başarımın peşinde koşmak ve kendime bakmak istiyorum. Ben buyum. Hep böyle oldum."

Midem düğüm düğüm oldu. Ne söyleyeceğimi, nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sabah ayrılmadan önce bana baktığı gibi, beni sevdiğim kadar sevdiğini gösteren bir bakış atmasını çaresizce bekliyorum.

"Anlamıyorum." Çaresizliğim beni heyecanlandırıyor ve sesim yükseliyor. "Seni seviyorum ve sana yardım edecek imkanlarım var, ama sen buna karşı çıkıyorsun. Neden? Sana bakmama izin vermek neden bu kadar kötü bir şey?"

"Sen onları anlamıyorsun diye, benim duygularım yanlış olmuyor."

Siktir. Siktir. Siktir. Saçımı elime alıp çekiştiriyorum. Siktir!

"Gitmem gerek. Kinsley arabada beni bekliyor."

"Hayır. Kal. Bunları doğru düzgün açıklayamıyorum." Doğru kelimeleri arıyorum ama o çoktan uzaklaşıyor. Kapıya varmadan önce dönüyor. Yüzündeki öfkenin bir kısmı gitmiş ama aramızdaki mesafenin fiziksel mesafeden daha fazla olduğunu hissediyorum. Her şeyi mahvettim. Ve o kapıdan çıktığında, kalbim de onunla birlikte gidiyor.

Üç saat sonra, MVP'de sadece ben ve Shep kalmışız. Diğerlerinin beni şu anki halimle (depresyonda) bırakmak istemediklerini sanmıyorum, ama Galaxy'nin Aidan'ın yanına gitmesi gerekiyordu, D-Low'un randevusu vardı ve Penn kaleci toplantısı için arenaya geri dönüyordu.

Hannah'ya üç mesaj attım ama şu ana kadar cevap gelmedi. Şimdiye kadar Helena'ya varmış olmalı.

"Oraya gidip onunla konuşmayı denemeli miyim?" diye soruyorum ona, telefonumu bara geri atarken.

"Hayır." Başını sallıyor. "Bence onun mesajını bekle."

"Evet, haklısın." Haklı olduğunu biliyorum, ama bundan nefret ediyorum. Benimle konuşmazsa durumu düzeltemem.

Sessizce oturuyoruz. Bacağım sallanıyor ve beynim dünyanın en büyük hatasını düzeltmek için yoğun bir şekilde çalışıyor.

"Onun hayatını kolaylaştırmak istemem yanlış mıydı?" diye soruyorum ona. "Bence kızmasının sebebi bu değil."

Benim bu bilgiyi sakladığım için kızgın olduğu kesin, ama bugün söylediklerinden daha fazlası var gibi geldi bana. Benim ona bakmamı hiç istemiyor ya da bunun karşılığını bana ödemesi gerektiğini düşünüyor. Ama ilişkiler böyle değil midir? Ondan aldığım, verdiğimden çok daha fazla.

"Tamam, o zaman şunu cevapla. Neden parayı istemiyor?"

Zavallı Shep, sanki benim kendim çözmemi umuyormuş gibi bana bakıyor, böylece kendisi çözmek zorunda kalmayacak. Kalıp benim çılgınlıklarımla eğlendiği için iyi bir arkadaş.

"Bilmiyorum dostum, ama para insanlar için hassas bir konu. Belki de sadece kendi başına yapmak istedi."

"Evet," diyorum, ama buna inanmıyorum. Daha fazlası olmalı.

İç çekip, hem kendim hem de Shep için bu düşünce sarmalını durdurmaya çalışıyorum. "Bu arada annen nasıl? Geçen hafta ameliyat olmuyor muydu?"

"İyi. Ameliyat iyi geçti. Sorduğun için teşekkürler." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır.

"Evet, tabii ki. Bu kadar geç sorduğum için özür dilerim." "Önemli değil. Senin de kendi sorunların var."

"Evet, ama herkesin var. Sen benim arkadaşısın. Seni aramalıydım. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Sonra aklıma bir şey gelir. Midem düğümlenir. "Sence Hannah, ailemle yakın olmadığım için bunu uzun vadede yapamayacağımı mı düşünüyor?"

Spiralimden kurtulmak için çok uğraştım.

Kaşlarını kaldırdı ve soruyu dikkatlice düşünmeye çalışır gibi bana baktı.

"Bu, Hannah'nın umursayacağı bir şey gibi görünmüyor. Seni tanıyor ve eminim ki bunun tipik bir durum olmadığını anlıyordur."

Haklı, ama ya... ya içten içe, istemese de bu durum onu rahatsız ediyorsa? En azından bunu düşünmüş olmalı. Bunun benim hatam olup olmadığını merak ediyor mu? Mutlaka ediyor. Ben bile ediyorum.

"Siktir. Öyle düşünse bile onu suçlamam. Ben de ailemle veya diğer akrabalarım ile konuşmuyorum ve programlarımız ve hayatımız nedeniyle lisedeki arkadaşlarımla çoğuyla iletişimi kaybettim. Peki ya eski takım arkadaşlarım? Furry'yi hatırlıyor musun?"

"Evet," Shep bu kelimeyi yavaşça söylüyor. "Şu anda Tampa Bay'de." "Geçen sezon takas edildiğinden beri ona bir kez bile mesaj atmadım." "Ne olmuş yani?"

"Yani belki de haklıdır?"

Başını yana eğip hafifçe salladı. "Bence bu olayı fazla abartıyorsun. Ona bir şey sakladığın ve sonra tam da yapmamayı istediği şeyi yaptığın için kızgın."

Söylediklerini anlıyorum, ama daha fazlası olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

"Bunu düzeltmeliyim," diyerek ayağa kalktım.

"Aptalca bir şey yapma dostum. Yarın geri dönecek."

"Biliyorum." Ve geri geldiğinde, ona iyi günde kötü günde yanında olacak türden bir adam olduğumu kanıtlayacağım. İlişkileri yürütebilen türden bir adam. Ona layık türden bir adam.

"Çok iyi gitti," diyor Kinsley, spor salonundan çıkıp Jeep'ime doğru yürürken.

"Mhmm." Başımı sallıyorum. Öyleydi, ama aklım jimnastik ya da bar becerilerinden çok uzaklarda. Moonshot'a geri dönerken, Travis, miras ve diğer her şey hakkındaki duygularımı çözmüş olacağımı düşünmüştüm. Çözdüğüm tek şey, ona bağırarak istediğim kadar onu özlediğim.

Çantalarımızı arkaya atıp arabaya biniyoruz. Geri dönüş iki saatlik bir yolculuk. Ona ne söyleyeceğimi bulmak için iki saatim var.

"Ve eğer söyledikleri gibi bir sonraki seminer için yaş aralığını genişletirlerse, o zaman iki kat daha fazla kız ve iki kat daha fazla para kazanacağız," diye devam ediyor Kinsley, ben motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açarken.

"Evet." Hesap tutuyor.

Emniyet kemerimi takıp navigasyon için telefonumu takıyorum. İşimi bitirdiğimde, Kinsley sessizce koltuğunda dönüp bana bakıyor.

"Ne?"

"Evet? Hepsi bu mu?"

"Üzgünüm. Travis'le olan bu konuyu kafamdan atamıyorum. Bütün yolculuk boyunca berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum."

"Evet."

"Elimde değil. O kadar kızgınım ki başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Bu sabah ilk inişimi gördün mü? Neredeyse yüzüstü düşüyordum."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, gördüm. İzlemesi zordu. Neredeyse bu kadar zordu." Elini yüzümün önünde salladı. "Travis'le kavganız yüzünden kafan karışık, biliyorum, ama ikiniz bunu halledeceksiniz."

"Öyle mi?" diye soruyorum ve gerçekten bilmek istiyorum. Bunu anlayamıyorum, ama ona güveniyorum. "Çünkü bunu unutup, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemeyeceğimi biliyorum."

"O her şeyi mahvetti. Sana söylemeliydi, evet. Ve seni dinlemeliydi."

"Bir 'ama' hissediyorum." Gözlerimi daraltarak uyarıyorum.

"Ama değil, sadece... dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Skylar'ın bir şeye ihtiyacı olsaydı ve ben ona verebilseydim, verirdim."

"Sana yapmamamı söyleseydi bile mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Tabii ki duruma bağlı, ama para söz konusu olsaydı, evet, cazip gelirdi."

"Aynı şey değil. Siz ikiniz daha uzun süredir birliktesiniz. İlişkiniz sağlam."

"Sen ve Travis sağlam değilsiniz mi? Sizi birlikte gördüm. Onun davranışlarını ya da senin nasıl hissettiğini küçümsemek istemiyorum, ama senin de mücadele ettiğini görmek zorunda kaldım ve bunu görmek benim için zorluyorsa, Travis için de zor olmalıydı. O sana hayran ve sen de onun sana diğer birçok insana izin vermediğin şekilde bakmasına izin veriyorsun."

"Ve bunun bizi nereye getirdiğine bak." İki elimi de havaya kaldırıyorum.

Arkadaşım bana küçük, acıyarak bir gülümseme atıyor. "Hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim."

Onun söyleyeceği korkunç şeye hazırlık olarak vücudum kasılırken ona sert bir bakış atarım.

"Sen küçükken anne baban öldü ve sen kendin ve Wren için büyük sorumluluklar üstlendin."

Beklediğim şey bu değildi. "Bunun ne alakası var?"

Gülümsemesi kaybolur. "Travis'in sana bakmasına alışıp sonra onun seni terk edeceğinden korktuğun için böyle tepki verdiğini düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Travis harika biri. Bana her zaman beni ne kadar sevdiğini ve benimle birlikte olmak istediğini söylüyor. Dahası, bunu bana gösteriyor."

"Ama insanlar her zaman istedikleri için terk etmezler."

Sözleri göğsüme saplanır. Boğazım düğümlenir çünkü evet, bazen insanlar başka nedenlerle terk ederler. Tıpkı benim ailem gibi.

"Bak. Senin için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebilirim ki, küçükken anne baban öldüğü ve onlara bağımlı olduğun için, birini hayatına alıp sana bakmasına izin vermek korkutucu olmalı. Travis ise neredeyse senin isteğin dışında sana çok iyi baktı. Durumun gereği buna katlanmak zorundaydın ama zamanla bunu giderek daha çok sevmeye başladın. Bunu ya da onu kaybetme korkusu yaşamak normaldir. Ben de haftada en az bir kez Skylar'ın yıldırım çarpması ya da sütün bitmesini bekleyen biriyle yaşayamayacağına karar vermesi korkusuyla paniğe kapılıyorum. İlişkiler korkutucudur."

Gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor.

"Yine de bana söylemeliydi," diyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken öfkeyle. Üzgün değilim. Kızgınım, lanet olsun. Tamam, belki biraz üzgünüm.

Ve eğer korkuyorsam, onun beni terk edeceğinden değil. Her ne sebeple olursa olsun, ilişkimiz bittiğinde, bir daha asla toparlanamayacağımdan korkuyorum. Onu tanıdığım için zaten sonsuza kadar değiştim. Bir ay ya da bir yıl sonra, onu kaybetmek ne kadar daha kötü hissettirecek?

"Öyle olmalıydı," diye onayladı. "O her şeyi mahvetti. Ve muhtemelen yine mahvedecek. Hayır, sözümü geri alıyorum. Kesinlikle yine mahvedecek. Sen de öyle."

"Ve bu süreçte birbirimizi geri dönülmez bir şekilde mahvetmeyeceğimize inanmam mı gerekiyor?"

O gülüyor ve gün boyunca ilk kez omuzlarımdaki yük kalkıyor. "Hepimiz zaten mahvolduk, bebeğim. Kendine sorman gereken tek soru şu: Onunla bu riski almak istiyor musun? Hayır demek sorun değil. Ama cevap evetse, belirsizlikle barışman gerekir. Sen güçlü ve yeteneklisin. Onun yardım etmesine izin vermek bunu azaltmaz. Ve eğer o giderse ya da bir kamyonun altında kalırsa, sen yıkılmayacaksın. Seni tanıdığım için bunu biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Dudaklarım titriyor, uzanıp konsolun üzerinden ona sarılıyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Sırtımı okşuyor ve biraz daha cesur ve biraz daha az kızgın hissedene kadar ona sarılmama izin veriyor.

Geri çekildiğimde gülümser.

"Hala eve giderken akşam yemeği için mola vermek istiyor musun?" diye sorar ve bir kaşını kaldırır. "Yoksa seksi kocanla barışmak için acele mi ediyoruz?"

Akşam yemeği için mola veriyoruz ama çabucak hallediyoruz. Kinsley'i dairesine bıraktıktan sonra, Travis'le konuşmak için eve gidiyorum. Ama o evde değil. MVP'yi kontrol ettikten sonra, arenaya gidiyorum. Range Rover'ı otoparkta yok, ama Conrad kamyonetine doğru yürüyor. Yanına yanaşıp camı indiriyorum.

"Orada mı?"

"Hayır. Antrenman biter bitmez aceleyle çıktı."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Rahatsız görünüyor, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi, sonra "Whisky Roots" diyor.

"Gittiğimiz restoran ve bar mı?" diye soruyorum, doğru yeri bulduğumu teyit etmek için.

O da başını salladı.

"Tamam. Teşekkürler. Diğerleriyle birlikte mi?"

Bir süre durakladı ve şimdi gerçekten rahatsız görünüyordu. "Hayır. Hepsi hala içeride."

"O zaman kiminle birlikte?"

Conrad omuz silkiyor ve ağzı endişe verici küçük bir gülümsemeye bükülüyor. "Bilmiyorum ama düşündüğün gibi değil. Olanlar yüzünden çok üzgündü ve sana nasıl telafi edebileceğini düşünmeye çalışıyordu."

"Yani akşam yemeği için aceleyle bir restorana mı gitti?" Bu soruyu daha çok kendime soruyorum ama Conrad cevaplıyor.

"Dediğim gibi, dün gece ve bugün kendini gerçekten çok suçluyordu. Tek konuştuğu şey, sana uzun süreli ilişkiler kurabilme ve sorunlar çıktığında bunları çözebilme yeteneğine sahip bir adam olduğunu nasıl kanıtlayacaydı."

"Kalıcı ilişkiler kurabilen türden bir adam mı?" diye tekrar ediyorum. Conrad'ın Travis'le yaşadığımız kavgadan bu cümleyi seçmesi tuhaf geliyor.

"Evet, biliyorsun, ailesinin durumu yüzünden. Onlarla ilişkisi olmadığı için senin onu küçümsemeni istemiyor."

Dün gece söylediğimiz her şeyi milyonuncu kez tekrar ediyorum ve sonra Conrad'ın, Travis'in bana ilişki sorunlarını çözebileceğini kanıtlamak istediği hakkındaki sözlerini ekliyorum.

"Ah, Travis." Diye iç geçiriyorum. Onun ne yaptığını ve neden yaptığını tam olarak anladığımda kalbim parçalanıyor.

Conrad, evet, arkadaşı için aynı acıyı hissettiğini belirten bir şekilde başını sallar. "Daha fazlasını bilmediğim için üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Sanırım kiminle olduğunu biliyorum." Conrad kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Evet." Keşke onun yerine randevusu olsaydı.

Whisky Roots'ta, hostesi geçip Travis'i aramak için restoranın içinde dolaşıyorum. Uzun boylu ve siyah saçlı olduğu için genellikle kolayca fark edilir, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Range Rover'ı dışarıda olduğu için burada olduğunu biliyorum.

Vazgeçip onu aramak üzereyken, restoranın bir köşesinde iki tane daha özel masa buluyorum.

Travis'in tanıdık dağınık kahverengi saçları gözüme çarptığında dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Ve biliyorum. Onun yaptıklarına ne kadar kızgın olursam olayım, incineceğimden ne kadar korkarsam korkayım, ondan sonsuza kadar uzaklaşmak istemediğimi biliyorum. Ne yaparsak yapalım, kendimizi içine soktuğumuz bu kafa karıştırıcı flört/evlilik durumu, başıma gelen en iyi şey.

Bana profilden bakıyor, ama Travis'in rahatsızlık ve ıstırap dolu ifadesi, ona iyice bakmasam bile açıkça görülüyor.

Onunla birlikte olan adam daha yaşlı, belki elli beş yaşlarında. Takım elbise giymiş, saçları geriye taranmış, sadece iri cüssesiyle değil, etrafını saran önemli bir hava ile de odadaki alanı kaplıyor. İstedikini elde etmeye alışkın ve bu süreçte kimi ezip geçtiğini umursamayan bir adama benziyor.

Conrad'ın gizemli sözlerinden Travis'in onunla buluşacağını anladığım gibi, onun babası olduğunu da biliyorum. Onun yaralarını belki de kendiminkinden daha iyi görebiliyorum.

Yavaşça yaklaşıyorum, her adımda nabzım hızlanıyor. Sesleri o kadar alçak ki ne dediklerini anlayamıyorum, ama duymadan bile konuşmalarının yapmacık olduğunu anlayabiliyorum.

İki adam da aynı anda varlığını fark ediyor. Travis benim olduğumu anlayınca yüzünde bir sürü ifade beliriyor: şaşkınlık, mutluluk, pişmanlık.

"Merhaba," diyorum, dünkü öfkemden eser yok. Onu burada görmek, benim için bu kadar uğraşmasını görmek, sevgi dışında başka bir şey hissetmemi zorlaştırıyor. "Hannah." Travis masanın yanında duruyor. Bana sarılıyor, bana yapışıyor

. Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle soruyor, "Burada ne yapıyorsun?"

"Buz pistine uğradım ve Conrad senin burada olduğunu söyledi."

"Beni mi arıyordun?" Yüzünde bir umut ışığı belirir. "Tabii ki."

"Ama telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedin." "Kızgındım."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bunu sonra konuşuruz." Onun babasına bakmak için biraz geri çekiliyorum.

O da ayağa kalkmış ve benzerlikleri ürkütücü. Aynı koyu saçlar ve koyu gözler. Hatta aynı düzensiz gülümseme.

"Merhaba. Ben Gene Bennett," diyor ve elini uzatıyor.

Uzatılan eline bakıyorum ama sıklıyorum. Bunun yerine Travis'e bakıyorum. Çenesi, sanki benim zaten tahmin ettiğim şeyi onaylar gibi hafifçe sallanıyor. Bu onun babası.

Onu tekrar görmek için içimdeki dürtü çok güçlü. Travis'i o kadar derinden incitmiş ki, onunla ilişkisi olmamasının kendi suçu olduğuna inanan bu pisliği görmem gerekiyor. Yaptığı şeyleri gerçekten anlayamıyorum. Kimseye değil, ama özellikle kendi oğlu Travis'e. "Ben Hannah," diyorum, Travis'e yaklaşarak. Keşke daha uzun olsaydım daha fazla engelleyebilseydim. "Onun karısıym."

"Tahmin etmiştim." Travis'in yanındaki boş koltuğu işaret ediyor. "Lütfen. Bize katıl."

"Gerek yok," diyor Travis bana. "Uzun sürmez."

"Hayır. Çok isterim." Tartışmaya yer bırakmıyorum. Travis'i bu adamla yalnız bırakmamın imkanı yok.

Üçümüz oturduk ve garson bana su getirip başka bir şey isteyip istemediğimi sorarken, geçici olarak sohbetten kurtulduk.

"Hayır, teşekkürler." Ben sadece Travis için buradayım.

"Peki Hannah, oğlumla nasıl tanıştınız?" diye soruyor Gene. Sandalyesine yaslanıyor, soğukkanlı bir kayıtsızlık sergiliyor.

"Yan komşuna taşındım." Diğer tüm detayları atlıyorum çünkü açıkçası, ona kendim hakkında mümkün olduğunca az şey anlatmak istiyorum.

"Peki bu ne zamandı?"

Nereye varmak istediğini zaten biliyorum. Travis'i çok uzun süredir tanımıyorum. İronik olan, kısa bir süre önce ben de onun kadar ilişkimize şüpheyile yaklaşıyor olurdum. Ama onun oğlunu ondan daha çok sevdiğimi zaten biliyorum, o yüzden siktirip gidebilir.

"Sadece birkaç ay önce."

Travis'in dizi benimkinin yanında zıplıyor ve nefes alış, gerginlikten kaynaklanan enerjiyle açıklanamayacak kadar hızlı. Stresli, bu adamın yanında bulunmaktan fiziksel olarak acı çekiyor. Elimi onun uyluğuna koyup hafifçe sıkıyorum. Bacağı duruyor ve elini indirip parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Moonshot'ta ne yapıyorsun? Senin..." Sözümü yarım bırakıyorum. Hatırlamıyorum ve umurumda da değil.

"Grand Rapids. Oğlumu ziyarete geldim."

Kıkırdamay ve gözlerimi devirmeyi zar zor engelliyorum.

Önümüzdeki birkaç dakikayı, ona tereyağı bıçağıyla saldırmadan geçirmeyi başarırız. Travis ve Gene, çoğunlukla hokey ve Moonshot'un bu sezon playofflara kalma şansı hakkında konuşurlar, biraz da Gene'in şirketi hakkında. Onun başarılı bir geliştirme şirketinin sahibi olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden çoğunu dinlemiyorum. Ta ki, "Bu sizin için harika bir yatırım ve bizim için ortak bir proje olabilir" diyene kadar.

"O konulardan hiç anlamam," diyor Travis.

"Sana öğretebilirim. Hokey bittikten sonra bir plana ihtiyacın olacak. Ne kadar zamanın var, şanslıysan on yıl daha mı? Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum, baba. Geldiğinde anlarım."

Gene alaycı bir şekilde, "Sana ülkedeki en büyük lüks apartman komplekslerinden birinin inşasına katkıda bulunma fırsatı veriyorum. Geçmişin, ikimiz için parlak bir gelecek olabilecek bir şeyin önüne geçmesine izin verme. Birlikte çalışabiliriz."

Parmaklarımı Travis'in parmaklarını o kadar sıkı sıkıyorum ki, o da elini çekip benim elimi kendi eliyle kapıyor.

"Peki ya evet dersem, sonra ne olacak? Benden ne istiyorsun?"

Gene yer değiştirir, bu onun gösterdiği ilk rahatsızlık belirtisidir. "Bizi bu işe sokacak bağlantılarım ve tecrübem var, ama ön masraflar var."

İşte bu. Ne pislik herif.

Gene'in maskesi geri geliyor ve elini sallıyor. "Ama bugün detayları konuşmamıza gerek yok."

"Eğer buraya sadece miras parasını almak için geldiyse, sana veremeyeceğimi bilmelisin." Travis suyundan bir yudum aldı.

Gene'in bakışları bana yöneliyor, ama nedenini anlamıyorum, ta ki o "Eminim evlilik öncesi anlaşma imzalamışsınızdır" diyene kadar.

"Hayır, imzalamadık, ama nedeni bu değil." Travis bana bakmıyor, ama elimi tutan eli daha sıkı sıkıyor.

"Sebepler ne olursa olsun, eminim bir çözüm bulabiliriz."

Travis başını sallıyor. "Sana parayı veremem çünkü para yok."

"Hepsini mi?"

Travis masa örtüsüne bakıyor. "Evet."

"Birkaç ayda nasıl oldu da on milyon doları harcadın?" diye sorar Gene. Dikkatle inşa ettiği maskesinin bir kısmı düşer ve onun ne kadar pislik olduğunu açıkça görürüm. Daha fazla kanıtı ihtiyacım yoktu zaten. Travis'e davranışları, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

"Ne önemi var?" diye sorar Travis.

"Buna inanamıyorum. Yaptığın tüm aptalca, sorumsuzca ve bencilce şeylerin arasında bu en kötüsü."

"O bencil mi?!" diye soruyorum, artık kendimi tutamıyorum. Bu adam gerçek olamaz. "Peki ya sen?"

"Bu benimle oğlum arasında, tatlım. Merak etme, eminim sana elmaslar ve marka ürünler alacak kadar para kazanmaya devam ediyordur."

Travis'in vücudu kaskatı kesilir. "Ona ne dedin sen?" "Sorun değil. Onun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," diyorum.

Travis rahatlamıyor. Sonunda babasına öfkeyle bakıyor. Keşke bunu benim için değil, kendisi için yapsaydı. "Hannah öyle biri değil ve benden bir şey istiyorsan onun hakkında öyle konuşmayacaksın."

"Zaten benden isteyeceğin bir şey yok gibi görünüyor." Gene daha fazla konuşmak istiyor gibi görünüyor, ama garson geri geliyor. Hepimiz sessizleşiyoruz. Kalbim hızla atıyor ve Travis yanımda gergin.

Garson tekrar ayrıldığında, Gene peçetesini masaya koyuyor. "Affedersiniz. Tuvalete gideceğim."

O gider gitmez Travis'e dönüyorum.

"Çok üzgünüm," diyor hemen.

"Sen mi üzgünsün?" Kafamı sallıyorum. "Üzgün olması gereken o. Tanrım, ne pislik herif."

"Evet, ama ben buna alıştım, sen ise sadece benim yüzümden buradasın." Yüzümü inceliyor. "Seni bir daha göremeyeceğim diye korkuyordum, ama şimdi buradasın. *Neden* buradasın?"

"Babanla akşam yemeği yemek gibi aptalca bir şey yapmanı engellemek için. Sana yaptıklarından sonra neden babanla buradasın?"

"Belki de seninle ilerleyebilmemiz için onunla aramızı düzeltmem gerektiğini düşündüm. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve senin aileni kaybettiğini bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyor. Benim ailem hayatta ama onlarla konuşmuyorum. Bu benim hakkımda ne diyor?" Elini saçlarının arasından geçirir.

Kalbim acıyor ve bu kadar trajik olmasaydı neredeyse gülecektim.

"Travis. *Kocan*." Ona yaklaşıp elimi yanağına koyuyorum. Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, kaybolmuş ve üzgün. "Baban bir pislik ve anladığım kadarıyla annen de öyle."

O sert bir kahkaha attı. "Hadi canım."

"Onlar seni ya da zamanını hak etmiyorlar. Bir saniyesini bile. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin ve bana bir şey kanıtlamak için onlarla kötü bir ilişki kurmaya zorlanmıyorsun. Ben senin kim olduğunu biliyorum."

Sen nazik, cömert, *iyi* bir adamsın. Olabileceğin adamı sevmiyorum. *Seni* seviyorum."

İtirafım onu umduğum gibi gülümsetmedi.

"Her şeyi mahvettim. Miras hakkında sana bilgi vermediğim ve ödeme yapmayacağımı söyledikten sonra ücretlerini ödediğim için özür dilerim. Hayır, aslında ikinci konu için özür dilemiyorum. Dilemek isterdim, ama dilemiyorum. Seni incittiğim ve sana önceden haber verebileceğim için üzgünüm, ama gerçek şu ki, cevabın ne olursa olsun bir yolunu bulurdum. Yardım etme imkânım varken, senin zorluk çekmeni seyirci kalarak izleyemem. Ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Seni her şeyden çok seviyorum ve her şeyi mahvettiğimden çok korkuyorum."

Şimdi iki elimle onun yüzünü çerçeveleyorum. "Kızgındım, incinmiştim ve... korkmuştum."

O başını sallar, dudakları aşağı doğru kıvrılır.

"Ücretlerimin ödendiğini öğrendiğimde ve yeni bir sponsor bulduğumu düşündüğümde, sana söylemek için sabırsızlanıyordum. Benimle ne kadar gurur duyacağını biliyordum."

"Zaten gurur duyuyorum ve bir sponsor bulacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Bu yüzden sana yardım etmek için can atıyorum. Tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun. Çok yeteneklisin ve çok çalışıyorsun. Seni gözden kaçıranlar, bunu yaptıklarına çok pişman olacaklar."

"Doğru nedenlerle yaptığını biliyorum, ama yine de kabul etmek benim için zor. Uzun zamandır kendime bakıyorum. Bu neredeyse bir savunma mekanizması gibi. Başkalarının bana bakmasına izin vermezsem, onlara ihtiyacım olmaz. Ve onlara ihtiyacım olmazsa, gittiklerinde bu beni yıkmaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sen istemediğin sürece gitmem. Seninle evlendiğimde, sonsuza kadar seninle birlikte olmaya hazırdım ve hala öyle hissediyorum. Sadece senin ücretini ödemedim. Spor salonundaki tüm kızların ücretini ödedim. Ve spor yapan diğer kadınlar için bir burs oluşturmak istiyorum. Ücret farkı saçmalık. Başından beri kendimi geçindirebiliyorum. Başkalarının da bunu yapabilmesini istiyorum. Ama özellikle senin." Nefes alır ama devam eder. "Sen inanılmazsın, Hannah. Önyargılı olduğumu biliyorum, ama yine de bunun doğru olduğunu biliyorum. Hayallerinin peşinden gitme fırsatını yakalamayı tercih ederim, hatta

seninle birlikte olma şansımı kaybetmeme neden oluyor. Ve bir şey daha var. Wren'in İtalya'daki sömestir masraflarını ben ödemek istiyorum. O da benim kardeşim, en azından şimdilik, ve daha önce hiç kardeşim olmamıştı."

Yakışıklı çenesinde inatçı bir eğim var.

"Benimle olma şansını kaybetmek ne demek?" "Sanırım bu ilişki bitti." Bunu söylerken bana bakamıyor. Tanrım. O gerçekten buna inanıyor. "Seni inatçı, inanılmaz adam."

Kaşları kalkarken gözlerime bakıyor ve yüzünde umut belirliyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Evim hariç."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye onu teselli ediyorum. Babasının masaya döndüğünü görüyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum. "Babandan ihtiyacın olan kapanışı ya da huzuru bul, ama bunu benim için değil, kendin için yap. Senin nasıl bir adam olduğuna biliyorum. Sen benim kocamısın ve ben bizim için pes etmeye hazır değilim."

Yüz hatları gevşer ve Travis'in normal mutlu ifadesi biraz geri gelir.

Gene'e dönüyorum. "Oğlun bana başıma gelen en güzel şey. Tüm çabalarına rağmen, o senin hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir adam oldu. Ona senden daha fazla sevgi ve özen göstereceğime söz veriyorum."

Muhtemelen "*Tanıştığımızıza memnun oldum*" ya da "*Tekrar görüşmek dileğiyle*" demeliyim. Ama ikisi de doğru olmadığı için demiyorum.

Travis gülüyor, sonra öksürerek bunu gizliyor. O da ayağa kalkıyor. "Biz çıkıyoruz. Uğradığın için teşekkürler. İyi bir hatırlatma oldu."

"Nereye gidiyorsunuz? Yemekler henüz gelmedi bile." Gene sevimli olmaya çalışır, ama bunu başaramayacak kadar yapmacıktır. "Oturun. Henüz bitirmedik."

"Hayır, bitti. Uzun zaman önce bitti." Travis cüzdanından biraz para çıkarır ve masanın üzerine atar. "Hoşça kal, baba."

"Merhaba." Ruby'ye ve onun diğer tarafındaki Nick'in oğlu ve babasına el sallıyorum.

"Gelmişsin!" Ayağa kalkıp bana sarılır, sonra yerlerimize otururuz. Çocuklar bu akşam maçları var ve Ruby beni yanına oturmaya davet etti. Aslında davet etmek yanlış bir kelime. Gelip gelmeyeceğimi sormak için mesaj attı ve ben evet dediğimde, gelmemi istedi. Benim için sorun değil tabii.

"Nasılsın? İşler nasıl gidiyor?" Kol dayanağına yaslanarak her soruyu arka arkaya soruyor. "Yarışman ne zaman? Bana her şeyi anlat. Haftalardır yazmakla meşguldüm ve çok şey kaçırdığımı hissediyorum."

Küçük bir kahkaha attım. "İyi. İyi. Dört hafta sonra. Ve... hepsi bu. Hepsi bu kadar."

"Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Ve en önemli ayrıntıyı söylemedin." Onun anlamlı bakışı beni utandırıyor.

"Travis ve ben de iyiyiz. Çok iyiyiz."

Omuzları kulaklarına kadar yükseldi ve mutlu bir çığlık attı. "Sizi birlikte çok seviyorum."

"Ben de. Mutlu çiftlerden bahsetmişken, Nick'le bir tarih belirlediniz mi?"

"Hayır, henüz değil. Belki Temmuz ayında. Ya da dürüst olmak gerekirse, belediyeye gidip evlenebiliriz." Yüzüğüne bakarak, "Özenle hazırlanmış bir düğün planlamak beni heyecanlandıracak sanmıştım, ama ben sadece onunla evlenmek istiyorum" dedi.

"Anlıyorum."

"Travis ile olanlar hakkında pişmanlık duymuyor musu n ?"

Bir dakika düşündükten sonra başımı salladım. "Hayır. Başka türlü olabileceğini hayal edemiyorum."

"Aww." Onun mutlu gülümsemesi muhtemelen benimkini yansıtıyor.

Bu çok duygusal ama gerçek. Evliliğimizi iptal edip, normal sırayla yeniden başlamak hakkında konuştuk – flört, nişan vb. Ama kulağa ne kadar klişe gelse de, onun karısı olmayı ve hikayemizin geleneksel olmamasını seviyorum. Bu bize daha çok yakışıyor.

"Oh, geliyorlar." Ruby, arenadaki ışıklar kararırken ve mor spot ışığı buzun üzerine düşerken ayağa kalkar. Müzik çalar ve erkekler kaymaya başlarken kalabalık alkışlar.

Travis, Danny ve Conrad'ın ardından buz pistine çıkan üçüncü oyuncudur. Oyun formları üzerine üniversite gecesi için promosyon amaçlı ısınma kıyafetleri giymişlerdir ve kocam üniversitenin bordo rengi kıyafeti içinde çok yakışıklıdır. Koyu renk saçları geriye taranmıştır, ancak bir tutam saç alnına düşmüştür. Takımın geri kalanıyla birlikte ağın arkasında daire çizer ve sonra kalabalığın içinde beni bulmak için yukarıya bakar. Parmak uçlarımda yükselip başımın üstünde ellerimi sallıyorum, ama yardıma ihtiyacı yok gibi görünüyor. Her mesafeden görebileceğim kadar belirgin bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümseme ve göz kırpmaya yapıyor.

Işıklar yeniden yandığında Ruby ve ben tekrar yerlerimize oturduk ve tüm gelişmeleri konuşmaya devam ettik – onun yazıları ve yaklaşan kitap turu, olası düğün planları, erkeklerin hokey programı, popüler bir spor içeceğinin yeni sponsoru olmam ve Travis ile birlikte üzerinde çalıştığımız burs. Sanırım çok şey olmuş.

Maç başlamak üzereyken, bir aylık sohbeti otuz dakikaya sığdırmışız gibi hissediyorum, ama onunla sonsuza kadar konuşmaya devam edebilirim.

"Yakında bir araya gelmeliyiz," diyor.

"Kesinlikle."

"Ama gerçekten. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum, ben de öyle, ama seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de."

Haftada birkaç gece çocuk spor salonunda çalışmaya devam ediyorum. Bu, başladığım yeri ve uğruna çalıştığım her şeyi hatırlamamı sağlıyor. Çok yorgun olduğumda ve devam edemeyeceğimi düşündüğümde, onların neşesi ve heyecanı bana güç veriyor. Bu iş ve antrenmanlar arasında başka bir şey için fazla zaman kalmıyor. Ama Ruby'yi daha sık görebilmek için zaman ayıracağıma kendime söz veriyorum.

Bu akşamki terfi için kısa bir tören ve yerel üniversitenin takdir konuşması var, ardından diğer takımın oyuncuları duyuruluyor. Moonshot oyuncularının sahaya çıkma zamanı geldiğinde ışıklar bir kez daha kararıyor.

Mor ışıklar buz üzerinde parıldarken, ben de diğer seyircilerle birlikte ayakta duruyorum. Kadro açıklanıyor, bu akşamın kalecisi August Penn ile başlıyor, ardından Conrad Shepard, Danny Marlowe ve sonra...

"Seksen sekiz numara, Traaaaaavis Bennett-Waaaalsh!"

Anlamadan önce bağırıp alkışlıyorum. Aniden durup Ruby'ye bakıyorum. "Az önce Walsh mı dedi?"

Travis'in yedek kulübesinden kayarak çıkmasını izlemek için başımı öne doğru çeviriyorum. Bana sırtı dönük ve yanılmıyorsa, kocamın forması arkasında benim adım yazıyor. Hayır, sadece benim adım değil. İkimizin de adı. *Bennett-Walsh*. O kadar uzun ki, sırtına zar zor sığıyor.

"Seni inatçı, güzel adam." Gözyaşlarımı silip, ona tezahürat eden diğer seyircilere katılıyorum.

Travis takım arkadaşlarıyla birlikte buzun ortasına ulaşır, sol elini ağızına götürür ve sonra beni işaret eder.

"Vay canına, belki de yanlış hokey oyuncusunu seçmişimdir." Ruby gülüyor ve sonra başını bana doğru eğiyor. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey olabilir."

Nick'in babası öne eğilip bana bakar. "Gerçekten çok iyi birini bulmuşsun."

Öyle.

İlk periyotta çok çekişmeli bir maç olur, ancak iki takım da gol atamaz. İkinci periyotta Travis, ribaundu değerlendirerek ilk golü atar.

Spiker bir kez daha tüm stadyuma onun adını haykırır, "Traaaaaavis Bennett-Waaaalsh!"

"Sanırım buna hiç alışamayacağım." Gülerek Ruby ile birlikte alkışlıyorum.

Bir sonraki vardiyasında Travis puck'ı çalar ve diğer uca doğru kaçar. Onu izliyorum, arkasında gelen savunmacıyı değil, ama sopanın patenine takıldığını görüyorum ve Travis kalabalığın "oooo" sesleri eşliğinde ileriye doğru uçuyor.

Düdük çalarak oyunu durdurur. Travis hızla ayağa kalkar, ancak buzda kan vardır ve yüzünden kan damlarken yedek kulübesine doğru kayar. Antrenör onu orada tedavi etmek yerine, hemen soyunma odasına götürür ve gözden uzaklaştırır.

"Aman Tanrım." Panik içimi kaplar. Ruby'den yardım isterim.

"Eminim iyidir," der, ama gözleri iri ve şaşkındır.

"Oraya gitmem lazım. Seni görmeme izin verirler mi sence?"

"Belki."

Onun cevabı pek önemli değil çünkü ben çoktan ayağa kalkmış ve koridora çıkan merdivenlere doğru yürümeye başlamışım. Merdivenlere doğru koşuyorum ve ardından soyunma odaları ile aile alanının bulunduğu tünele iniyorum. Maç sırasında burası oldukça sessiz ve soyunma odasına bakıp Travis'i görene kadar kimseye rastlamıyorum.

Bana sırtı dönük, ama ayakta ve tek parça. Koşarak arkasına dolanıp kollarıma alıyorum.

Çığlık atarak hızla dönüyor. Koyu renkli gözleri bana bakarken iri iri açılıyor.

"Kahretsin. Beni korkuttun. Wren'in bana gönderdiği podcast'leri çok fazla dinledim." Beni baştan aşağı süzer. "Burada ne işin var?"

"Seni korkuttum mu?! Buzun her yerine kanını bulaştırdın."

"Ben iyiyim." Kaşının üstündeki, kelebek bandajla kaplı yeri ovuşturuyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Ben küçük ve sinsiyim," diyorum gururla.

Bir adam odaya girer, ama benim varlığımdan hiç şaşırmamış gibi görünür. Travis'e yeni bir forma uzatır. "Al bakalım. Periyotun bitmesine iki dakika kaldı. Koç, istersen ara verene kadar burada beklemeni söyledi."

"Teşekkürler, Ron." Travis yeni formayı pedlerinin üzerine giyer ve bu sırada sırtını gösterir.

"Travis. Hayatımın aşkı. Neden forma sırtında benim soyadım yazıyor?"

Gülümsemesi küstahça bir çekicilik taşıyor. "Soyadımı mı kastediyorsun?" "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Değiştirdim."

"Pardon. Değiştirdin mi dedin? Soyadını mı? Benimkine mi?"

"Bennett-Walsh. Tire ile." Sanki ben görmemişim gibi bana göstermek için hafifçe döner.

Ağzımı açtım ama söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım.

Kalçalarımı iki yandan tutup kendine doğru çekiyor, eğilip gözlerime bakıyor. "Artık benim adımı söylediklerinde, seninkini de söylemek zorundalar."

Küçük, boğuk bir kahkaha kaçıyor. "Bunu aptal bir manşet yüzünden mi yaptın?"

"Bunu seni sevdiğim için yaptım. Senin olmaktan gurur duyuyorum." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. Tam da artık beni şaşırtamayacağını düşünürken.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselerek onu öpüyorum.

O eğilip beni kaldırır ve kendine doğru çeker. Onun var olduğuna ve onun olabileceğime inanamıyorum. Travis bankta oturur, ben de kucağına otururum. Arena'nın gürültüsü uzak bir şey gibidir - oradadır ama önemsizdir. Ağızlarımız sert ve çılgın bir öpücükle birbirine yapışırken, ben onun üzerinde, pedlerimle birlikte sürtünürüm.

"Siktir, bebeğim. Fazla vaktimiz yok."

"Fazla zamana ihtiyacım yok. Formanda benim adım yazarken hokey oynamanı izlemek, bir kızın ihtiyaç duyduğu tüm ön sevişme."

O gülerek eteğimin altına elini sokup kontrol ediyor. Elleri külotumun altına girdiğinde inliyor. "Lanet olsun. Şaka yapıyor muydun?"

"Acele et." Zamanla yarışmaktan çok ona ne kadar ihtiyacım olduğu konusunda endişeliyim, ama şimdi düşününce, kocamı sikerken tüm takımın içeri girmesini istemem.

Pantolonunu açar ve her şeyi uyluklarına kadar indirir. Bir elimle penisinin tabanını kavrar ve üzerine otururum. Onu sıkıca kavradığımda ikimiz de inleriz. Beni doldurma şekli, her şeyi unutturur. Sıcaklık karnımın altında dönüp durur

Travis'in elleri belimi kavrar ve tempoyu belirler, beni uzun, kalın penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirir. Her vuruşta gözlerimin arkasında yıldızlar dans eder ve damarlarımdan elektrik akımı geçer.

"Siktir, Hannah," diye dişlerini sıkarak söylüyor, sonra alt dudağımı ısırtıyor ve dilini tekrar ağızıma sokuyor. "Çok mükemmel. Çok tatlı." Homurdanıyor ve inliyor. Sonra sözleri, her itiş vurgulayan parçalardan ibaret.

"Güzel."

"Benim."

"Sonsuza

kadar."

"Geliyoru

m."

"Aşkım."

"Sen."

Boşalırken vajinam onu sıkıca kavrar. Belimdeki parmakları sıkılaşıp ve kendi boşalmasını bulmadan önce bir kez daha itekler. Vücudum baştan ayağa titrerken spazmlar ve titremeler yaşıyorum.

Yavaş yavaş arenadaki gürültü tekrar odak noktası haline geliyor. Şimdi daha yüksek. Belki de devrenin sonu. Takım yakında burada olacak, ama bacaklarımdan beni taşıyabileceğinden emin değilim.

"Seni çok seviyorum." Travis alnını benim alnıma dayadı, sonra dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. Beni kucağına aldı ve odanın dışından insanların seslerini duymadan saniyeler önce beni ayaklarımdan üzerine indirdi.

Eteğimi düzelterek, ilk çocuklar soyunma odasına girdiğinde kendimi hissettiğim kadar dağınık görünmemem için dua ediyorum. Yüzümün kıpkırmızı olduğundan eminim. Travis, dolabına yaslanarak tamamen sakin.

Çocukların her biri bana başını sallıyor, sonra Travis'e bakar.

Shep ilk konuşan olur. "İyi misin? Yaran oldukça kötü görünüyordu."

"Her şey yolunda," diyor Trav.

Takım arkadaşları aralıksız olarak içeri girip, üstlerindeki giysileri çıkarıp, dolaplarının önüne otururken ben kapana kısılmış durumdayım. Baş antrenörleri en son içeri giriyor.

Kaşları kalkıyor ve yanaklarım daha da kızarıyor.

Travis ayağa kalkar ve yanıma gelir. "Koç, karımla tanıştınız mı?"

"Sanırım tanışma şerefine nail olamadım," diyor ve bana elini uzatıyor. Kaşları onaylamayan bir şekilde kalkıyor, ama gülümsemesi dostça. Her şeyi görmüş geçirmiş bir adama benziyor – kadınların soyunma odasına gizlice girmesini de.

"Merhaba." Elini tutmak için uzanırım. "Hannah Bennett-Walsh."

Spor salonunun diğerk ucundan Hannah'ya el sallıyorum. O ve Kinsley, denge aletinin yanında ısınma hareketleri yapıyorlar. O da bana el sallıyor ve sonra başka bir esneme hareketine geçiyor.

"Kusacakmışım gibi hissediyorum," diyorum Wren'e. Bu hafta sonu Hannah'nın yarışmasını izlemek için Kentucky'ye, Winter Classic'e geldik. Onun kadar gergin olduğumu söyleyebilirim.

Wren gülerek "Sakin ol. Harika olacak" diyor.

"Hayır, hayır. Biliyorum. Sadece..." Bacağım önümdeki tribünde zıplıyor. "Oturup izlemek bana göre değil. Bir şeyler yapmam lazım."

"Anlıyorum." Wren telefonundan başını kaldırır. "Onun yarışmasını izlemekten nefret ederdim çünkü çok gergin olurdum. Rutinlerinin yarısı boyunca gözlerimi sıkıca kapatırdım. Ve kendimi izlemeye zorladığımda, onun yaralandığı veya düştüğü zamanları anlatmaya bile başlamayayım... çok travmatik." Titrer.

"Tamam. Bu yardımcı olmuyor." Yeni bir panik dalgası beni sarıyor. O kadar gerginim ki, sırtımdan çeneme kadar her yerim ağrıyor.

Wren'in sessiz kahkahası kesilir ve omzuma hafifçe vurur. "Alışırsın."

Hannah yerde başlıyor. Açılış pozunu alıyor ve müzik başlıyor. Birkaç hafta önce spor salonunda onu ziyaret ettim ve bana göstermişti, ama onu yarışma modunda izlemek farklı. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve ince, sert kaslarını gösteren turkuaz ve pembe bir mayoyla yarışıyor. Kesinlikle çok sert görünüyor.

İlk takla geçişine hazırlanırken nefesimi tutuyorum.

"Evet. Evet. Evet," diyorum, o her hareketi mükemmel bir şekilde yaparken. Sırt üstü takla ile bitiriyor ve kusursuz bir şekilde yere iniyor. Evet, harika. Saniyeler geçtikçe, o devam ediyor ve kesinlikle durdurulamaz görünüyor. Etrafımızdaki enerji elektrik gibi.

Wren, Hannah son takla serisini yaparken kolumu tutup sıkıyor. Küçük kız kardeşin sakinliği buraya kadarmış. Ama ortak endişemiz tamamen yersiz çünkü Hannah bitiriyor ve ben jüri değilim ama benim kitabımda bu mükemmel bir ondu.

Ayağa kalkıp iki elimi başımın üzerine kaldırıyorum. "Woo! Evet, bebeğim!

Woo!"

Çevremizdeki insanlar bana eğlenceli bakışlar atıyor, ama ben sadece bir kişiyle ilgileniyorum ve o da bana gülümsüyor.

Puanı 13,25. Bu onu birinci yapıyor, ama daha birkaç jimnastikçi var.

Sonra da denge aletine geçiyor, yine muhteşem bir performans sergiliyor ve 13,6 puan alıyor.

Sırada Hannah'nın atlama aleti var. Bugün en gergin olduğu an bu.

Bazen gece geç saatlerde ikimiz de uyuyamadığımızda, farklı becerilerle ilgili sorunlarını anlatır, bu yüzden tüm rutinlerini görmemiş olsam da, onları ezbere biliyorum ve bunun ona en çok zorluk çıkaran rutin olduğunu biliyorum. Pistinin sonuna doğru adım atar ve gözlerini kapatır.

Bir keresinde bana, rutinlerini yapmadan önce onları mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiğini hayal ettiğini söylemişti ve şu anda da bunu yaptığını biliyorum. Gözlerimi kapatıp, ellerini kaldırmış, geniş bir gülümsemeyle matın üzerinde durduğunu hayal ediyorum — başaran bir kadının mutlu, memnun bakışını. Sonra bana doğru koşarak geldiğini hayal ediyorum, böylece ona ne kadar gurur duyduğumu söyleyebileyim. Onu ne kadar sevdiğimi.

Onunla birlikte birçok şeyi hayal ettim, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şeyleri. Hayal bile edemeyeceğim şeyleri. Aşk. Aile. Mutluluk. Hepsi onun sayesinde.

Gözlerimi açtığımda, o pistte koşuyordu. Wren ve ben birbirimize tutunurken, Hannah havada uçarak

ve vücudunu döndürüyor, sonra mucizevi bir şekilde diğer tarafa sadece hafif bir sıçrayışla iniyor.

Wren'in sesli bir nefes aldığını duyuyorum.

"Buna alıştığını sanıyordum?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Omuzlarını silkiyor ve bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Yalan söyledim. Hala çok korkutucu."

Skorları açıklanınca tezahürat yapıyoruz. Atlamada 14,150 puan.

"Bu onu liderlik tablosunun en üstüne taşıyor." Wren, önümüzdeki dev ekranda güncellenen puanları gösteriyor. Bennett-Walsh ikinci sıradan birinci sıraya yükseliyor. Adımızı görmekten asla bıkmayacağım. Sanki yeniden başlıyormuşuz, kendi ailemizi kuruyormuşuz gibi hissediyorum.

Hannah'nın son etkinliği olan barfiks için biraz beklememiz gerekiyor. Bu onun en sevdiği ve en iyi olduğu etkinlik, ama ben onu sadece videoda izlemiştim. Canlı izlemek bambaşka bir şey.

Barfiks çubuğuna çıkar çıkmaz, vücudu, bu kadar zahmetsizce takla atmak için gereken karmaşıklık ve beceri göz önüne alındığında, imkansız gibi görünen bir şekilde gevşiyor. Her hareketinde bir güven ve rahatlık var. Neredeyse gülümsüyor. Yüksek barfiks çubuğundan alçak olana geçip geri dönüyor. Gerçekten çok güzel bir şey.

Gergin olmaya bile vaktim yok. Çok hayran kaldım. Atından indiğinde ve kollarını kaldırdığında, yüzü ıslı ıslı parlıyor. İşte benim kızım.

Bana ve Wren'e bakarken gülümsemesini sürdürüyor, sonra sahadan koşarak çıkıyor, koçunu ve ardından Kinsley'i kucaklıyor. Diğer takım arkadaşları sıraya girip onu tebrik ediyor, birbirleriyle tokalaşıyor ya da kucaklaşıyor.

Ceketini giyip bir yudum su içiyor, ardından yeni sponsorunun sporcu içeceğini içiyor. Buzdolabımız bu içeceklerle dolu ve neyse ki çok lezzetli. O, puanını beklerken.

Wren ve ben, ikimiz de çıldırmamış gibi davranmaya devam ediyoruz. O lanet şeyi yaptı ama şimdi jüriyi beklememiz gerekiyor.

Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçiyor ve sonunda spikerin sesi hoparlörlerden geliyor: "Hannah Bennett-Walsh. 14.300."

Wren nefesini tutar ve ikimiz de ayağa kalkarız. Bu, Hannah'nın günün en iyi puanıdır ve onu zirvede tutar. Yakınlarına birkaç kucak daha verir ve sonra bana doğru ilerler. Aslında bana doğru koşar. Koşar ve gülümser, tam da hayal ettiğim gibi.

Onu beklerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Bana ulaştığında, kolları boynuma dolanıyor ve sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarılıyor. Eğer ihtiyacı olsaydı, onu ayakta tutardım. O da benim için aynısını yapardı. Ama bugün bana ya da başka birine ihtiyacı yok. Ve ben sadece onun hayallerini gerçekleştirmesine tanık olmaktan mutluyum.

"Başardım! Kazandım." Nefesi kesilmiş ve sesi ağlamak üzereymiş gibi titriyor.

"Seninle gurur duyuyorum. Bu inanılmazdı." Boynunun arkasını tutuyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Kalbi göğsüme hızla çarpıyor.

Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Daha önce hiç bu kadar kendimi kaptırmamıştım. Her şeyi görebiliyordum. Her beceriyi. Her küçük detayı. Ve baktığımda, sen ve Wren beni tezahürat ediyordunuz, her şey mükemmeldi."

Beni bırakıp sabırsızlanan Wren'e sarılır.

"Aman Tanrım. İnanılmazdın!" diye bağırır Wren.

Kucaklaşmaya devam ederken bir yandan bir yana sallanırlar. "Geldiğin için teşekkürler," der Hannah kız kardeşine.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sorar Wren, ayrıldıklarında. "Tabii ki. Birinin bu adamın panik atak geçirmesini engellemesi gerekiyordu." Başını bana doğru eğiyor.

"Oh, uyuyakalan ben miydin?" diye soruyorum, sesimde inanamama duygusu var. Yaramaz küçük kız kardeşim. Tanrım, onu seviyorum.

Hannah gülüyor. "Gitmem gerek, ama..." Konuşmayı kesip tekrar kollarına atılıyor.

Son yarışmacılar gittikten sonra, ödül töreni salonun ortasında yapılır. Hannah ortada durur ve "Hannah Bennett-Walsh" diye adını söylediklerinde bana bakar.

EPILOG

HANNAH

"Trav'e!" Danny kadehini kaldırır.

Masadaki herkes ona katılır, aynı duyguyu paylaşır ve kadehlerini tokuşturur. Travis'in takım arkadaşları ve arkadaşları, bazı eşleri ve kız arkadaşları da bu seyahate katılmışlardır. Geçen yıla göre daha kalabalık bir gruptur ama bu kadar çok insanın sevgilimi sevdiğini görmek beni deli gibi mutlu eder.

"Ve Bennett-Walsh'lara!" diye bağıyor Trav. "Bugün bir yıl oldu."

"Bennett-Walsh'lara!" Ruby ilk olarak katılır, diğerleri de onu takip eder.

Geçen yıl onun doğum gününde olduğu gibi, bu yıl da Vegas'ta aynı kulüpte oturuyoruz. Sanki dün gibi... en azından hatırladığım kadarıyla.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum, yanına sokulup ona sarılıyorum. Bir kolunu omuzlarıma dolamış, bacağına masanın altında benim bacağıma bastırıyor.

"Teşekkürler, bebeğim."

"Sana bir şey aldım."

"Öyle mi? Bana hediye mi aldın?" Her gün yaşadığı filtelenmemiş heyecanı, Travis'te sevdiğim birçok şeyden biri. Asla kendini tutmaz.

"Evet." Çantamdan küçük siyah kutuyu çıkarıp avucumda tutuyorum.

O, almadan kutuyu izliyor, sonra bana bakıyor.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" Bir tarafındaki gülümsemesi daha da genişledi.

"Bilmiyorum. Aç şunu." Omuz silkiyorum, sonra ona gülümsüyorum. Haftalardır bunu saklıyordum ve onun tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kutuyu alır ve yavaşça açar. İçindekileri görünce, yüzündeki ifade ancak "heyecanlı" olarak tanımlanabilir.

"Bana bir alyans almışsın."

"Benimkiyle aynı," diyorum gururla ve elimi kutunun yanına tutuyorum. Altın yerine siyah tungsten karbürden yapılmış, ama ortasında küçük elmaslar olan benimkiyle aynı detaylara sahip.

Takmaya hiç niyetli görünmeden ona bakmaya devam ediyor.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Ben sadece..." Boğazı hareket ediyor ve bana dönerek ağzımı ağızıyla kapatıp sertçe öpüyor. Hızlı ama her şeyi anlatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda.

"Bir yıl oldu. Bir yüzük taksam iyi olur diye düşündüm."

"Seni gördüğüm andan itibaren senin oldum." Yüzüğü kutudan çıkarır, parmağına takar ve biraz daha ona bakar.

"Mmm... pek sayılmaz."

"Seni ilk gördüğüm an." "Beni hapse attığına inanamıyorum." O yüzünü buruşturur.

"Ama göndermediysen, kim bilir şimdi nerede olurduk." "Birbirimizi bulurduk."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Elini benimkinin yanına koyar ve yüzüklerimizi birlikte hayranlıkla seyreder.

"Hey, bir fikrim var. Bu gece evlenelim."

"Ne?" Gülüyor, sonra şaka yapmadığını anlıyor. "Ciddi misin?"

"Kafamı sallıyorum. Bu sefer her saniyesini hatırlayacağım."

"Seni seviyorum, H.B.W."

Gülerek cevap veriyorum.

"Hayır mı? Beğenmedin mi?" diye sorar.

"Sadece, en çok hangi takma adı sevdiğine ne zaman karar vereceğini merak ediyorum."

Elini uzatıp parmaklarını çenem boyunca gezdiriyor. "Seçmeye çalışmayı bıraktım. Hepsisi senin. Sen benim her şeyimsin."

Saatler sonra, sıcak Vegas gecesine çıkıyoruz.

Gökyüzü neon renklerin oluşturduğu bir kaleydoskop gibidir. Başımı geriye eğip gülüyorum. Bu günlerde sık sık çıkardığım neşeli, coşkulu bir ses. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Neredeyse kaygısızdım.

Bu harika gecelerin özelliği, onları sonsuza kadar saklamak istemen. Onları saklayamazsın. Belki de onları bu kadar harika yapan da budur.

Yarın sabah her şey olması gerektiği gibi olacak. Onu sevmeye devam edeceğim, o da beni sevmeye devam edecek. Sonsuza kadar.

Eli benim elimi sarıyor. Büyük ve sıcak. Avucundaki nasırlar benimkilerle aynı.

"Hannah," diye fısıldayarak adımlı söyler ve gürültülü, kalabalık sokakların ortasında bu sessizliğin bir şeyleri saygıyla doldurduğunu hissederim.

Ona bakıyorum, koyu renkli, dalgalı saçlarını ve her zaman alnına düşen o tek saç telini inceliyorum. Ve gülümsemesi... büyük ve düzensiz. Onu ne kadar kısa süredir tanıdığım halde kalbime bu kadar iyi kazınmış olması tedirgin edici.

Eskiden onun benim için hiç uygun olmadığını düşünürdüm, ama... Ama hiç kimse onun kadar uygun olmamıştı.

Gitmeden önce teşekkür etmek istiyorum! Kitabıma şans verdiğiniz için çok minnettarım. Beğendiyseniz, eğlenceli, heyecan verici, baharatlı romantizmi seven bir arkadaşınıza da anlatırsınız umarım!

Teşekkür etmek için, Travis ve Hannah'nın striptiz pokeri oynadıkları bir bonus sahne yazdım. Onun epik kaybetme serisi devam ediyor mu, öğrenin. Buradan ücretsiz olarak okuyun!

Moonshot Hockey serisinin bir sonraki kitabı *Taking Sides*, kadınlarla konuşamayan utangaç bir profesyonel hokey oyuncusu ile rakibinin kız kardeşi arasındaki bir hokey romantizmini anlatıyor. Kitap 29 Eylül 2026'da çıkacak. Buradan inceleyebilirsiniz.

Ama o zamana kadar...

Holland Kardeşler ile tanışmaya hazır mısınız? Size Knox Holland'ı tanıtayım. Motokroscu, dövmeli bir kötü çocuk olan Knox, ateşli bir jimnastikçi olan Avery Oliver ile tanışır.

Tükenmişlik, şakalar, heyecan, zoraki yakınlık, yeni bir aile ve pes etmeyi reddeden bir kıza aşık olan bir kötü çocuk getirir. Sayfayı çevirip okumaya başlayın.

BURNOUT

PROLOG

KNOX

Kapının arkasında motosikletimin üzerinde otururken adrenalin damarlarımdan akıyor. Motorun mırıldanması altında ter damlaları ensemden aşağı süzülüyor.

Takım arkadaşım Link, benimkiyle aynı kırmızı bir Honda'nın üzerinde yanımda duruyor ve direksiyonuna dalgın dalgın vurarak yüksek sesle konuşuyor. "Bu benim. Link dönemi başladı."

Bunu bir mantra gibi tekrarlıyor, ben de dayanamayıp ona bakıyorum. Burun kıvrıp ona yan gözle bakıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Holland?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum, sonra fısıldayarak soruyorum, "Lanet olası Link dönemi mi?"

Ya süper işitme yeteneği var ya da düşüncelerimi okuyabiliyor, çünkü konuyu kapatmıyor. "Öyle düşünmüyor musun?"

"Bu herkesin yarışı," diyorum ona. "Sen iyi bir sürücüsün. Motosikletinin üzerinde kal ve dikkatsiz davranma."

Cevap olarak, gözlüklerini yerine takmadan önce gözlerini devirdi. "Senden tavsiye alacak değilim. Ben daha genç olabilirim, ama daha uzun süredir yarışıyorum. Bu sezon şanslıydın. Mike ve takımın geri kalanı, senin zayıf rakibin geri dönüş hikayesine kapıldılar, ama görecekler. Herkese neler yapabileceğimi göstereceğim. Akıllıysan, yolumdan çekil. Belki gelecek sezon beni engellemen için seni takımda tutarlar."

Onun sözleri, itiraf etmek istemediğim kadar beni etkiliyor. Geri dönmek için çok çalıştım, ama kardeşlerime bakarken kaçırdığım yılları geri getiremem.

Link'i ve diğer her şeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. İşte bu. Motokros sezonunun son yarışı. Bugün ilk motosiklette ikinci oldum

ikinci oldum, bu yüzden yarışı kazanmak için bu motoda birinci olarak finiş çizgisini geçmem gerekiyor. Ve kazanmam *gerekiyor*.

Dışarısı kolaylıkla 38 derece, ama kalabalık coşmuş ve ayakta, pistin çevresinde toplanmış, hızla geçerken bizi tezahürat ediyorlar.

Bu sporu seviyorum. Güneşin altında toprak pistte yarışmaktan daha güzel bir şey yok.

Başlangıç çizgisinin arkasında gerginlik hissediliyor. Sinyali beklerken her birimiz kendi dünyamızdayız. Otuz dakika sonra podyumda, elimde birincilik kupasıyla durduğumu hayal ediyorum.

"İzliyor musun anne?" Bu soruyu sessizce mırıldanıyorum ve sol elimi kaskımın ağızlığına götürüp başparmağımla işaret parmağımın arasında bulunan gül dövmesini öpüyorum. "Bu senin için. Mutlu yıllar."

On yıl boyunca onsuz kaldım ve bu süreyi nasıl atlattığımı bilmiyorum. Bir yandan başka bir hayatmış gibi, bir yandan da dün gibi geliyor. Bugün elli yaşında olacaktı ve yarışımı izlemekten büyük keyif alacağını biliyorum.

Bana bisiklet sürmeyi öğreten babam olabilir, ama bana hiçbir hayalin çok çılgın olmadığını ve kalbimi ve ruhumu koyduğum her şeyi yapabileceğimi söyleyen hep annemdi.

Otuz ikinci kartı tutan kız kartı yana çevirip pistten ayrılır, görevli de hemen arkasından gider. Zamanı geldi.

Motorumu çalıştırıp, önüme bakarak diğer her şeyi görmezden gelirim. Kapı açıldığında, sadece içgüdülerimle hareket ederim. Kas hafızam ve bu sezonu zirvede bitirme konusundaki umutsuz kararlılığım, diğer sürücüleri düzlükte geride bırakmamı sağlar.

Hole shot'ı geçene kadar her zaman büyük bir karmaşa yaşanır. Arkamızda toprak sıçrar ve çarpışmamaya çalışırken pozisyon için mücadele ederiz. Ciddi rakipleri diğerlerinden ayırmak için on saniye yeterlidir. Hızım en büyük avantajımdır ve her fırsatta onu kullanırım.

Her zamanki adamlar erken öne geçiyor. Üçümüz tüm sezon boyunca podyum için mücadele ettik. Yarışın başında her zaman birkaç sürücü daha var ama

otuz dakika boyunca ensenizde nefesimi hissetmek, neredeyse herkesi baskı altında çökertmeye yeter.

Pes etmiyorum. Her düzlükte, her tümsekte, her atlayışta, beni finish çizgisinden ayıran herkesi geçmek için elimden geleni yapıyorum.

Yarışın yarısına geldiğimde, kendimi üçüncü sırada buluyorum. Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp, zamanımı beklerken elimden gelen her şeyi yapmaya odaklanıyorum. Önümdeki sürücülerden birinin tek bir hatası, tek bir kayması yeter, ben de öne geçebilirim. Bir kez öne geçtim mi, beni kimse durduramaz. Hiçbir zaman liderliği kaybetmedim. Sadece oraya ulaşmam gerekiyor.

Pistin son virajına girerken, arkamda bir motosikletin hızlandığını fark ettim. Gözümün ucunda kırmızı bir ışık parladı ve takım arkadaşım Link benimle aynı anda bitiş çizgisinde hızlanırken dişlerimi sıktım.

Link, bu kadar agresif olmasaydı iyi bir sürücü olabilirdi. Çok fazla risk alıyor. Ve bunu başka bir sürücü söylüyorsa, bu bir şey ifade ediyor çünkü hepimiz deliyiz. Kazandığı yarışlardan daha fazla DNF'si var. En son ihtiyacım olan şey, onun önümde kaza yapması ve bana değerli saniyeler kaybettirmesi.

İç kulvarda, ilk virajı tekrar dönerken ona yaklaşıyorum. Bana yetişmeyi başarıyor ve bu da beni daha da sinirlendiriyor. Bu çocuğu atlatamıyorum. Sonunda bir sonraki atlayışta hata yapıyor ve yumuşak toprağa inerek hızı kesiliyor. Rahat bir nefes alıp dikkatimi liderlere geri veriyorum.

Pistin bir sonraki bölümünü sorunsuz geçiyorum ve mesafeyi biraz kapatıyorum. Onu geçmek için iyi bir çizgi bulabilirsem, bir sonraki turda ikinci sıraya ulaşabilirim. Yoruluyor. Bunu görebiliyorum. *Hissedebiliyorum.*

Kardeşlerim, yarışın son beş dakikasına geldiğinde başka bir vites bulabileceğimi söylerdi ve şu anda da öyle hissediyorum. Tüm dikkatimi dağıtan şeyleri bir kenara bırakıyorum. Tek ilgilendiğim şey önümüzdeki on dakika.

İkinci sırada olan yarışçı virajı çok hızlı alır ve arka lastiği kayar, bu da bana onu geçme fırsatı verir.

Zaferle aramda bir kişi daha kalıyor.

Bir dizi küçük sıçrama yaparken, o lanet olası kırmızı bisiklet geri dönüyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış gördüğüm için bakışlarımı ona çeviriyorum. İkimiz de ilk üçte bitirebilirsek, bu Thorne Racing için çok büyük bir başarı olur. Bunu istiyorum, ama daha çok birinci olmak istiyorum.

Link önüme geçmeye çalıştığında virajları sıkı alıp dişlerimi sıkıyorum. Üç dakikadan az kaldı. Öne geçmek istiyorsam hemen harekete geçmeliyim.

Yokuşta yan yana giderken fırsatımı görüyorum. Bir sonraki virajdan sonra çift atlayıştan önce çukurlu bir nokta var. Link antrenmanlarda bu noktada zorlanmıştı. Yeterli hızı yakalamak zor ve bu noktada herkes yorgun.

H a z ırım. İlk atlayışı yapıyorum ve vücut ağırlığımı ve bisikleti bir tarafa kaydırarak yeniden hizalanıp daha iyi bir çizgi elde ediyorum. Onu yakaladım ve o da bunun farkında. Ancak Link, iyi bir sporcu gibi davranmak yerine bisikletini daha da yaklaşıyor. İçeriye girecek yeri yok ama yine de deniyor. Ön lastiği arka lastiğime çarparak beni pistten çıkarır ve dik bir setten aşağıya düşürür. Koltuğumdan fırlarım ve sırt üstü yere düşerim.

Yarış başladığından beri ilk kez, kalabalığın gürültüsü tekrar odak noktası oluyor. Nefes nefese kalmış halimle, onların nefes kesen sesleri duyuluyor. Her yerim ağrıyor, ama bunların hiçbir önemi yok. Sol elimdeki gül dövmesini ağızlığıma götürüyorum, görüşüm kararmaya başlıyor. "Üzgünüm anne."

1

AVERY

Kirişin sonuna geldiğimde, ellerimi başımın üzerine kaldırıp ayaklarımın ucunda dönerek bir takla atıyorum. İşte bu. Rutinin son kombinasyonu. Gözlerim kapalıyken bile yapabilirim. Uyuduğumda, rüyamda tek gördüğüm bu rutin. Neredeyse iki yıl önce, son Olimpiyatlarda bana gümüş madalya kazandırdı, bu yüzden onu asla unutmam.

Bu rutini her gün, bütün gün gözümün önüne getiriyorum. Yemek yerken, duş alırken, sınıfta hayal kurarken. Denge aletinin üzerinde olmaktan daha çok istediğim bir yer yok.

İnişime hazırlanırken nefes alıyorum. Tam dönüşlü çift pike. En zor inişlerden biridir. Yaralanmadan temiz bir iniş yapmak çok zor olduğu için çok az kişi bunu mükemmel bir şekilde yapabilir. Hız ve güç gerektirir, uçtan dönüp takla atıp göğüs yüksekliğinde kirişe dik iniş yapmak gerekir. Üniversite jimnastiğinde kimse bunu denemiyor bile. Temiz bir rutin yapmak, zorluktan daha önemlidir. Ama ben zorlukları seviyorum.

Doğası gereği risk alan biri değilim, ama jimnastik her zaman spor salonu dışında olmadığım biri olmamı sağladı.

Ya da öyle yapıyordu.

Aylardır bu inişi yapmadım. Bazen kendime çok acıyarak, bunu bir daha yapabilecek miyim diye merak ediyorum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp dik duruyorum.

"Başarabilirsin, Avery." Tezahürat, takım arkadaşlarımın izlediği solumdan geliyor. Gözleri, cildimde iğne batması gibi hissettiriyor. Nefesim değişiyor ve sağ dizim kilitleniyor.

Zorlu inişi gerçekleştirmek için gerekenden daha yavaş bir şekilde yuvarlanmaya başlıyorum ve kendimi tekrar sakatlama riskine girmek yerine, girişin yanındaki mindere basit bir uzanma hareketi yapıyorum.

Onlar alkışlarken başımı kaldırmıyorum çünkü yüzlerinde göreceğim şeyden korkuyorum. *Dizinden sakatlanan zavallı Avery. Hala sakatlık öncesindeki haline dönememiş zavallı Avery. Zavallı Avery, zavallı Avery.*

Ben minderi terk ederken koç "Sıradaki" diye sesleniyor. Su şişemi almak için karşıya geçerken dizim ağrıyor.

Erkek takımından birkaç kişi hala köşedeki paralel barlarda antrenman yapıyor. Ben yaklaşırken Tristan takla atıyor, bacaklarını büküyor ve dönerek iniş yapıyor. Nefesi kesilmiş halde, ama her zamanki sırtışıyla bana doğru havalı havalı yürüyor. "İşte böyle yapılır, Ollie."

Soyadım Oliver olduğu için bana hep böyle seslenir. Bu, en sevmediğim takma addır.

Tristan Williams, iki Olimpiyat altın madalyası sahibi ve ülkedeki en iyi üniversite erkek jimnastikçisi olarak kabul ediliyor. Benim için ise dünyadaki en sinir bozucu insan.

"Nasıl yapılır? Pislik olmak mı, yoksa atlamadan inmek mi?" sahte bir gülümsemeyle soruyorum.

"En azından iniş yapıyorum. O acemi saçmalığı da neydi öyle?" Kaslı kolunu kırığe doğru sallıyor.

Ondan uzak duruyorum, aramızda geniş bir mesafe bırakarak eşyalarımın bulunduğu spor salonunun yan tarafına doğru ilerliyorum. Yerdeki su şişemi alıp uzun bir yudum alıyorum ve sonra arkamı dönüyorum. O hala orada duruyor, ellerini beline koymuş, cevabımı bekliyor.

"Ne?" diye soruyorum, tüm küstahlığımı toplayarak. Yere çöküp dizimdeki bandajı çıkarıyorum.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" Her kelimeyi dikkatlice telaffuz ediyor. "Antrenman yapıyorum."

"Hayır, çalışmıyorsun. Son bir saattir topallayarak dolaşıp, yarım yamalak rutinler yapıp, sanki yaralanman aylar önce değil de dün olmuş gibi inişlerde başarısız oluyorsun. Daha ne kadar dizini suçlayacaksın?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Beni kızdırdığı için yüzünde zorlukla gizlediği bir sevinç beliriyor. Beni kızdırmaktan zevk aldığını düşünüyorum.

"Pardon, yazın kimse bana haber vermeden tıp diploması mı aldın?"

Abartılı bir göz devirme hareketinden sonra, "Bu akşam ne yapıyorsun? Takılmak ister misin?" diye sorar.

"Kim, ben mi? Yarım yamalak rutinler yapan kız mı?" diye şeker gibi tatlı bir sesle soruyorum, sonra rol yapmayı bırakıyorum. "Pas. Bütün gece ne kadar harika olduğunu dinlemektense boyanın kurumasını izlemeyi tercih ederim."

Bu oyun için yarı şaka yarı ciddiym, ama o gerçekten kendini çok beğenmiş biri. Ve ben kesinlikle cuma gecemi onunla geçirmek istemiyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim, Ollie. Sen bundan daha iyisin." Sanki orada yaptığım her şeyi işaret etmek istercesine elini yere doğru sallıyor. "Kafandan çık."

O arkadaşlarının yanına gitmek için uzaklaşırken boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Sargıyı yere atıp, sağ bacağımı bükerek dizimin etrafındaki kırmızı ve hafif şişmiş deriyi inceliyorum. Hemen altındaki dikey yara izi hala kabarık ve çirkin. Bacağımı önüme uzatıp öne doğru esniyorum. Hala sol bacağımdan biraz daha zayıf, bu yüzden hissettiğim ağrının bundan mı yoksa fazla zorladığımdan mı kaynaklandığını anlamak zor.

Doktorlar şimdiye kadar tamamen iyileşeceğimi düşünüyorlardı. Ben de öyle düşünüyordum.

Yeni okul yılı başladı. Bu hafta tam antrenmanlar başladı, ama bütün yaz spor salonunda dizimi rehabilite ettim ve tek bacakla elimden geldiğince becerilerimi korudum.

Geçen sezonki felaketten sonra, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmem gerekiyor.

Saat altıdan birkaç dakika sonra, koç günün antrenmanını bitirir. Çantamı alıp çıplak ayaklarımla terliklerimi giyerim. Kapıdan çıkamadan, spor salonunun diğer ucundan adımlarıma bağırırlar.

Duruyorum ama geriye bakmıyorum, yanlış duymuş olmayı umuyorum.

"Avery," diye tekrarlar, hala bağırarak. "Gitmeden önce seninle konuşabilir miyim?"

Arkamı dönüp bakmam gerekmiyor, onun Koç Weaver olduğunu biliyorum. Midemi kaplayan korku ve kalın Alman aksanı bunu bana söylüyor. Göz göze geldiğimizde başımı sallayıp spor salonunun diğer ucundaki denge aletinin köşesine doğru geri çekiliyorum.

Ben yaklaşırken, o birkaç birinci sınıf kızla konuşuyor, ben de geride duruyorum. Bu kızların ona hayranlık ve yoğun bir korku karışımıyla bakışları beni gülümsetiyor. Geçen yıl da aynen böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, o hala beni korkutuyor, ama harika bir koç. Onun tarzını seviyorum. Az konuşur, ama bu, söylediğİ her şeyin çok daha etkili olmasını sağlar.

Diğerleri ayrıldığında, "Merhaba ko" diyorum.

"Avery." Sesi alçalır ve bir adım yaklaşır, bakışları dizime kayar ve sonra tekrar yüzüme döner. "Dizin nasıl?"

"İyi," diyorum neşeyle. Fazla neşeyle. "Biraz şişmiş, ama doktor bunun normal olduğunu söyledi."

"Peki sen nasılsın?"

Bu soru beni o kadar şaşırttı ki, cevabımı yumuşatmaya çalışmadım. "Sinirliyim. şimdiye kadar yüzde yüz iyileşmiş olacağımı düşünmüştüm, ama dizim hala kilitleniyor."

"Gergin olduğunda vücudun da gergin olur."

Başımı salladım, onun sözlerinin utancıyla içimi kaplamasına izin verdim.

"Her gün bir adım. Gelecek hafta, sadece zeminde çalışmanı istiyorum."

"Yerde mi?" Kaşlarımı attım.

"Evet. Denge aleti yok, atlama aleti yok. Riskli hiçbir şey yok. Yerde becerilerini geliştirebilirsin."

Bu, on adım geri gitmek gibi geliyor ki, açıkçası, benim gitmek istediğim yön bu değil.

"Ama ko..."

"Hepsi bu kadar. Hafta sonunun tadını çıkar. Bu gece dizine buz koy."

Yurda geri dönerken kafam pek netleşmiyor, ama oda arkadaşım Quinn ile paylaştığım odaya girer girmez, önümdeki manzaraya gülümsediğimi fark ediyorum. O, geriye doğru eğilmiş durumda, ki siyah deri mini etek, beyaz tişört ve platform botlar giymemiş ve eski bir *Friends* bölümü izlemiyor olsaydı, bu o kadar da garip olmazdı.

"Nasıl böyle televizyon izleyebiliyorsun?" diye soruyorum, çantamı süitin sağ tarafındaki odama atıp ortak oturma odasındaki kanepeye uzanırken.

O bir bacağını, sonra diğerini kaldırarak ayağa kalkıyor. "Bunu o kadar çok izledim ki ezbere biliyorum."

Quinn bacaklarını açarak yere çöktü ve bana döndü. "Antrenman nasıldı?"

"Pek iyi değil." Hatırlatınca, kalkıp mini buzdolabından bir buz torbası alıyorum, sonra tekrar oturup bacağımı yukarı kaldırarak dizime buz koyuyorum. "Yine denge aletinde donakaldım."

"Dizin ağrıyor mu?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Hala garip hissediyorum ve bu hafta yaptığım küçük taklalar yüzünden şişmiş."

"Bence bu normal. Zaman alacak, ama daha Eylül ayındayız. Bolca vaktin var."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ameliyattan hemen sonra, sonra bu yaz antrenman yapmama izin verildiğinde, ama yarışmaya katılmaktan yıllar uzakta hissediyorum ve sezon yaklaşıyor.

"Koç, gelecek hafta sadece yer hareketlerinde olmamı istediğini söyledi."

Oda arkadaşımın koyu renk kaşları yükseldi, ama konuşmak için acele etmedi, sanki sözlerini dikkatlice seçiyormuş gibi. "Belki de en iyisi budur."

Yüzüm kızardı ve ifadem öfkemi belli etmiş olmalı ki, hemen ekledi: "Şimdilik. A-bebeğim," dedi, bana taktığı takma adla. "Ollie"den çok daha iyi. "Sen takımın en iyi jimnastikçisisin. Rutinlerini mükemmelleştirmeni dert etmiyor, sadece dizinin iyi durumda olduğundan ve kafanın yerinde olduğundan emin olmak istiyor."

Bu mantıklı, ya da belki de bunu başka bir aksilik olarak görmemek için inanmak istiyorum. Ama Tristan'ın da aynı şeyi söylemiş olması beni rahatsız ediyor.

"Belki de haklısın. Sanırım Tristan'a rastladığım için huysuzum." Onun aptal sırtışını düşününce inliyorum. "Onu öptüğüme inanamıyorum. İğrenç."

"Sarhoştun ve yeni ayrılmıştın. Ayrıca o çok yakışıklı, bu yüzden affedilebilir."

Bu anı hatırlayınca titriyorum. Tristan kendini beğenmiş ve kibirli. Harika bir jimnastikçi, bunu kabul ediyorum, ama kişiliği berbat.

"Onunla nerede karşılaştın?" diye sorar Quinn, bacaklarını açarak elinde durmaya başlar. Eteği beline kemer gibi dolanmış halde bile hala havalı ve sakın görünebilen tek kişi o.

"Spor salonunda. Bazı çocuklar antrenmandan sonra orada kaldılar."

"Tabii ki kalmışlardır, cuma gecesi başka ne yapacaklar ki?"

"Bizim gibi mi demek istiyorsun? Sen parti kıyafetleriyle taklalar atıyorsun, benim gideceğim tek yer ise duş ve yatak." Bu hafta antrenmanda tam performans gösteremediğim için, hala bir otobüsün altında kalmış gibi hissediyorum.

"Doğru değil. Dışarı çıkıyoruz. Ve ben sadece yeteneklerimi kaybetmediğimden emin olmak istiyorum. Artık yarışmıyorum ama bacak açma veya havada takla atma gibi numaralar partilerde çok işe yarıyor." Ayakları üzerine düşer ve kıyafetlerini düzeltir. Her nasılsa, hala muhteşem görünüyor, koyu kahverengi saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamış.

Yüzündeki kocaman gülümsemeye gülüyorum. O yüzde yüz ciddi ve ben onu bunun için seviyorum. Quinn ve ben birinci sınıfta Valley U jimnastik takımına birlikte katıldık, ama geçen yılın sonunda o daha fazla hayat yaşayabilmek için takımdan ayrıldı. Daha fazla boş zaman istemekle kimseyi suçlamak zor. Her gün iki ila üç saatimi spor salonunda geçiriyorum, çoğu gün daha da fazlasını. Buna okul ve ders çalışmayı da ekleyince, başka bir şey için fazla zaman kalmıyor.

Bunu çok sevdiğim için bırakamıyorum, ama Quinn'in kararını anlıyorum.

"Öyle mi?" Birden ona kadar bir ölçekte, dışarı çıkma isteğim eksi beş civarında seyrediyor.

"Evet. Colter bu gece sahneye çıkacak ve ona uğrayacağımıza söz verdim."

"Oh."

"Senin ona ne kadar yardım ettiğini görmeni istiyor," diye açıklıyor.

"Evet, tabii ki. Sadece... benim için bir video çekebilir misin? Hazırlanmam en az bir saatimi alır ve pek havamda değilim."

Kafasını yavaşça sağa sola salladı. "Geçen hafta sonu da öyle demiştin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Ve ondan önceki hafta sonu da."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Kahretsin.

Gülerek iki elini beline koyar. "Eğlenceli olacak."

Quinn ve erkek arkadaşı Colter, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli çift. Quinn minyon ve tatlı görünümlü (deri kıyafetleri ve botlarıyla bile) ve Colter ise vahşi ve çılgın bir serbest stil motosikletçi. Onları çok seviyorum, ama en son ikisiyle çıktığımda kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Colter meşgul olacak, bu yüzden eğlenceli bir kızlar gecesi gibi olacak, üstelik gözlerimize bayram ettirecek." diyor.

Umut dolu bir şekilde alt dudağını dışarı çıkarınca gülüyorum.

"Tamam. Tamam." Ellerimi uzatıyorum. "Bana yardım et ve bana birini bul."

Giyecek bir şey var mı?

"Tamam," diyor, beni tutup, küçük bedeninin yapabileceğinden daha fazla güçle çekiyor. "Yatağıma senin için iki farklı kıyafet seçeneği hazırladım."

"İkisi de eşofman mı?" diye umutla soruyorum.

"Git." Gülerek banyoyu işaret eder.

2

AVERY

Quinn, Bronco'mun yolcu penceresinden kolunu dışarı uzatıp fuar alanının otoparkındaki boş bir yeri işaret ederken, motorların gürültüsü geceyi yırtıyor.

"Orada," diyor.

"Bunun küçük bir etkinlik olduğunu söylememiş miydin?" Direksiyonu kırıp park yerine doğru yöneliyorum.

"Adamım önemli biridir." Omuzlarını silkiyor ve bana gülümsüyor.

Gözümün ucunda parıldayan siyah ve gümüş rengi bir ışık görür görmez frenlere basarım. Motosiklet tam önümde durunca çılgılık atarım. Motosiklet yepyeni, şık ve ışıklar altında parıldıyor.

Sürücü, baştan ayağa motosikletiyle aynı renkte, tamamen siyah giyinmiş. Tek görünen deri parçası, siyah kot pantolonundaki yırtıktan görünen dizi. Kaskının koyu renk vizöründen gözlerini göremiyorum, ama yoğun ve ağır hissettiren bir bakışma sırasında omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Adi herif," diye mırıldanıyorum ve direksiyonun üstüne vuruyorum.

O hızla uzaklaşıyor ve araç sıralarının arasında kayboluyor.

Park ettikten sonra Quinn beni etkinliğe götürdü. Stadyum açık havada ve pistin iki yanında tribünler var.

Burada çok fazla insan var. Kulak koruyucu takan küçük çocuklu aileler, bazı çiftler ve kalabalığı pistten ayıran çitin boyunca, motosikletler gruplar halinde park edilmiş, sahipleri yanlarında durmuş olan biteni izliyorlar.

Pistin ortasına büyük bir rampa kurulur ve etrafına çeşitli boyutlarda daha küçük rampalar yerleştirilir. Sürücüler sırayla ana rampadan yukarı çıkarak çeşitli numaralar yaparlar: baş aşağı takla atmak, sadece koltuğa veya tutamaçlara tutunarak havada dönmek

ayaklarını yana veya başlarının üzerine doğru uzatarak havada dönüyorlar ve sonra oturma pozisyonuna geri dönmeden saniyeler önce yere iniyorlar.

"Geç mi kaldık?" diye soruyorum Quinn'e, onu tribünün uzak kısmına doğru takip ederken.

"Hayır. Sadece ısınıyorlar," diyor, gürültünün üstesinden gelmek için omzunun üzerinden bağırarak.

Çitin yanında duran başka bir büyük gruba yaklaşıırken bazı bakışlar alıyorum. Bisikletleriyle birlikte daha fazla erkek ve etraflarında toplanan kızlar var. Kızların hepsi kısa şortlar veya dar kot pantolonlar giyiyor. Hepsi siyah rengi tercih etmiş. Quinn'in kıyafet önerilerini reddedip kendi seçtiğim kıyafeti giydim. Belki de açık pembe dantelli elbisem ve beyaz spor ayakkabılarım böyle bir etkinlik için doğru seçim değildi, ama okulun ilk haftasından beri dışarı çıkmamıştım ve şirin görünmek istedim.

Özellikle bir erkek dikkatimi çekiyor. Yüzde doksan dokuz oranında onun otoparktaki adam olduğundan eminim, ama hepsi birbirine benziyor. Ceketini çıkarmış ve giydiği siyah tişört, kaslı kollarını, sırtını ve sırtından parmaklarına kadar her yeri süsleyen dövmelelerini ortaya çıkarıyor.

Bir elini uyluğuna koymuş, diğer elinde kaskıyla motosikletinin üzerinde oturuyor. Bu duruşunda bir tür özgüven ve rahatlık var.

Etrafında bir kalabalık oluşmuş, erkekler ve kızlar onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Tahminimce yirmili yaşların başında ya da ortasında. Saçları orta kahverengi, kısa ve dalgalı, muhtemelen kask yüzünden ya da belki de parmaklarıyla saçlarını karıştırdığı için biraz dağınık görünüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, ona en yakın duran ve onu bir ödül gibi süzen kadına bakılırsa, başka biri parmaklarıyla saçlarını karıştırıyordu.

Hepsinin onu görmekten heyecanlandığı belli, ama neden insanların pist yerine ona odaklanacak kadar önemli olduğunu anlayacak kadar duyamıyorum. Quinn ve ben yaklaştığımızda, bana baktığına göre, ona baktığımı hissetmiş olmalı.

Gözlerimi tam olarak karşılamıyor. Bunun yerine, bakışları tembelce elbisem ve çıplak bacaklarımın üzerinden geçip, sonra ayaklarıma iniyor ve

o kadar uzun süre odaklanıyor ki, sanki çıplak ayakla ya da pembe parıltılı 15 cm topuklu ayakkabılar giyiyormuşum gibi.

Utangaç bir şekilde başımı eğiyorum. Sade beyaz ayakkabılarım pistten toz toplamaya başlamış bile, ama bunun dışında dövmeli motosikletli yakışıklı beyefendinin neden bu kadar ilgisini çektiğini anlamıyorum.

Yeniden yukarı baktığımda, bakışları nihayet yüzüme ulaşmış. Gözleri kısılırken ve koyu kaşları kalkarken nefesim kesiliyor. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi, merakla karışık küstah bir meydan okuma. Onu beni süzerken yakaladım ve sanki utanması gereken kişi benmişim gibi bana bakıyor.

Onun tepkisi karşısında şaşkınlıktan başka bir şey yapamıyorum, sadece ona bakıyorum. Onun yanından geçerken aramızda sadece birkaç adım var. Etrafında gergin bir hava var. Hiç kıpırdamıyor ve bu durum bana sanki onun önünde bir podyumda yürüyormuşum gibi hissettiriyor. Ya da bir tahta üzerinde.

Kalbimin hızla atması ve onun bakışları altında yüzümün kızarması hoşuma gitmiyor.

Onu geçer geçmez, Quinn'in yanına yetişmek için acele ediyorum.

"Kıyafetim uygun mu?" diye soruyorum arkadaşşıma, o da sonunda tribünde beğendiği bir yer bulup merdivenleri çıkmaya başlıyor.

Hızlıca bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Çok seksi görünüyorsun. Tanıdığım hiç kimse o elbiseyi giyemezdi. Ve yaz bronzluğunu nasıl koruduğunu da bilmiyorum."

Çünkü bu yaz dizimi iyileştirirken havuzda yaşadım.

Yarıya kadar boş bir sıraya otururuz. Pistte hala ısınma atlayışları yapan binicileri güzel bir şekilde görebiliyoruz. Quinn'in gülümsemesinden anladığım kadarıyla, ben de Colter'ı görüyorum.

"Bir şeyler giymeliydim galiba..."

"Ne giymeliydim?" Bana merakla bir kaşını kaldırarak sordu.

"Daha az pembe ve dantelli bir şey."

Yumuşak bir kahkaha atar ve sadece bir saniye için erkek arkadaşından gözlerini ayırır. Deri ceketini çıkarır ve bana uzatır. "Bunu giy."

"Emin misin?"

"Olduğun gibi harika görünüyorsun, ama bu seni daha rahat hissettirecekse." Bir kez daha omuz silkiyor.

Kollarımı yumuşacık kollara sokup ceketin omuzlarını omuzlarıma geçiriyorum. Deri, onun teninden ısınmış ve en azından üst tarafım artık diğerleri gibi görünüyor. "Vay canına. Kendimi otomatik olarak sert bir kız gibi hissediyorum. Bunu geri alamayabilirsin."

Quinn burun kıvrır. "Nerede yaşadığını biliyorum, kaltak."

Spikerin sesi hoparlörlerden çınladığında herkes ayağa kalkar. Sürücüler sabırsızlıkla motosikletlerinin üzerinde otururken, spiker herkesi etkinliğe hoş geldiniz der. Onlardan adrenalın fışkırdığını neredeyse görebiliyorum. Benim de heyecanım artıyor. Colter'ı geçen bahardan beri yarışırken görmedim. O yetenekli ve korkusuz. Ayrıca biraz da çılgın, ama gerçekten sevimli bir şekilde.

Dirt bike yarışlarından freestyle'a geçtiğinde, benimle ve Quinn'le birlikte çok çalıştı. Yaptığı bazı numaraları gerçekleştirmek için gereken kontrol ve güç inanılmaz.

Spiker her sürücüyü çağırıyor, onları tanıtıyor ve pistte hayranlarına el sallayarak tur attıkları sırada başarılarının bir listesini veriyor, ardından rampaya hızlanmak için geri dönüyorlar.

Yaptıkları bazı şeyler gerçekten inanılmaz. Colter'ın sırası geldiğinde, bir ters takla atıyor, sonra bacaklarını arkasına çekerek motosikletin üzerinde yatay olarak uçuyor.

Quinn yanımda çığlık atarak iki elini ağzına götürür. O iniş yaptığında, çitin yakınından dolanarak dik bir şekilde durur. Parmak uçlarını öper ve ona işaret ettikten sonra hızla uzaklaşır.

Etkinlik, hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalarken, toplam yedi binicinin senkronize numaralar yapmasıyla devam eder. Zamanlamaları, teknikleri, hatta havada uçtukları yükseklik neredeyse aynıdır. Geriye takla ve korkutucu görünen bir dizi başka numara yaparlar.

Colter'ı hareket halinde gördüğüm tek diğer zaman, onun antrenman yaptığı küçük bir pistteydi. Quinn ile bir kez gitmiştim ve eğlenceliydi, ama bu... bu hayal ettiğimden çok daha fazlası. Onların başarıları gittikçe daha da şaşırtıcı hale geldikçe, benim de kalbim heyecandan hızla atıyor.

Bir süre sonra, sıradan çıkıp pistin bir ucunda dururlar, sonra tek tek sırayla piste çıkarlar, tüm rampalar arasında dönüşümlü olarak akrobasi hareketleri yaparlar ve seyircileri coştururlar.

Egzoz dumanı ve yanmış lastik kokusu, biraz da benzin kokusu var ve müzik o kadar yüksek ki vücudumda titreşimini hissedebiliyorum. Elektrikli bir atmosfer var.

Sunucu, numaraları tamamladıktan sonra isimlerini anons ediyor. İsimler beni güldürüyor: Hart Attack, Kiss of Death, Rigamortis, Holy Grab, Oxecutioner ve daha bir sürü.

"Bunları isimlendiren kişinin mizah anlayışı çok sapkın," diye bağıriyorum gürültünün üstüne.

Ama aynı zamanda, tek bir yanlış hareketle bu adamların ciddi şekilde yaralanabileceğini de hatırlatıyor. Bu adamlar deli.

"Çoğunun adı sürücülerden geliyor," diyor, gözlerini pistten ayırmadan.

Colter'ın sırası geldiğinde, gözlerim onun her hareketine kilitleniyor. O çok iyi. Belki de grubun en iyisi. El üzerinde durma ve üst vücut kontrolü üzerinde çalışırken birlikte geçirdiğimiz onca zaman sayesinde, bu alanda çok geliştiğini fark ediyorum. Hareketleri düzgün ve akıcı.

Bisikleti ters çevirip, koltuğu tutan bir el hariç her şeyi bırakınca, diğer herkesle birlikte nefesimi tutuyorum. Ve temiz bir şekilde yere indiğinde, onun bunu bu kadar kolaymış gibi göstermesine küçük de olsa katkımda olduğum için gurur duyuyorum.

Quinn işini bitirdiğinde onun yanında durup alkışlayarak yüksek sesle tezahürat yapıyorum. Colter tekrar yanımdan geçiyor, bu sefer tek tekerlekle yükselerek kız arkadaşına hava atıyor. Öndeki çocuklar onun yanından geçerken bağırip sataşıyorlar. Dikkatim yine az önce gördüğüm adama yönelir. Hâlâ motosikletinden inmemiştir, ama sanki kendi tahtıymış gibi rahat görünmektedir. Bakışları bana kayar ve birkaç saniye boyunca yine birbirimize bakışırız.

İlk ben gözlerimi kaçırıyorum ve sert tribüne geri oturuyorum.

"Harika değil miydi?" Quinn, yüzü kadar geniş bir gülümsemeyle sorar.

"Evet, gerçekten öyleydi. Yaz boyunca bu kadar gelişmesine inanamıyorum.

Sen onunla çalışmaya devam ettin mi?"

"Ben mi?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayır. Ben o kadar sabırlı değilim. Hepsi senin sayende oldu." "Sen de oradaydın." Colter aylarca bizimle birlikte çalıştı. Bu çok güzeldi çünkü en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını tanıma ve onu onaylama fırsatı buldum. O gerçekten harika ve Quinn ona tamamen

ona aşık.

"Evet, ama ben çoğunlukla oturup ona bakıyordum."

"Hala çoğunlukla oturup ona bakıyorsun."

O gülümser. "O çok yakışıklı. Onu hayranlıkla seyretmek gerekiyor."

Düşünmeden, bisikletindeki adama bir kez daha bakıyorum. Yakışıklı demişken... Tam bir kötü çocuk, kalbinizi kıracak ama bunu yaparken de çok yakışıklı olacak bir havası var. Öne doğru uzanıp parmaklarını gidonun etrafına doluyor. Bu hareket, gömleğinin sırtına ve yanlarına gerilmesine ve dövmelelerinin altındaki pazı kaslarının gerilmesine neden oluyor. Tehlike bir görünüşe sahip olsaydı, bu tamamen siyah giysileri ve ona uyan motosikletiyle bu adam olurdu.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Arkasını dönüp bana baktığını fark ettim. Dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Hızla başka yere baktım ve tekrar piste döndüm, ama o anda boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Değil mi?" Quinn hayranlıkla sorar. "Takımdaki tek kız o, ama kadınları çok iyi temsil ediyor. Ayrıca çok seksi. Kızıl saçları beni gerçekten etkiliyor."

"Ha?" Kafam karışık bir şekilde arkadaşşıma doğru çeviriyorum.

Bir kadının kaskını çıkarıp başını sallayarak kızıl saçlarını serbest bıraktığı ve kalabalığa el salladığı pistin yönünü işaret eder.

Quinn devam eder, "Sence Colter'ı onunla yatmaya ve benim izlememe izin vermeye ikna edebilir miyim?"

"Ciddi misin?"

"Çoğunlukla şaka yapıyorum, ama bunu düşündüm. Colter teorik olarak her türlü şeye açık, ama bence bana çıplak yaklaşan herhangi bir erkeği öldürür. Ve ben de muhtemelen benim erkeğime elini süren herhangi birine aynısını yaparım. Peki ya sen?"

Gülerek başımı sallarım. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Birden fazla kişiyle birlikte olmayı hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, pek değil. Cinsel fantezilerim daha çok bire bir ilişkilere yönelik," diye itiraf ediyorum. "Birlikte olmak istediğim tek bir kişiyi bile zor buluyorum, birden fazla kişi bulma ihtimalim çok düşük."

"Doğru. Çok seçicisin. Tristan hariç."

Bu anı hatırlayınca burnumu kırıştırıyorum. Öpüşmesi sanki bir yarışma gibiydi ve kazanmaya kararlıydı. Düşünmek bile dudaklarımı acıtıyor.

Motosikletin üzerindeki kadın motosikletin koltuğuna çıkıp kollarını kaldırır.

"Ama çok seksi, değil mi? Takıma ilk katıldığında, Colter'ın onunla bu kadar çok zaman geçirmesine çok kıskanmıştım, ama o kızıl saçların kendisine yakışmadığını söylüyor. Çocukken Chucky filmlerinden travma yaşadığıyla ilgili bir şey."

"Oldukça seksi." Başımı sallıyorum.

Kalabalık onu seviyor, erkekler de kadınlar da. Erkeklerden bahsetmişken, *onun* bakışlarını üzerimde hissediyorum ve tekrar o seksi pisiğe bakıyorum, yine beni izliyor. Beni dikizlemek yerine, sanki benden eğleniyormuş gibi bakıyor. Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, sonra yüzümü Quinn'e çeviriyorum. "Aşağıdaki adam bana bakıp duruyor."

Kızıl saçlı adamdan gözlerini ayırıp onu arıyor. "Hangisi?"

"Siyah tişörtlü, dövme, çok seksi olan mı?"

Onun kahkahası, motorun gürültüsüyle bastırılıyor. "Bu kalabalıkta, daha net olmalısın."

"Motosikletin üzerinde oturan adam."

Birkaç saniye sonra, sesi "Oooh. Çok yakışıklı." diye mırıldandığında onu bulduğunu anlıyorum.

Yakışıklı mı? adam tüm sert kenarları ve sert tavırları. Yakışıklı ve çarpıcı, evet. Güzel mi? Tam olarak değil. "Hala bu tarafa mı bakıyor?"

"Hayır. Belki bakıyordu, ama şimdi biraz meşgul." Sesi şakacı bir melodiye büründü.

Ona baktığımda, çarpıcı bir esmer kadının motosikletinin koltuğuna oturmuş, ona dönük olduğunu gördüm. Kolları onun omuzlarına sarkmıştı. O kadına hiç dokunmuyordu, ama ona doğru eğilme şekline bakılırsa, ilgiyi sonuna kadar yaşıyordu. Neredeyse tembelce

başının arkasını avuçlayıp ağzını ağzına yaklaştırıyor ve midemi altüst eden bir şekilde onu öpüyor.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyorum Quinn'e.

"Hayır, ama yanındaki adamların bazılarını tanıyorum. Onlar bu bölgeden motosikletçiler. Colter bilir. Ona sonra sorabiliriz. Belki Colter sizi tanıştıırır ve çiftler olarak buluşabiliriz!"

"Hayır, teşekkürler. O benim tipim değil."

"O adam en azından bir geceliğine herkesin tipi."

Muhtemelen bu konuda haklıdır.

Etkinliğin geri kalanı hızla geçer ve farkına varmadan Quinn beni otoparkın kenarındaki bir alana sürükler. Colter ve diğer sürücüler ekipmanlarını römorklara yüklemektedir. Yakınlarda küçük bir kalabalık oluşmuştur ve aralarında dövmeli kötü çocuğu görürüm, ama ona tekrar bakarken yakalanmamaya dikkat ederim.

Quinn koşarak sevgilisine doğru gider. O hala kask hariç tüm ekipmanlarını giymektedir. Onu yakalar ve öpmek için kaldırır, ki bunu oldukça uzun süre yapar. Onlar birbirlerine sanki aylarca değil, saatlerce görüşmemiş gibi selamlaşırken, ben yavaşça onlara doğru yürürüm.

Colter, Quinn'i tekrar yere indirip önüne diker, ama kollarını onun etrafında tutmaya devam eder. O, Quinn'den bir baş daha uzundur ve bu boy avantajını kullanarak onun üzerinden bana gülümser. "Selam, Avery."

"Selam, sana da." Ona gülümsüyorum. Colter'ı sevmek çok kolay. Arkadaşımı bu kadar mutlu etmesi ise sadece bir artı.

"Gösteriyi nasıl buldun?" diye soruyor.

"İnanılmazdı. Repliklerin düzgün ve netti. Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsemesi genişliyor. "Teşekkürler."

Etrafımızda daha fazla ekip çalışıyor. Colter, Quinn'in dudaklarına bir öpücük daha kondurur. "Çocuklara yardım etmem lazım. Siz ikiniz biraz daha kalacak mısınız? Kamyonetimin arkasında içecek dolu bir soğutucu var."

Arkadaşım bana umutla bakar.

"Evet." Omuzlarımı hafifçe kaldırarak onayladığımı belirttim.

"Harika. Bir içki al. Hemen dönerim." Quinn'i tekrar öptü. Cidden, bu ikisi birbirlerine doyamıyor ve bunu izlemek hem içimi ısıtıyor hem de midemi bulandırıyor. Colter gittikten sonra

Quinn parmak uçlarında dönerek bana gülümser. Onun ne kadar mutlu olduğuna bir bakış, onun için mutlu olmaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırır.

Bunu aramıyorum, ama evren bana ara sıra öpüşmek isteyen yakışıklı, tatlı bir erkek gönderse iyi olurdu. Geçirdiğim berbat bir yıldan sonra, bu çok da fazla bir istek gibi gelmiyor.

Burnout'un bu alıntısını beğendiğinizi umuyorum. Sonrasını öğrenmek için sabırsızlanıyorsanız, [buradan okuyabilirsiniz!](#)

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz ekibime: Jamie, Kayla, Sahara ve Tori. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her birinizle çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Sarah Jane, muhteşem kapak illüstrasyonu için tekrar teşekkürler. Bir kapağı daha fazla sevebileceğimi her düşündüğümde, sen bana yanıldığımı kanıtlıyorsun!

Kapak tasarımcım Lori, yaklaşık bin farklı yazı tipi ve renk varyasyonunu denemeye istekli olduğun için teşekkür ederim!

Becky, Jamie ve Sarah, sözlerime bu kadar sevgi ve özen göstermeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarım, her biriniz sayesinde daha güçlü.

Valentine PR'daki herkes ve ajansım ve tanıtımcım Georgana, yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Brittney C., sesli kitaplarımın kadrosunu oluşturmama yardım ettiğin ve en iyi pazarlama fikirlerini bulduğun için teşekkür ederim!

Bu seriye inandıkları için Podium Entertainment ekibine.

Ve son olarak, aileme. Her gün beni sevdiğiniz ve ilham verdiğiniz için teşekkür ederim (duş almamış ve teslim tarihine yetişmeye çalışırken bile).

REBECCA JENSHAK'IN DİĞER YAZILARI

Moonshot Hokey

[Şanslı Atış](#)

[Skor Tutmak](#)

[Taraş Tutmak](#)

Holland Kardeşler

[Tükenmişli](#)

[k Oyun](#)

[Kitabı Geri](#)

[Dönüş](#)

[Spot Işığı](#)

Kampüs Çiçekleri

[Oyuncuyu Eğitmek](#)

[Oyuncuyu Nefret](#)

[Etmek Oyuncuyu](#)

[Puanlamak Oyuncuyu](#)

[Baştan Çıkarmak](#)

Wildcat Hokey Serisi

[Wildcat](#)

[Senin İçin](#)

[Çılgın Sonsuza](#)

[Kadar Çılgın](#)

[En Vahşi Hayallerinde](#)

[Sonsuza Kadar Vahşi](#)

Kampüs Geceleri Serisi

[Gizli Puck](#)

[Kötü Aşk Kırık](#)

[Kalpler Vahşi](#)

[Aşk](#)

Akıllı Sporcular Serisi

Asist

Fadeaway Tip-

Off

Sahte Pas

Bağımsız Romanlar

Sweet Spot

Electric Blue Love

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Jenshak, *USA Today*'in en çok satan yeni yetişkin ve spor romanları yazarıdır. Ailesiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, yerel spor etkinliklerine katılır, ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirir veya kitap okumaya dalar.

Sesli kitapları seviyor musunuz? Rebecca'nın tüm kitapları [sesli kitap](#) olarak da mevcuttur!

Ön izlemeler, tanıtımlar, perde arkası, indirimler ve diğer kitap haberlerini doğrudan e-posta kutunuza almak ister misiniz? [Haber bültenine](#) kaydolun.

Daha fazla haber ve güncelleme için

www.rebeccajenshak.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM